

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.
Titel Title:	<u>Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	1828; Vol. 40
Udgivet år og sted Publication time and place:	Aarhus, 1818-1833
Fysiske størrelse Physical extent:	60 bd.

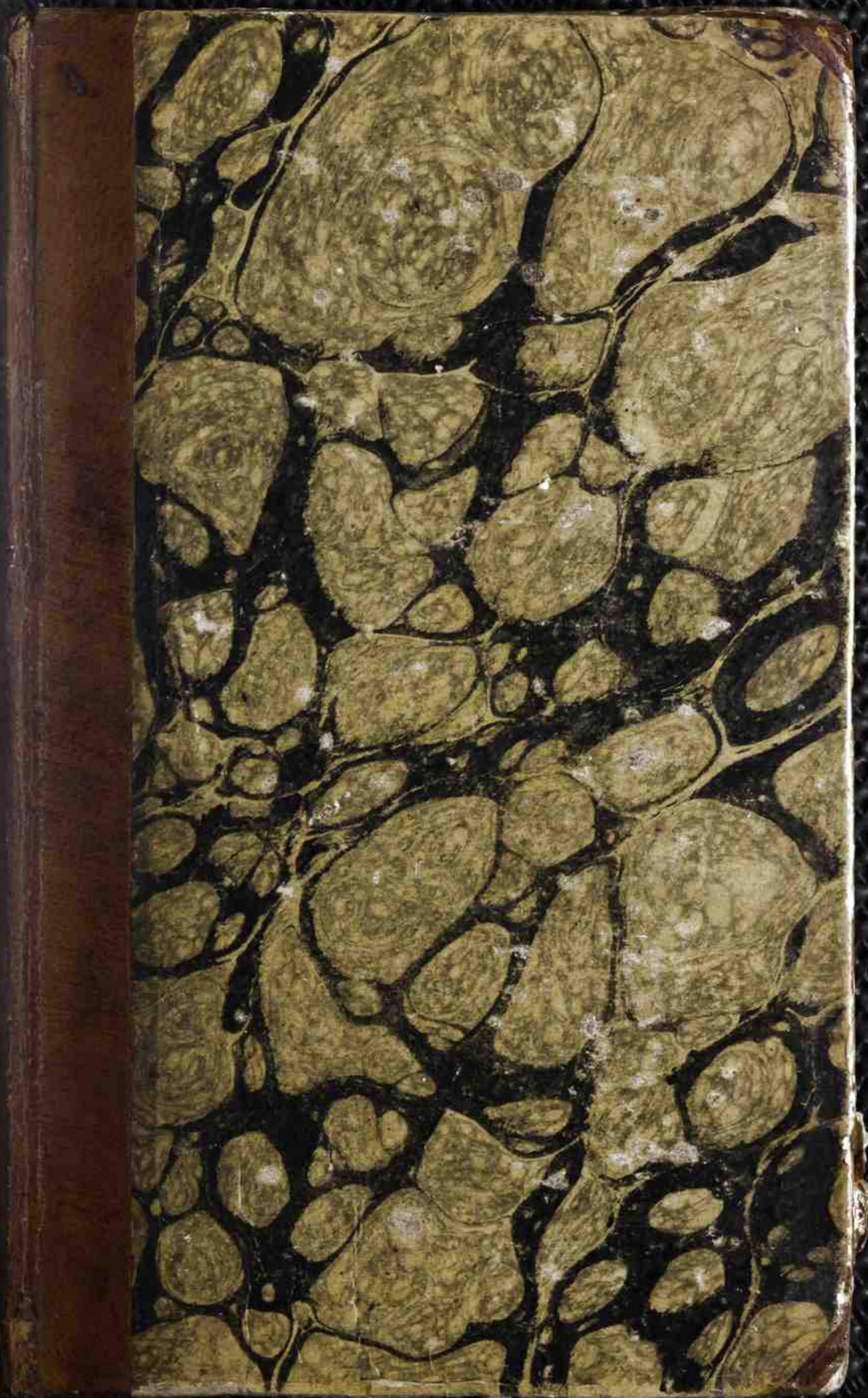
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

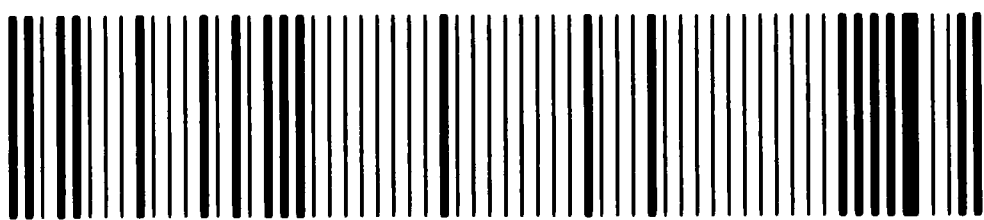
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57-9

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

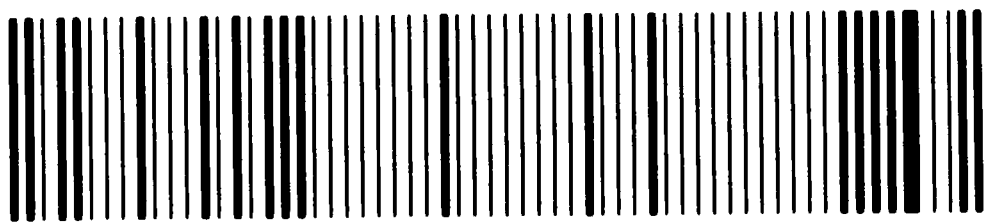
1 1 57 0 8 00110 9

+Rex

57-9

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00110 9

+Rex

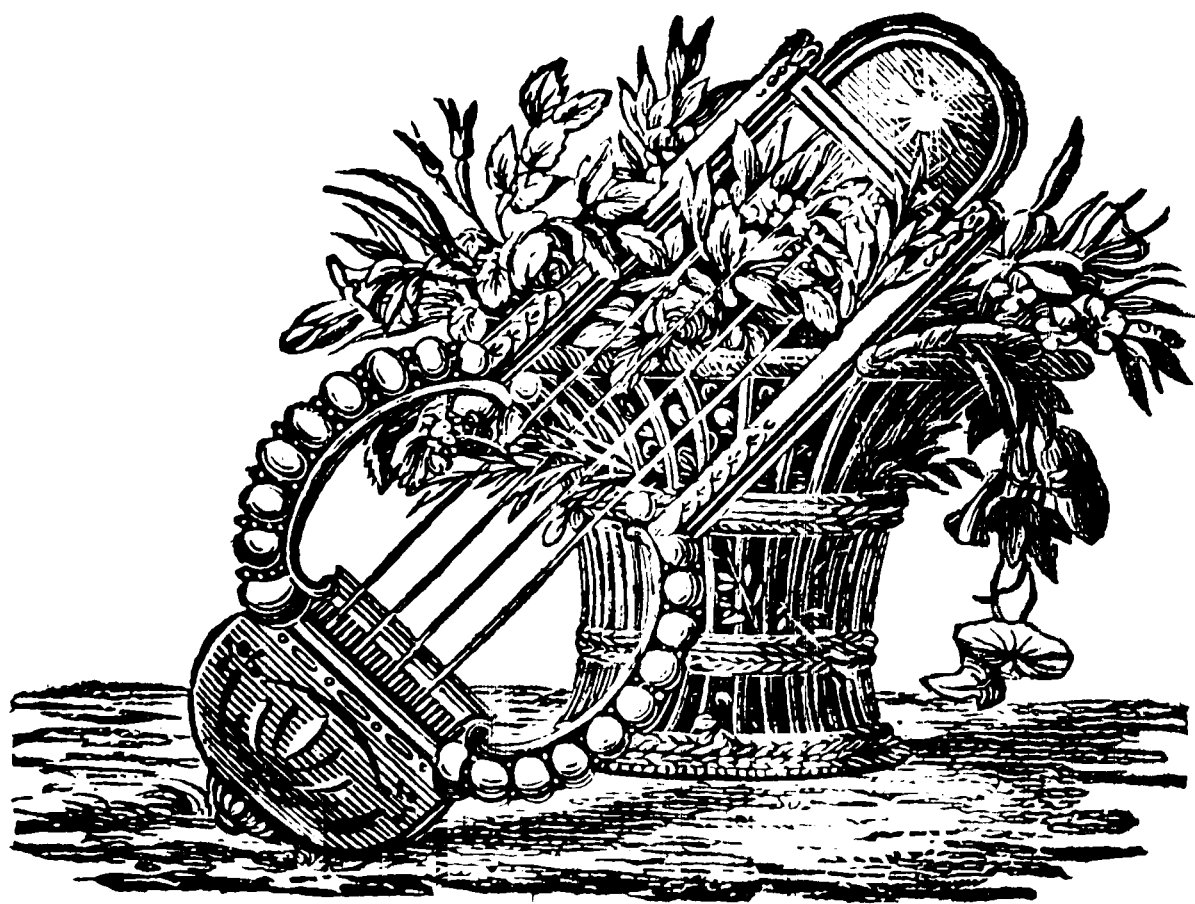

Bæsefrugter,

samlede paa Literaturens Mark

af

A. J. Elmquist.

Fyrgetybende Bind.

Trykt i Aarhus Stiftsbogtrykkerie.

1828.

I n d h o l d.

	Side
Kjærlighed og Skinsyge.....	1
Amuletten. Fortælling af Baron v. Miltitz.....	34
Rolands;Eef. Et Sagn.....	54
Et overilet Ords sørgelige Følger.....	60
Albrecht Dürer's Egtestandskrønike. (Slutning).....	66
Pigen fra Narva. En historisk Fortælling.....	76
Et mærkværdigt Drømmerie.....	108
Endnu en mærkværdig Drøm.....	111
Mattequarretet i Spanien.....	114
Gjæt engang.....	126
Kjærligheds;Minderne.....	127
Det stille Band. Fortælling af Weisflog.....	129
Klosterskatten. Fortælling af Claren.....	171
D'Palonne, Napoleon's Søn.....	239
Et flygtigt Besøg i London.....	242
Den persiske Prinds	247
Træk til en Skildring af Catharina den Anden.....	250
Hofnarren Gonella.....	264
De Dyrebæres Cirkel.....	266
Mecarea. En indisk Novelle.....	268

Fædrelandſke Notitſer	271
Bidunderet	274
Grufom Fyrſtehævn.....	277
Befynderlige Feſtiviteter.....	280
De ſørſte Diamanter	282
Miſceller	284
Napoleon's Grav.....	286
Eroløs Troſkab. Novelle af Ludv. Salirſch.....	289
Eugenius Sternlein. Fortælling af ſamme Forfatter..	316
Mølleren i Gyrſtinge. En original Meddelelſe.....	346
Aſylet ved Rynaſt. Novelle af A. Tromlitz.....	365
Hver Potte finder ſit Laag. Fortæll. af A. v. Schaden.	408
Frøken Billele's Strømpebaand.....	427
Pauline Borghefe.....	428
Giftblanderſken Geſina Timm i Bremen.....	433
Yamna. En oſtindiſk Kjærlighedsbegivenhed.....	438
Grækerinden Sophia Condulimo	442
Et Capitel af den nyefte Pariſerkrønike.....	443
Tyrkernes hellige Skat.....	444
Hundredaarigt Curioſa.....	445
Et ſnurrigt tydiſk Brev.....	446
Phantaſier af Sophie Voigt.....	447

Kjærlighed og Skinsyge.

Med Bredden af Melue, en Miilsvei fra hinanden, ligge de to Landsteder Kiant og Sirey. Alt i et Aarhundrede havde begge Familierne, som beboede dem, levet i det meest uforstyrrede Venſkab, og Slægtskabsbaand havde knyttet Venſkabet endnu faſtere. I Mandſ Midte havde altid en Kiant ægget en Sirey, eller en Sirey en Kiant.

I Lunden mellem Kiant og Sirey havde Kjærlighed bygget ſit Paulun; thi hid kom begge Familiers Dreng og Piger; her lærte de at elſke hinanden i de glade Lege; her ſadde de Gamle trindt om paa Bænkene og beregnede med utaalmelig Glæde, hvortænge det kunde vare, inden en ny Forbindelse gjorde deres Venſkab endnu inderligere.

Til denne Lund vare alle Lemmer af begge Familier knyttede; deres Ungdomsglæders hele uforstyrrelige Tryllerie ſvævede klart under diſſe ſkyggefulde Træer. Oldingen fandt her ſit Navn i en Bøg; ſmilende viſte han ſin Huſtru det, og den ſkønne Dag fornyedes, da det ſtares i Barken.

„Dette Træ, kjære Suzoe, plantede jeg! raaber en Mand, og trykker en fortryllende Kvinde til sit Bryst: Husker Du endnu den Dag?“ — Suzoe rødmer, bedækker den forræderiske Mund med Kys, og seer med glade Dine paa det frodige Træ.

Frants, en smuk Ungersvend, trykker lønligt Nannette's Haand, og Nannette leder ubemærkt efter en hemmelig Plet, hvor hun kan plante et Træ til et stumt Vidne om den søde Tilstaaelse, hun gjorde Frants idag med Taarer i Dinene.

Saa var det med disse to Familier, og saa blev det. Navnene forandrede, Menneffene bleve de samme. De samme Glæder, de samme Følelser gik fra Fader til Søn, fra Søn til Sønnesøn, som en hellig Arv. Nannette sad i Lunden med det samme lette Hjerte, den samme fortryllende Gensfoldighed, hvormed Suzoe havde siddet der for tyve Aar siden, og Lucie spillede, atten Aar sildigere, Nannette's Rolle.

Den nuværende Eier af Riant havde to Døttre, og Sirey en Søn. Den ældste Riant, Lucie, var en smuk Skabning, og ligesaa blid og god, som hun var smuk. Minoc, den Yngste, var ei saa skøn, som Søsteren; men en gandske egen Ynde var udbredt over hele hendes Væsen. Man kunde ikke let vende sine Dine fra hende, naar man først eens gang havde betragtet hende. Et overgivent Smil paa hendes skønne, mildtaabnede Læber, og en forborggen, stille Majestæt paa den høie Pande, frembragte vekselviis Tillid og Ærefrygt; hendes Blikke trængte mægtigt til Hjertets Jnderste, naar de, liig

Flammer, brøde frem af de klare, brune Dine, og hun smeltede det i sød Længsel, naar hun fæstede Diet halvtilluft paa En. Hendes Gang var rast, dansende eller flyvende. Kort, hun udbredte over Alt, hvad hun foretog sig, et Tryllerie, som tiltrak uimodstaaeligt. Alt som Barn var hun Forældrenes og hele Husets Yndling, endog sin Søsters, som dog blev hende foretrukken. Hun spillede hende tusinde Puds, og naar Lucie græd derover, behøvede de Minoe kun eengang at raabe med sin klare Stemme: „Min gode Lucie!“ — og begge Søstre laae ved hinandens Barm. Lucie tilgav, og Dieblikket efter behøvede Minoe ny Tilgivelse.

Hun var heftig og blid, opbrusende og dybsindig, især meget stivsinnet, og igjen eftergivende i høieste Grad. Ved store Uheld, som angik Formuen, kunde hun gjøre Løier; ved et lidet Uheld, som havde truffet et Menneskes Hjerte, kunde hun hele Dage være indsluttet i sig selv, dybsindig og mørk. „Minoe er Pandora's Kiste!“ sagde Riant ofte, og han syntes at have Ret. Og med alt dette viste hun en spottende Overgivenhed, som Ingen vidste sig sikker for. Især var Robert, den gamle Sisrey's Søn, Gjenstanden for hendes Drillerier.

Robert havde et smukt Ansigt, men ingen Farve. Hans Die havde Ild, men den frembrød sjelden. Mørk, ikke sjelden kort for Hovedet, søgte han Eensomheden, og fik derved Navn af Eremiten. Han var dybtindsluttet i sig selv, ogsaa mod dem, han elskede. Han talte ikke meget, men hvad han sagde

og lod søge efter ham. Man fandt ham. „Jeg med os, Robert! raabte Minoe: Vi maae have En, som vi kan drille.“ Robert svarte tørt: „Saa?“ og gik, og ved hvert tyvende Skridt saae han sig tilbage, om ikke Minoe vilde søge ham. Han hørte hendes høie Latter, stampede med Foden og forsvandt. Gnaven endte Minoe sin Leeg. Hun fløi hen ad Beien til Siren, saae ham ile hjem og vilde just raabe: Robert! gode Robert, kom dog tilbage!“ Da saae han sig tilbage. Hun loe høit, og Robert lovede sig selv, at blive borte imorgen. Dagen efter gik han til Niant, fordi han — havde glemmt noget, eller fordi han vilde bringe Lucie en Buket, som Minoe strax tog fra ham og rev istykker.

Saaledes gik det uafsladeligt. Hver Dag nye Drillerier mellem Minoe og Robert. „Robert er en trættefjær Dreng!“ sagde Minoe's Fader. — „Nei, det ikke, Fader! raabte Minoe: Men jeg kan nu engang ikke lide ham.“ — „Godt, saa kan han blive i Siren, fjære Minoe!“ — „Nei, nei, for Himlens Skyld, min Fader! Robert maa komme — ellers græd min gode Lucie sine Dine ud.“

„Lucie og Robert ere eet Hjerte og een Sjel!“ sagde Faderen til Moderen. — „Det sige Siren's ogsaa! svarte hun: De omgaaes hinanden saa fredeligt, som om de alt vare Mand og Kone. Nu, den Tid kommer ogsaa.“

Minoe dreier sig om, gaaer mørk ind i Salen, finder Robert og Lucie sammen, trættes med Robert, ypper Klammerie med Lucie. Robert tier som sædvanligt, Lucie græder. Robert knæler for Lus

cie, og trøster hende. Minoe farer til, støder ham bort, begynder at hulke, løber bort, og er utaalelig den hele Dag. Robert bliver hos Lucie, trøster hende ømt, og spørger hastigt hver indtrædende Domestik: „Har Du seet Minoe? Hvor er hun? Hvad gør hun?“

Bordet er dækket; der fattes en Sølvstige. Man søger Huset rundt. Man beskylder Tjeneren. Minoe blegner. Tjeneren forsvarer sig slet. Faderen sender Bud efter Justitsbetjenten. Minoe springer frem: „Jeg har Stagen, Fader!“ — „Du?“ — „Ja, kjære Fader!“ — „Hvor?“ — „Det kan jeg aldrig sige!“ — „Minoe!“ — „Jeg kan ikke sige det! Bestemt ikke, Fader!“ — „Det skal vi see!“ han griber Minoe. — Robert blegner, løber til, omfavner Minoe smerteligt: „Minoe! Minoe!“

„Hvor er Stagen? Tilstaae strax!“ Faderen truer at slaae.

„Minoe!“ raaber Robert rasende, river Datteren fra Faderen, og fører hende høitkrigende bort.

„Her er Stagen! raaber en Domestik: En fattig Bonde bringer den. Minoe har taget den og selv bragt Bondens Børn den.“ Hun kaldes frem, Faderen tilgiver hende; Robert stiller sig tørt hos Lucie, som om Intet var forefalden.

„Robert har befriet Dig fra Hug!“ siger Faderen leende, og klapper Minoe paa kinden. Minoe aabner Munden, for at spotte. Robert siger koldt: „Jeg har gjort stor Uret.“ Minoe seer paa ham, raaber: „Skurk!“ og opløfter et Glas, for at kaste ham Vandet i Ansigtet.

Under flige Begivenheder var Robert bleven atten og Minoe femten Aar. Minoe, den overgivne Minoe, drillede Robert hver Time paa Dagen; stille fandt han sig deri. Kun naar Minoe gik med en Sirey af Sidelinien, som ofte samlede her, stjal Robert sig bort, og blev ofte hele Dage borte.

„Robert, gode Robert, hvor har Du været?“ spurgte Minoe smigrende, naar han da langt om længe kom igjen. — „Hjemme, og der vil jeg tidt blive!“ svarte han koldt, vendte hende Ryggen, og satte sig hos den blide Lucie, uden at see paa Minoe mere.

Minoe gik ned i Haven, og skjulte sig der en halv Time. Robert kom ikke. Hun gik op, ledte i Stuen efter sin Hat, gik, og sagde: „I dag er der deiligt i Krattet!“

Hun gik ned i Krattet. Robert kom ikke. Hun listede sig hen i Alleen, som førte op til Huset, og skottede til begge Eider. Ved den første Støi, hun hørte, sprang hun tilbage i Krattet, og var urolig. „Han kommer ikke!“ raabte hun omsider halvhøit, og puffede saa smaat. Derpaa gik hun ud paa Engen, steg op paa Høien, og saae mod Huset.

Robert sad hos Lucie og gabede. Lucie arbejdede og var tilfreds. Robert stod op, og nærmede sig Døren. „Rei!“ sagde han, vendte hastigt om, og satte sig igjen hos Lucie.

Efter nogle Timers Forløb kom Minoe tilbage, saae meget venlig og munter ud, ja, hun dansede om i Stuen. Robert stillede sig ved Vinduet og fløite: de. Minoe satte sig omsider, brændende som en

Fakkelt, med røde Dine, stille og fortrædelig hen og arbeidede. Lucie spurgte: „hvad fattes Dig, Minoe?“ — „Mig? Intet!“ — „Hvad fattes da Dig, Robert?“ — „Mig? Ikke det mindste!“ Lucie rystede paa Hovedet, og tilsviede leende: „Jeg troer, I ere ikke ret kloge.“ — Man svarte ikke et Ord.

Familien var samlet. Henri Sirey var Minoe's Tilbeder. Minoe spogte med Henri, og stortede til Robert. Robert stod i en Krog, frampagtigt knyttende Hænderne i Lommen, i den foldeste Stilling, og smilte, naar Minoe flappede Henri paa den smukke Kind eller lagde sin Arm fortroligt paa hans Skulder.

Minoe bød Henri knæle, tog et Baand af sit smukke brune Haar, og bandt det i et Knaphul paa hans Kjole, idet hun sagde: „Saa erklærer jeg Dig for min Ridder, Henri!“

Robert sprang til, løftede Ridderen voldsomt op: „Knekt!“ raabte han med funklende Dine, frarev ham Baandet, og gjorde Mine til at sønderrive det. Men strax efter lod han det falde, stak Hænderne foldt i Lommen, vendte sig om, og gik hen til Vinduet.

Henri var forskrækket. Minoe ogsaa. De Gamle loe. „I Sandhed, han drømmer!“ raabte Riant. „Han troede, det var Lucie!“ raabte hans Moder.

Minoe løb ned i Haven, omfavnede Lucie, som mødte hende, med brændende Hefstighed, og raabte eengang efter en anden: „Lucie! kjæreste, bedste

Lucie! Jeg er lykkelig, nu er jeg lykkelig!" Og dermed dandsede hun gennem alle Gangene, indtil hun estertænksom blev siddende i et Lysthuus, bevægede Læberne, trykte fremragende Grene til sit Bryst, og græd stille.

Robert sad imidlertid med Henri ved Schachs Brettet, spillede, og spillede endnu, da Minoe treen ind og med et mildt, usædvanlig mildt Blik stillede sig ved Brettet. Robert tabte en Løber og en Springsger i de første fem Minuter. Minoe saae til. Minoe sagde nogle Ord derom. Robert overfløi Spillet med store Dine, gned Panden ærgerlig, brummede en halv Melodi, og Henri kom i Knibe. Minoe raabte: „Du skal vinde, Henri!" og lagde Haanden paa Robert's Skulder, og trykte ham fra Tid til anden blidt med Fingrene.

Men Robert vandt en fuldkommen Seier, stod op, saae smilende paa Minoe, og sagde sagte og roligt: „Spil nu Du med ham engang. Han spiller hellere med Dig, end mig." Syngende gik han ned ad Trappen, ned i Haven, slog i det nederste Lysthuus Hænderne sammen, og sagde tænderstjærende: „Bed Gud, Minoe! Du skal ikke triumphere!" Og tre Dage efter sad Lucie hos sin Søster, og saae hende gnide sin Pande. „Minoe! spurgte hun: Er Du ikke lykkelig mere?" — „Lykkelig, kære Lucie? Han har svoret, troer jeg, at ærgre mig til døde." — „Hvo, Minoe?" — Minoe kysede sin Søster, qualte med Lillefingeren en Taare i sit Øie, og gik. — —

Hver Morgen Klokken otte gik Minoe Beien ad Siren — vel gandske tilfældigt, thi ofte gik hun den gandske modsatte Bei, og kom dog, uden selv at vide, hvorledes, paa Beien til Siren. Saa satte hun sig paa en Vidiestub ved Melue, og talte Klokkeslagene paa begge Herresæder. Kom Robert, saa var hun lunefuld, eller hun drillede ham saa vedholdende, til han blev vred. Saa vilde hun trække iland igjen, men jo mere hun gav efter, desto koldere og ligegyldigere blev Robert.

„Tilgiv mig, kjære Robert!“ sagde hun med et mørkt Ansigt. — „Ret gjerne, Cousine! sagde han leende: Men ophold mig ikke — jeg skal paa Jagt.“ — Han lod hende staae, og talte, neppe et Bøsseskud fra hende, en stiv halv Time med en Skovbetjent, eller en Bonde, og det saa roligt, at Minoe græd derover.

Kom han ikke, saa raabte hun: „Til Klokken ni vil jeg blive her!“ Den slog. „Endnu et Par Dierblikke.“ Klokken slog ti. Hun stod op, gik tyve Skridt, hørte Noget røre sig, skjulte sig i Buskene — forgjæves! Og neppe var hun i Riant, naar der blev ringet tilbords.

„Hvo der har mig kjærest!“ tilraabte Minoe Amelie, en Pige af Rianternes Sidelinie, paa Engen, og bandt sig de to prophetiske Krands, hver af fire lange Græsstraa. Robert nærmede sig langsomt.

„Hvo ere de?“ spurgte Amelie. — „Kransen paa den høire Arm, sagde Minoe: er Henri Riant; den paa den venstre — Robert. Pas paa, Amelie, den høire Krands vil holde længer, end den venstre.“

„Du har vist bundet min løfere! sagde Robert, og betragtede Krandsene: Hvor Du dog er barnagtig!“

Minoe begynder at gaa sine tusind Skridt, og at tælle høit. Robert's Blik hænger ufravendt ved hendes venstre Arm.

Rekke hundrede Skridt, og Roberts Krands springer. Robert farer et Skridt frem, løfter Krandsen langsomt op, og betragter Knuden. Minoe gaaer de vedbørlige tusind Skridt, og Henri's Krands holder endnu. Robert betragter endnu stedse den brustne Krands, og Minoe spotter ham med Bid og Lune.

„Nu, hvo der har Dig fjærest, Amelie!“ — Amelie binder Krandsene, og gaaer sine tusind Skridt.

„Nu Robert!“ raabte Minoe. — „Jeg vil ikke!“ svarer Robert. — „Hvorfor ikke, kjære Sirey?“ spørger Amelie. — „Naar De ønsker det, kjære Amelie!“

Robert binder to Krands. — „Hvo ere de?“ spørger Minoc. — „Den Venstre er Nannette.“ — „Den Høire?“ — „Det siger jeg ikke!“ — „Det maae vi vide!“ — „Nei, nei, jeg siger det ikke!“ — „Nu, saa gaae Dine tusind Skridt!“

Robert begynder. Minoc gaaer ved hans høire, Amelie ved hans venstre Side.

„Du skaaner den Venstre!“ raaber Minoe. — „Tør man ikke det? spørger Robert: Nannette skaante jeg gjerne.“

Han gaaer videre. Den Venstre springer. Minoe klapper i Hænderne. Robert standser. „Det

var Skade! siger han: Nu, saa maa den Høre ogsaa springe!" — Han sønderrev den.

Man plager ham, for at faae den venstre Krandses Navn at vide; han vil ikke nævne det. Minoe beder Lucie, Amelie og Henri, de maae dog for Allting see at komme efter, hvem den venstre Krands har skullet gjælde. Robert nævner Navnet Minoe. Minoe hører det. „Jeg? Altsaa jeg? spørger hun med et bittert Ansigt: Det tænkte jeg nok!" — Og tre lange Dage er hun alvorlig, stille og eensom. Ved den næste Forsamling betragter hun, fuld af Uvillie, Nannette, som kommer venligt hen til hende, og faaer spidse, korte og bitre Svar af hende.

Minoe saae, at Robert forstillede sig. Hun følte, at Robert elskede hende, og harmedes over, at hans Forstillelse lykkedes ham bedre, end hendes hende. Hun sukede, han sukede. Hele Timer sadde de ved Siden af hinanden, uden at sige et Ord. Begge triumpherede de. Robert haabede, imorgen skulde hun tilstaae ham sin Kjærlighed, Minoe haabede det samme, og Begge haabede forgjæves. Robert's Triumph var fuldstændigst. Han knyttede Haanden, stampede med Foden, taug, og fløitede en Melodi. Minoe var mindre Herre over sig selv.

Familien var forsamlet. De unge Folk vare i Haven. Minoe spøgte med Henri, Robert talte med Nannette: Minoe i Begyndelsen saa naturligt, at Henri, fuld af Underlighed, kyssede hendes Hænder, og Robert skjar Tænder. Minoe triumpherede, og drev det, som hun gjerne pleiede, for vidt. Robert blev med hver Minut koldere, og sysselsatte

sig saa roligt med Mannelte, forglemte saa gandske Minoe derover, at hun, efter to Timers ubeskrivelige Taalmodighed og Selbovervindelse, med lønligt Raserie sprang op, nærmede sig Robert, der just stod i en ligegyldig Samtale ved Randen af Parken, og efterat hun havde seet stivt paa ham i ti Secunder, kastede hun ham med et heftigt Stød ud i Vandet. Og nu styrtede hun høitstrigende ud af Haven.

Baad som en Svamp kom Robert op af sit Bad. Man onringede ham, man raabte i Munden paa hinanden. De Gamle iilte hid og hørte. Robert omfavnede, saa vaad han var, den gamle Niant, alle sine Tanter, den hele Familie, fuld af Henrykkelse. Man spørger Robert, man henter Minoe. Minoe svarer ikke. Taarerne staae hende i Dinene. Robert siger ligesaa lidet, men han er fornøiet som en Konge.

Denne Begivenhed var en Gaade, blev en Gaade, og blev endnu gaadefuldere, da man fandt Robert knælende for Minoe, som heftigt grædende kaldte ham: „Du Skurk!“ Kun paa sin Faders Befaling rakte hun Robert sin Haand, og Robert kyskede den med Jnderlighed.

„At lade sig kaste i Vandet, og at være gal af Glæde, og ovenikjøbet at bede om Forladelse — det maa Sanct Dionysius begribe!“ mumlede Faderen hovedrystende.

Fire Uger efter var hans Forundring endnu større. Efter sit Bad havde Robert hver Dag haabet en Erklæring, og forgjæves. Hans Kulde tog altsaa atter gradviis til, i samme Forhold, som Minoe's

Spotterier tilstog — hun havde ogsaa ventet en Erklæring af Robert.

Robert gaaer i Haven med en Bog i Haanden — alt en Time gik han der, uden at have læst et Bogstav. Minoe er i Salonen, og venter hvert Dieblif, at Robert skal komme op. For hans Dine vil hun læse de smaa Breve, hun har faaet fra Henri. Den muntre Mine, hvormed hun vil gjøredet, er allerede indstuderet — den Omhed, hvormed hun vil trykke det sidste Brev til sit Hjerte, iligesmaade. Der fattes Intet til denne Komædie, uden Roberts Komme. Robert kommer ikke. Hun flys ver til Vinduet, Robert gaaer i Haven og læser uforstyrret. Han formoder, at hun staaer ved Vinduet.

Efter lang Venten farer Minoe ned i Haven. Den gamle Kiant ligger i Vinduet, uden at sees. „God Dag, Robert!“ siger Minoe, saa lystigt hun kan, og slaaer ham Bogen af Haanden. — „Nu, hvad har min Bog gjort Dig?“ siger han smilende, og tager Bogen gandske rolig op igjen. — „En underlig Fornøielse, altid at læse i Dine tofsede Romaner!“ — „Nu, dog altid bedre end at spille Tiden med ubetydelige Ting! Hvad kan man vel altid have at tale om?“

Minoe bed Læberne sammen og følte sine Kinder flamme: „Vi, Lucie og jeg, ere dog sagtens lige: saa gode, som Dine Romanheltinder?“ — „Det berøer paa Smagen. Jeg kan nu engang lide disse Romanheltinder.“ — „Du er i Dag meget høflig, Robert!“ — „Høflig? O, min Gud, nei Cousine!

Uf Høflighed siger jeg det just ikke; men Du, Du især, vil dog uidentviol indrømme mig, at i den virefelige Verden er ingen Pige istand til nogen oprigtig Kjærlighed — thi — — ”

Reppe havde den arme Robert sagt det, før han af Minoe fik saa dygtig en Drengen, som nogensinde er bleven uddeelt af en Piges Haand, og samme Dieblif blev hun selv saa bange, at hun rystede. Hun løb bort, for at skjule sine Saarer.

„Fordømte Løs!“ raabte den gamle Kiant, og brast i en hjertelig Latter, da han hørte Robert med blødende Næse, udbredte Arme og fuld af glad Hensykkelse raabe: „O, Minoe! Min Minoe!“

Endnu større blev hans Forundring, da nu den første Scene gjentoges, Robert bad om Forladelse, og Minoe var den fornærmede Deel. Imidlertid vogtede Robert sig dog for at komme den raske Minoe alt for nær. Hun mærkede det med Blusfel, men lod, som hun ikke mærkede det.

Robert saae det vellystige Dieblif nærme sig, da Minoe, træt af at kæmpe mod Kjærligheden, vilde synke i hans Favn. „Endnu et Dieblifs Stands hastighed, og den fortryllende Minoe er min!“

Men Minoe, som nu troede at have gjort nok, for at see Robert for sine Fødder, og endnu ikke saae det længe ventede Dieblif komme, blev bange for sig selv. Hun troede nu at have gjort for Meget. „Han spotter mig!“ — Foragtet Kjærlighed, Undseelse, Harme stormede ind paa hende. Hun taug nu haardnakket. Hun tabte sin Munterhed, Roserne forsvandt af hendes Kinder, Ilden sluktes i hendes Dine. Lidt

efter lidt blev hun saa mager og bleg, at hun vakte Medlidenhed.

Nu forlod Robert sjelden Slottet Niant. Han blev der under allehaande Paaskud, han sov der end: ogsaa. Han leed og skæmmede sig ligesaavel som Minoe, og nu kunde hele Familien løse Gaaden.

Minoe blev ikke paa sit Bærelse, Robert ei heller paa sit. Man lod dem allene. De saae paa hinanden, sukede, trykte hemmeligt hinandens Haand — det var Alt. Begge vare de nu for skye eller for stolte til at erklære sig uden Foranledning.

Man talte med Minoe om Robert. „Et Menneske uden al Følelse!“ svarte hun sukende. Og spurgte man Robert: „Er ikke Minoe en herlig Pige?“ svarte han: „Ja, kun vil hun aldrig werde elsket, thi hun selv har intet Hjerte.“ — Derover undrede man nu paany.

Omsider kunde Robert ikke tie længer. Han var allene med Minoe. Efter nogle ligegyldige Spørgsmaal, som han gjorde til Indledning, men som Minoe affærdigede med Ja og Nei, begyndte han: „I dag er Du meget fortryllende, Minoe!“ — „O, Robert, naar vil Du ophøre at spotte? Godt! Jeg er lige: saalidet fortryllende, som Du med Dit Spørgsel: Ansigt.“ — „Du finder mig hæslig, fordi Du hader mig.“ — „Ja, Du har Ret, jeg hader Dig virkelig!“ — „Var det sandt, vilde jeg ret prise mig lykkelig.“ — „Af Gud! sukede Minoe: Godt! tilføiede hun koldt: Saa priis Dig da lykkelig fremfor Alle!“ — „Sværg, at Du hader mig!“ — „O

i Sandhed, jeg hader Dig!" — „Læg Haanden paa Brystet, ellers troer jeg Dig ikke.“

Minoe knyttede begge Hænder sammen, og slog sig med den smerteligste Mine for sit Bryst. „Ja, ved Gud! — raabte hun med Taarer i Øinene: Jeg hader Dig, som — som —“

„Minoe, kjære Minoe! sagde Robert ømt: Du kan hade mig?“ — Han greb hendes Haand, og vædede den med sine Taarer.

Hun trykte hans Haand mod sit bølgende Bryst, og raabte, mens hendes Taarer strømte, halvvedt, halvømt: „Skurk, saa sig mig, at Du elsker mig!“

Smilende sagde han, og sank for hendes Fødder, og skjulte sit Ansigt i hendes Skjød: „Nei, min Minoe, jeg hader Dig — som jeg altid har gjort.“

„Og jeg! raabte hun, idet hun vædede hans Ansigt med hede Taarer: Jeg elsker Dig! Og — nu kan Du gjøre, hvad Du vil!“

De laae i hinandens Arme, hulkede høit, sammenblandede deres Taarer, deres Suk, deres Kyss. Omsider segnede de halvafmægtige ned. Faderen treen ind, og nu var Gaaden løst.

En Kjærlighed uden Lige. Minoe blomstrede atter som en Rose, og Robert var atter Robert.

„De ere forrykte!“ sagde Faderen. Minoe og Robert vare døde for Alt, hvad der ikke var dem selv. De levede kun for at see hinanden, tale med hinanden, skrive til hinanden. Minoe sad hele Timer, hele Dage, hos Robert, lagde sin Kind fra Tid til anden mod hans, trykte hans Haand mod sit Bryst, mod sine Læber. Robert sukede, betragtede

Hende med brændende Dine, fastede sig for hendes Fodder, raabte ængsteligt: „Minoe, elsker Du mig?“ — Minoe smilte med vaade Dine, og kysfede Spørgsmaalet bort.

Minoe fik sin muntre Overgivenhed igjen, og Kjærligheden gav den en ny Ynde, men Robert blev alvorligere og mørkere, end han før havde været. „O Minoe, min Kjærlighed vil gjøre mig affindig, inden Enden tager! Jeg beder Dig, lad mig aldrig mærke, at der udenfor mig er Noget, som Du kan lide!“

Han var misundelig paa den Pige, som hjalp Minoe, naar hun klædte sig paa; han saae bort, naar den gamle Niant kysfede Minoe. Han var kun vel, naar hun var ene med ham, og da afsnødte han hende de de frygteligste Trofsabseder. Naar han havde fulgt hende til Niant, og han til Afsked trykte hende i sine Arme, lagde han sin Haand paa hendes Barm, og sagde alvorligt og høitideligt: „Minoe, Trofskab!“ — „Til Graven, Robert!“ svarte hun; derpaa adskiltes Begge, rørte til Taarer.

Halve Nætter sad han oppe, og tilskrev hende Breve, fulde af Usands og Klager, fulde af Skinsyge, Bebreidelser og Bønner om evig Trofskab. Hele Ti-mer begik de de barnagtigste Daarstaber — Minoe med at give Forsikringer om sin Trofskab, og Robert med at tage derimod. Han slyngede hendes Lokker om sin Arm, gav hende en Ring af sit Haar, indskjær hendes Navn i alle Træer, og hun hans under- neden. Han bar et blaat Baaud, som hun havde

givet ham, paa sit Bryst, og hun maatte bære en blaa Kjole til Symbol paa sin Troskab. Hele Maas neder bar hun en Blomst, som Robert havde givet hende.

Vinteren kom, og begge Familier besluttede, at tilbringe den i Staden, hvor man ventede Lucies Brudgom, Sirey de Veleé. Minoe følte sin Kjærlighed grændseløs, da hun skulde forlade den Egn, hvor hvert Sted, hvert Træ, hver Græsplet, ja, Luften selv, var helliget ved hendes Kjærlighed og forbunden med den. Robert styrtede i Minoes Arme, og fandt tusind Farer for Minoes Hjerte i Staden, i Selskaberne, paa Ballerne. Han klagede derover. „Du kjender ikke dette Hjerte!“ sagde Minoe, og sank til hans vaade Kind.

De kom til Staden. Fremmede Ansigter, Mure, Bogntummel! Robert stod med Minoe ved Vinduet. Han viste hende det lille Rum af Himlen, de kunde see mellem Gaderne. Deres Glæder vare forgiftede. De saae ikke Solen staae op mere, saaden ikke gaae ned. De gik ikke mere Arm i Arm fra Kiant til Sirey. De boede vel i een Gade, de saaes hvert Dieblif. De vare endnu de Samme, kun Gjenstandene havde forandret sig. Men disse fattedes Seglet, Kjærligheds levende Indsegl. Robert larmede. Minoe var fortryllende. Man sagde hende det. Hun neiede koldt, saae venligt efter Robert, fløi hen til ham, og han stod ved Kaminen og tyggede paa sine Negle.

Minoe, den muntre Minoe, som især gjerne dandsede, fandt snart den behagelige Side af Bylis

vet. Vel blev hun hos Robert, og havde Hovedpine, naar det gjaldt at bivaane en Souper; men et Bal! Minoe udeblev ikke. Mørk stod Robert ved et Vindue, betragtede sin Minoe med umættelig Ægthed, frøs og brændte, naar hun, ved en ung Mand's Arm, fløi igjennem Rækkerne. Efter hver Dands kom hun til ham, trykte hans Haand mod sit bankende Hjerte, og søgte at opmuntre ham ved de fyrigste Forsikringer om sin inderligste Kjærlighed, ved de sødeste Navne, hun vidste. Han bed sig i Underlæben, og svarte kun lidet.

Hver følgende Nat sad han oppe, og piinte sig med drømte Billeder om sin Minoes Utroskab. En Seddel, som han i slig en Nat skrev til Minoe, kan maaskee fremstille hans Uro mere levende, end en vidtløftig Beskrivelse:

„Minoe! Minoe! Du martrer mig som en ond Aand! — Hvad har jeg gjort Dig? — Utaknemmelige, Du kan ikke nægte Dig en elendig Forlystelse, som vil dræbe mig! — Du er en Kvinde, Du vil behage, og Flere, end mig! — Er det muligt, Minoe, at Du, for at blande Dig mellem en Forsamling af Daarer, kan isøre Dig den Kjole, som min Kjærlighed har helliget, og hvis Farve skal være et Symbol paa Din Troskab? — Er ikke Farven et Beviis mere, at Du har svoret, evigt at blive dette Kaseri tro, som Du kun kalder Fornøielse, fordi Du ikke elsker mig? — — Minoe, Du kjender ikke Kjærligheden; jeg, kun jeg, føler den, og det er min Ulykke. — Minoe, naar denne Kjærlighed har dræbt mig, saa dands med blottet Barm paa min Grav! — Jeg kunde fortvivle derover! Mener Du, jeg ikke saae, hvor mildt

Du smilte ad Duval, den yppige Daare? — Minoe, Du har brudt de Eder, Du svor mig i Niant! — O, mit lykkelige Niant! I dig var vor Kjærlighed en Helligdom, lukket for Enhver — og her — her er Kjærlighedens Grav. — O, lad os flye, min Minoe, inden Du vorder troløs. Luften her er Gift. Niant er den kydske Kjærligheds Fristed! — Minoe, Du har kastet en Slange i denne Barm, som før var helliget Himlens rene Fred! — Minoe, Du dræber mig, mig, der elsker Dig over Alt!”

Minoe beroligede ham igjen; men endnu skinsygere, mørkere, menneskesjendkere, og, som det lod, foldere, blev han, da Sirey de Velce, Lucie's Brudgom, kom. Velece, en indtagende ung Mand, dannet i de fineste Cirkler, fuld af Bittighed, fuld af Forsængelighed, især hos Qvinder — Velece kom, og forstyrrede med det første Trin i Huset Familiens Fred.

Velece blev indført i Familien som Lucie's tilkommende Brudgom; denne Titel gav ham Ret til at være fortrolig, ogsaa med Minoe. Han sværmede om begge Piger, han loe med dem. Hans levende, muntre Indfald, hans satiriske Beskrivelse af den store Verdens Daarstaber, hans Menneskefundskab, gav ham en siensynlig Overvægt i Huset. Den muntre Minoe loe selv ofte ad den behaaelige Gladsdrer. Han drillede den arme, alvorlige Robert med saa fint Lune, og var dog tillige saa hjertelig, saa venstabelig mod ham, at Minoe hemmeligt fandt Behag i Velece's Drillerier, fordi hun troede, de skulde adsprede Robert's mørke Lune.

Robert brændte indvortes; dog skjulte han under en ligegyldig Kulde den Harm, som fortærede ham. Han var endogsaa overgIVEN lystig af og til. Minoe, som ansaae det for uforstilt, var i Himlen, og sagde ofte: „Velee er en elskværdig Mand, - ikke sandt, Robert?“ — Robert loe, og svarte: „Hvorfor ikke?“

I sin Glæde over den Forestilling, at have fængslet begge Søstre, begyndte Velee imidlertid at glemme sig selv. I detmindste vilde han overbevise Andre derom, og det lykkedes ham kun altforvel. Ved en hemmelighedsfuld, tvetydig Verbødighed gav han derfor Minoe's elskværdige, overgivne Spøg, Udseende af en hemmelig Tilbøielighed, ja, af en hemmelig Forstaaelse.

Robert mærkede det, og bar Helved omkring med sig. Han fortvølede, medens Velee triumpherede. I Paris vilde disse smaa Trakassier have givet Stof til en behagelig Underholdning; her tilintetgjorde de en Himmel, og skabte et Helved.

Minoe saa Velee's Forsængelighed, og trykte Skinsygens Braad endnu dybere i Robert's Hjerter, idet hun nu talte ilde til Robert om Velee, og gjorde Denne til en Gjenstand for sin Spot. Med Kulde hørte Robert derpaa, svarte Intet, gik op og ned ad Gulvet, og raabte rasende, naar han var i Centrum: „Hun elsker ham!“

Minoe, som maatte lide meget af Roberts Skinsyge, hadede nu Velee af gandske Hjerter, og hun savnede kun en Leilighed til at vise ham sin Uvillie. Denne Leilighed kom, til hendes Ulykke kun altfor snart.

Velee havde faaet nogle nydelige Chansons fra Paris. Minoe bad Robert affkrive dem. Robert afflog det tørt, satte sig ved Kaminen, og mumlede: „Lad Velee affkrive dem, saa ville de være Dig saar meget kjærere!“

Minoe fulgte ham til Kaminen. Det kom til enkelte bitre Ord fra begge Sider. Minoe lagde Bed til Glden, og græd hemmeligt. Robert sad der med forslagne Arme; med kold Mine og i haans lig Tone talte han om Velees Elskværdighed. Minoe brændte, og skjulte sin Harm. Lucie sad ved Secretairen, og affkrev Biserne, idet hun dicterede sig selv.

Døren gik sagte op, Velee treen ind, listede sig ubemærkt bag Lucie, og trak hurtigt Pennefjeren ud mellem hendes Fingre. Lucie forfærdes, og udstøder et høit Skrig. Minoe seer sig om, seer sin Søster blegne, farer op, og giver, efter sin ulykkelige Bane, Velee et Slag paa Dret.

Velee vorder rød, og pønser paa Ondt. Han traadte et Skridt tilbage, og efter kort Betænkning sagde han i spids Tone og med et dybt Buf: „Om man nu gjætter vor Forstaaelse, Frøken Minoe, er Skylden sandelig ikke min!“

Efter dette Tordenflag gik han hurtigt bort, gandske henrykt over, at have straffet den overgivne Pige. De tre Dvrige lignede tre Billedstøtter. Robert troede, Minoe var skinsyg over Velees Spøg med Lucie, og Minoe, den arme Minoe, spurgte med et frygtfuld Blik paa Robert og fuld af Angst: „Hvad var det, han sagde?“

„Du har forraadt Din Kjærlighed til ham!“
 svarte Robert, og blev bleg som en Væg. — Minoe
 saae paa ham, et Lyn gjennemfoer hendes Sjæl, hun
 greb Robert i Kraven af hans Dvertjole, og skreg:
 „Robert, jeg faaer ondt!“

Hun stivnede, og segnede ned, uden at slippe Kjos-
 lekragen, som endeligen revs sønder. Robert holdt
 Lucie. „Lucie! sagde han: Lucie, det er skrækkeligt!
 Men Ingen skal vide det, uden jeg og Du! Hjælp
 mig, nu kommer hun til sig selv! — “

„Minoe vaagnede, uden at kjende Mogen. Ro-
 bert gik skjælvende ud af Døren, og — Minoe har
 ikke seet ham siden.

De første Skridt paa Gaden gjorde han som en
 Automat; hans Tanker faldt paa Velee, og nu fløi
 han rasende ned ad Gaden. Han styrter hjem, sø-
 ger en Kaarde, sønderflaaer Alt, hvad der falder
 ham i Hænderne. Hans Moder kommer hidløbende.
 „Hvad fattes Dig, Robert?“ spørger hun. Rasende
 trykker han Hatten ned i Panden, stirrer hende ind
 i Dinene og raaber med en frygtelig Latter: „Robert?
 Ha, ha, ha, ha! Med ham er det forbi!“ —

Han har Kaarden, han flyver bort, Moderen
 kalder Folkene sammen: „Gud, Robert er fra For-
 standen! Løber, og bringer ham tilbage!“

Det var forgæves. Robert traf Velee i den
 første Gade. „Hurtigt! skriger han: Din Hemmel-
 lighed er forraadt!“ — Han trængte ind paa ham,
 Begge segnede de ved første Stød. Velee var død,
 og Robert blev bragt hjem. Man forbandt ham,
 og Saaret syntes ikke farligt. Mod Aften forlangte

han af den Tjener, som vaagede hos ham, et Blad Papiir, og skrev:

„Minoe! Din Elfers Stød var ikke dødeligt; det dødelige Stød har Du givet mig. Jeg beder Dig, besøg mig ikke, naar jeg ligger i Kisten, for at bede for mig, jeg vilde reise mig, for at bebreide Dig Din Froløshed.“

Adressen var til Frøken Minoe — Anne de Riant.

Han forseglede Billetten, og bad Tjeneren bringe den til Minoe næste Dag. Derpaa talte han sagte med sig selv, loe og græd — omsider løb han af alle Kræfter med Hovedet mod Sengestolpen.

Tjeneren hidkaldte Hjælp. Man holdt paa Robert. „Gud! skærg han: Lader mig døe, lader mig for Guds Skyld døe!“

Hans Saar havde aabnet sig, og han mistede meget Blod. Derved blev han stille. Men nu blev han tillige saa svag, at man neppe kunde forstaae ham.

„Jeg har elsket hende! O, elsket! raabte han: Hvem skal man troe?“ — Derpaa græd han mildt, og bøiede man sig mod hans Mund, hørte man ham hviske: „Minoe! Min elskede Minoe!“

Mod Morgen kom et nyt Anfald af Kaserie, og derpaa faldt han i en Slummer, hvori han bevægede Læberne og syntes at smile. Klokkeren ni op slog han sine Dine, og trykte en Sløife, som Minoe havde givet ham, mod sine Læber. „Minoe! raabte han lydt: Bedder! Bedder!“ — Hans Fader begyndte hulkende at bede for ham. „Nei! raabte han: ikke for mig! Jeg har holdt alle mine Eder! Hun

allene er meensvoren, hun allene i den vide Verden! Bed for Minoe, min Fader!" — — Han foldede Hænderne, og — var ikke mere.

Og Minoe — den Ulykkelige — hun lignede en Furie, da hun igjen kom til Besindelse, og ikke saae Robert. Man søgte at berolige hende. „I kjende ham ikke! raabte hun: Jeg kjender ham! Lader mig komme til ham, eller det er forbi med ham!"

Og sandsynligviis havde hun reddet ham, hvis man havde opfyldt hendes Ønske. Men man holdt hende tilbage. Mod Aften blev hun estertænksom, og gik til Døren. Hendes Fader kaldte hende tilbage. Hun sagde ikke et Ord, men ofte trykte hun sin Haand med en smertelig Mine mod Brystet, og qvalte nogle Ord, som hun vilde sagt.

Om Aftenen lod hendes Fader, da han kom fra Sirey's, falde et Ord om hendes Troløshed mod Robert. Hun faldt i dybe Tanker, og spurgte kun fra Tid til anden: „Kommer han ikke endnu?"

Lucie vaagede hos hende. Hun læse paa Sengen og læste Breve fra Robert. Derpaa spurgte hun sin Søster: „Gode Lucie, anseer Du mig ogsaa for troløs?"

Lucie græd, og Minoe sagde med Hestighed: „O, Robert skal tage sig af min Uskyldighed?"

Denne Idee syntes hun at forfølge den hele Nat, thi mod Morgen blev hun rolig, og den Hurtighed, hvormed hun vendte Hovedet mod Døren, naar den blev aabnet, lod formode, at hun ventede Robert. Efterhaands blev hun stedse muntre.

Forældrene raadsløge, hvorledes man bedst skulde bibringe hende Robert's Død. Minoe stod op, skrev, rev itu, skrev igjen, begyndte et Par Gange at synge de første Stropher af en Arie, som var Roberts Yndlingsfang.

Om Eftermiddagen saae hun Robert's Tjener. Hun rev Binduet op; han rækker Robert's Bilet ind, og gaaer. Hendes Ansigt brændte, hendes Dine funklede, hun trykte Brevet mod sit Hjerte, sine Læber, inden hun aabnede det. Hun viste sine Forældre det med et Slags Triumph, og sagde: „See, see, han er ikke vred!“

Hun aabnede det. Ved de første Ord udstødte hun to — tre frygtelige Skrig, og styrtede bagefter over. Det var umuligt, at fratage hende Biletet; den Haand, som skjulte den, var knyttet konvulsivt. Hun sank af een Afsmagt i en anden, sov ikke om Natten, var urolig og heftig, uden dog at tale et Ord.

Pludseligt anstrængte hun Dine og Øren, som om hun var opmærksom paa noget. Hun rynkede Panden, og vinkede med Haanden, at man skulde være stille. Det var den skrækkelige Dødsningklokke, hun hørte. Hun fremtog Brevet af sin Barm, og læste det een Gang efter en anden. Med tørt Øie og kold bestemt Mine ophørte hun at læse. Hun skjulte atter Brevet paa sit Bryst, stod op, greb en Kniv, vinkede, med en betydningsfuld Bevægelse, sin Fader tilbage, og gif.

Man fulgte hende, uden at nærme sig hende, Et frygteligt Syn! Hendes Klæder vare i Uorden,

hendes Barm blottet, hendes Lokker fløi vildt om Skuldrene, hendes Dine stode ubevægelige, hendes Ansigt syntes haardt og koldt, og var hvidere end en Bæg; hendes Gang var fast, hendes Mine alvorlig og bestemt.

Saaledes gik hun, uden at see dem, der fulgte hende, til Sirey's Hus. Stirrende betragtede hun den med sort Klæde betrukne Dør, og treen omsider frygtfom ind. Da hun saae Kisten, foer hun sammen, og styrtede derpaa som en Lynstraale gjennem Tilsfuerhoben, kastede sig over Kisten, bandede stærkt paa den med begge Hænder, og ophørte ikke at skrike: „Bebreid mig min Utroskab! Reis Dig op, Robert! Bebreid mig min Utroskab! — Robert, her er jeg! Jeg er uskyldig! — O, reis Dig op!“

Som død bragtes hun tilbage. Hun kom dengang ikke saa snart til sig selv, som de forrige Gange — eller rettere, hun kom aldrig mere til sig selv. Saamange Slag havde tilintetgjort hende. Da hun vaagnede, var hendes Forstand borte.

Hun blev bragt til Niant. Dyd bragte man ogsaa hendes afdøde Vens Liig, og begrov det i Sirey under en Lind ved Kirken.

I det første Aar yttrede hun ikke mindste Tegn paa Fornuft. Alle hendes Handlinger, alle hendes Ord vare kun Bidner om hendes Banvid eller om den allerømmeste Kjærlighed. Man mærkede ikke, at hun havde mindste Idee om Robert's Død, og det var let at forklare. Robert's Død var aldrig meldt hende, og hans Brev kunde let

i hendes forstyrrede Hoved vække Idee om en virkelig Sovn.

Hun beklagede sig over hans Uretfærdighed og over hans lange Udeblivelse. Nævnte man hans Navn, saa henflød hun i Taarer. „Han sover!“ sukede hun, og tørrede sine Dine med sit Haar: „Maaskee vaagner han imorgen.“

Hun klæder sig ugjerne af og paa, og altid meget skjodesløst. Smukt Veir, Storm, Vind, Regn, alle Aarstider og disses Synsler have en oversordentlig Virkning paa hende. Der er Intet i hele Naturen, som jo minder hende om hendes Kjærlighed og hendes tabte Lykke. Snart er hun ubevægelig som Marmor, snart rasende. Hyppigst sidder hun paa en Steen ved Veien til Sirey, eller under et Træ, tier og græder.

Man har aldrig funnet hindre hende fra, hver Aften at tilbringe en Time paa Robert's Grav. Om Dagen skriver hun Breve, om Aftenen bringer hun dem til Robert's Grav. Hun sætter sig paa Graven, venter taalmodig paa Svaret, lægger opmærksom Dret til, og ryster bedrøvet paa Hovedet. Henter en Domestik hende, saa følger hun taalmodig, og siger kun: „Han vil ikke svare, han er vred endnu, men han elsker mig dog!“

Naar man falder hende tilbords, saa sætter hun sig, og derpaa betragter hun langsomt, med et Blik, der vidner om hendes Hjertes Søndersknuselse, alle Personer. Savner hun nu den elskede Robert, saa viser hun, med et langt, stivt Blik og med opløftet Finger, det Sted, hvor han pleiede at sidde. Maden falder hende fra Læbers

ne. Hun kan kun spise Suppe; Kjød eller Brød vilde kvæle hende.

Hun griber Pennen, kaster den bort, griber den igjen, indtil en eller anden Forestilling bringer hende til at smile. Da skriver hun hurtigt et Brev, som hun om Aftenen bærer til Graven. — Man har fundet adskillige af disse Breve; saaledes omtrent lyde de Alle:

„Du er syg, gode Robert, ja, Du er utaknemmelig tillige. Du har nu straffet mig nok, Din Hævn er nu mættet. Ved min Skaber, Robert, jeg har ikke forskyldt af Dig, at Du skulde pine mig saalænge. Det er Foraar, Robert, og Du kommer ikke; Vinteren er vorden mig lang, og Du er ikke kommen. Din Niinøe er syg, jeg er meget syg. Jeg fryder mig, naar jeg om Aftenen gaaer til Dig. Jeg tænker, Du skal vaagne, og Du vaagner ikke. Jeg lytter, jeg hører Dit Vandedræt — jeg kaldte paa Dig iafte — Du hører ikke. Robert, hvornaar vil Du vaagne? Sov sødt, hvis Du endnu ikke vil vaagne idag.“

Her er et andet:

„Du kom ikke, Robert. Jeg har været i Skoven, jeg har siddet under Egen paa Rosenhøien. Jeg har søgt Dig ved Bækken, jeg har været i Høselkrattet, mine Fødder har jeg badet i Aftenduggen. Du er ikke kommen, Du har ikke svart mig. Et Blad faldt af vor Piil i Bækken — jeg troede, det var Dit Fodtrin. En Olden faldt i mit Skjød — jeg søgte Dig, jeg tænkte, Du sad oppe i Træet og havde kastet den efter mig. Jeg raabte: „Robert!“ En Fugl vaagnede, og fløi paa en anden Green — jeg tænkte, det var Dig, som ruskede i Greenen — det var Fuglen, som jeg havde vaft. Vil ikke ogsaa Du vaagne?

Der kom En — jeg tænkte, det var Dig, som kom for at hente mig — jeg stod op, og gik Dig imøde. Det var Tjeneren, der kaldte mig til sengs. Robert, saa kom dog! Jeg er mat og syg!”

En Synderlighed er der ved disse Breve: Man finder hverken Komma eller Punctum i dem, skjøndt Minoe ellers pleiede at interpunctere meget rigtigt.

Naar hun om Morgenens seer Morgenrøden, og om Aftenen den brændende Aftenhimmel, vorder hun bedrøvet. Himlen — saa forekommer det hende — vil spotte hende. Hun ønskede, at hele Naturen vilde dele hendes umaadelige Smerte med hende.

I det første Aar af hendes Jammer forefaldt en Scene, som er ubegribelig, men bogstavelig sand. Minoe's Slægtninger søgte at adspredde hende ved smaae Lege. Man legte Blindebuk *).

For ei at fjendes paa sine Klæder, gik en Kiant ud i Forgemakket, kastede en Tjener's Frak over sig, og kom saaledes ind. Minoe's Dine vare tilbundne. Han stillede sig for hende, og Minoe befalte Frakken. „Robert! Robert!” skreg hun, og sank i Afmagt. Kiant lagde Frakken, og da Minoe var kommen til sig selv, overfammede hun Alles Ansigter. Hun vedblev at paastaae, at Robert havde været der. „Det var hans Kjole!” raabte hun heftigt.

Ubegribelige Kjærlighed! Det var virkeligen Robert's Kjole, den samme, hvis Krave hun havde revet itu. Efter Robert's Død havde en Domestik faaet den.

*) Colin Maillard, et Slags Blindebuk, som er forskjelligt fra vores. Den Blinde maa besøle Dens Klæder, som træder for ham, og derpaa gjette, hvad det er.

Nu har dette Banvid været i sex Aar. Minoe er mild og taalmodig, som et Lam; hver Dag besøger hun Robert's Grav, og græder over, at han ikke vil vaagne. Meest rørende er det, at see hende paa Robert's Grav. Hun sidder ubevægelig og grublende paa Liigstenen, og — meget rystende er det, naar man seer, hvorlunde hun søger at trøste en grædende Dreng, som læner sig over Urnen paa Monumentet. Hun tørrer hans Dine, og synger derhos Robert's Livvise. Jeg veed Intet af denne Sang, uden de fire Stropher, som hun synger; thi aldrig kommer hun til Ende dermed.

Questo in fiammato e sospiroso core
 Di duol trapocca: e gli occhi ognor più desti
 Sono al piagnes: e L'alma i più molesti
 Messi introduce, e scaccia i lieti fore.

Sjelden glemmer hun at gaae fra Niant til Si-
 rey. Man finder hende næsten altid paa denne Bei.
 Man kjender og elsker hende. Naar en Pige fra
 Landsbyen spørger hende: „Hvor vil De hen, Frøken
 Minoe?“ saa tilhvisker hun hende smilende: „Jeg
 vil besøge ham. Jeg maa vel, han kommer jo ikke!“
 En anden Gang svarer hun: „Jeg vil hen, for at
 undskyldte mig. Thi — seer Du — han er en Smule
 skinsyg. Og Mændene — man faaer vel være mild
 imod dem — de ere nu engang vore Herrer.“

Jeg har seet hende og talt med hende. Morick's
 Marie tvinger Diet til Laarer; men Minoe sønder-
 knuser selv den haardeste Mand's Hjerte. Hun er sikker
 for enhver Fornærmelse. Hun er et belligt Kjærligheds-
 Monument, som selv det føleløseste Bryst maa ære.

— .

Amulettet.

(Udaf Taschenb. der Liebe u. Freundschaft gewidmet 1828.)

Baron Thurnau havde omsider givet efter for sin Søsters, Enkesrue Waltersdorff's omme Bønner og for sin Læges alvorlige Forestillinger. Han vilde reise til et Bad. Glad besørgede hun alle Indretninger til Reisen; glad saae hun Reisevognen kjere frem, og steg ind med sin Broder. Thurnau trængte haardere til Kuren, end han selv vilde troe. Han var ugift, endnu ikke tredive Aar gammel, og levede med sin Søster i en nordisk Nestsdent, hvor han beklædte et af de høiere Civilemsbeder. I et Aar omtrent havde den ellers saa elste værdige og muntre Mand været meget nedslagen. Grunden laae dybere, end Mængden ahnede. Thurnau havde et ømt Hjerte, havde ofte elsket, havde endogsaa nogle Gange staaet i Begreb, at indgaae alvorlige Forbindelser — og alle disse skjønnede Phænomener paa Kjærlighedens Himmel vare, gandske uden hans Brøde, blevne til Intet; de havde Intet efterladt ham, uden Længsel efter endelig Opfyldelse. Slige Erfaringer havde vaakt hans Mistro saavel til Qvindernes Charakterfasthed, som til hans egen Elskværdigheds Kraft. Han var rolig, men langt fra at være kold. Ivertimod — hvad smukt der var ved Hoffet og i Staden, kunde gjøre Regning paa hans varmeste Hylдинг, og gjerne opfastede han sig til en fremmed Skjønheds Ridder. Men han vilde kun berøres, ikke fængsles.

Fru Waltersdorff var ikke tilfreds dermed. Gifte sig skulde Thurnau — det var, om ikke hendes Plan, saa dog hendes længselsfulde Ønske. Hendes Broder var riig — derfor skulde han kun see paa Aand og Hjerte. Han kjendte hendes Ønske. Han havde Intet derimod, men han vilde ikke søge — det skulde komme af sig selv.

Skjebnen spillede begge Sødsfende et hæsligt Puds. En fremmed Fyrstinde besøgte Hoffet. I hendes Følge befandt sig en Dame, i den anden Halvdeel af sin Ungdom og Skjønhed, hvilken sidste maatte have været af sjelden Glans, derhos aandrig, levende, fuld af sydlig Jld. Den almindelige Stemme udmærkede hende snart; Thurnau var ikke den Sidste, der søgte hendes Bekjendtskab. Sorgløs hengav han sig det Velbehag, han fandt i hende, og følte sig snart saa fængslet af hendes Underholdning, Skikkelse og hele Væsen, at Bekjendtskabet var bleven det varmeste Venskab, inden han mærkede det mindste dertil. Med Velbehag saae Søsteren sit Ønske nærme sig sin Opfyldelse. Fra Venskab til Kjærlighed var kun et Spring, og hun havde gjort saa nøie Bekjendtskab med den Skjønnede Fremmede, at hun ikke frygtede et Nei af hende.

Da tildrog sig Noget, som voldte den gode Fru Waltersdorff megen Bekymring. Thurnau havde en Bekjendt, som han udmærkede meer, end mangen Anden, uden nogensinde at have gjort sig det klart, hvorvidt han fortjente denne Udmærkelse. Han nød den imidlertid med Velbehag, følte den med levende Taknemmelighed — det var vist — og kunde allerede

derfor agtes den værdig. Derhos var han af en fin, selskabelig Tone, havde en fyrig, opvakt Aand, saaes gjerne i Damernes Kredse. Hans Stilling bragte ham hver Dag sammen saavel med Thurnau, som med den fremmede Skjonhed. Hun havde i Begyndelsen kun bemærket ham; nu begyndte hun at udmærke ham. Selv naar Thurnau var tilstede, talte hun næsten udelukkende med ham.

„Holla! tænkte Fru Waltersdorff: Hvad skal alt dette blive til?“ — Hun forstode, hørte, spurgte. Den Fremmede meente selv, ei at kunne udmærke den Mand nok, som Baronnen kaldte sin Ven. Det Sælsomste var, at Thurnau med rolig Sikkerhed saae paa det sig stedse klarere udviklende Forhold; han opmuntrede selv sin Ven til at samtale med hende, læse, musicere med hende.

„Vokker blive klog paa de Mænd!“ sukede Thurnau's Søster. Men da han forblev rolig, maatte han vel være vis i sin Sag. Hun vilde ikke slaae Larm for tidligt. At han elskede den Fremmede, kunde Hvermand see; han nægtede det ikke, tilstod det ei heller. At hun elskede ham, derom var han overbevist — men hans Søster blev jo længer jo misstænksommere. Med Skræk bemærkede hun nu, at hendes Broder stet ikke vidste, hvor lidenskabeligt han var greben af den blindeste Kjærlighed, hvor trofast han meente sig elsket. En svag Hentydning paa Muligheden af en Skilsmisse havde sat Baronnen i en Tilstand, som fyldte den arme Søster med Forkærdelse. Guld af Angst saae hun Fremtiden imøde. Og:

saar den negang lagde Skjebnen sig derimellem, og, paa sin vanlige Maade, skaanseløs, sønderknusende.

Paa denne Tid fremtraadte i de store Kredse en glimrende ung Mand, som gjorde megen Opstigt. Da han var en tyrrig Tilbeder af qvindelig Skjønhed, kunde den Fremmede ikke undgaae ham; ligesaa kunde hendes Forhold til Thurnau og hans Ven blive en Hemmelighed for ham. Han seilede imidlertid fremad med frisk Ruling, i den Mening, at da den Fremmede ikke var Nogens erklærede og trolovede Brud, havde han ligesaa stor Ret til hende, som en Anden. Rask og kraftigt fortsatte han sit Angreb — og slog begge sine Medbeilere af Marken. En Hofs fest viste Verden hans Seier, saavel som den Fremmedes fine Koketterie, hvorved hun havde villet spænde alle tre Mænd for sin Triumphvogn. Thurnaus Ven trak sig, kun let krænket, tilbage. Selv traadte han, med sønderrevet Hjerte, med forgiftet Sillid, fra Balspladsen. Han havde Kraft nok til intet Dieblik at gjøre Brud paa Unstand og Tone. Kun hans Søster saae, hvorledes Kræften aad om sig. Han havde elsket høit, og saae sig nu haanet, opoffret.

Sex Uger efter forlod den Fremmede Residentsen, gik nye Erobringer imøde, og glemtes af sine Tilbedere, kun ikke af Thurnau, der ikke kunde foragte, hvad han engang hedit havde elsket. Imidlertid — her var intet Balg. Han trykte Haanden paa Wunden, den hørte op at bløde, og han troede sig helbredet. Underledes tænkte hans Søster; hun befrygtede det Værste. Stedse dybere blev hans Melankolie. Han vilde forjage den ved anstrengt Landsarbeide,

men derved svækkedes nu ogsaa den legemlige Organismus. — Derfor skulde han nu gjøre en Reise til Badet.

Vi finde allerede begge Sødsfende ved Maalet for deres Reise. Udskillige Uger vare forgangne. Thur-
nau spiste, drak, sov, spadserede, talte vel ogsaa om Et og Andet, men hans Blik, hans Tone og Underholdning sagde alt for tydeligt: „Mig hjælper Intet mere, Hjertet er dødt! — “

Fru Waltersdorff sørgede; dog ventede hun endnu Redning af sit eget Kjon. Men han kunde ikke taale, at høre en Kvinde nævnes — hvor torde hun da vove et Forsøg?

Naturhistorien havde engang været Baronens Yndlingsstudium. Her vendte den gamle Kjærlighed tilbage. En Morgen, da han, forat drikke det forordnede Mineralvand, mekanisk vandrede op og ned i den herlige Park, saae han en aldrende Mand af indtagende Ansigt: Dannelse, i Begreb med at fange Sommerfugle.

„Har De fundet noget Sjeldent?“ spurgte han Samleren. — „I detmindste noget Sjeldent for min Egn!“ svarte Hiin. — Banen til en Samtale var brudt, og den Fremmede fortsatte den, som det syntes, med Interesse. Snart fandt de sig inde i et Æmne, som tiltrak dem Begge ligemeget. Tilfældigviis mødtes de oftere siden, og hvergang skiltes de tilfredsere fra hinanden. Fru Waltersdorff var henrykt over et Bekjendskab, der lovede en saa velgjørende Indvirkning paa hendes arme Broders Gemyt. Den Fremmede var Grev Westerburg fra det sydlige Tydsk-

land. Ifølge Badelisten befandt han sig her med Gemalinde og Datter, og just med disse to Damer havde Fru Waltersdorff allerede gjort Bekjendtskab. Længselsfulde Ønsker, herlige Planer for den elskede Broders Vel opstege atter i hendes Hjerte.

Greven indbød Thurnau og hans Søster til et Fyrtartie; hans Kone og hans attenårige Datter Elwina deeltog deri. Thurnau var i Begyndelsen lidt sky, men snart følte han sig hjemme blandt de ædle Qvinder. Samtalen blev saa munter og fortrolig, at Ingen vilde have kjendt Mennefskjenden Thurnau igjen, saa oprømt var han. Han begyndte at fixere den smukke Pige paa en vittig Maade med Qvindernes Sentimentalitet, som han ogsaa forudsatte hos hende, og som ofte skaffede sig Lust i hjertebrækkende Suk, naar en Sommerfugl skulde stikkes paa Naalen.

Elwina svarte mildt og naturligt, at Medynk med piinte Dyr tykkedes hende noget heel Andet, end Sentimentalitet. Hun havde før beklaget de Sommerfugle, som faldt i Samlernes Hænder, og var først bleven beroliget, da hendes Fader havde sagt hende, at Sommerfuglene, som alle hvidblodige Dyr, ikke have Nerver, altsaa heller ikke Følelse. Kun af Utaalmodighed over, ikke at kunne røre deres Vinger frit, sprelle de paa Naalen, og det maatte han dog indrømme hende, at allerede Frihedens Tab kunde vække Medynk.

Baronen følte sig dybtgreben af hendes bløde, Sjonne Stemme, der mindede ham saa levende om

forgangne Tider, at han blev Svaret skyldig, og hengav sig en gandske fremmed Tankerække. Sommerfuglens Sprellen paa Naalen var det Billed, han holdt fast. Derved tænkte han paa den Ulykkelige, der vil, men ikke kan løsrive sig fra en hjertesløs Kokette, som, uden Kjærlighed, leger vilkaarligt med fremmed Frihed og fremmed Lykke. „Oldtiden, sagde han mørkt hen for sig: Oldtiden kjendte Elskovsdrikke, Amuletter, som med Magt afsvang Kjærlighed — Talismaner, som beskyttede mod farlige Indtryk. Skulde der slet intet Sandt være i Fortællingerne om disse Tinges Kraft? Skulde der intet Mittel gives til at udfrie sig af slige unaturlige, nedværdigende Forhold? Skulde man, som Sommerfuglen paa Naalen, kun vride sig i afmægtige Kampe, og ikke kunne røre sig af Stedet, før Døden løser Lænken? Skulde ingen Trylleformel kunne løse denne Trolddom? — — “

„For Himlens Skyld, tal ikke derom! tilhviskede ham Elwina: De veed ikke . . . mine stakkels Forældre . . . “

Forfærdet foer Baronnen op, betænkte sig, og saae i Grevens Træk en voldsom Kamp; Grevindens Dine stode i Taarer.

„Gud, hvad har jeg da sagt?“ raabte han bestyrtet. — „Kølig, min Ven! svarte Greven: De kan ikke vide, hvor smerteligt Deres Ord have sønderrevet vort Hjerte. Fat Dem! Jeg haaber, vi skulle nok komme hinanden saa nær, at De vil vorde indviet i den Smerte, som forgifter vort Liv. For Dieblisset ikke et Ord mere derom!“

Elwina bragte strax en anden Gjenstand paa Bane, og vidste saa aandrigt at lede Underholdningen, at hun vandt Thurnau's hele Agtelse og Deeltagelse.

Begge Familier bleve nu med hver Dag nøiere forbundne. Thurnau's hele aandige Kraft var vakt, og hans Sundhed reiste sig saa siebliffeligt, at Elwina, efter tre Maaneders Forløb, med Sandhed, skjøndt i Spøg, kunde sige til ham, at siden de vare blevene bekjendte, var han bleven et gandske andet Menneske.

Thurnau greb den blomstrende Viges bløde Haand. „Min unge Veninde, svarte han munter: ahner vel neppe, hvilken dyb Sandhed der ligger for mig i disse Ord! Men det er fuldkommen rigtigt, min Helbredelse gaaer fremad med Ræmpeskridt, og De, hulde Elwina, har en ikke liden Deel deri.“

„Uf, hvor kjær, vilde det være mig! svarte Elwina: Fader og vi Alle holde saameget af Dem!“ Kort og taknemmelig trykte Thurnau hendes Haand. En flygtig Rødme, som opsteg fra Barmen, røbede hendes Hjertes Bevægelse.

Hvortil en vidtløftig Fortælling om dette skjønne Forholds Udvikling til den inderligste Kjærlighed? Vi haste til de Begivenheder, der have foranlediget den Overskrift, vi have valgt. Kun Saameget: Thurnau havde Elwina's Ja. Dagen efter mødte han Greven i Slotshaven, og bad ham om hans Datters Haand.

„De har gjættet mit kjæreste Ønske! sagde den rorte, lykkelige Fader: Tag den ufordærvede Skabning, og min bedste Betsignelse med!“

Baronen ansaae det for nødvendigt, at meddele Greven sin tidligere Historie. Han hørte den med stedse stigende Deeltagelse. „De ahner ikke — begyndte han, da Baronen havde endt — at Deres Fortælling, som allerede for Deres Skyld var mig interessant, blev mig det endnu mere, idet den bestyrker en Overbeviisning, som forgifter mit halve Liv. Hør mig. Jeg har to Børn, Elvina, Deres tilkommende Hustru, og Leopold, en Søn, som, to Aar ældre, vorder myndig, naar Aaret er omme. Himlen synes at have betænkt ham med stor Forkjærlighed — det tør selv hans Fader sige — og De vil troe mig, naar jeg forsikrer Dem, at han ligner Elvina, men at han er smukkere. Da han er udstyret ligesaa rigeligt med Hoved og Hjerte, som med udvortes Goder, og indtil for to Aar siden var en fortreffelig Søn, var det naturligt, at vi lykkelige Forældre saa os om blandt Landets Døttre og ønskede ham Lykke til Valget. Hans Valg traf den unge Grevinde Isidora Salden. Trolovelsen feiredes, og mod Udløbet af Sommeren skulde Brylluppet staae. Leopold saae tidt sin Brud hos en Tante, i hvis Hus hun levede. Han var en dristig Rytter. En Aften, da han, som sædvanligt, galopperede tilbage, styrtede Hesten; han fløi med Hovedet mod en stor Steen, og blev livløs liggende. Man bragte os ham bleg, blodig, bevidstløs, med et frygteligt gabende Hovedsaar. Vor Jammer var ubeskrivelig. Dog

tillod Lægen os at haabe, og virkeligen overstod hans usvækkede Natur lykkeligt den frygtelige Kur. For at lette min Kone og Datter den Syges Pleie, toge vi en tredie Person til Hjælp, en Søster af en i min Tjeneste afdød Embedsmand; hun fik sin Underholdning i mit Hus, hvor hun, formedelt sin franske Herkomst, var bleven brugt til, at lære Leopold og Elwina den franske Udtale i deres Barndom. Hendes Navn var Maria Freron. Hun var henved 30 Aar ældre, end mine Børn, modbydelig, hæslig, meget hengiven til stærke Drikke, ikke uden Forstand, men utaalelig, forskruet og indbildt. Leopold, som hun havde seet opvoxe, var hendes Ideal, og denne Forgudelse, som hun lagde for Dagen paa den taabeligste Maade, har ofte afløst ham saavel som os Alle den hjerteligste Fatter. Hans bedste Svog var, at gjøre hende Kjærlighedserklæringer, og at have hende til Bedste paa alle optænkkelige Maader, hvilket hun altsammen tog for gode Vare. Just fordi hendes Væsen saa tidt havde bragt Leopold til at lee i sunde Dage, havde min Kone givet efter for Freron's heftige Bønner og stundom betroet hende den Syges Pleie. Det undrede os ikke, at han bad os gandske overlade ham til hendes Pleie, indtil han kom sig, paa det Moder og Datter kunde hvile. Desto uforklarligere var os den Eigegyldighed, hvormed han modtog de Billeder, hans Brud tillæb ham, og den Kulde, hvormed han besvarte dem. Den arme Pige henstod i Taarer — vi vidste ikke, hvad vi skulde sige dertil, men skjøde Skylden paa tilbagebleven Svaghed. Lægen, som vi raadspurgte, gjorde det

samme, Skjøndt Ynglingen allerede havde gjenvundet sin sunde, Skjonne Ansigtssfarve, sin Legemskraft, sin hele Aandsmunterhed. Tænk Dem derfor min Bestyrtelse, da han en Morgen treen ind i mit Kabinnet, kastede sig i mine Arme, og besvor mig, at opløse Forbindelsen med Isidora Salden, eftersom det ikke var ham muligt, at række hende sin Haand. Han tilføiede, der var kun een quindelig Ekabning i Verden, der eiede hans hele Hjerte — og det var Maria Freron — for hende ønskede han at leve. Jeg loe af gandske Hjerte ad denne Esva, thi derfor tog jeg det — men da jeg paa hans stedse mørkere Rødme, hans lynende Dine, saae hans store indvortes Bevægelse, faldt jeg paa den naturlige Tanke, at han pludseligt havde mistet Forstanden. Tænk Dem, hvilken Overgang! Jeg svarte ham som en Sindssvag, og bad ham berolige sig — imidlertid vilde jeg tænke nøiere derover. Dog — jeg vil Intet fortælle Dem om Omstændigheder, der ikke forandrede noget Væsentligt i Sagen — Intet om hans ulykkelige Bruds Sølelser, Intet om hans Moders og Søsters Jammer! — At han var i fuldkommen Besiddelse af sine Aandskræfter, beviste han ved en meget smukt skreven Forestilling til Landsherren, hvori han bad, at maatte vorde erklæret myndig. Vel affloges nu denne Begjering, men det er dog kun en svag Trøst, thi naar Aaret er omme, er han myndig, og da kan Ingen forbyde ham, at ægte denne Freron. Jeg har erklæret, at jeg vilde gjøre ham arveløs, men hvad formaaer en Fader vel mod sin eneste Søn! — Og gjør det Sagen ugjort? — Naturligviis efter:

forstede vi med den meest anstrengte Opmærksomhed, hvornaar dette ulykkelige Forhold havde taget sin Begyndelse. Vi udbragte omsider, at hans Bannid havde begyndt samme Dag, han havde forladt Sengen. Hans Tjener havde seet ham staae ved Vinduet Arm i Arm med Freron. Samme Dag havde hun paa sit Kammer, der lignede et Laboratorium, og hvori hun af afskyelige, væmmelige Ting bryggede Lifører og Skjonhedsmidler for lignende gamle Taaber, som hun selv er, havt meget travlt med at fuge og destillere. Fra denne Dag havde hun ogsaa antaget en Tone, som hun aldrig før havde tilladt sig i mit Huus. Jeg viste hende kraftigt tilbage, men fik derved et Oprin med Leopold, som nær havde kostet mig Livet. Ak, det Uhyre har forvandlet og fravendt os hans hele Hjerter — aldrig før har han talt saaledes til sin Fader —!

Taarer traadte ved disse Ord i Grevens Dine. „Kan De fortænke mig i, vedblev han: at jeg fæster Tro til et Kygte, der alt i tyve Aar har beskyldt den nederdrægtige Kvinde for Trolddom, og er overbevist om at hun enten, istedetfor den forordnede Medicin, har raft den ulykkelige Yngling en Kjærlighedsdrik, eller paahængt ham en Amulet, eller tegnet hemmelige Characterer paa hans Bryst, som — —

„Kjære Greve!“ — smilte Thurnau vantroe.

„Jeg forstaaer Deres Smil! vedblev Greven: det erklærer mig for et overtroist Menneske; men forklar mig da, hvorledes det er muligt, at en smuk, sund, forstandig Yngling kan opgive en fortryllende Brud, som han elskede med brændende Lidenskab, for

at hænge sig ved en Skabning, uden Ynde, uden Ungdom, uden Elskværdighed? — Ihukom Deres egne Ord, som de udtalte for nogle Maaneder siden, da De endnu var dybtgreben af Deres egne Lidelser. Dengang syntes Dem en saadan Begivenhed ei umulig. Nu, da de har gjenvundet Deres fulde Kraft, ere slige Skrækbilleder forsvundne af Deres Phantastie, men ere de derfor tilintetgjorte? Dog — nu nok om en Sag, hvis Udfald jeg lægger i Forsynets Haand."

Nogle Dage efter overraskedes Thurnau ved den Efterretning fra Greven, at Leopold gandske uventet var kommen og at man ventede Baronen og hans Søster ved Middagstaflet. Inderlig Ynk opsteg i ham, da Greven forestillede ham for Ynglingen, der sad grublende, med Haanden under Kinden. Det var virkelig en ulignelig smuk Mand af det meest indtagende Bæsen, hvorover der svævede en Sky af Tungsindighed. Thurnau følte sig mægtigt dragen til Leopold, der hilste ham paa den aandrigste Maade og med megen Inderlighed anbefalte ham sin Søsters Lykke.

Om nogle Dage var det Grevens Fødselsfest. For at hjælpe til at feire den, havde Leopold gjort en Reise af over tyve Mil. Sandsynligviis ventede han ved denne Leilighed at erholde Forældrenes endelige Samtykke; thi naturligviis maatte det dog være Frieren meget om at gjøre, at forsones med Familien, for paa denne Maade at sikke Leopold Besiddelsen af den betydelige Formue.

Baronen foresatte sig, at iagttage Ynglingen skarpt. Han sysselsatte sig meget med ham, fandt ham kundskabrig og saa rigt udstyret med sjeldne Landsfortrin, at her slet ikke var at tænke paa nogen Landsforvirring.

Paa en Ensvandring, som de en Morgen gjorde sammen, forestillede Thurnau ham den Lykke, der ventede ham ved Elwina's Haand, og det saa levende, at Overgangen til det Ønske, Leopold maatte snart nyde en lignende, faldt ganske naturlig.

„Kjære Svoger! smilte Leopold: Jeg mærker, hvortil De sigter. Men har man da ikke sagt Dem, at jeg har indgaaet en Forbindelse, hvoraf mit Livs Vel og Vee afhænger?“

„Ja vel — afbrød Thurnau ham — med Isidora Salden, men — —“

„Isidora Salden! tog Leopold Ordet: For hvem mine Forældre, i latterligt Stivsind, have bestemt mig, er en lille artig Ting, som jeg neppe mindes mere. Maria Freron derimod — dog, De kjender hende ikke. Her, see her, og døm!“ Han fremtog en Brevtaske, og udtog deraf et Miniatur-Portrait.

„Gud i Himlen!“ raabte Baronen overrasket. Thi længe havde han ikke seet et saa hæsligt og modbydeligt Billed, og kun den meest rasende Forsængelighed, eller Tillid til en ubegribelig Forblindelse, kunde have formaet Originalen til at lade sig male.

„Ikke sandt? spurgte Grev Leopold: Det er Skønhed, det er talende Dine, det er betydningfulde Træk? Iøvrigt er det slet ikke fornødent, at

min Brud skal behage Andre. Mig behager hun, jeg elsker hende, ja, jeg tilbeder hende, og ingen Magt paa Jorden skal hindre mig fra, at knytte mig til hende med uopløselige Baand."

Baronen havde fattet sig. „Dette Portrait, sagde han: giver mig Anledning til de alvorligste Tanker og Erindringer. De vil maaskee finde det ubeskedent, men jeg kan ikke tilbageholde det Spørgsmaal: Vil De overlade mig det nogle Timer — ?"

„Hvorfor ikke? Originalen lever i min Sjæl. Sag det, og lov mig, at give mig det tilbage endnu i aften."

„Paa mit Erebord!" svarte Thurnau, og sat Maleriet til sig. Mændene skiltes ad. Baronen traadte ind i sit Bærelse, hvor han endnu engang betragtede Portraitet opmærksomt. „Jeg ønskede, sagde han ved sig selv: Jeg ønskede nu, at En af vore Philosopher vilde søge at forklare mig denne Gaade. Ingen, som nogensinde har fæstet et Par sunde Dine paa et qvindeligt Bæsen, kan nægte, at dette er Et af de hæsligste og modbydeligste, han i sit Liv har seet. Og hun kan bringe en blomstrende Nø i Glemsel! — Det Sørkeligste er nu, at hvis en Trolddom kan finde Sted, maa den idetmindste ikke ligge i Portraitet, thi ellers havde han ikke skilt sig derved et Duesblik. Beklagelsesværdige Forblindelse, som kun kan føre til en ulykkelig Ende!"

Paa Leopold mærkedes ikke den mindste Forandring. Om Aftenen gav Thurnau ham Portraitet tilbage. Han tog det med glad Mine, trykte det

med Underlighed mod sine Læber, og lagde det atter meget omhyggeligt i Brevtasten.

Grevens Fødselsdag var kommen. Alle — Thurnau og hans Søster, Grevinden, Elwina og Leopold — havde hemmeligt pyntet hans Værelse om Fættten, paa det han, naar han om Morgenens aarle indtraadte deri, fra alle Sider kunde finde Beviser paa den ømmeste Deeltagelse, Kjærlighed og Glæde. Nørende var Leopold's Travlhed; hans Kjærlighed til Faderen, saavel som hans Ønske, at røre hans Hjerte, vare umistkjendelige. Men ogsaa Grevnen selv var betænkt paa, at forherlige den høitidelige Dag ved Andres Lykke. Thi da Morgenens var henrunden i uskyldig Munterhed, i Følelsen af den Lykke, at give og at tage, forkyndte Grevnen, at han havde bestuttet, idag at høitideligholde Elwina's og Thurnau's Trolovelse. Man kan tænke, hvad der blev en Glæde!

Da den høitidelige Aft var forbi, og man var opstaaet fra Middagsbordet, førte man til et af Grevens Yndlingssteder, en herlig Ruin, som fra sine, paa en skovgroet Klippepynt liggende Levninger, aabnede den stolteste Udsigt. Man havde taget Plads i Borgens gamle Riddersal, ved hvis spidshvalte Vinduer man havde den blomstrende Egn for sig, og under sig, i taaget Dyb, den over takkede Klipper henstyrtende Skovstrøm. Her lod Grevnen skjænke en kostelig Vin, som opmuntrede Manderne. Man

lod Greven og Grevinden samt Brudeparret leve høit, og bestemte, paa den utaalmodige Thurnau's indstændige Bøn, at Bryllupet skulde staae om sex Uger. En almindelig Jubel lød. Da sprang Leopold pludseligt hen til Greven. „Fader! raabte han, idet han styrtede paa Knæ for sine Forældre: Moder! Dette hellige Dieblik har jeg ventet, det er jeg reist imøde i piinlig Angst. Ere De rørte ved Deres Datters Lykke, o, saa udtaler ogsaa det Ord, der kan grundfæste Deres Forstefodtes! Giver mig min Elskede, ja, giver mig Deres Samtykke til min Forbindelse med den hulde Maria Freyron!“ —

Forfærdet skjulte Moderen sit Ansigt i begge Hænder. Oprørt foer Faderen op, og raabte i ædel Vrede: „Syn, Leopold! Hvor kunde Du benytte dette Glædens og Fredens Dieblik til at aflokke Dine Forældre deres Samtykke til Din Forbindelse med den lumpe Bolerste! Aldrig, aldrig, skal Du faae mit Samtykke, saalænge jeg lever, og selv efter min Død — —“

„Ha! skreg Leopold som rasende: Saa skal De heller ikke see mig anderledes igjen, end død!“

Han sprang op i Buevinduet's høie Rarm, for herfra at styrte sig ned i det frygtelige Dyb. Et almindeligt Forfærdelsesstrig lød. Men Thurnau, som stod lige over for ham, fløi hid som en Vil, greb ham i Kjoleskjødet, og rev ham tilbage med den Kraft, Skrækken giver.

Samme Dieblik udstødte Leopold et gjennemtrængende Strig, og styrtede, som om en Kugle

havde truffet ham, bevidstløs til Jorden. Thurnau meente, et pludseligt Slagflod maatte have røvet ham Bevidstheden. Alle trængte sig om den blege Yngling. Man beskændede ham med Vand, man gned hans Lindinger med stærke Æsenser, man kaldte ham tillige med de smukke Navne.

Efter nogle Dieblikkes Forløb vaagnede han — et Blædeskrig lød! — Nu reiste han sig. Enhver vilde omfavne ham. „Lader mig i Fred! bad han: Værer barmhjertige, og lader mig komme til mig selv!“ —

„Hvorledes har jeg det da? spurgte han, efter nogle Sekunders Stilhed, langsomt, som vaagnende af dyb Bedøvelse: Det er mine Forældre — det min Søster — hist staaer Thurnau — hvad er da foregaaet? Hvad vilde jeg da?“

„Du vilde styrte Dig i Afgrunden hist, min Son, svarte Greven: fordi jeg nægtede Dig mit Samtykke til den usalige Forbindelse.“

„Usalige? Hvem skulde jeg da ægte?“ — „Du spørger mig? Isidora Salden — det var fordum Dit og vort Dnske; men nu forlangte Du den gamle Sreeron's Haand.“

„O, min Fader! raabte Leopold med Bitterhed: Giv mig Sandhed og Alvor i dette frygtelige Dieblik. — er det, som De siger, maa jeg jo holde mig selv for vanvittig!“

„Kjære Leopold! tog Thurnau Ordet: Et Dieblik kan forklare Dem Alt. Betragt det Portrait

De har i Deres Brevtaske, og sig os, hvorledes De finder disse Træk."

Leopold tog Portefeullen frem, Portraitet var ubeskadiget. „Uffhyeligt! raabte han: Modbydeligt! Som jeg altid har fundet den gamle Laabe! Og dette Uhyre skulde jeg — o nei — hvorledes lod det sig tænke! Jeg er jo ikke vanvittig, jeg kjender Jer jo Alle. Nei, nei — dog, tov — der falder mig Noget ind — o, skjændige Skabning! — Var det muligt — Thurnau, da De rev mig saa heftigt ned, folte jeg en gruelig Smerte i Brystet, som om mit Hjerte blev gjennemboret af tusind Dolke. Samme Dieblif troede jeg, at see den afskyelige Grexon staae for mig. Bevidstløs styrtede jeg — en uhyre Bægt rev mig ned. Og nu mærker jeg, at en Amulet, som hun, i min Sygdom, havde givet mig mod den pünlige Brystkrampe, er forsvunden af min Hals. Skulde det staae i Forbindelse med mit Vanvid?"

„O, sikkert, sikkert!" raabte Greven, og alle Munde gjentog det. Man iilte did, hvor Leopold var falden, for at finde Amuletten. Ei behøvede man, at søge længe. Saa Skridt derfra laae den; Snoren var sprungen. Thurnau tog den op. Det var en liden firkantet Silkepude, som syntes at indeholde en haard Gjenstand. Da man aabnede den, fandtes deri et lidet Hjerte af en blodrød, ubekjendt Masse, hvorpaa Bogstaverne *L* og *M* vare ridsede. Det var klemt mellem to Uglefløer, og omviklet med en Slagermuus; Binge.

Paa en Papiirstrimmel, som var sammensyet derom, stode rødskrevne, uforstaaelige Characterer.

„Ja, skjændige, ryggesløse Qvinde! foer Leopold op: Du er den Slange, som havde omsnoet mig i frygtelige Bugter! Min hele Sjæl er Had og Bæmmelse, mit hele Hjerte tørster efter Hævn. Gjennem bore Dig kunde jeg, Du Helvedes Uhyre, som vilde frastjæle mig mine Forældres Belsignelse og Isidora's Kjærlighed! Og De, min dyrebare Fader, min sømme Moder, ville De, vil min Isidora kunne tilgive min uforstyldte Forblindelse?“

De lykkelige Forældre afbrøde Leopold's voldsomme Rystelse med deres Glædestaarer, med de sømmeeste Kjærtegn, med de helligste Forsikringer, at Isidora, som øieblikkeligt skulde vorde underrettet om Alt, vilde tilgive og glemme af gandske Hjerte. Leopold kom ikke af sine Benner's Arme, saa lang som Astenen var. Da man kom hjem, blev en af Leopold affattet, og af alle tilstedeværende Vidner undertegnet Relation om den mærkværdige Begivenhed opsat, og, ledsaget af Amulettens, sendt til Landsherren af den gamle Greve, der bad, at Maria Freron maatte fængsles og forhøres. *)

C. B. v. Miltiz.

*) Hertuginde Elisabeth Charlotte af Orleans's Memoirer fortælle (Pag. 341) en gandske lignende Begivenhed, der var bleven Hertuginde betroet af Marquis de Nesle, mellem hvem og Frøken Laforce den havde tildraget sig.

Rolands = Eck.

Et Sagn.

Ligeoverfor Rhin: Den seer man endnu, paa Schieferberg, Ruinerne af en Borg. En ventlig Udsigt opmuntrer derovpe den hvilende Vandrer's Gemyt, men Mindet om længstfremfarne Dage opløser Glæden i stille Bemod. Herfra stirrede engang en mægtig Helt, nedslagen af Smerte, - over til det paa Den liggende Kloster, indtil hans livsmødige Dø brast i Døden.

Roland var den ulykkelige Kæmpes Navn. Carl den Stores Brodersøn var han. En skyfri Himmel hvælvede sig over ham, da han, med muntert Mod, i Ungdomskraft, reiste giennem denne Egn, og udbad sig Natteherberg paa Borgen Drachensfels. Gjæstmildt aabnede Ridderen sit Huus for den Ubeskjendte, og Hildegard, hans eneste Barn, ilte at beverte ham. Med Spøg og alvorlig Samtale raudt Aftenen hen; Natten bragte ventlige Drømme. Da den gamle Ridder hørte hans Navn næste Morgen, vilde han ikke saa snart slippe den høie Gjæst. Roland gav efter, mindre for Ridderens Bønner, end for Datterens bedende Blik.

Alle hans Drømme havde kun hun besjælet, og vaagen følte han, at han kun kunde leve ved hendes Kjærlighed. Samme Følelser opfyldte hendes uskyldige Hjerte. Hans Hæder var ilet foran ham. Mangt et Qvad om hans Heltebedrift havde hun

allerede sunget, og derved tænkt med Længsel paa den Kæmpe, som havde fuldbragt den — pludseligt stod han nu for hende i ulignelig Styrke og Mildhed.

Saaledes fulgte den ene Glædesdag den anden, indtil omsider den gladeste kom; mildtarvende sank hun i hans Arme, og taalende hans Kys, saae hun pludseligt i det klareste Lys, hvad der for faa Dier blifke siden neppe havde begyndt at dæmre i det uerfarne Hjerter. Hun elskede ham! — og denne Bevidsthed var Ket med Løftet om evig Trostob. Faderens Velsignelse gjorde det høitidelige Dieblif udødeligt.

Bedrøvet indtil Døden, men ikke trostløs, vristede Hildegard sig, efter faa salige Dage, af Kozlands Favntag. Snart haabede hun at see ham igjen. Ak, hun ahnede ei, hvor skrækkeligt dette Gjensyn vilde vorde!

Forlængst havde han forladt hende, men hver Dag hang hendes Blik ved det Sted, hvor hun havde seet ham sidstegang. Der maatte han jo vise sig igjen. Munter, som før, greb hun i Strengene, til den alderstegne Faders Glæde. „Snart — trostede han da: Snart har han udkæmpet den blodige Feide, og med den seierrige Fred kommer ogsaa han, mit Barn!“ — Gjerne troede hun de beroligende Ord.

Men medens Begge drømte om Fred, vaagnede Krigen i den sikre Nærhed. En fjendtlig Raboes Skare leirede sig uventet om den trygge Borg, men Oldingens Mod var klippefast. Kastløs ilte han

fra Tinde til Tinde, ordnede Forsvaret, opmuntrede Sine. For de Stormende aabnede Graven sig vel, men Fæstningen ikke.

Hildegard laae i sit eensomme Kammer, bedende til Gud. Hun bad Himlen sende Roland til Hjelp.

Saaledes vare Uger forgangne, og med dem var de Beleiredes Styrke forsvunden. Smerteligt saae Faderen paa den blege Datter, men da pegede hun mod Skovpynten, hvorfra hun ventede sin Veiler. „Roland?“ spurgte den Gamle vemodig, og rystede vantro paa det ærværdige Hoved. „Roland!“ svarte hun fast, under Kys og Taarer. — „Haab Intet, mit Barn! Ingen af vore Sendebud have naaet ham.“ — „Saa siger hans Hjerter ham det, Fader! Mit tilraaber mig høit: han kommer sikkert!“

Alt sank Solen bag de vestlige Bjerger — da hørtes Horn tone i det Fjerne! — Trompetstrald svarte fra Borg:Tinden, og voldte et hundredfoldigt Ekko i den fjendtlige Leir.

„Han kommer!“ raabte Ridderen. — „Han er der!“ svarte Hildegard ved Vinduet, og pegede, flammende af Glæde, mod Skoven, udaf hvilken der galopperede en Rytterhob efter en anden i vilden Hast.

Et Dieblif — og Hjelmen dækkede det graae Hoved, Skjoldet den Venstre, og høit flammede det blottede Staal i Gubbens kraftige Høire. Intet Afskedsord, intet Kys, kun et Haandtryk, og alt fløi hans Ganger med ham over den sunkne Vindebroe; hans troe Svende fulgte ham. Fra alle Sider trængte Døden ind i den fjendtlige Leir.

Ved det aabne Vindue stod Hildegard, og saae med Angst og Gru paa den blodige Brimmel. Her stormede hendes Fader frem, hist hendes Elsker, den Sidste stedse vildere og forvornere, siden hans Blik havde fundet hende. Men endnu adskiltes de af de Overfoldnes i sin Fortvivlelse hartad almægtige Hær. Ingen Udvei saae de, stedse høiere holdt de derfor deres Liv i Priis. Liig dnygedes paa Liig, men de modige Seiervindere skrede rast over den græsfelige Vold. Da skjulte Natten det morderste Skuespil — Hildegard saae Intet mere, hun hørte kun Kampens Larm, svagere og svagere, indtil omsider Udraabet: „Victoria! Victoria!“ opløste den græsfelige Dissonans.

Et frydfuldt „Gud være lovet!“ undfoer Hildegard's ænastede Bryst, og hun iilte til Porten, hvor igjennem Roland allerede treen hende imøde.

Hvo formaaer at skildre den Henrykkelse, hvor med Begge sank til hinandens Bryst! — Salige Døies Blik! — Bee, det var det sidste! —

Bludseligt vristede hun sig ængsteligt af hans Favn, og forskede med frygtsomt Blik, med bævende Stemme, om han ikke var bleven saaret i Slaget.

„Ikke een eneste Bunde! svarte han smilende: Al Modgang traf kun mit gode Sværd!“ Og, visende hende dets blodstænkte, brudte Klinge, vedblev han: „Længe har det tjent mig tro, og seirende som det levede, har det ogsaa endt. Natten beskyttede ei den fjendtlige Høvding. Hans fortvivlede Tapperhed forraadte ham, og mit Staal brast sønder i hans Hjerte!“

„Hvor er min Fader?“ spurgte Hildegard. En Smerte gjennemfoer hendes Hjerte, som om ogsaa det gjennemboredes af et Sværd.

„Hvor er min Fader?“ gjentog hun fortvibrende, da Ingen svarte. Da aabnede Kredsen sig, og frem bar man hendes Faders Liig, og lagde det stille ned paa Jorden. Fædernes Skin faldt paa hans Ansigt — afmægtig styrtede Hildegard over den Afslæede.

En gruelig Ahuelse vaagnede i Roland's Bryst. Han slog Hænderne for sit Ansigt, for at undflye den græsfelige Gaades Oplosning. Forgæves! — Vaagende udstødte Hildegard et høit Skrig. Bleg, uden Bevægelse, liig et Marmorbilled, stirrede hun paa ham, og pegede paa Jernstumpen, som ragede frem af Brystharnisset. „Barmhjertige Gud!“ stønnede den Dybtvistede, og styrtede fortvibrende for hendes Fødder.

En frygtelig Pause. — — Intet Suk undfoer Brystet, ingen Taare viste sig i Diet. Naturen havde intet Udtryk for saadan Smerte.

Hildegard kom først til sig selv. Hendes høie Tro udrev hende af den trøstløse Tvivl, og gav hende Mod til at trøste, hvor hun leed sværest.

„Stat op, min Elskede, og læg Dit tunge Hoved ved mit elskende Hjerte!“ sagde hun med fast Stemme. Men pludseligt brast hendes Taarer frem, og i en Døendes Tone tilføiede hun: „Det er den sidste Gang!“ —

Længe holdt hun ham omflunget. Nu løbrev hun sig blidelig fra ham. Da segnede han atter paa Knæ, og hans matte Hoved i Støvet. Belsignende lagde

hun sine Hænder derpaa, og opløstede Diet til Stjerne-
 nerne. „Lader os ære Guds Tilstikkelse, om vi end
 ikke ere istand til at fatte den. Men Din Haand er
 besmittet med Blod — o Gud, med min Faders Blod!
 — — Aldrig, aldrig kan jeg lægge min deri — men
 hvad jeg har lovet Dig vil jeg holde: Trostak til Dø-
 den. — Mit hele Liv skal være viet Gud og Dig —
 lev vel! — bed ogsaa Du for mig!“ — —

De Stene, som nu ligge her i vild Uorden, op-
 taarnede sig dengang til en mægtig Borg, hvori den
 ulykkelige Roland indelukkede sig. Eviigheden syntes
 den at ville trodse i sin Oprindelse — en liden Stund,
 og den sank i Gruis, ligesom Bygherrens neppre be-
 gyndte Jorde-Lykke. — I en Nad af Nar sad han
 paa dette Sted, og stirrede over til Klostret paa Rhin-
 Den. Kun naar Nonnernes Klokke rante til Bøn,
 foldede ogsaa han sine Hænder, og foreente sin Bøn
 med sin Elskedes.

Det var en smuk Foraarsmorgen, da lød den atter
 — men alvorligere, længere, end sædvanligt. Hans
 Hjerte folte sig beklemt og dog saa vel. Længsels-
 fuld stirrede han ud i Laagen, som svømmede paa
 Rhinens Volger. Nu deelte Solen den, og frit
 laae Klostret for ham — langsomt gik et Liigtog
 over Kirkegaarden. Han maatte derover, han folte,
 hvem de havde begravet, og hans Følelse skuffede
 ham ikke!

Hildegard sov den evige Søvn. Endnu en-
 gang saae hans Die den Elskede — og brast i Bes-

kuelsen. Døden foreente, hvad Livet adskilte, og hans Grav hævede sig ved Siden af hendes.

Jngen veed mere, at vise det Sted, hvor de hvile, men Mindet om deres Elskov og Lidelse lever endnu i Alles Munde, og Bjerget kaldes den Dag idag „Rolands-Ek.“

A. Rublack.

Et overilet Ords sørgelige Følger.

(Et Træk af Livet.)

Det første Trin til Livs; Visdom er, at kunne tie. Langt flere ere de Mennesker, der vorde ullykkelige ved Tale, end de, der vorde det ved deres Handlinger. Sørgeligt er det, at det ofte er de bedste Mennesker, der mindst have Magt over deres Tunge. Bittre Erfaringer, der ofte slaae deres modtagelige Hjerter ulægelige Runder, gjøre dem omsider tause, indsluttede i sig selv.

Følgende Kjendsgjerning, der har tildraget sig inden Frankrigs Grændser, staae her til Advarsel for Andre:

For adskillige Aar siden begav det sig, at der blandt de Handlende i Brest optraadte en Mand, ledsaget af een eneste fortrolig Ven, og det saa pludselig

feligt, som om han var nedfalden af Skyerne. Harts ad Ingen vidste, hvøden han var kommen eller fra hvad Provinds han skrev sig. Denne Mand kaldte sig Montgommèrie. Han syntes at være hidkommen i Handelsærinder. Hvor ængsteligopmærksom man end var paa ham i Begyndelsen, svandt dog snart al Mistro, thi hvad Montgommèrie kjøbte, betalte han kontant, holdt under alle Omstændigheder sit engang givne Ord, og vandt desuden Alle ved sit ædle karacteerfaste Forhold. Saaledes gif det da til, at denne gaadefulde Kjøbmand, som ellers havde et stille og meget indsluttet Væsen, snart erhvervede sig en udbredt Credit, der endnu forøgedes ved den Omstændighed, at et Skib, der løb ind i Havnen som hans Eiendom, kort efter forlod Brest, for at gaae til Rio med en riig Ladning, som han deels havde betalt kontant, deels havde taget paa Regning. Fra nu af kaldtes Montgommèrie kun den fremmede rige Kjøbmand, og Mange misundte ham.

- En lummer Sommerdag gif Montgommèrie rede ved Havnen, for at søge Forfriskning ved den kjølende Luft, som blæste mod Land fra Havet. Mange Dine vogtede paa den Lykkelige. I det han saaledes gif forbi nogle unge Mænd, sagde en Fremmed, som for saa Dage siden var kommen fra Paris, til sin Ven: „Hvilken Puffende Liighed har denne Mand med den forrykte Jaquilles, der saare vel fortjener Brændemærket og Galeistraffen, som Politiretten havde tilkjendt ham!“ Efter disse Ord gif de Fremmede, ubekymrede om Alt, videre.

Mens Ordene vare ikke hendode i Luften. En ung Handelskommiss, ved Navn Richard, der, som et faderløst Barn, var bleven sendt fra Tydskland til Brest, for her at forsøge sin Lykke, havde hørt de Fremmedes Tale. Han havde intet ondt Hjerter; det Huus, han tjente, var han saare hengiven. Men han var meget letsindig, hørte tidt kun halvt, og lagde Resten til af egen Opfindelse.

Aldrig saasnart var han kommen paa Børsen, før han indlod sig i Samtale med et slet Menneske. „Jeg har — sagde han — jeg har just erfaret en Nyhed, som ryster mig dybt. Lovet De, at holde reen Mund, skal jeg meddele Dem den. Tænk Dem engang! Den rige Montgommierie hedder Joquilles; han er bleven brændemærket i Paris og dømt til Galeierne, men er rimeligviis undvegen. En Pariser har gjenkjendt ham ved første Diefast. Men det er en Cressag — tie endelig med det!“

Det lod den Anden sig ikke fortælle togange. Han forlod strax, under Paaskud af Travlhed, den ufor-sigtige Richard. Næppe var to Timer forløbne, før alle Kiøbmænd i Brest tilhviisfede hverandre med vigtig Mine: „Vogter Jer for den falske, brændemærkede Montgommierie. Træk Ederes Penge tilbage — i Morgen vorder han greben og sendt tilbage til Galeierne, hvorfra han er undvegen!“

Alle, som havde Fordringer paa den Ulykkelige, styrkede over ham. Montgommierie, hvis Skib endnu ikke var kommen tilbage, saae sig ikke istand til saa pludseligt at tilfredsstille saa store Fordringer. De ængstede Creditorer toge Sagen alvorligt. De

dreve det til det Yderste, og afholdt sig ingeniunde fra lidenskabelige Utringer, som røvede deres Foragt for Montgomerie. Han hørte sig kaldes en Skurk, en Forbryder. Derover blev han nu høilig forbitret. Hans Nerver vare svækkede ved mange Aars Lidelser. Ekjælvende gjorde han en hurtig Bevægelse, søgte forgjæves efter Ord — fik en forvulsvist Krampe — og styrtede til Jorden. Et Slagflod havde truffet ham.

Til denne skrækkelige Scene kom Montgomerie's eneste Ven. Fortvivlende iilte han til ham, vædede ham med sine Taarer, og viste ham med ligesaa megen Dmhed som Høiagtelse sin hjerteligste Deeltagelse. Da man havde bragt den Ulykkelige tilsengs, spurgte hans Ven om Aarsagen til dette rystende Optrin. En af de Tilstedeværende fortalte det, og tilføiede i Brede: „Samvittigheden har slagget ham! Vi have erfaret, at han hedder Joquilles, at han er rømt fra Galeierne, og hidkommen for at bedrage os. Da han hørte, at vi vidste hans Hemmelighed, segnede han ned for os; dør han nu, ere vi smukt bedragne!“

Hvo beskriver den redelige Vens Bestyrtelse! Som en Rasende soer han op, hans Dine flammede af Brede. „Hvo har bundet Eder det vanvittige Eventyr paa Ermet? raabte han harmfuld: Arme, ulykkelige Ven! vedblev han, idet han vendte sig til Montgomerie: Saa lader da Ondskab og Daarskab Dig aldrig finde Fred for Dit Hjerte! — Vi der, I lettroende Daarer, at denne Mand er En af de Edleste, Jorden nogensinde har baaret. Han

har forladt Lyon, ene fordi han — en Ven og Tils
 hænger af den ulykkelige Ludvig XVI — derved
 troede at kunne svække sit Livs smerteligste Erindringer.
 Sin trofaste Hustrues Blod har han seet flyde
 paa Ketterstedet; sin Søn, som han kun med Møie
 red af Mordernes Bold, har han, i den tidligste
 Barndomsalder, sendt med en Tjener til Tydskland.
 Da den ulykkelige Revolutions Rædsler forsvandt,
 begav han sig hid, for at leve ukjendt, kun fortro-
 lig med sin Smerte og med mig, og det saameget hel-
 lere, som han havde faaet Underretning om, at ogsaa
 saa hans Søn, som vi allerede troede forloren, al-
 denstund den Tjener, som havde bragt ham til Tydsk-
 land, der var død, at denne Søn, siger jeg, ved et
 vidunderligt Sammentræf, skulde tjene her i Brest.
 Forst idag er det lykkedes, at finde sikre Beviser
 for, at Richard, paa Huset Picot's Contoir, virkelig
 er denne Søn, for hvem han har bevaret Resten
 af sin Formue og hele sin Kjærlighed. I dette Die-
 blif — det første glade Dieblif, han i mange Aar
 har havt, har I Umennesker, ved Eders navnløse
 Daarskab, bragt ham paa Gravens Rand!"

Snart havde Montgomerie's ædle Ven over-
 bevist de Omstaaende om deres Mistankes Ugrund,
 og nu fyldtes Alle af den lidenskabeligste Uvillie mod
 den Bagvasker, der havde gjort saa ædel en Mand
 ulykkelig. Enhver redelig Kjøbmand lod sig det være
 magtpaaliggende, at opdage det skjændige Rygtes
 Ophav.

Medens Nogle iilte til Huset Picot's Contoir,
 for at melde Richard hans Lykke, havde Andre alle-
 rede nævnet ham som Rygtets Stifter.

Bleg og forstyrret traadte Richard ind i det Kammer, hvori Montgomerie endnu laae som død. Hvad nu hans Hjerte folte, er ingen Pen istand til at beskrive. Med Efterretningen om den uventede Lykke, at have fundet en Fader, havde han tillige faaet Overbeviisning om sin Brøde. Hans Hjerte var bristefærdigt, da han nærmede sig Faderens Leie. Han knælede, han greb hulkende efter den Ulykkeliges kolde Haand, og var ikke istand til at frembringe Andet, end navnløs Smertes og trostløs Angers uarticulerede Toner.

„Montgomerie, Din forlorne Søn Richard!“ sagde den Ulykkeliges Ven, som, af Ekaanssel for Fader og Søn, søgte at skjule Dennes store Feiltrin. Men kun en pludselig Glands i de allerede bristende Dine viste, at Faderen havde forstaaet ham. Hans Legeme vorder foldere og foldere — store Draaber perle frem paa hans Pande — et huult Suf lyder fra det piinte Bryst — hans Ven og Richard udstøde et Fortvivlelseskrig — — Montgomerie's Sjel havde forladt sin Hytte. — Et overilet Ord havde dræbt ham!

Richard blev hans lovlige Arving. Den Formue, han kom i Besiddelse af, var meget betydelig. Men hiint ufrivillige Mord havde tilintetgjort hans Glæde for hele Livet. Aldrig saae man hans Pande rynkefri, aldrig hans Die muntert. I sin blomstrende Ungdom gif han omkring som et vandrende Liig, og ofte hørte man ham klage: „Af, neppe havde jeg fundet min Fader, før min Tunge dræbte ham.

Ebersberg.

Albrecht Dürer's Egtestands-Kronike.

(Slutning.)

No i Livet.

Albrecht meente, ei at kunne vandre langt nok, for at sikke sig mod at vende tilbage — hver Aften mindede det ham.

Han vandrede til Lucas af Leyden. Med denne Mand havde han, ved sit første Ophold i Holland, stiftet et hjerteligt Venſkab, og nu — skilt fra Agnes — trængte han til en Ven. Og han fandt ham.

Friſt Linned laae hver Morgen bredt over hans Lænestol; hans Klæder hang bankede og børstede. Han stod op, han gik iseng, naar han vilde. Han saae ud af Vinduet blandt Menneskene. Han gik, hvorhen han lystede. Trykkende Frihed! Thi det blev altsammen saa stille i ham, det skete saa ligegyldigt! Hvad kunde han elske her? Hvem havde han her noget at tilgive hver Stund paa Dagen? Hvo voldte ham nogen Smerte her? Han følte Banens søde Magt, om end det, man har vænt sig til, er nok saa bittert! Han følte, at Ord ere Intet — de maa flinge nok saa mildt og ærbødigt, saa ere de dog Intet, naar ikke Kjærlighedens Aand brænder i dem. Og i Agnes's Ord var dog en tro Kjærligheds Aand, som ikke trættedes ved at sysselsætte sig med ham, ærgre sig over ham og over sig selv! Af,

Det kan et ligegyldigt Hjerte ikke — det vil og kan ei engang fornærme! Og han elskede hende — af, saa var det jo umuligt, at han kunde krænktes af hende! Og saaledes var allerede Følelsen af hans Kjærlighed til hende nok, for at lade ham føle, hvor tungt Livet var ham uden hende. Og om end Agnes elskede ham paa den forunderligste Maade, elskede hun ham dog! Egensindighed er aldrig uden Grund, og kan Grunden ikke være en Sygdom? Og kræver den ikke Ynk?

Her, fjernet fra hende, havde han villet arbejde — hvormeget og hvor mangehaande! Men hans Tanker vare langt borte, de vare hos hende. Da han var hos hende, da kunde hans Tanker sværme i det Fjerne, didhen, hvor de indre Billeder staae som i en himmelsk Kirke, fuld af Musik og Duft. Han følte: kun hos Agnes kunde han leve.

Lucas feirede Albrecht's Fødselsfest. Der kom mange Mestere at lykønske ham. Men Alle havde de, af sin Opmærksomhed for ham, ladet deres Korer blive hjemme. Det var bittert.

„Vi Mænd ere bedst farne, sagde Mester Peter Gutschaf: naar vi ere saadan gandske unter uns! Og Qvinderne ere gladest, naar de ere paa deres egen Boldgade.“

Disse Ord gave ved Bordet Stof til Tale om Qvinderne. For Albrecht havde Lucas sat to Flasker Lacrymæ Christi. Han forsmaaede dem ikke, og han havde sine underlige Tanker derved. Han saa tilbage i sine Dage, og see — hans Agnes sad i Nürnberg og græd, græd for ham, efter ham!

Men han sad i Leyden, ligeoverfor Mester Peter Gutschaf, hos hans yndige Datter, hvis Die altid hang ved Faderens. Da saae han i Vanden sin lille Agnes, som nu var bleven stor, og sukede — og Datteren, den gode Sjel, saae paa ham, og sukede ligerviis. Thi han vidste, hvormeget Peter Gutschaf hjemme maatte lide af sin Katequinde, og dog var Gutschaf saa munter! Det voldte Datteren. Hun var Oien mellem Dør og Hængsel. Hun vilde ikke gifte sig, fordi hun troede, at maatte vise Faderen sin Kjærlighed, før hun viste nogen Anden den. Og Faderen befandt sig vel derved. Saa stor, saa smuk, var nu hans Agnes — indbildte han sig — og hun var saa god, og Faderen havde hende saa kjær. Af, han kunde, da ei andet, end falde Døden den bittreste Lidselse, da hans Taarer forenede sig med Christi Taarer i Glasset — og han kunde ikke drikke.

De kjære Mestere brøde op, og listede sig hjem, drevne af lønlig Uro, Klokkeren ni, ti, elleve. Peter Gutschaf blev længst. Datteren hjalp ham Overkjolen paa, bemærkede en Biiinplet paa hans Krave, klappede ham paa kinden, kysede ham, og sagde gandske sagte: „Vængst Dig ikke derover! Imorgen, før Moder staaer op, skal jeg vaske og pibe den.“ Derpaa tændte hun Lygten, tog Afsked, trykte Albrecht's Haand, og med uimodstaaeligt Bemod drog han det kjære Barn til sit Bryst, og kysede hende paa Panden. Faderen takkede ham for den store Ære. Bedrøvet gik Albrecht paa sit Bærelse.

Hver Dag vaklede han nu mellem — Gaae og Blive. Han havde skrevet til Pirckheimer, og vilde

først oppebie Svar. Det kom. Nirkheimer Krev: Agnes ventede ham til St. Hansdag. Kun var hun saare forbitret, fordi han i Skilsmisnatten havde revet hende i Haaret — hun havde viist ham afrevne Haar. Nimmeligviis havde hun, i sin Angst, afrevet dem selv. Iøvrigt var Clara, efter at Klosteret var bleven ophævet, atter i Broderens Huus. Agnes havde fornyet sit Ungdomsvennskab med hende, og det gjorde hende vel, at tale om ham med hende.

Med den Beslutning at vende tilbage og at leve det ham af Himlen bestemte Liv tilende, blev Albrecht et nyt Menneske.

Sanct Hansaften naaede Albrecht Nürnberg. Den dalende Sol belyste Stadens Borg og Taarne saa varmt, saa hjemligt. Han vilde oppebie Skumringen. Han steg op paa en nærliggende Høi, som havde Udsigt til Beien. Lindetræerne ragede iveiret; den ham velbekjendte Steenbænk var skjult af følgende Sæd, hvori Bagter flog. Nu treen han ud. Hans Hjerte bankede — han saae to Qvinder sidde paa Bænken — han nærmede sig gandske sagte — de sov! Hun i den blaae Kjole var — hans Agnes. Den Anden, hvidklædt, slørtilhyllet, var — Clara!

Begge vare gangne ham imøde. Agnes vilde maaskee, ved Clara's Nærværelse, mildne Albrecht's Taarer eller sine Ord, og tillige vise ham, hun var forsonet, hun var fordragelig, hun taalte og elskede, hvad der ikke hadede ham. Han stod og betragtede dem stiltiende. Hvilket Syn! Hvilke Tanter!

De vaagnede ikke, han vilde heller ikke vække dem. Omsider satte han sig imellem dem, og saae, og grubede, og modig som han var, indslumrede ogsaa han.

Da han vaagnede, bemærkede han, at han hvilede med sit Hoved blidt paa Clara's Skulder — hun i den blaae Kjole var borte. Agnes var vaagnet først. Hun havde seet ham saaledes, som han havde fundet sig selv, hvilende mod Beninden, ikke mod hende — hun havde meent — — af, hun var borte! Og det maatte allerede være en god Stund siden.

„Du arme Sjel!“ sagde han høit. — Clara vaagnede. „Du arme Sjel? spurgte hun opstaaende: Var det ikke Albrecht's Stemme?“

Han greb hendes Haand. Hun favnede Agnes, hun holdt Haanden for Dinene, og atter bøiende sig tilbage, sagde hun igjen, gandske sagte: „Du arme Sjel!“

Stille vandrede de nu sammen til Staden — Albrechts Huus var lukket. Clara slog ikke Dinene op. Nu fulgte han hende til Pirkheimier's Huus, og stum gik hun ind. Thi nu at sige ham „god Nat,“ kunde den arme Sjel ikke tvinge over sine Læber.

Han vendte tilbage til sit Hjem, og satte sig paa Bænken udenfor. Der lukkedes op. Susanne gik, uden at bemærke ham, forbi ham efter Vand. Han listede sig da op paa sit Kammer, og gik, med en Psalme paa Læberne, gandske stille tilsengs.

„Sover Du endnu?“ sagde Agnes næste Morgen, idet hun traadte ind til ham. Hun satte sig hos ham paa Sengen, og holdt hans Haand, med

Eigegyldighed i sine Træk, men han følte, hvor hendes Blod kogte. „Frokosten er færdig!“ vedblev hun, lidet smilende. Hun betragtede ham ret, den blege, forsørgede Mand — da pikkede Liigormen i hans Sengetræ — hun blev dødsbleg, holdt Haanden paa Hjertet, og holdt sin Aande tilbage — den vedblev at arbejde. Da stod hun alvorlig op, og gik fra ham med fravendt Ansigt.

Nu sad han hos hende, som om Intet var forefalden. Alt ved det Gamle. Kun var hun bleven mere ordknap, som om hun før havde talt for meget.

Men saameget saae han dog, at hun vilde være bedre. Hun havde ogsaa taget Susanna's nu voksne Datter til sig i Huset; de spiste atter Alle ved eet Bord. Hun bad nu hans Venner komme ofte, ret ofte igjen. Derhos saae hun til Jorden, og dreiede paa sin Bielsekring. Hun byttede Seng med ham, og sov selv i den, hvor Liigormen havde ladet sig høre. Hun gik nu oftere hen til Clara. Hun stak selv Tyrstindens Ring paa sin Finger. Alt dette var meget! Men Banen var mere! Hun tog endnu Alt for Befaling, hvad Manden sagde hende, og satte sig i sit Hjerte derimod; men i al Stilhed skete det dog et Par Dage efter.

Albrecht's Kraft var brudt, og af, nu var det Frygt for hans Død, som jog Agnes fra ham! Naar han sagte begyndte at tale om, hvilke af hans Arbejder hun, efter hans Død, skulde holde høiest i Priis, da var hun stiv og stum som et Marmorbilled, og han havde mange sørgelige Dage, til hendes mørke Bæsen gik over. Hun gjorde i Stilhed, hvad hun

fande, for at give ham nogle glade Dieblikke — for lange Aar fulde af Græmmelse. Nu vilde hun i en Efynding gjengjælde ham Alt, fryde ham ret — før hans Død. Derfor maatte han nu selv undvige, at opmuntres — af, og derfor undveeg omsider den arme Sjæl selv, at opmuntre ham og være munter — og at synes det. Og saaledes segnede de hert i stille Saal. De smilte kun til hinanden. Det var vel den yderste Jammer, som Ingen syntes at kunne borttage i Livet — og dog borttoges den, og det længe piinte Bryst fandt Ro i Livet.

Thi i den stille Velvillies sidste Tilstand røbede Agnes, rigtignok kun efterhaands, i mange Dage, ved afbrudte Taler, sine sande Følelser.

Som Barn havde hun leget i Haven med sin Broder Hans. Han havde taget en broget, fløben Steen i Munden, og havde, da han fandt en Fuglerede, svælgget Stenen, idet han drog sit Beir for stærkt af Glæde — han blev rød, segnede hen, og stirrede paa hende med store, stive Dine, sprettende med Fodderne. Af barnlig Frygt havde hun skjult sig — Faderen havde, da han kom hjem, spurgt efter Agnes, førend efter Hans, søgt hende og fundet ham! — Da nu den stakkels Hans blev begravet, havde Agnes rakt Armene ud af Binduet efter ham — hun var styrtet med Hovedet ned paa Steensbroen. Hun lod Albrecht føle Fordybningen. Nu havde den arme Vige ønsket, at stifte et Altar og at lade læse Messe for Broderen, der dog maaskee havde staaet til Redning, naar ikke hun var flygtet fra ham

Nu begyndte hun ogsaa at beklage sig over, at hun ikke hørte godt, naar Vinden blæste fra Sürth.

Efterhaanden rykkede hun frem med den Tilstaaelse, at Vinden i mange Aar havde blæst jævnt fra Sürth.

Men tilsidst faldt Talen paa, at man kunde erfare Guds inderste Hemmeligheder, naar han talte isøvne og man greb ham ved den store Laa paa den venstre Fod. Saa aabenbarede han Alt. Nu havde Agnes i Hvedebrødsdagene, da Albrecht engang talte isøvne, grebet ham i den store Laa paa den venstre Fod, lagt Dret til, og hørt, at han sagde: „Den Slange med det menneskelige Ansigt behager mig ikke! Den Potiphar er Jntet videre, end smuk! En stor Feil! — Bedst var det her, at flye!“

Disse Ord havde hun været uforstandig nok til at hentyde paa sig, skjøndt de maaskee kun vare en Mønstring af Billeder, som han i Dremme besaae.

Albrecht fuldendte det Halvfuldendte, tilintetgjorde, hvad der ikke mere stod til at udføre, oversaae det, og frydede sig ved sit Liv. Ogsaa det mørke feste Aar har Solglint, og Eød i god Jord lykkes ogsaa i et misligt Aar, og Aaret er dog togange skjønt: Naar Træerne blomstre, og naar de siden bære gule og rødlige Frugter. Derimellem er Alting eensformigt grønt og grønt! Der laae nu paa det store Bord Frugterne, hans Værk: Underviisning for alle Konstelskere; de fire Bøger om menneskelig Proportion; den store Passion; den lille Passion; Johannes's Aabenbaring; Maria's Liv; Kobberstik — 104 Blade; Træsnit — 367 Blade; men af

Malerier stode i hans Catalog 1254 Stykker. Han tænkte ogsaa paa sine Disciple, som han havde danset — ja, En af dem var Paven's Maler og Architect i Rom. Han besaae de Skuepenge, som vare blevne slagne til hans Ære; 50 forskjellige Portraiter havde neppe været tilstrækkelige til at stille alle dem tilfreds, som spurgte efter ham. Meest betænkelig var han ved at betragte en Skuepenge med hans Baaben: en aaben Port med to Fløie; paa Hjelmen en voxende Mand uden Arme. Saaledes træffer tidt Fortiden Fremtiden! Den aabne Port var Porten til Himlen. Den voxende Mand uden Arme var ham, den Døde — hvad kunde endnu forandres i hans Liv? Hvad forbedres? Kun den fundne Ro i Livet kunde en Gud forvandle til Ro i Døden. Stille, som han havde levet, ventede han Livets Udgang. Den almægtige Gud være ham naadig og give ham en salig Ende!

† † †

Der sad jeg stakkels Wilibald nu, og græd med Haanden under Kinden. De fremmede Kunstnere, som havde villet bringe Albrecht en Natmusik, bragte ham den nu; sagte Toner af Fløiter og Fagotter trængte nu fra den natlige Gade op til den Døendes Dre og til mit. I Bærelset under mig havde Agnes, medens jeg læste, i sin Angst sunget allehaande Psalmer, tilsidst endogsaa en Bordpsalme. Jeg kunde ikke smile derover.

Nu gik Døren op — Agnes stod deri. Jeg gik hende imøde, jeg greb hendes Haand — den rystede. Hun saae

Mesteren! Hun saae Barnet! Fløiterne vedbleve at tone, saa mildt, saa blødt! Ak, først i Dødstimen er Musik — Musik. I Livet er den kun Lant — den vækker kun Erindring eller Ahnelse. Nu var den et sandt Kald fra Himlens Engle.

Da treen pludseligt et Bud haardt ind i det stille, hellige Kammer — et Bud efter mig. Clara, min arme Søster, var just død, maaskee af Angst, at Albrecht skulde døe! Thi hun havde hørt Agnes kalde mig til ham. Rudens Klirren, som Agnes havde slaaet ind, havde loffet hende til Vinduet over mig. Da jeg gik, hviskede hun efter mig: „Vær ikke vred paa ham, min Broder! Gaae med Gud!“

Ak, det havde nu været hendes sidste Ord! Jeg græd bitterlig. Hvad skulde jeg nu derhjemme? De Døde tøve jo, fulde af Taalmodighed.

Albrecht havde vel hørt, hvad Budet meldte mig. Han slog Dinene op. Agnes trøstede sig neppe til at nærme sig ham. Hun var skaansom nok, til at lade ham døe i Fred, til ei, ved at vise sig for ham, at krænke ham endnu engang ved Erindringen om alle hans Lidelser. Hun knælede, skjulende sit Hoved ved hans Seng. Men han opløstede sin Haand, lagde den paa hendes Hoved, og sagde med bristende Stemme: „Følg Du mig! Du var god — — jeg har laant en Engel Herberg.“

„Nei, jeg! hulkede Agnes: Og jeg kjendte ham ikke!“ — „Hist vil Du læse i mit Hjerte! vedblev han: Som jeg altid har sagt Dig — jeg var ikke

altid som jeg burde — thi jeg leed — thi jeg var fuld af Kjærlighed”

Ordet „Kjærlighed“ døde tilligemed ham paa hans Læber. Fløiterne lode endnu, og det var, som om deres Toner fulgte hans Sjel til Himlen.

Leopold Schefer.

Pigen fra Narva.

En historisk Fortælling i Breve.

I.

Jnger Silfwerstolpe til Ulrike Kronhjelm.

Narva, den 2den Decbr. 1700

D, min Ulrike, hvilke frydlose Dage have vi opslevet! I tre Maaneder have 30,000 Russer bevogtet vore Porte; 150 Kanoner vare rettede mod Narva, og den flanderste Hertug af Crocy truede at forvandle Staden til en Askehob med sine tallose Bomber. Du kan tænke Dig Tante Hedevigs Angst, som, i den dybeste Fred, troer sig omringet af Fiender og som kan faae Krampe ved den blotte Tante om Krudt og Bly. Hun troede sig kun sikret i Kjælderen, og jeg var den Beflagelsesværdi;

ge, som maatte holde hende med Selskab, høre hendes uafadelige Klager og dele hendes melankolske Gemyts, hendes syge Phantasies Qualer. Med græselige Farver malede hun Hungersdøden, for hvilken vi vilde gives til Priis, naar Huset, tændt af fjendtlige Ildfugler, sammenstyrtede over os — eller den endnu haardere Skjebne, som vilde ramme os, om vi levende faldt i de vilde Horders Hænder.

Da Bedstefader sendte det glade Budskab ned til os, at Carl havde indskibet sig i Helsingbörg, at han var landet ved Bernau, og at hans Armee i Zilmarscher nærmede sig Narva, for at befrie vor Stad, da faldte hun den heltemodige Konges Foretagende en Dumdriftighed, der saameget visere vilde styrte os i Fordærvelse. Forgjæves opregnede Bedstefader den kongelige Unglings Bedrifter; Tantes hæse Navnes stemme spaaede Ulykke, som ved Carlden Tolvte skulde komme over vort Huus, ja, over hele Sverrig.

Gud være lovet, Helten har bestæmmet hendes Svibl, ja, han har overtruffet de dristigste Forventninger. Tigange stærkere var Fjenden, som han slog; firegange større er de Fangnes Tal, som han gjorde, end hele den svenske Armee. Alt er omskiftet til Glæde for mig. Jeg er befriet af mit Fængsel, jeg aander atter den friske Luft, jeg seer atter glade Ansigter. Selv min Tante har Kongens Vaabenlykke bragt til at forstumme. — O, hvor ville J juble i Stockholm!

Igaar holdt han, under Kanonerne's Torden, sit Indtog i Staden. Med Bellsignelsesønster modtog Narva's Borgere deres Redningsmand. Besteden

red han midt iblandt sine Soldater. Intet udvortes Tegn, kun hans høie Heltestikkelse skjælnet ham fra Andre. Jeg har seet ham langt fra, men jeg gjenskjendte Kongen i ham.

Alle elske ham, Alle tilbede ham! O, maatte jeg dog komme ham saa nær, at ogsaa jeg kunde bøje mine Knæe for ham og kysse Fligen af hans Kjortel! Men hvorledes skulde vel saa stor en Lykke vorde mig til Deel? Jeg er bunden til Hjemmet, en Haardisaa: ret er betroet til vor Pleie, og ham tør jeg ikke forsømme, thi med sit Blod hjalp han Kongen at tilkæmpe sig Seiren.

Gustav von Løvenholm blev vel Officeer kort før Slaget, men i Mod gav han ikke de Vældste noget efter. Kongens Hest blev skudt under ham, Løvenholm saae det, galopperede hid, og kæmpede tilfods. Han var En af de Første som angreb Fjendens høire Fløi. Men her satte det retirerende russiske Infanteries barbariske Kugler et altfor tidligt Maal for hans Helteflugt; han sank haardttruffen, og et heelt Regiment svært Rytterie foer hen over ham. Jeg gysar naar jeg tænker derpaa, og begriber ikke, hvorledes han endnu kan leve. Desværre vil han da ogsaa kun være istand til at friste en kort og smertefuld Livværelse; al vor Pleie vil være forgjæves. Kongen sendte ham sin Livlæge, men ogsaa han giver kun lidet Haab. Dog — for Gud er ingen Ting umuligt. Hvad formaaer ei et Menneske at udholde! Maaskee bønlyder den Allgode den bekymrede Moder, som i det fjerne Hjem kun formaaer at ahne sin Yndlings blodige Skjebne. Maaskee redder ham Ungdomskraft

og Lægerne's Kunst. Jeg vil pleie ham, som om han var min Broder. Enhver finder jo, at vi ligne hinanden gandske overordentligt; selv Bedstefader paa staaer, at Sødsfende ikke kunne see hinanden ligere. Jeg kaldes bort — bed ogsaa Du for ham, min gode Ulrike.

2.

Brev til Ulrike.

Marva, den 4de Decbr. 1700.

Ulrike, misund mig! Jeg har staaet ved vor store Konges Side. Neppe en Tommes Rum adskilte mig fra den Mand for hvem Verden skjælver, paa hvem hele Europa seer med Ærefrygt. Jeg har seet ham i hans Helteansigt; hans store, mørkeblaae Dines Sol har ogsaa skinnet for mig! For denne høie Pande synes en Krone for lidet, og dog troner Mensnesfjærlighed paa det skjøne ungdommelige Ansigt, dog taler Gudsfrygt fra de fromme Læber. Jeg veed ingen Mand, som kommer ham nær. Som en Esder er han voxet, som Ulysses's Skrider han frem — men hvorfor skal jeg beskrive Dig ham? Du har jo nydt den Lykke, at see ham hver Dag. I hans Dragts store Simpelhed udtaler sig hans høie Aand. Jeg holder ikke af, at Manden smykker sig som en Kvinde; hans Pynt være hans Daad, ikke hans Kjole. Hvad behøver han Guldet paa den, naar han bærer Guldet i Hjertet!

„Stikke Jernsporer sig for en Konge!“ ivrer Lante. Hun begriber ikke, at naar ei Haanden be-

høver at skamme sig ved, at føre Staalet, for at rugte Fædreflandets Fjender, saa sømmer sig ei et ædlere Metal for den underordnede Fod, som skal tvinge Stridshesten.

Men hvad førte da Kongen i Eders Huus? spørger Du, Ulrike. Derfor kunne vi takke vor ulykkelige Løvenholm. Ved et Trøstens Ord vilde Kongen lindre den saarede Ynglings Smerter. Men den Ulykkelige var uden Bevidsthed, ude af Stand til at fryde sig ved sin Herres Raade.

Hvor misundelsesbærdig er dog ikke det stærkere Kjøns Lod! Vi Kvinder ere fordømte til at forblive uden Navn. O, var jeg en Mand, og kunde jeg følge min Konge i Slaget, kunde jeg staae ved hans Side i Farens Stund!

Uk, man siger, at han ikke er Qvindeskjønnet huld! Tante, som altid har noget at udsætte paa ham, siger det. Jeg troer det ikke. Det var et i Sandhed himmelsk Blik, som takkede mig for den Omhu, hvormed jeg pleier En af hans Krigere. Men, Ulrike, hvad blev der af mit Forsæt! Jeg vilde bøje mit Knæ for ham, vilde kysse Fligen af hans Kjortel — — jeg Tosse! Jeg har opført mig som et Barn — hvad maa han tænke om mig?

Overraskelsen var for stor. Hans Komme berøvede mig al Fatning. Liig en Billedstøtte stod jeg der, og de skjælvende Læber formaaede ei at frembringe en Lyd. Hensunken i hans Bestuelse var Verden trindtom mig som forsvunden.

Hvad maa han tænke om mig? Saa spørger jeg taabelige Pige. Hvor skulde den Helt, i hvis

Hjerne kun store Planer bevæge sig — hvor skulde han kunde tænke paa mig! Og dog, Ulrike, jeg veed ikke, hvad det er for en Underlighed, som er over mig — jeg kunde græde bitterlig over, at han skulde have seet mig, uden at agte mig en Tanke værd, da jeg ikke aflader at tænke paa ham.

Jeg forstaaer ikke mig selv. Den uventede Glæde har bedøvet mig; den megen Nattevaggen har trætlet mig — jeg vil gaae tilfængs. Sov vel! — —

Hvad er det, Ulrike? Tante siger altid, jeg sover som en Steen, saasnart mit Hoved berører Pusden, og nu flyer Sønnen mig? Min Puls slaer som i en Feber, og jeg kan ingen Hvile finde. Er jeg syg, Ulrike? O, lad mig snart vide, hvad Du tænker derom. — — Jeg seer ikke mere Bogstaverne, som jeg skriver. De dandse omkring paa Papiret som Engstemænd. O, Ulrike! svar mig snart, hører Du, med næste Post — hvo veed, om jeg ellers lever til Dit Brev kommer! Jeg føler mig svag, syg, meget syg. — O, gid jeg maatte døe, inden Carl forlader Marsva — maaskee erfarer han da min Død, og mindes mig.

3.

Ulrike til Jnger Silfwerstolpe.

Stockholm, den 28de Decbr. 1700.

Stakkels Pige! Din Uskyldighed veed ei at forklare Din Følelse, og dog er den allerede stegen til

Lidenſkab. O, hvor har min gode Ingers Hjerter forvildet ſig! Maatte dette kryſtalrene Gemyt bøie ſig mod den Mand, hvis Brøſt er lukket for Qvindeljærlighed, hvis Gjenkjærlighed, om han føler den, kun kan være fordærvelig for Dig! Seer Du ikke det ſvælgende Dyb mellem ham og Dig, mellem Kongen og Undersaatten?

Jeg vil ingen Straffeprædiken holde. Du veed Dig jo ikke ſkyldig i nogen Synd, Du ahner neppe, hvad der kun er alt for viſt. Kjærlighed — der har Du Nøglen til Din gaadefulde Tilſtand. O, hvor for maatte den vaagne i Dit uſkyldige Brøſt, og det til en Mand, ſom ikke kan gjengjelde den, ikke tør gjengjelde den, uden at gjøre Dig ulykkelig!

Hvormange Ungersvende af vor Stand havde ikke hyllet den hulde Jomfru, ſom Skjønhed ſmykker og Dyd forklarer — Hvormange havde ikke ønsket, at kunne gennemvandre Livet med Dig, min Inger! Hvi tøvede de, hvi vidſte ikke En af dem at vinde Dit Hjerter, inden Seierherren ved Narva berøvede Dig det! Men naar General Weide, med 30,000 Mand Ruſſer, ſtrækker Baaben for 7000 Svensker, fordi Carl anfører dem, fordi Carl's Helteand erſtatter de Legioner, ſom fattes ham — naar hans Høimodighed vinder ſelv hans Fjenders Hjerter; hvad har det da at betyde, om han til denne Seiers umaadelige Bytte, ogſaa tæller et elſkovslygt Pige-hjerter? Men Du vil høre Din Veninde, ſom, ſyv Aar ældre, ved Hoffet og i Reſidentſen har lært at kjende den ſtore Verdens Færd, ſaavelſom Menneſtens Lidenſkaber, og af egen Erfaring er bleven fortroligere med den

mægtigste af Alle, med Kjærligheden. Hvilken Kvinde vil ikke kunne rose sig deraf, naar hun i tre Aar har været Hofdame!

Jeg forrettede førstegang Tjenesten hos Dronningen, da Grev Piper, Overhofmarskallen, forestiltes de den franske Gesandt, Grev Guiscard, ved Hofset. Den smukke Mand, de glimrende Ordener, gjorde et Indtryk paa mig, saa dybt, at jeg, tabt i hans Beskuelse, neppe havde Dre for Dronningens Befalinger. — Ved næste Hofbal valgte han mig til sin Dandsferinde, og udmærkede mig paa alle sømmelige Maader. Hans fine Manerer, hans interessante Underholdning, men især hans Opmærksomhed for mig, gav ham i mine Dine Fortrinnet for alle vore Hoffavallerer. Henreven af hans Elskværdighed, gjengjeldte jeg endogsaa gandske svagt hans Haandtryk, da han tog Afsked fra mig. Et Blik fuldt af Kjærlighed af hans sorte, fyrige Dine takkede mig derfor. Med bankende Hjerte forlod jeg Salen. Forgjæves søgte jeg Sønnen; jeg tænkte kun paa ham, og kom med Velbehag alt det Skjønne ihu, han havde sagt mig. Da jeg langt om længe var indslumret, førte Drømmeguden mig til Aage til Balsalen; endnu engang fløi jeg med Guiscard gennem de lange Næfker; i en svimlende Bals omsluttede han mig med sine Arme, og da jeg vaagnede, sukede jeg, at det kun var en Drøm! Min alvorligere Stemning om Morgenen forestillede mig snart de Hindringer, der stode iveien for min Kjærlighed til ham. Jeg bes

gyndte at frygte, at kun min Forsængelighed havde seet Beileren i ham, og at hans Opmærksomhed ei var Under end fransk Galanterie. Jeg foresatte mig, med største Strenghed at vaage over mig selv. Men hvad hjalp mine Forsætter! Jo mere jeg undveeg ham, desto mere søgte han mig, og min Forlegenhed i hans Nærhed røbede kun altfor klart min Svaghed. Hans fortsatte Hylding lod mig omsider ikke tvivle mere om hans Følelsers Oprigtighed. Han tilstod mig sin Kjærlighed, han æstede mit afgjørende Svar, og jeg tilstod, at jeg elskede ham over Alt. — Intet om den Salighed jeg følte, Intet om de skjøne Tider mer jeg tilbragte i hans Selskab! — Af, han drev et grusomt Spil med Din Ulrike's ubevogtede Hjerter. Ubekjendt med Hofvindets Intriguer, ahnede jeg ikke, at jeg kun benyttedes af ham som et Middel til at fremme hans Hof's politiske Diemed. — —

Den Gunst, hvori jeg stod hos Regentinden, den Fortrolighed hun værdigede mig, den nedladende Godhed hvormed hun raadførte sig med mig, ogsaa i Statsanliggender, gjorde mig det muligt, at opfylde min Elskedes Bøn, hvis Følger syntes mig ligegyldige for Sverrig. Frankrigs Ønske, at ogsaa Sverrig vilde erklære sig mod August's Valg til Polens Konge, opfyldtes. Jeg bidrog dertil, hvad jeg kunde.

Neppes havde den listige Ambassadeur opnaaet sit Hof's Hensigter, før han lod Massen falde. Under det Paaskud, at jeg vilde miste Dronningens Fortrolighed, om hun erfarede vor Kjærlighed, havde han hidtil unddraget sig fra, offentligt at bede om min Haand, og jeg Bedragne var tøstet nok til at finde

Behag i de smaae Intriguer, som vor Hemmeligheds Bevarelse gjorde nødvendige.

„Grev Guiscard vil idag forestille os sin Gemalinde, en nydelig Pariserinde!“ sagde Dronningen en Morgen til mig. Ufmægtig bares jeg bort.

Længe raste jeg i Fortvivlelse; mere end eengang var jeg i Begreb med at give det blødende Hjerter Naadestød. Kun min fromme Moders Naad og Trøst, kun min Kjærlighed til hende og den gode Dronning afholdt mig derfra.

Nu er det forbundet. En alvorlig Billie er en mægtig Ting — jeg seer Greven, jeg samtaler med hans Gemalinde, og mit Hjerter er roligt.

Gil derfor i Din Moders Favn, tilstaae hende Din Daarskab, søg en Syssel som kræver Din hele Opmærksomhed, og lær af mig at forglemme, hvad der ikke kan forandres. — Tusindgange lettere end mig, maa Kampen vorde Dig; thi Din Elskov fandt endnu Gjengjeldelse; jeg derimod kunde ei Andet end troe mig tilbedet.

4.

Brev til Ulrike.

Marva, den 1ste Febr. 1701.

Carl er forlængst marscheret herfra til Dorpat. Jeg troede aldrig at overleve det. Det var mit bedste Ønske, at døe, for, ikke mere bunden til Tid og Rum, at kunne omsvæve den Elskede som Skytssaand, men Naturen trodsede den haarde Sygdom. O, gid jeg aldrig var vaagnet af de skjøne Drømme, min

febersyge Phantasi udmalede med de deiligste Farver! Ja, Ulrike, Du har Ret, jeg elsker ham; Du har Ret, Kjærlighed er den mægtigste Lidenſkab — men Du har Uret, Du har aldrig elſket, naar Du mener, den kan ophøre, inden jeg har ophørt at aandre. Denne Kjærlighed er det Liv, jeg lever, min Kjærlighed til den Mand, uden hvilken min Sjæl ingen Tanke fatter, uden hvem der ingen Verden, ingen Eviighed er for mig. Men at ville dele Sverrigs Krone med ham, som ene er værdig at bære den — dette formåſtelige Ønſke er aldrig falden mig ind. Redværdige mig kunne denne Kjærlighed? O, havde Du ſeet ham opløſte de foldede Hænder til alle Herrens Herre i Kirkens Helligdom, havde Du ſeet hans Dies rene fromme Blik, da vilde Du ikke have ſat den ſvenſke Konge ved Siden af den franſke Ambaſſadeur. O, gode Ulrike, Du troer at have været lykkeligere end jeg, fordi Din Elſkede syntes at komme Dig imøde med Kjærlighed. Men min Kjærlighed er evig, uden at den behøver at gjengjeldes; den er fri for jordſt Sandſelighed, den attraaer ikke Beſiddelse — kun at leve for ham, at døe for ham, er min Sælighed. Ja, jeg tilſtaaer det, jeg agter de Dage for ſpildte, hvori jeg ikke har ſeet ham, jeg beregner kun min Tilværelſe efter de Minuter, hvori jeg var ham nær! Jeg vil ikke agte Livet for noget, før jeg atter kommer i hans Nærhed. Men vil Du kalde Sandſelighed, hvad der kun er inderlig Sympathie?

Du raader mig, at vende tilbage i min Families Skjød, at ſøge den tabte Ro hos mine Forældre, at græde mig møt ved den tjærlige Moders

Bryst — o, hvilke Saar opriver Du igjen! Blev
 det Dig ubekjendt, at Frue Silfverstolpe er min
 Stifmoder, at hun hader mig, at dette Had for-
 trænge mig af min Faders Hjerter og forviste mig
 hid, hvor jeg vel har en Beskytter i min kjærlige
 Bedstefader, men en bestandig Anklagerinde i min
 misundelige Tante? Og hvad hjælp det, om det
 var anderledes? Jeg vil jo ikke rive den ud af mit
 Hjerter, denne Kjærlighed, fordi jeg frygter den —
 den er mig jo ikke til Byrde, fordi jeg ei tør haas-
 be, at vorde den Elskedes Gemalinde. Hvor egens-
 nyttig vilde saadan Kjærlighed være? Nei, den er
 som Solen, der opvarmer Jorden, uden at laane
 sine Straaler af den! Og jeg skulde gjøre mig Flid
 for at glemme den Elskede, fordi min Kjærlighed
 ikke gjengjeldes? O Ulrike, just derfor er min Kjær-
 lighed reen, derfor kan den ikke ophøre, som Din,
 Jagen kan berøve mig den, min Elsker kan ikke
 vorde troløs, han har ingen Trostabs lovet mig.
 Carl's store Aand er det, jeg elsker; den skønne
 Form, hvorved den aabenbarer sig, er kun Organet,
 hvorpaa man kjender den. Og hvo formaaede at
 tænke Aanden skjønnere, end Skaberen har ladet
 den fremtræde ved dette Legeme! Paa den høie Vans-
 de throner Skarpsindighed, af hans Sjæls levende
 Speile straaler Visdom, Ordet af hans Mund tor-
 ner som en overjordisk Røst, hans Holdning ud-
 trykker Mod og Uforsagthed, hver Mine Hjertens
 godhed og Gudsfrugt. Vidner ikke alt dette om
 indre Skjønhed? Og jeg skulde stræbe at glemme,
 hvad Gud har nedskrevet for mig til evig Erindring!

Inger til Ulrike.

Marva, den 24de Febr. 1701.

O, hvi gjorde Du mig det? Hvo, uden Du, har bragt mine Forældre paa den ulykkelige Tanke, at ville gifte mig bort! Troer Du, at Kammerherren med sit Hofmandsansigt, sin Guldnøgle, kan drage mig fra den Mand, som er min eneste Tanke? Jeg vilde agte det for en Forbrydelse, sovende at drømme om en Anden, og Du mener, jeg kunde med muntert Sind række Baronens min Haand? Er Haanden ikke Hjertets Pant — kan jeg love ham et Hjerte, som slaaer for en Anden? Forgjæves bestræber Du Dig for, at overbevise Dig om, at min himmelrene Kjærlighed til Carl kan forenes med Kjærlighed til en Egtfælle. Jeg vil sværge: Du troer det ikke selv — eller skal jeg tvivle om Din Characters Reenhed?

Nei, om han end aldrig faaer at vide, at jeg tilbeder ham — min Kjærlighed skal dog aldrig røde me for sig selv, idet jeg maatte fornægte den for en Andens Skyld. Ingen ureen Tanke tør besmitte den Qvindes Sjæl, som vil være værdig, at elske denne Helt. Uberørt forblive denne Haand, uvanthelliget denne Læbe, at jeg hist, hvor Standens Skillevæg synker, tør haabe at modtage Brudefrandsen af ham. Ewig Kjærlighed, evig Troskab har jeg i Hjertet svoret ham, den Eneste. Himlen har hørt min Fed, som en Monnes Løfte, og hellere vil jeg levende begraves, end bryde den Fed, jeg frivillig svor!

Beskyt mig, kjære Ulrike, mod et tvunget Ægteskabs uværdige Bånd. Bring mine Forældre fra den ulykkelige Idee, som Du har bragt dem paa!

6.

Inger til Ulrike.

Marva, den 10de Marts 1701.

Kan en Fader være saa umenneskelig, tør han tvinge sin Datter til en Forbindelse, som hun afstyer — er han ikke ansvarlig for de ulykkelige Følger, som kunne reise sig deraf? Lad ham tage mit Liv — jeg skal ikke klage — men min Kjærlighed tilhører mig! Han er døv mod mine Bønner, Kammerherren piner mig med sine Galanterier. Min Stifmoder og min Tante lægge ikke Hænderne i Skjødet; vel ere de aldrig enige, men ad de meest modsatte Veie mødes de, hvor det gjelder min Fordærvelse. Min Bedstefaders Tunge har et Nerveslag lammet — han kan ikke hjælpe mig.

Forladt af Mennesker, tager jeg min Tilflugt til Gud, men jeg kan ikke bede for mig, jeg beder kun for Carl — han trænger haardere til Himlens Hjælp, end jeg: otter have Peter og August sammensvoret sig til hans Undergang. Tør jeg tænke paa mig selv, naar det gjelder ham?

Og dog er ingen Tid at spille. Om saa Dage skal jeg giftes med Baron Linsinger. Jeg er tilmode som en arm Cynder, hvis Dine man tilbinde. Tusind Planer til min Redning udkaster min syge Phantasi, og den sunde Fornuft forkaster dem.

Tusind Ideer gjennemkrydse min Hjerne, og jeg fatter ingen Beslutning.

O, hvorfor er Du ikke her, at raade og hjælpe mig! Gud være lovet, jeg veed nu, at Du ingen Deel har i den Evang, jeg lider. Jeg kan stole paa Dit Venkab, men Du er langt borte, jeg er ene, og dog maa jeg snart have en Fortrolig her.

Velan, jeg vil vove det. Löwenholm er et ædelt Menneske. Han seer sin Oplosning imøde, han vil ikke vorde en Forræder paa Gravens Rand. Jeg har pleiet ham som en Søster, han vil raade mig som en Broder.

7.

Gustav Löwenholm til Oskar v. Numerschild.

Marva, den 12te Marts 1701.

Klager, intet uden Klager indeholde mine Breve; lad dem ikke trætte Dig — mit Hjerte lette de dog. Maaneder ere forløbne siden jeg kom hid, og neppe tør jeg tænke paa at forlade mit Bærelse. Mine Saar aabne sig paany, min Svaghed tager til, Naturen vil ikke hjælpe mig, og Kunsten formaaer det ikke. Døden frygter jeg ikke, men saaledes at see den snige sig frem — — hu! Og dog gives der Dieblikke for mig, hvori jeg atter faaer Livet kjær, hvori jeg glemmer min Elendighed over den Engel, som omsvæver mig.

Inger Silfwerstolpe hedder det yndige Bæsen, som, neppe modnet til Jomfru, liig en Guddom til:

bagekalder mine Forhaabninger paa Jorden. Si-
den jeg lærte at kjende hendes høie Værd, har Livet
ny Vnde for mig, og jeg stilles ugjerne derfra —
jeg kan det jo ikke, uden at stilles fra hende. O,
hvo kunde see dette hulde Væsen, uden at fortrylles
deraf — hvo kunde af denne Rosenmunds fromme
Læber høre den hellige Trøst, uden at tilbede den Ufor-
lignelige; hvo see den ufortrødne Sygevogterke, uden
at hellige sig hendes Kjærlighed! Kald mig ei en
Sværmer, Døskar! Hun er den Elskværdigste af sit
Kjøn, og dog ikke lykkelig. Forblindet af hendes
ugudelige Stifmoder, vil den haarde Fader paatræn-
ge hende en Mand, som hun ikke elsker — o, torde
jeg troe min Forsængelighed!

Jeg maa ophøre. Jeg kan ikke sidde opret,
ikke holde Pennen mere. Imorgen skriver jeg igjen.

den 13de Marts 1701.

Inger var hos mig, hun har betroet sin Skjebne
i mine Hænder. Hvad vil jeg mere! Vilde hun
gjøre mig til sin Fortrolige, naar hun ikke elskede
mig? Tusindgange havde jeg min Kjærlighedstil-
staaelse paa Læberne, men maatte hun ikke have
anseet mig for egennyttig, naar jeg havde sat saa
høi Priis paa mit Raad, paa min svage Bistand?
Maa jeg ikke frygte, at erfarede jeg, hun elskede en
Anden, da vilde det vorde min Død? Derfor vil
jeg beruse mig i Haabet, saalænge jeg har det. Døskar.
jeg har lagt en eventyrlig Plan til Pigens Redning
— jeg redder hende jo for mig. Jeg hører hende
komme, hvert Minut er talt, alt imorgen er den store

Dag. Jeg bortsender ikke dette Brev før den er forgangen.

den 15de Marts 1701

Jnger er flngtet, hvorhen, veed Jngen uden jeg, og dog ahner Jngen min Deeltagelse i hendes Flugt. Den gamle Silfwerstolpe er utrøstelig, den forladte Brudgom raser, den onde Stifmoder slaaer sin Gift: tand i Pigens Ore. Krampagtigt knytter jeg Hænderne, og maa gjøre BOLD paa mig selv, for ei at brude løs. I Mandstragt, under mit Navn, reiser Jnger til min Moder: hos hende vil hun vorde vel modtagen, hos hende er hun sikker, indtil jeg vorder istand til at følge hende og personlig at nyde hende den Baretægt, hun tør vente af mig. O, har hun end ikke udtalt, at hun elsker mig — hendes Haands Skjælven har forraadt mig det, hendes Afstedstaare er mig Borgen derfor. Bilde hun vel have antaget mit Forslag, mit Navn, naar hun ikke havde meent det alvorligt! — Beed for mig, Gud ville forunde mig Kraft til at nyde endnu denne Lykke paa Jorden!

8.

Jnger til Ulrike.

Løvenholms Slot, den 20de April 1701.

Kjære Ulrike! Kun for Dig er der endnu en Jnger Silfwerstolpe til i Verden — for enhver Anden er jeg Gustav v. Løvenholm, kongelig svensk Lieutenant. Jeg har ombryttet Pigetjolen med Rytter:

den vamsen, Koffen med Sværdet. Modig som en Unge
gersvend tumler jeg min Hest, og svinger min Klins
ge: den ridderlige Jdræt forlyster mig.

For at undgaae en forhadet Forbindelse, blev mig Inz
tet tilovers, uden Flugten; for at unddrage mig mine
Slægtningers Forfølgelser, maatte jeg fornægte det
Rijon, hvortil jeg hører. Den gode Løvenholms Ind
fald var det: Jeg greb hans Forslag, som den Skib
d brudne Planken af Braget. — Vel mig, jeg er fri,
si jeg tilhører Ingen, uden mig selv, jeg tør elske den
Eneeste, uden at gjøre Regnskab derfor, jeg tør sige
det høit, uden at frygte noget Menneskes Spot.
Thi Mandens Kjærlighed til Heltekongen er ikke un
derkastet nogen tvetydig Forklaring.

Jeg har løst mit Ord, jeg er forbleven ham
værdig! Dristigt har jeg sprængt de Lænker, hvori
man vilde smede mig, og jeg agter det for min
første Heltegjerning, af en frygtløs Pige at være
bleven en frygtløs Mand.

Løvenholm har anbefalet mig sin Moder som en
elsket Ven, der, uskyldig forfulgt af Skjebnen, kun
under et laant Navn finder Beskyttelse mod sine
Fjender, og hun har modtaget mig som — nær havde
jeg sagt: en Datter — som en Søn.

Oftre martrer mig den Bebreidelse, at jeg skuffer
den ærværdige Matrone. Jeg staaer i Begreb, at gi
ve mig tilkjende for hende, men en falsk Undseelse hol
der mig tilbage, og trodsig trykker jeg Hjelman paa
Hovedet, for at faae mig selv til at troe, at jeg er,
hvad jeg ikke er.

Men hvortil skal det føre? hører jeg Dig spørge. Min Ulrike, jeg veed det ikke, jeg ahner kun, at jeg gaaer en dunkel Skjebne imøde. Det drager mig herfra til den Elskede, til Helten Carl. Vel behøver han ingen Jeanne d' Arc for at opflammes til Storbedrøft, men jeg behøver at være ham nær, for at leve.

9.

Gustav til Oskar.

Marva, den 24de April 1701.

Kjærlighed er den bedste Læge. Jeg føler ingen Smerte mere, kun Længsel efter Inger. Jeg kan ikke dvæle længer inden disse mørke Mure, siden hendes hulde Skikkelse har forladt dem. Jeg maa hen til hende. Et nyt Liv vil oprinde for mig i hendes Favn — eller jeg vil finde Døden, om hun forstøder mig. Endnu idag reiser jeg, eller imorgen det sildigste.

O, havde du seet hende, den hulde Jomfru, hvor herligt Rytterdragten klæder hende — hvorledes de blonde Lokker bølge frem under den blanke Hjelm og ligesom danne et Helgenkin om det skønne Hoved — Du vilde begribe min Begeistring!

Ingers Forældre ere afreiste, Kammerherren var reist forud. Da alle Speidere vendte tilbage med uforrettet Sag, da hvert Spor af Datteren syntes tabt, vaagnede Faderfølelsen smerteligt i den gamle Silfverstolpe, han angrede sin Haardhed, han græd. Kjære Oskar, det gjorde mig ondt, at jeg ikke torde trøste ham. Men jeg torde jo ikke.

Levvel! Om faa Dage er jeg hos Dig, for at hvile mig hos Dig nogle Timerstid. Da skal jeg fortælle Dig Meget, ret Meget om min Inger.

10.

Inger til Ulrike.

Fra Leiren ved Birsen, den 2den Aug. 1701.

Mit hede Ønske er opfyldt, jeg har fægtet ved Carl's Side, fægtet for Den jeg elsker. Han selv har valgt mig til sin Skytsmand, har udnævnt mig, som Gustav Löwenholm, til sin Livvagtsofficeer. Den stakkels Gustav, for hvem jeg gjelder, er ikke mere; han døde hos sin Ven Numerschild paa Reisen til Løvenholm. Efterretningen derom traf mig saameget smerteligere, som jeg, skjøndt uskyldig, maa ansee mig selv for den nærmeste Årsag til hans Død.

Hans Længsel efter at see mig, efter at tilstaae mig sin Kjærlighed, tillod ham ei at prøve sine Kræfter. De vare ikke tilstrækkelige til at bære den hurtige Reises Anstrengelser. Ufmægtig kom han til sin Ven, og opgav sin Aand i hans Arme.

Nogle Linier, som han i sin Dødsstund har skrevet til mig, indeholde Tilstaaelsen om hans Kjærlighed. O jeg Uafnemmelige, jeg havde ikke kunnet gjengjælde den! Mit Hjerte har kun Plads for Medynk med den Ulykkelige og med hans Moder. Hun var utrøstelig. Jeg blev hos hende til den dybe Smerte havde opløst sig i Taarer. Derpaa bad jeg hende om Tilladelse til, herefter at torde føre hendes Søns Navn, og ilte til Dorpat, hvor Carl dengang var. Naadig modteg

han Gustav Löwenholm, der ved Narva havde sægtet saa tappert under hans Dine og viist saamegen Hengivenhed for hans Person, og strax opfyldte han min Bøn, at torde høre til hans Livvagt. Fra den Tid følger jeg ham overalt, som hans Skygge, og agter den Tid for tabt, Naturen formener mig at vaage over ham. Mit Natteleie har jeg ved Indgangen til hans Telt. „Mennesker kunne ikke beskytte mig, naar Gud ikke gjør det!“ sagde han igaar, da han bemærkede min ængstelige Omhu for ham, og bød mig tilbringe de umilde Nætter i mit Telt, men det er mig ikke muligt, at adlyde ham — jeg finder ingen Hvile der — jeg maa paa min gamle Plads. Om Morgenen Klokken to forlader jeg den, thi paa den Tid pleier Carl at staae op. At min Ulydighed skulde komme ham for Dre, behøver jeg ei at frygte, thi der er Ingen, som jo deler min Omhu for ham. Aldrig har nogen Fyrste havt troere Drabanter om sig, end han.

Det var den høie Tid, jeg kom til Dorpat. Allerede tredie Dagen efter mit Komme, den 17de f. M., brød Carl med sin Armee op til Wolmar, for at gaae Russerne og Sachserne imøde. Af deres Forbund i Birsen frygtede jeg Ondt for vor Konge, men siden jeg kom ham saa nær, er det mig begribeligt, hvorledes Soldaterne, anførte af ham, kunne angribe og slaae en tregange stærkere Fjende. Jeg overbevise mig hver Dag om, at det kun beroer paa ham, at erobre en Verden. Ustandselig forfølger han sit Maal. Alt den 7de d. M. saae vi Laarnene af Riga, hvor Hertugen af Curland, Generalerne Steinau og Patkul havde opstilt den sachsiske Armee. Trods deres

fordeelagtige Position hiinsides Duna, vovede Carl allerede næste Dag at sætte over, og flux slog han Fjenderne paa Flugt. Gud er med min Herre, det er siensynligt; derfor vil Gud ogsaa tilgive mig, at jeg Ingen elsker paa Jorden, uden ham.

11.

Inger til Ulrike.

Leiren ved Birsén, den 27de Novbr. 1701.

O, hvor stormer det uroligt i mit Bryst! Endnu var jeg aldrig den Elskede saa nær som idag; idag berørte hans Haand min, hans Læber mine. Et ubekjendt, jeg veed ei hvad, gjennemgløder mine Aarer. Den Mandsbrolle, jeg spiller, trykker mig. Ak, havde jeg aldrig pralet med Qvindens Sjælsstyrke! Jeg er gandske den smægtende Pige, som over den Elskedes Favntag glemmer den hele Jord. O, Ulrike, maatte det komme saavidt, at jeg skulde ønske, han maatte gjætte mit Kjon og vederlægge min Kjærlighed med Gjenkjærlighed!

O, hvi havde jeg det usalige Indfald, at ville synes, hvad jeg ikke er! Kan jeg, i denne Forklædning, haabe, at han i mig vil gjenkjende den elskende Qvinde? Hvi fulgte jeg ikke hans Hær som Markfetenderske — naar han saae mig, havde han dog idet mindste seet, at jeg var en Qvinde; som Qvinde elsker jeg ham jo!

Midnat var forbi. Jeg havde, som jeg altid pleiede, lagt mig i Kongens Nærhed. Men Kulden

var heftig, jeg vaagnede rystenbe. Da slog Flammen ud af Carl's Telt; en af de gloende Rugler, som vare bragte derind, for at varme det, havde stukket Ild i Lærredet og Straaet. Jeg fløi derind. Den Elskede sov trygt, Flammen belyste hans Ansigt, jeg traadte til hans Leie, og betragtede med Bemyndelse hans skjonne Træk. Jeg følte mig henreven til ham, jeg kyssede sagte den Sovendes Pande, og indsugede Længselens Gift. Ilden naaede Sengen, jeg maatte vække ham. Han sprang op, og kyssede mig til Tak, fordi jeg havde vakt ham. O, hvilken navnløs Salighed laae i dette Kys! Men det gjaldt kun Manden, som har viist Kongen en Tjeneste, ikke den elskende Kvinde!

Hvad betyder min Angst, min Uro? Er det maaskee min Faders Forbandelse, som naaer mig, fordi jeg trodsede hans Villie?

12.

Inger til Ulrike.

Würgen, den 18de Januar 1702.

Han har erindret sig mig, Ulrike, han har ihukommet den stakkels Inger. O, jeg er saa glad, saa lykkelig paany! Min Rolle har faaet frisk Vnde for mig. Nu er jeg istand til at tale om mig selv, som om en tredie Person; nu tør jeg høre den Dom, Kongen fælder om mig, uden at rødme.

Paa Hidmarschen bemærkede han min Tungsindighed, og yttrede spøgende, Frosenen i Narva

laae mig vel paa Hjerte, hun, som havde pleiet mig i min Sygdom.

„O, naadigste Herre! raabte jeg begejstret: Husker De hende?“

„Skulde jeg ikke huske hende! svarte Carl: Vel er jeg ingen Qvindeven, men at jeg saae hiin Pige staae ved Din Gotteseng i Narva, efterlod et behageligt Indtryk i mit Hjerte.“

Gjerne havde jeg hørt ham tale videre, men den fordømte Politik! Da kom et Bud fra Fyrst Primas med hemmelige Efterretninger om Rigsdagen, som de polske Herrer have holdt den 22de Decbr., og Kongen havde ikke Tid mere til at føre saadan tofsset Snak, som jeg var opsat paa at høre.

Med noget Stort ihu, forberedende et alvorligt Skridt, har han sammendraget sine Tropper her i Lithauen. De polske Magnater ere utilfredse med Augusts Regjering. Carl tænker paa intet ringere, end at støde ham fra Thronen.

Mit Hjerte slaer høiere for ham, end nogen sinde. Jeg veed, at han kjender den stakkels Pige fra Narva, om han end ikke ahner hendes Nærhed, hendes Kjærlighed; jeg veed, at Inger Silfverstolpe ikke har mishaget ham, om hun end aldrig tør haabe, at vinde hans Kjærlighed. Ak, hvor torde jeg tænke derpaa, naar han ei engang værdiger en saa glimrende Skjønhed, som Grevinde Königsmark, eet eneste Blik! I sin kongelige Bens Erinde var hun her i det svenske Hoveds kvarter, for at bevæge min Herre til Fred. Kon:

gen af Polen, som ret vel veed, at der paa Rigsdagen har dannet sig et stort Partie imod ham, var det meget magtpaaliggende, at Carl ikke skulde forbinde sig med de Utilfredse. Han bød Haanden til Forsoning, og et elskværdigere Gesandtskab kunde han ikke sende, end denne Aurora. Synet af hende tilintetgjorde alt mit Haab. Denne Skjønhed, denne beundringsværdige Ynde, denne himmelske Forstand vil snart bringe den ubetydelige Pige fra Narva i Forglemmelse — det var min første Tanke. Men Carl tænker anderledes. Hans strenge Begreber tillade ham ei at see igjennem Sins gre med det Feiltrin, hun af Kjærlighed har begaaet. Grev Piper, som ellers formaaer Alt, bestrebte sig forgjæves for, at bevæge ham til en Samtale med hende.

Det var en stor Triumph for min Forsængelighed, og dog rørte Medlidenheden sig mægtigt i mit Hjerter, da hun, for ikke længe siden, mødte os i en Huulvei, og forgjæves steg af Vognen, for at bevidne Kongen sin Erbødighed. Med Bished havde hun gjort Regning paa, at Kongen, som her ikke kunde undvige, vilde indlade sig i en Samtale med hende, men han gav Hesten Sporerne, og fløi med en let Hilsen forbi Grevinden. Med uforrettet Sag er hun vendt tilbage til Warschau.

13.

Inger til Alrike.

Elisow, den 20de Julii 1702.

Hid vilte vi fra Seier til Seier. Neppe viste vi os for Warschau, før Staden aabnede os sine Pors

te, og de svenske Bannere vaiede fra Fæstningsvoldene. Slaget igaar har gjort os til Polens Herter. Det var morderst. Mange tusinde Liv har det kostet.

Mægtigt hæver min Herres Hæder mit Bryst, men dog er jeg beflemt, ja, ængsteligt tilmode. Tænk Dig min Forundring, min grændselose Forlegenhed, da jeg imorges, i en Ordonnantsofficeer, som meldtes mig, gjentjendte min forrige Brudgom, Baron Linsinger! Hvorledes det er tilgaaet, at han har ombyttet den fredelige Kammerherrenøgle med Slagssværdet, veed jeg ikke. Hans Komme er mig gaadesfuldt, allerhelst da Grunden til hans Besøg var et aabenbart Naastud. — Ikke et Ord lod han falde om tidligere Forhold, men han fixerede mig saa stærkt med sine mistroiske Blikke, at jeg frygtede, han skulde bryde løs med Ytringen af sin Mistanke. Havde han havt Mod til at gjøre det, da havde jeg været forloren, thi jeg havde ikke havt Mod til at modsig ham. — Af Alt hvad han yttrede, kan jeg slutte, at han bliver ved Armeen. Hvilket Uheld for mig! Hvorledes skal jeg undgaae ham? Skal jeg anden gang flye for ham? Eller skal jeg appellere til hans Edelmødighed? Det Første vilde være bestæmmende for det Navn jeg har laant; det Sidste vilde være farligt, thi jeg kjender ham for lidet til at kunne stole paa hans Edelmød. Hans Ansigt bærer Spor af megen lidenskabelig Kamp. O, Ulrike, hvad om han siger Kongen, at jeg er hans bortløbne Brud!

Baron Linstinger til Grev Orenstierna.

Krakau, den 16de Septbr. 1702.

Fordømt med den Soldatertjeneste! Vi trække om i Landet, snart hist, snart her, og vide selv ikke mere, hvad vi ville. Kongens Grille, at give Polen en anden Regent, vil koste os mangen svensk Provinds. I Liefland og Estland har Czaren allerede sat sig fast, og disse Erobringere vil han neppe give fra sig igjen.

Jeg troer ikke denne Fyrst Primas. Han bedrager sine egne Landsmænd, han forraader sin retmæssige Konge, hvad vil han ikke gjøre mod os, som ere fremmede for ham? Og ville vi udrette Noget, hvit spille vi da den ædle Tid med den Frem- og Tilbage-marscheren! Jeg begriber ikke Kong Carl — der har han en Grønskolling til Adjutant, en Ritmester Löwenholm, som han sætter stor Priis paa. Ingen steds seer man ham, uden den Blodestjæg er i Hælene paa ham. Gud veed, hvad han seer paa det glatte Ansigt, der endnu ingen Ragekniv behøver, og bedre vilde passe for en Hofdame, end for en svensk Ritmester. Selv vor Piper, den graahærdede Hædermand, maa staae tilbage for den unge Sprade. Han venter ofte hele Timer i Forgenakket, inden det behager Kongen og hans Adjutant, at lukke ham ind, og saa er Alt, hvad der skal skee, forlængst besluttet.

Denne Löwenholm, Kongens andet Jeg — o, jeg kunde worde rasende! — er ingen Under end hiin Fændrik, som laae i Qvarteer hos Silfwerstolpes i Narva. Det er ham — derpaa vil jeg døe — som unddrog mig Inger's Kjærlighed og begunstigede hen-

des Flugt. Han ahner, at jeg veed det; mit første Blik maa have sagt ham, at jeg kun er kommen til Armeen, for at søge ham. Derfor undviger han mig, men jeg skal drage ham til Ansvar, han skal sige mig, hvad der er bleven af Pigen. Jeg skal tage Hævn over ham, om han saa skjuler sig tigange under Kongens Kappe!

15.

Inger til Ulrike.

Krakau, den 8de Octbr. 1702.

Brøden bærer Gjengjældens Spire i sig selv. Hvad jeg har frygtet, er skeet. Linsinger er kommen for at styrte mig. Længe stod han som en Tordensky ligeover for mig, og forbittede mig mit Liv med Angst for hans Hævn; nu har Hævnens Lynstraale truffet mig.

Jeg er forviist, forstødt, jeg har tabt min Konges og Herres Raade. Ulrike, hvorledes skal jeg udholde det!

Linsinger har anklaget mig, at jeg har bortført hans Brud, vanæret hende, og derpaa overladt hende til sin Skjæbne. — Hvad skal jeg svare paa slige Beskyldninger!

For at retfærdiggjøre mig, skal jeg nævne hendes Opholdsted, eller slye Kongens Uafsyn for stedse. — Kan ieg det Første, uden at røbe min Hemmelighed, uden at aabenbare mit Kjon? Men tør jeg ikke komme for Kongens Dine mere, hvortil nytter min Masse mig da? — Saaledes staaer jeg da paa

Forbærvælsens Rand, og ingen bestjermende Engel
staaer ved min Side.

Jeg vilde gjøre endnu et Forsøg paa, at stemme
me Skjebnen gunstigere for mig. Jeg lod mig sye
en qvindelig Dragt, for, som Inger von Silf-
werstolpe, at vise mig for Kongen; jeg vilde der-
ved retfærdiggjøre Løwenholm, og saa for stedse
forsvinde. Men jeg er omgiven af Speidere; man
har bragt Kongen Klæderne, og forsikret ham, at
jeg vilde bruge dem til en ny Forbrydelse. — Jeg
er den onde Skjebne hjemfalden. Kun Døden kan
forsone den. — Til, min Veninde, til til min Far-
der, og beed ham tilgive mig Ulykkelige!

16.

Inger til Alrike.

Sendomir, den 2den Decbr. 1702.

Jeg har reddet min Konges Liv, og for at fors-
binde mine Saar, bærer man mig hen til næste Bon-
dehuus. Et patriarkalst Par modtager mig velvil-
ligt, pleier mig kjerligt, og — jeg kommer mig.
Min Bertinde har opdaget mit Kjon. Hun beder
mig, ikke at fornægte det mere. Hun og hendes
Mand ville tage mig til sig som deres Datter. Jeg
vender tilbage til den Sphære, hvorfor jeg er født,
og føler nu det Velbehag, som kun Den kan forklare
sig, der har befundet sig i samme Stilling. Frygtsom
seer jeg paa Rytterbamsen, der endnu hænger paa
Bæggen, paa den tunge Sabel, som staaer i Krogen
— mine Blikke opklares i Speilet, hvori jeg gjenkjen-
der Pigen fra Narva. Da aabner Døren sig, og

Carl, min elskede Carl, flyer i mine Arme. „Inger! tilraaber han mig: Jeg har mistjendt Dig, for at gjenkjende Dig! Du har sat mit kolde Hjerter i Flamme, og jeg kalder mig lykkelig, at jeg elskes saa høit.“

„Af, Deres Majestæt! svarer jeg, synkende for hans Fødder: Jeg fortjener ikke, at De værdiger mig denne Taaade, jeg føler, hvor urigtigt jeg handlede, hvor strafværdig jeg er, at jeg har stuffet Dem, og, kun følgende min Eidskab, forglemt, hvad jeg skylder min Ære. Men mit Livs skjønneste Dieblik er kommet. De har trykket mig til Deres store Hjerter, og jeg har levet. Nu lade De mig vende tilbage til mit Fædreland og ende de Dage, som endnu ere mig forundte, i Bøn for Dem!“

Men han løfter mig op, slutter mig i sin Favn, og trykker Trolovelseskysset paa mine Læber.

Mine Papirer, mine Breve fra Dig, min Dagsbog har forraadt ham min Hemmelighed. Saamegen Kjærlighed bevæger den Mand's Hjerter, der hidtil kun elskede Æren. For første Gang i sit Liv sætter han sit Die med Belvillie paa en Pige, og jeg er den Lykkelige! Og han kommer igjen — kommer hver Dag, og Din Inger er det saligste Bæset. Hun lever kun for de Dieblikke, da hendes Arm omslynger hans Hals, hans Dine møde hendes, vor Mund forstummer i søde Kys. Naar han gaer, seer jeg efter ham, til han kommer tilbage — —

See, min Veninde, alt dette drømmer jeg!

Hvad er det? Jeg hører Trompetstød. Mine Drømme ere ude — o, hvorhen ville de føre mig?

Maaskee ville de berøve mig Forstanden — maaskee — Ulrike, kunne ikke ogsaa Drømme gaae i Opfyldelse? —

Generalmarschen slaes. Op, i Kamp for den Elskede! —

17.

Linsinger til Örenstierna.

Sendmir, den 21de Decbr. 1702.

Sælsomme ere Skjebnens Veie, sælsomme Menneftenes Følelser. Löwenholm, der af mig forfulgtes som min Bruds Røver, indtil han laae under for min Hævn, Löwenholm er ikke mere, og jeg græder ved hans Grav. Jeg gav mit halve Liv for at jeg kunde falde ham tilbage, afbede ham, hvad jeg har gjort ham imod, erstatte ham, hvad han tabte ved mig. Forgjæves — han er død. Men hæderligt døde han paa Örens Mark, som sin Konges Redningsmand, og Alle finde hans Død beundringsværdig.

Alt meer end eengang havde Kongen udsat sig for den Fare, at falde i Rosakernes Hænder, som omsværmede vor Leir og især foruroelige vore Forposter. Hvad end hans Generaler havde at indvende derimod, søgte han dog sin største Fornøielse i at binde an med disse Streifpartier eller at give dem et Beviis paa sin Gangers Hurtighed. Igaar reed han næstengandste allene ud, fordybende sig uidentviol i Tanker, fjerner sig langt fra Leiren, og seer sig pludselig omsringet af Rosaker. Han foretrækker Døden for Fangenskab, og forsvarer sig til det Yderste. Det lader

Sjenden tabe al Skaansel af Sigte. For ikke at tabe den høie Priis, render En af de Forbovneſte mod Kongen med indlagt Landſe, og det havde været ude med ham, hvis ikke Løwenholm i ſamme Dieblif var floien piilsnar hid og havde opfanget Dødsſtødet med ſit eget Bryſt.

Bildedt ved hans og hans Følges uventede Mellemkomſt, flyer Koſakhoben, og Kongen har Tid til at ſee ſig om efter ſin Frelſer.

Men — jeg vil være kort: ikke Løwenholm var det — det var Inger Silfwerſtolpe, af hvis ſkjønne Barm det ſidſte Dødsſuk ſteeg.

Hun havde ahnet, ønsket denne Død. Et beſkrevet Blad, ſom hvuilde paa hendes Bryſt, aflørede hendes Hjertes Hemmelighed.

Forunderligt greben af Pigens Kjærlighed og Heltemod, ſank Kongen paa Knæ ved hendes Liig, og bad inderligt.

Et mærkværdigt Drømmerie.

(Af det Berlinske Ugeblad.)

For nogle Uger siden traadte jeg en Aftenstund ind i den sextenaarige Pauline B's Sygekammer. I flere Maaneder havde hun lidt tungt af periodisk Krampe. Nu laae hun siden Morgengry i en dyb, døsig Slummer. I mange Uger havde hun neppe slumret en Time rolig. Engang før var hun en Aften pludseligt falden i en 24 Timers vedholdende Søvn. Lanten, som hun var hos, befrygtede af denne Søvn med dens besynderlige Symptomer, en hastig Opløsning. Forgjæves tiltalte og berørte hun og Pigen den Syge, hvis Dine vare halvt aabne og brustne, Puls og Aandedræt var meget svagt, man saae Tegn paa en indvortes Krampe, dog uden at vække hende. Stille bade vi for hendes om en hastig Opløsning, da pludseligt — strax efter Kl. 5 — en mild Tilfredshed udbredte sig over hendes Ansyn, hun løstede begge Hænder iveiret og raabte jublende: „Kjære — Fader!“ Aldrig havde man i hendes Sygdom bemærket noget saadant. Dette Raab gjentog hun 6 Gange i nogle og tyve Minuter; hendes Sjæl syntes paa det inderligste at være fængslet til et skjont Drømmebilled, Ansigtstrækkene bleve som forklarede, Puls og Aandedrif stærkere, men blev lidt efter lidt igjen saa svag, at de næsten ikke mere vare mærkelige, Hovedet sank tilbage, Hænder og Ansigt bleve kolde. Fruentimmerne græd lydeligt, ahnende en overjordisk

Sjælsbevægelse, frygtende hvert Dieblig dens Afsted. Men efter 5 Minuter vendte Aandedrættet igjen tilbage, Henrykkelse hvilte paa den Drømmendes Ansigt, og slaaende begge Hænder, som hun ellers neppe formaaede at røre af Stedet, let og glad sammen, raabte hun med lydelig Stemme: „Moder! — kjære Moder!“ og strax derefter: „Ogsaa Du — Emilie!“ Klokken var nu nær 6, en dyb Taushed traadte ind, Puls og Aandedræt standsede atter, det hulde Drømmebilleds milde Afglands forsvandt af hendes Afsyn. Snart aandede hun dybt, foer forskrækket op, bevægede sig voldsomt og spurgte: „Hvor er jeg? O, hvor jeg havde det godt! Hvor er jeg da nu?“ — Tjenestepigen svarte: „De er i Deres Seng, Jomfru!“ Og nævnte derhos mit Navn. Hun vendte sig imod mig, men hendes Die blev uforandret, hun havde ingen naturlig Bevidsthed hverken om min Nærværelse eller følgende Samtale, som hun, ligesom i klarseende Tilstand, førte med mig. Efter at hun nogle Gange havde udraabt: „Hvor er jeg? Af, hvor er jeg?“ svarte hun paa mit Spørgsmaal: „Kjender De mig?“ — „Ja, af hvor herligt — bort, bort herfra! O, hvorfor maatte jeg ikke blive der!“ — „Hvor var De da?“ spurgte jeg igjen. — „Af, hos min kjære Fader!“ — „Saae De ellers Ingen hos Fader?“ — „O, min kjære Moder ogsaa!“ — „Hvem mere?“ — „Ogsaa min Emilie, ogsaa Carl og Mathilde, og endnu Mange, Mange!“ — „Saae De ogsaa Albertha og Caroline? (to endnu levende Søstre.) — „Nei, dem saae jeg ikke!“ — „Kjendte De strax Deres Godskende som De saa?“ — „Nei!“

(De vare døde meget unge.) — „Hvorledes kjendte De dem da?“ — „Moder viste mig dem og nævnte mig deres Navne.“ — „Veed De nu nøie hvorledes de saae ud?“ — „O, gandske nøie! Ak, hvor jeg var lykkelig!“ — Paa et Par, maastee utidige Spørgsmaal af Tjenestepigen, svarte hun: „Uh, hvor her er hæsligt!“ Og taug derpaa gandske stille. — Mine Forretninger kaldte mig bort, kort efter vaagnede hun, forlangte at tale med sin Tante og sine Søstre, som hun fortalte sin Drøm gandske overeensstemmende med hvad hun før havde sagt i Sovne. Siden den Tid har hun slet ikke sovet. — Altid viste hun en barnlig Hengivenhed i Guds Villie, men siden hiin Drøm, der er hende mere end en Drøm, har hiin Hengivenhed forvandlet sig til stille Længsel efter Døden, og atter i sin summe Samvittighed urolig herover, spørger hun ofte: „Det er dog vel ikke syndigt, at jeg saa inderligt længes efter Døden?“ — Paa Advarsel om, ikke ved sine Elskedes Billeder, hos hvem hendes Aand ofte dvæler hele Timer, altfor meget at lade sig aflede fra Ham, som er Opstandelsen og Livet, svarer hun stedse besteden, at hiint Drømmebilled jo var en Gave af hans Kjærlighed, for at gøre hende Døden let og glædelig, hvorfor hun vilde være ham evig taknemlig.

Dr. Lippert.

Endnu en mærkværdig Drøm.

Anna Sophia, af dansk Kongestamme, Churfyrst af Sachsen, Johan Georg den Tredies Gemalinde, levede, efter hans Død 1691, som Enke paa Slottet Lichtenburg, hvor hun ogsaa døde den 1ste Julius 1717.

Den derværende Præst, Mag. Bosseck, en ung Mand, som, for den Tid, tænkte meget for oplyst, stod dengang ikke i bedste Credit hos sin Menighed eller hos Churfyrstinden. Dog havde hun ham gjerne om sig — thi han var en ligesaa munter Selskabsmand, som fortræffelig Prædikant — og indlod sig ofte med ham i lærde Samtaler.

Ofte havde hun talt med ham om Aander, Ahnelser og Drømme — et af Damernes Yndlingskapsitler — men var hvergang, efter hele Timers Samtale — forstaaer sig, i al Urefrygt — bleven affærdiget med den Bemærkning: „Deres Durchlauchtighed troe derpaa, saameget De behager, jeg troer ikke derpaa.“

Engang, lige et Aar før hendes Død, kommer Slotspræsten silde paa Aftenen til Churfyrstinden; der var just skeet et Dødsfald i en fattig Familie, som hun i Løndom understøttede, og for den var det, han vilde indlægge en Forbøn.

Churfyrstinden havde just, Natten tilforn, drømt om denne Familie; hun havde seet alle dens Lemmer vade i Vand, og omfider Et af dem synke tilbunds. Hvad Under, at hun, efter at Magister Bosseck

havde foredraget sin Forbøn temmelig levende, ligesaa levende fortalte ham sin Drøm, og derpaa spurgte ham ironisk, hvad handa nu tænkte om denne Drøms Opfyldelse. Thi naar man drømte om at vade i Vand, ansaae man det dengang for et sikkert Nøds-tegn.

„Tilfælde, intet uden Tilfælde, naadigste Frue!“
Dermed blev Slotspræsten, skjøndt Churfyrstinden fremførte eet Exempel efter et andet, for at rokke hans Bantro. „Deres Belærværdighed vil nok faae Troen i Hænderne engang!“ — Dermed lod hun, noget forstemt, den haardnakkede Tvivler gaae.

Næste Morgen, meget aarle, blev Mag. Bossed meldt hos hende igjen. „Nimeligviis paa den fattige Families Vegne! sagde Fyrstinden: Lad ham komme!“

„Vand paa Deres Mølle, a.ernaadigste Frue! Jeg har i Nat haft en sælsom Drøm!“ Med disse Ord traadte Slotspræsten ind, og fortalte: „Skjøndt jeg er aldeles fremmed i Dresden, har jeg dog i Nat været paa Slottet der, og det i Deres Durchlauchtigheds Værelser. En gammel Kammertjener førte mig af et i et andet. Da vi endeligen vilde træde ind i et meget smukt, hvor der stod en Mængde kostbart Porcellain, styrter Loftet ned, og slaaer dette i tusind Stykker. Jeg vaagner ved Larmen — og — (veds blev Fortælleren spottende) — anseer det nu for min Pligt, underdanigst at underrette Deres Durchlauchtighed om mit Drømmebilled, thi rimeligviis er der allerede et Bud fra Dresden underveis med Hiobsposten om det ituslagne Porcellain.“

Den gode Churfyrstinde ærgrede sig atter over Drømmerens Letsind, dog lod hun sig ikke mærke med noget, men svarte gandske tørt: Hun ønskede, at han dennegang ikke maatte faae Troen paa Drømme i Hænderne.

Men tre Dage efter kom en Expres fra Dresden med den Efterretning, at Loftet i Churfyrstindens forrige Sovokabinet var styrtet ned og havde sønderslaget et Porcellainservice. Tabet vurderede man til 30,000 Daler, thi Meißner-Porcellain, som nys var opfunden af Böttcher, stod dengang i uhyre Priser.

Naturligviis lod Churfyrstinden strax sin vantro Slotspræst hente, og gav ham Brevet fra Dresden med de triumpherende Ord: „Hvad siger Magisteren nu?“

„Intet er sælsommere end Tilfældets Træf! svarte han, efter at have læst Brevet: Her har det igjen vidst, at sætte sig ret i Anseelse. Tingen er vistnok sælsom, men det Sælsomste ved det Hele er, at just jeg skulde have denne Drøm.“ Dermed lagde han Brevet paa Bordet; Churfyrstinden — taug. Om hun tiere har forsøgt at vinde ham for Drømmetroen, er ubekjendt.

Richard Koos.

Nattequarteret i Spanien.

Dagmarschen havde været lang og besværlig, og endnu saae den modige Trop sig forgjæves om i de øde Bjergveie, for at udspeide en Menneskebaaning. Philip de Saint Pjerre, Chef for en liden Kommando franske Voltigeurer, mærkede nu, at han havde forfeilet den rette Wei, og at det derfor vilde være umuligt, endnu i denne Nat at naae Armeens Forposter. Han besluttede altsaa, at tilbringe Natten under et af hine greenrige Kortræer, som i malerisk Skjønhed stode radeviis ved Weien. Han gjorde Holdt med sin Folge, og foreslog sine Vaabenbrødre, at hvile her. Men Soldaterne, som havde ventet nogen Forfriskning efter Dagens Møie, samlede deres sidste Kræfter, og ønskede at gaae videre; det var dog muligt, meente de, at man kunde finde en Gjedehyrdes Hytte, og i den Nættelse og Nattely.

Det var en stille, behagelig Høstafstent. Trindts om var Alt roligt og mildt. Ikke den svageste Bestaaende i vægede Skovtræernes Blade. Kun Soldaternes dundrende Trin afbrød den herkende Stilhed. Trætte af Marschen og et langt Savn, havde de glemt deres lette Trin, deres muntre Spring; melankolske Tølelser begyndte, i Samklang med Nattemørket omkring dem, at bemestre sig dem, og især deres unge Fører, hvis Skjebne vilde, at han nu skulde gjøre sit første Felttog mod sin Keisers Allierede.

Philip bekymrede sig kun lidet om politiske Anliggender. Han søgte at tilkæmpe sig Rang og Ære.

Ordren, at drage til Spanien, fulgte han med den brændende Ultraa, at holde sig ridderligt paa Balpladsen. Krigerens Lod henrykte ham. Men paa den nysforgangne Dag havde han maattet skue Bilsleder, der maatte oprøre et Gemyt, som endnu ikke havde vænt sig til Krigen's Rædsler. Hele Landsbyer laae i sorte Ruiner paa de trøstløse Sletter; Menneskebeen laae omspredte i Græsset, og halvforraadnede Liig forpestede den søde Himmelluft. Dette Syn havde gjort et dybt Indtryk i Philips Sjæl.

Tusmørket forsvandt, og Natmulmet brød ind. Det tætte Løb over Vandernes Hoved forøgede det endnu mere. Med Møie slæbte de afkræftede Boltigeurer sig videre, og just som de begyndte at tabe det sidste Mod, viste Maanens pludseligt frembrydende Straaler dem et Lag, hvorover der hævede sig en tynd Røgsoile. Opmuntrede ved denne trøstende Udsigt, skyndte Krigerne sig at naae det temmelig fjerne Maal. Ved nærmere Undersøgelse viste det sig, at det forventede Hvilested var en viid, luftig Sidebygning, der syntes at have hørt til et stateligt Landsted, som nu laae ødelagt. Et sønderflaget Gitterværk, ved hvilket den forsømte Biinstok snoede sig hen over den fugtige Jord — Kildespring, hvorover Marmorbrokker vare fastede, vidnede om, at Sværd og Lue havde raset her. Dog vare de værste Spor alt bortvegne herfra: Tiden havde draget et mildere Slør over Ruinerne, og Maanen skinnede paa de fremspirende Høstblomster i en ødeliggende Have. (8*)

Bygningens høie, mørke Vande løftede sig rynket mod Sky; de rudeløse Vinduer vare forvarede med plumpe Træskoder, og Længsel herstede i Husets Indre. Dog viste et svagt Lys, at det var beboet. Man raabte, men Ingen svarte; man truede, men Ingen syntes at høre dem. Hartad vare Franskmændenes Laalmodighed udtømt, da Porten langt om længe aabnedes, og Flammen af en Lærkeræses-Gaffel kastede sit blege Skin paa Portnerstens Ansigt og Skikkelse. Hendes Bæxt var meer end af Middelhøide, men havde end Naturen formet den med omhyggelig Haand, saa skjultes dog hendes Skjønhed gandske af et Klædebon, som under Brystet var sammenbundet med en Strikke. Hendes lange Haar, som, i opløste Fletninger, stak frem under en fattig Hovedbedækning af grovt sort Løi, og hendes magre Ansigts skarpe Træk gavede hende Udseende af en temmelig fremrykkende Alder. Men da Philip, med en uforklarlig Blanding af Frygt og Forundring, betragtede hende nærmere, saae han, at hun neppe havde tilbagelagt sit Livs Sommer, maastee neppe naaet den engang. Lils med bemærkede han i hendes Holdning en Værdighed, som kun stes samstemte med hendes fattige Dragt. Et spøgelsesmæssigt Smil foer over det blege Ansigt, da hun bød de Mødige velkomne, og skjøndt Mangel, Elendighed og Sygdom raste i hendes Træk med ødelæggende Virkning, skjøndt hendes Dine vare sunkne dybt i deres Huler, hendes Læber tørre og visne, hendes Hud rynket og bruun, bemærkede Philip dog, at hun endnu lod

Skinte Træk af hartad overjordisk Skjønhed. En usikker Ahnelse om en hemmelighedsfuld Fare foer gennem hans Sjæl; den stiltiende Virksomhed i Pigens udtryksfulde Miner fængslede ham, medens hun, med frygtløs Hurtighed, sørgede for Krigerens Bequemmelighed, hvis Indtrængen i hendes Eensomhed ikke kunde være hende behagelig.

Philip skammede sig ved sin Frygt. Han indsaae jo, hvor umuligt det var — saae affolket som Landet var, saae stærkt som Kordonen var, hvormed franske Tropper havde omgivet Provindsen — at et fjendtligt Baghold kunde ligge i Skjul paa dette Sted. Han stræbte at overvinde sin onde Ahnelse og at gjøre sig det saae beqvemt som Omstændighederne vilde tillade. Dog kunde han ikke vende sine Dine fra den hemmelighedsfulde Bertinde, og skjøndt han ikke torde haabe, at saae nogen Dplysning ved hendes Svar, spurgte han hende dog, om det ikke voldte hende nogen Uro, at boe gandske ene i en saae frygtelig Eensomhed.

„Hvad skulde jeg frygte? svarte hun rolig: Jeg har tabt Alt uden Livet, og det staaer nu i saae ringe Priis, at det neppe er en Tanke værd. Og hvorfor — vedblev hun — hvorfor skulde jeg ønske mig mine Landsmænds Beskyttelse? De ere hæderligere sysselsatte med den store hellige Sag, som holder hele Spanien væbnet til sine Rettigheders og sin Friheds Forsvar.“

Denne Tales Uabenhjertighed gjorde Philip noget tryggere. Han lod sig nøie med en omhyggelig Undersøgelse af det Sted, som mod hans Villie var

bleven valgt til Nattequartier. Intet Foruroligende viste sig for hans prøvende Blikke. Bohavet var plumpt og usfelt; Bygningen saae ikke ud til at kunne skjule Baaben eller Snarer — og hvad kunde en Flok dygtige Soldater befrygte af en eenlig Kvinde, om hun end drev sin Ondskab til det Yderste? Han spiste med Appetit af de tarvelige Retter, som bødtes ham; Pigen rakte ham et Bæger Biin, men af naturlig Ulyst til Druesaften drak han ikke deraf. Voltigeurerne vare henrykte over, at have fundet Spise, Drikke og Natteherberg; de agtede ikke videre paa Bertinden, og skjøndt hun ikke lagde Dølgemaal paa sit Had til de Franske, morede de sig dog mere, end de ærgrede sig derover.

Da Maaltidet var tilende, førtes den unge Officer af sin hemmelighedsfulde Bertinde op ad en Trappe til et Slags aabent Loftskammer. I Begyndelsen behagede det ham ikke, at stilles fra sine Kammerater, men da han saae adskillige brede Sprækker i Gulvet, blev han fortroligere med en Indretning, som satte ham istand til at bemærke Alt hvad der foregik nedenunder, uden selv at bemærkes. Et slet Leie redtes ham i et Hjørne; men han var for bevæget til at kunne tænke paa Hvile. Lige under ham blusfede en munter Jid, og trindtom den havde Soldaterne, hyljede i deres Kapper, hengivet sig Sønnen.

Bertinden havde trukket sig tilbage i en fjern Krog, og neppe kunde Philip skjelne mellem hendes mørke Dragt og Gulvet, hvorpaa hun laae. Voltigeurerne sov trygt og fast. En død Tausshed herskede overalt. Kun af og til hørtes en sagte Raalen; det var vel en

Natfugl, som flagede hen under Taget. Ilden, som ikke blev vedligeholdt, begyndte at synke i Aske. De Sovendes Skikkelser bleve utydelige, og Philips Livsaander vege for Søvnens Magt.

Hvor lang Tid han havde tilbragt i denne Selvbevidsts løsheds Tilstand, var han ikke istand til at sige. Dog var det endnu mørk Nat, da han vaktes af en klar, ham gandske nær Stemme, som sang følgende Besyndelsesstrofer af en Ballade:

Halvmaane=Glandsen forvirrer
 Og Korset fornødret vi see;
 Fortvivlet hver Troende stirrer
 Mod Himlen i brændende Vee.
 I Krampe sig vrider det blødende Land —
 Mon Hævnen udslutte Forsmædelsen kan?

Bort drager den hærgende Byge,
 Nu sagtes den rasende Storm;
 Af Blod dog end Markerne ryge,
 Og Hjertet ei slipper sin Drøm.
 Sig kæmpende reiser det hylende Land,
 Ja, Hævnen udslutte Forsmædelsen kan!

Udentsivl var denne Sang et Brudstykke af de utallige Romancer og Sagn fra Spaniernes og Maurernes blodige Kamp. Dog var Omkvædet, forbunden med Stedet og Omstændighederne, just ikke skikket til at undertrykke den bange Ahnelse i vor unge Krigers Bryst. Han samlede hen mod Krogen, hvorfra Sangen lød. „Hvem er Du? raabte han: Hvem er Du, hvis truende Sang jager Sønnen fra mit Leie?“

„En Fjende! svarte den samme klare, milde Stemme: Men en Fjende, der er vorden syg af Overmættelse i Blodsudgydelse. Staf Maanestien:

net Gang gennem disse skrøbelige Bægge, at jeg kan føre Dig Veien til Frihed."

„Saa træd tilside!" sagde Philip, og den svage Bæg veeg for hans Hænders Tryk.

En Strøm af Maanskin trængte gennem Aabningen, og lod ham see en raut, yndig Pige, hvis Ansigtstræk havde en træffende Liighed med hiint qvindelige Bæsens, der havde indgydt ham saadan lønlig Rædsel. Rigtignok saae hun bleg og forkommen ud, men dog syntes hun den studsende Yngling saa smuk, at han hensank i hendes Bestuelse.

„Følg mig! sagde hun: Og det ufortøvet, thi saa Minuters Nølen kunde koste Eder Livet."

„Jeg vil kun vække mine Folk!" svarte Philip, som ikke undrede sig lidet over, at disse endnu ikke havde samlet sig om ham, da dog Bæggens Fald havde gjort Larm nok, for at vække dem.

„Dem vækker Intet mere i denne Verden! sagde den Fremmede: Tænk ikke paa dem, men paa Eder egen Redning. Giften i Vinen har gjort sit; de leve ikke mere."

Uden at tænke paa den Fare, som truede ham selv, styrtede Philip ned i det underste Rum. Han rørte i Asken; en ulmende Brand blussede op, og ved dens Skin erkjendte han den græsselige Sandhed. Soldaterne aandede ikke mere. Deres fordreiede Ansigtstræk fortalte deres gyselige Skjebne. Philip gjøs; iisnende foer det gennem hans Hjerte. Forsbittrelsestaarer trillede ned ad hans Kinder, og idet han, i mørk Fortvivlelse, drog sin Klinge, raabte han: „Jeg bliver, for at hævne Eder!" —

Den unge Pige var fulgt efter ham. „Retfærdigheden, sagde hun: æsker saadan blodig Daad. Stød til, og Raan mig ikke!“ —

Den franske Officeer lod Kaarden synke, thi han indsaae, hvor foragteligt det vilde være, at hævne sig paa en Kvinde. Bedækkende Vinene med sine Hænder, iilte han bort fra sine Vaabenbrøders Liig.

Hans Ledfagerinde greb ham ved Kappen, og drog ham tilbage til Trappen. Stiltiende førte hun ham hen til en Træ-Balkon, hvorfra nogle Trin førte ned i det Frie, saa Philip, efter faa Minuters Forløb, befandt sig paa en vildtbegroet Havevei.

„Jeg har frelst Eder fra Døden! sagde den stedse alvorlige og blege Frelserinde: Men derfor er I endnu ikke i Sikkerhed. En hemmelig Allee, som ikke vel kan betrædes uden Leder, fører ud paa Landeveien ved Foden af Bjerget. Jeg skal lede Eder did. Kun beder jeg, at I, naar I er frelst, vil lade det være Eders ivrigste Bestræbelse, at formilde de fryd- og haabløse Spanieres Lidelser. See over paa hiin Bygnings sorte Ruiner! En gang omringedes den af lykkelige Landboere; en velsignet og Belsignelse udbredende Familie beboede den. Samme Dag, den sank i Aske, gjentød den af Jubelsange — man feirede en Fest — min ældre Søsters Trolovelse. Pludseligt brød en væbnet Skare Franskmænd ind. Estrella, min Søster, og jeg flygtede ned i en himmelig Grotte — en Klippekløft deri gav os Leilighed til at iagttas

ge den barbariske Kamp. Jeg tabte Syn og Besindelse, da jeg saae, hvorlunde min elskede Fader nedstyrtede i Kamp mod Overmagten. Men Estrella, modigere end jeg, blev staaende som fastnaglet, og var ikke istand til at bortvende sine Dine. Hun saae vor Fader, sin Brudgom, tre Brødre og Mange af vore Tjenere falde for Fjendernes Haand. Derpaa blev der plyndret. Hvad der havde Værd blev enten bortstæbt eller ødelagt, og vort Huus blev opbrændt. Forgjæves haabede min Søster, at Ildampen skulde væle os i vor Grotte; Vinden viftede den bort. Mætte af Ran og Mord traf vore ubarmhjertige Fjender sig omsider tilbage. Lyden af deres Horn forsvandt i det Fjerne, og Estrella, den skjønnede, forgudede Estrella, traadte efter to Dages Forløb frem af den beskyttende Husle. Hendes gule Haar var graaet, hendes Dines Glands var udslukt, hendes deilige Skikkelse var bleven et Spøgelse liig. Over vore ihjelslagne Fjenders og Benneres Liig svor hun en frygtelig Fed, og græseligt har hun opfyldt den. For ethvert hende berøvet Liv skulde et tilfældigt Offer falde ved hendes Haand. Mit Hjerte blev sygt ved dette Hævnarbejde, og da J vægrede Eder ved at drikke af Binen, ilte Estrella, som havde bemærket Eders Mistanke, bort, for at hente mordhjelpende Benneres Bistand, medens den hellige Jomfru, til hvem jeg uafsladeligt beder, opfordrede mig til at bevirke Eders Befrielse. Jeg har adlydt hendes Befaling." —

Wigen taug, og Philip, som havde bortvendt sig fra hende, for at give sin Nædsel Luft, vilde nu bevidne hende sin Taknemlighed, da han saae, at hun allerede var forsvunden. Den brede Sandvei laae for ham. Morgenen begyndte at dæmre. Kæmpende med sine Følelser Kred han fremad.

Da han nærmede sig Forposterne, hørte han Skud, og mærkede snart, at Slaget begyndte. Næppe fik han Tid til at naae sit Korps, inden dette kom i heftig Kamp. Men denne Dag var ikke gunstig for de Franske. Aftenen saae Armeen i fuldt Tilbagetog, og da Philip langt ud paa Natten befandt sig i den sikre Bivouac, var han langt borte fra det Sted, hvor han havde tilbagelagt saa skrækkelig en Nat.

Estrella og Magdalena, Grev de los Torres's Døttre, vare berømte i hele Segovia og Cuzenza for deres Skjønhed. Det sørgelige Sagn om deres formeentlige Død grebes af Ballade: Sangerne som et velkomment Stof. Nogle af deres Qvad, hvori de skildrede de Dødfredes Dyd og Skjønhed, fandt Veie til selve de Franskes Leir. Af, Philip behøvede ikke at mindes om de Ulykkelige. Magdalena's fortryllende Skikkelse foresvævede ham Dag og Nat.

Han kunde ikke begribe, hvorledes Magdalena havde kunnet beslutte sig til at frelse hans Liv, naar hun ikke havde fundet Velbehag i hans Person. Uvant til at tænke over religiøse Indvirkninger, smilte han ad Historien om den hellige Jomfrues Mellemkomst, og beundrede den quindelige Snildhed, som vidste at

skjule sine egne Duster under et Skin af Lydighed mod Himlens Befalinger. Han følte sig mægtigt opfordret til at udrive hende af den Forsatning, hvori hun befandt sig. Han øvede sig flittigt i det Spanske, og snart talte han det med saadan Færdighed, at han kunde gjelde for en Judsødt.

Krigslykken gav vor unge Kriger den Leilighed, hvorefter han saalænge havde higit. Han fik sit Standkvarter i Nærheden af de to Søstres uhyggelige Bolig, og i en Muuldyrdrivers Dragt vovede han at nærme sig Rædselsstedet. Snart saae han den dristige Bjergtop over sit Hoved — nu laae de sorte Nuiser for ham.

Det var en klar Foraarsmorgen. Philip gik ind i Haven. Da lød den samme søde melodiske Stemme, der engang havde vaakt ham af hans farlige Slummer. Han saae Magdalena knæle for et Kors, ved hvilket et Gudsmoderbilled var opstillet. Magdalena sang sin Morgensalme. Snart stod Ynglingen for hende og udgjød sig paa sine Landsmænds Bøn, i tusind Forsikringer om uforanderlig Kjærlighed og Trofasthed. Magdalena stirrede paa ham, som om hun ikke troede sine egne Sandser; men neppe havde hun overbevist sig om Besøgets Virkelighed, før Harmen og Haan udtalte sig i hendes Træk. Hun kastede et Blik fuld af usigelig Foragt paa Ynglingen, og idet hun pegede paa Helgenbilledet, raabte hun med fordreiede Træk: „Var jeg ikke fjed af det græselige Mordsyn, Du Formastelige, da skulde Dit Hjerteblod bestænke dette vanhelligede Alter. Bort, bort herfra! Og ved den onde Aand, som drev Digg

hid, opfordrer jeg Dig til, aldrig at ihukomme mig mere!" — Inden Philip kunde gjøre det ringeste Forsøg paa at formilde hendes retfærdige Uvillie, var Magdalena allerede forsvunden.

Længe stod den Bortviste for Helgenbilledet. Omfider fulgte han Fornuftens Raad; mismodig og beskæmmet sneg han sig bort.

Vel kunde Philip ikke nære noget Haab om, at formaae den skjøne Spanierinde til at række ham sin Haand, men dog foresvævede hendes Billed ham i alle hans Phantasier; hendes milde Skjønhed, hendes ædle Handling mod ham, hendes rørende Historie kunde og vilde han ikke glemme.

Endnu en tredie Gang, fandt han Leilighed til at nærme sig hendes mørke Bolig. Foran Helgenbilledet fandt han en frisk Grav — det var Magdalena's. Et simpelt Kors med hendes Navn og Fødselsaar betegnede det Sted, hvor En af Spaniens skjønneste Blomster var visnet.

Men Estrella de los Tormes var, i Mand's dragt og med Krigervaaben, gangen over til den nærmeste Guerillas-Bande.

Dr. Bärmann.

Gjæt engang!

Den bekjendte tydske Skribent Meißner gjorde engang, med et stort Selskab, en Seiltour til Spandau. Underveis gik det lystigt til. Man sang, spillede, fortalte Anekdoter. Endelig kom man ogsaa til Gaader og Charader. Enhver, saavel Dame som Herre, maatte give Noget til Bedste. Gjætningen blev overladt Alle. Den, hvis Opløsning kom først og var heldigst, blev applauderet af Selskabet og fanfareret af Gondelkapellet. Meißner tiltroede sig et gandske overordentlig Talent for saadant selskabeligt Nøddenkækkerie. For ham skulde ingen Sag eller Stavelsesgaade blive uopløst. Jo vanskeligere, desto bedre. Opgavens Tour kom endelig til en udmærket smuk, men noget frygtsom og, idetmindste tilsyneladende, just ikke meget aandrig Dame. Saa indstændig hun endog bad om at blive forskaaet at opgive nogen Gaade, blev hun dog bestormet saalænge med Nodbønner, indtil hun endelig maatte finde sig i sin Skjebne. „Naa, hun skal nok ikke gøre mig Hovedet kruset!“ hviskede Meißner til en Ven, mens Pigen allerede rykkede frem med sin Gaade: „Gjæt! Gjæt! Hvad er det? Det er sort oven og neden og for og bag, og staaer paa halv Ser.“ — Meißner studsede — det øvrige Selskab ogsaa. Det ene Minut forløb efter det andet, og endnu var Seiren hos Damen. Meißner var ude af sig selv af Ærgrelse. Saa dan en Gjæstling skulde triumphere over ham — umuligt! Hun maa have udtrykt sig forkeert — og da kan Pokker ikke gjætte, hvad hun mener. — „Altsaa bliver det ved det Sorte og halv Ser? spurgte han endnu engang: Ingen Tilfætning, ingen Oplysning?“ — „Ingen, svarte Damen: uden den, at min Gaade hører til det qvindelige Departement.“ — „Nu, sagde omsider Meißner, efter en lang Pause, der røbede Harm og Forlegenhed, thi man gjækkede ham fra alle Kanter, fordi han ikke kunde finde Sporet: saa kom da frem med Deres sorte Visdom; for denne Gang giver jeg mig tabt.“

„Trefoden!“ jublede den skjønne Sphinx. Alle tilflappede hende Bisald — og Meißner var færdig at briste af Ærgrelse.

Kjærligheds=Minderne.

Min Skrivepult haver et hemmeligt Gjemme
 Og herlige Sager man finder deri;
 Kom, vil Du vide, hvor Elskov har hjemme,
 Og vil Du høre en tryllende Stemme,
 Som kvæder om Hjerternes Sympathie,
 Saa lad Dig vise her, Stort og Smaat,
 Hvad af mine Kjærestes jeg har faaet.

Den Haaruhrkjæde jeg fik af Ismene
 Hiin Aften, hun førstegang sank til mit Bryst;
 Af, dengang kaldte jeg hende den Rene,
 Men siden fandt jeg, at „være ene
 „Med Mandfolk“ var hendes kjæreste Lyst.
 Hun gav hver Ben en Lok af sit Haar,
 Og derfor nu med Paryk hun gaaer.

Den Ring har Eleonore mig givet:
 Det er en Slange, som endeløs er!
 Et smukt Symbol paa en Elskov, som Livet
 Saa lang — men af, den sig viste som Sivet
 Saa svag — thi hun svigted sin Hjertenskjær.
 Kun Trædsfheds:Symbolet nu har jeg igjen,
 Og som et saadant gjemmer jeg den.

Den Silke=Pengepung strikkede Nette,
 Med Bemod jeg har den betragtet tidt;
 Hun elskede Pynt, hun var af de Lette,
 Jeg satte meget paa denne Kofette,
 Men immer det syntes hende forlidt.
 Mit Guld hende svandt mellem Hænderne hen,
 Den tomme Pung har jeg nu igjen.

Susanne har skjænket mig denne Vifte,
 Hun havde lovet med Haand og Mund,
 At ville rigtigt sig med mig gifte,
 Men spekuleerte dog paa at skifte,
 Saasnart hun fandt en Rligere kun.
 Hun fandt ham, hun brød sin hellige Eed —
 Jeg listed mig bort, og tog Viften med.

Nu Brevene her — dem fik jeg fra Clare
 Med gyldne Kanter — hun skrev i dem,
 At hun i sit Jnderste vilde bevare
 Sin Æmhed for mig i Storm og Fare,
 I Døden selv — og saa videre frem.
 Det samme hun skriver nu her . . . for Fanden!
 See her, Adressen er til en Anden.

Den smukke Vest har Augusta broderet,
 Jeg ofte har baaret den glad i Hu;
 Men see kun, hvor Farven er nu changeret,
 Hver Rose derpaa har Tiden fortæret,
 Kun Tornene stikke fra sig endnu.
 Den Skjønne mig piinte med nidkjær Strid,
 Til Hjertet blev snevert, men Besten for viid.

Udskillige Ting jeg forlængst har forloret,
 Som Koner og Piger beriged mig med;
 Vel have Mange mig Kjærlighed svoret,
 Men aldrig een eneste Gang jeg har sporet,
 At noget Alvorligt de tænkte derved.
 Lad Andre give en bedre Forklaring,
 Nu har jeg talt efter min Erfaring.

J. S. Castelli.

Stille Vand.

Fortælling af C. Weisflog.

Raden, at gjøre det sædvanlige Onsdagselskab, var nu kommen til Commerceraaden; ham tilfaldt det ogsaa, at fortælle en Begivenhed af sit Liv. Udenfor feg den første Decembersnee. Desto hyggeligere var det indenfor, i den varme Stue, hvor nu Gæsterne rykkede tæt sammen. Fruentimmerne toge Strikketsiet frem; Veteranerne, som gjerne have Smøgprivilegium, tændte deres Piber ved den blussende Raminild, og gjorde sig allehaande Tanker om den Historie, den gamle brave Bert vilde give til Bedste i aften. Nu traadte han ind i Bærelset, og bar gandske høitideligt et stort Malerie foran sig, omtrent saaledes, som naar man bærer et Barn til Daaben.

„Tænkte jeg ikke nok — raabte den værdige Huusfrue halvforstræffet — at ogsaa det vilde komme for en Dag engang! O, Du Gladtermund!“

„Silentium, Mutter! bød Egteherren: Und mig den Glæde! For Dig er det vistnok intet Nyt mere, Du kan det udenad, men vore fjære Venner vide Intet deraf. Har Du derfor Noget at passe imidlertid, som f. Ex. at smøre Mad, eller deslige, saa vil jeg ikke være Dig til Hinder.“

„Ja vist har jeg noget at passe! svarte hun, idet hun undseelig trippede ud: Men fat Dig fort, Fatter!“

„Kort! Kort! brummede han efter hende: Ja, Vi skulle fatte os kort, just der, hvor vi helst aldrig holdt op, medens J“

„Lad det ikke forstyrre Dine Concepter, Hr. Broder! trøstede Justitsomtmanden: Opstil Dit Malerierie, paa det vi kunne se og høre, thi Alles Dine og Dren vogte paa Dig.“

„Egentligen ville J ikke fortænke den kjære Rose i, at hun ikke vil være tilstede derved! vedblev Commerceraaden med mild Røst: Men udaf mit fulde Hjerter maa det. — See, der er Maleriet!“

Han stillede det paa Bordet bag den mystiske skinnende Sineumbralampe, og vedblev: „Den tidligste Morgendæmrings tætte Slør, længe før Solens Opgang, ligger endnu paa det skønne Landskab, hvori J ville gjenkjende den Egn, hvorfra jeg, for tyve Aar siden, kom hid til Eder med Viv og Barn. See der Byen i den fjerne Baggrund under de blaae Bjerger; see der Floden, som slynger sig gjennem Eldefrattet. Endnu staae Træerne der med deres skaldede Grene, endnu grønnes Flodbredde ikke. Naturligt! Thi det er endnu tidligt paa Aaret, det er først — — Langfredag — — mærker Eder det vel, kjære Venner — Langfredag. Og den hulde Kvindestikkelse, som der, bag Ellebuskene, hyllet i Taageduft, knæler ved Floden, ser deraf, og løfter det bedende Blik mod Himlen — hun henter — — stille Vand. J vide, hvad det har at betyde. Stille Vand, øst paa Langfredag med Tro, Kjærlighed, Haab, er godt mod allehaande Sjels- og Legemsbrøst. Men det maa ogsaa virkeligen være stille

Band — det vil sige, Den, der gaar hen at se det, en Time før Solens Opgang, paa hemmeligt Sted, med Ansigtet vendt mod Osten, maa, paa Frem- og Tilbageveien, ikke tale et Ord, hvad der saa skeer."

"J smile, J ere skaansomme nok til at undertrykke Udraabet: Overtro! Overtro! af Medlidenshed med den gamle Drømmer. Nu — lad saa være! Jeg veed, hvad jeg veed. Hører kun!"

At Manden med Leen gjorde den agtbare Kjøb- og Handelsmand Christopher Zobel, min salig Fader, til en bedrøvet Enkemand, inden jeg kunde fremstamme det søde Modernavn; at et andet Balg kun gjorde hans smertelige Tab endnu føleligere; at Stifmoderen krabadskede mig af yderste Formue; at min stakkels godhjertige Fader boiede sig under Toffelregimentet: hvi skulde jeg fortælle Eder, kjære Venner, alt dette udførligt! Naar derfor henover min første Ungdomstid, som randt frydløs hen! Thi naar andre Drengene paa min Alder kunde spille Bold og gjøre sig lystige efter Skoletiden i den milde Foraars-sol, maatte jeg sidde i den mørke Krambod og klisstre Kræmmerhuse. Og om Søndagen, naar Andre lystvandrede i det Grønne, maatte jeg læse Prædikener, saa lange som en Ewigheid. Saa følte da mit længselsfulde Hjerte, at det var moderløst, og mine Taarer dryppede ned paa de usalige Folianter. Min Fader? Han kunde ikke forbarme sig over mig, han

var allerede forlængst gangen tilgrunde i slavisk Eydighed. Han bovede ei engang at sige mig. et venligt Ord, naar hun var tilstede. Hvad det vil sige, at kyses af Forældres Læber, har jeg aldrig fornummet. Men der var endnu en Drage, som rejgjerede i mit sørgelige Fængsel — Bodsvenden Sabakuf Groschlaich, Stifmoderens udkaarne Yndling. Lænker Eder en hæslig Dverg, med røde, strittende Haar, med Dine, som blire lumskelig ned over de suurbrodfarvede, koparrede Kinder, med en hæs, gryntende Stemme — og I have et temmeligt tro Portrait af det Uhyre, som hjalp saa ret deligt til at forbitte mig min Ungdomslyst. Som en Lods fulgte han alle mine uskyldige Trin med Speiderblik; han fladdrede paa mig, satte ondt for mig, slog mig — jeg havde Ingen, som jeg kunde beklage mig for. Thi min Fader var, som sagt, utilgængelig for mig, ja, han var selv en Slave af Dvergens Willie. Han havde ingen anden Glæde, end sine Bøger i den mørke Bod, og om Aftenen Klubben; der sad han gandske stille for sig selv, tog kun liden Deel i Samtalen, bladede i Aviserne, eller indhyllede sig tankesuld i sin Pibes Røgskyer. Ders hos havde min Stifmoder indført et Gjerrighedssystem, hvorom I intet Begreb kunne gjøre Eder. Haardkogte Æg og Sallat — det var nu gandske overdrevet! Rosinstilke-Suppe, sparsomt sødet med Eirup — det var en Extravederqvægelse. Om Somsmeren fik jeg til Frokost Brød med Salt og Brunfarse — om Vinteren Vandsuppe. Thi Salt og Brød — pleiede hun at sige — gjør Kinden rød.

Dog maa jeg tilstaae, at min Paafældning altid var ordentlig og reenlig; thi hun holdt med alt dette paa udvortes Belansthændighed, og havde vel ikke Uret, naar hun prædikede: „Ingen seer Dig i Maven, men vel paa Kraven.“ Alt mine Forældre, under saadanne Omstændigheder, maatte vorde rige, det var gandske naturligt. Men hvem af dem hjalp den Mammon? — Ingen! Min Fader jamrede en Tids lang i Minder om bedre Dage; omsider sløvedes han ved Banen, og glemte, hvad Livsnydelse var. Min Moder, som aldrig havde vidst dette, var stundom færdig at ligge under for et rheumatisk Tilfælde, der stedse blev værre og værre med Aarene.

Al, hvor var jeg lykkelig, da jeg i mit sextende Aar blev sat i Lære hos en anden Kjøbmand. Kunde man fortænke mig i, at jeg med næsten koldt Hjerte sagde Fædrehjemmet Farvel, og veltilmode vandrede til det fremmede Sted, hvori jeg torde haabe bedre Dage? — Kunde man fortænke mig i, at jeg, efter udsstanden Læretid, blev endnu længere i min vakke Læreherres Huus, hvor jeg virkelig havde fundet disse bedre Dage? Hvor den tidligt knækkede, hartad søndertraadte Blomst atter havde reist sig i fornyet Livskraft? Hvor Aand, Hjerte og Legeme vare modnede til en ædlere Tilværelse? Hvor jeg nød den Lykke, paa Forretningsreiser at lære Verden og Mennesker at kjende? Vel ønskede min Fader, som nu var gammel og svag, at jeg skulde komme hjem, for at være ham til Hjelp; vel skrev ogsaa min Stumoder sledsklokkende Breve til mig — dog forhalede jeg deres Ønskes Opfyldelse saa

længe som muligt, thi jeg vidste, hvad der ventede mig hjemme. Omsider seirede dog den barnlige Kjærlighed. Jeg tilpakkede min Reisekuffert, og reiste hjem, vel med bange, dog med frit Hjerte.

Ved min Indtrædelse i Fædre hjemmet fandt jeg intet videre, end — den gamle Elendighed, kun i endnu høiere Grad. Min Fader vaklede rystende ved en Stok, min Moder var ved Sygdom bleven endnu arrigere. Kun Sabakuf sad uforandret, som en lurende Trøld, i Boden, skjar Tænder, stødte Beber, bar Band og kløvede Brænde. Hans første Blikke skjød efter mig som giftige Pile. Men mine Forældre modtog mig saa vel, som jeg kunde vente.

Den sørgelige Eensomhed, hvori jeg nu begroves, stak skarpt af mod den muntre Frihed, jeg nys havde forladt. Men snart skulde denne Eensomhed faae en gandske egen, uventet Interesse for mig. Allerede Aftensmaden, som min forvænte Appetit havde seet imøde med Skjelven og Bæven, bragte mig til at studse. Det var kun en frugal Urresuppe, kun en Eggekage med Blommemos, men denne Suppe, denne Eggekage kunde umuligt være fremgangen af Mutter Gertrud's Kogekunst. Endnu grundede jeg paa dette mig uforklarlige Phænomen paa Hjemnets Kjøkkenhimmel, endnu gjentog jeg i Kønndom det Spørgsmaal: hvad er det? Da tog en ung Pige, med en mild, besteden Hilsen, Plads ved Bordet, og fik paa sin Talerken, hvad vi Andre havde levet. En sølsom, mig gandske fremmed Bølelse gjennemfoer mig ved det første Blik,

jeg fastede paa denne Skikkelse; min anden Følelse var hartad Fortvivlelse over, at jeg havde været en Bielfraß og levnet saalidet til den Stakkel.

Min Stifmoder sagde, pegende paa hende, i fornem Tone: „Det er Sabine, vor Koffkepige; hun skal ogsaa rydde op paa Dit Værelse med hvad der til hører.“

„Koffkepige — ?“ stammede jeg overrasket, neppe hørligt. Jeg vovede neppe at see op fra Tallerkenerne; jeg brændte, og jeg vidste ikke, hvorfor.

„Ja — svarte Moder: Du husker vel endnu den bortløbne Soldkasserer, som siden døde i Polen. Hans Kone døde ogsaa kort efter, og nu havde Barnet intet Tilstød. Hvad skulde vi gjøre? Hun er nu engang i Slægt med os, skjøndt langtude. Vi have derfor taget hende her i Huset for tre Aar siden, og give hende Naadsensbrød.“

„Brød som Løn, vil Du sige, min Skat! afbrød min Fader hende, skjøndt frygtløs: Thi — hun arbejder.“

„Det takke Skam hende for! sagde Moder: Jeg veed nok, hvad jeg siger.“

Hvorledes jeg blev tilmode ved denne Tale, da jeg nu skottede til Sabine, og saae, hvorledes en stille Taare trillede fra hendes Dine ned paa Naadsensbrødet, det kan ikke Mildres med Ord. Dette sytten Aar gamle Bæsen — dette store, klare Die — Ordene Koffkepige, Naadsensbrød og Arbeid, vakte pludseligt Følelser i mig, om hvilke jeg i Diebliffet ikke vidste, hvad enten de vare behagelige eller smertelige. Og da hun nu gandske sagte stod op fra Bordet, og

Stede Godnat, og gik ud af Stuen — og mine Dine fulgte den ranke, fortryllende Skikkelse, da gjentog en indvortes Stemme de Ord for mig: „Hun skal rydde op paa Dit Bærelse med hvad dertil hører.“

„Ei, ei, Commerceraad! afbrød Borgemeesteren smilende: J maler jo som en tyveaarig Unger:svend!“

„Ja, vedblev Fortælleren: jeg var ude af mig selv, og kom først ret til mig selv, da min Moder sagde: Vi have saa vore Hensigter med hende!“

„De have altsaa visse Hensigter med Kokkepigen?“ sagde jeg, da jeg var allene, idet jeg skred urolig op og ned ad Gulvet: Hensigter? Moder smilte da hun sagde det; dette Smil sagde mig tydeligt nok — at disse Hensigter gjaldt mig tillige! Mig og — — Kokkepigen! — Charmant! — Der bliver Intet af! Hovmod reiste sig i mit Jnderste. Jeg, den floge, rige, unge, ikke hæslige Handels:herre, jeg — en Kokkepige? En Tjenestepige? Og det efter en udtænkt Plan? — Aldrig! — Hun er smuk, hun er en Engel! Lad saa være! Hun er fattig, hun spiser Naadsensbrød! — Hun er — en Tjenestepige.“

Med gandske egne, kæmpende Tølelser gik jeg til sengs. Af, hun havde jo rett denne Seng, og aldrig i mit Liv har jeg sovet bedre. Da jeg vaagne, var det min første Tanke: nu kommer hun vel med Frokosten. Hun kom ikke. Jeg klædte mig paa og gik ned, med det faste Forsæt, ei at værdige den mig Tiltænkte — Tjenestepigen — der naturligtvis maatte være vidende om de smukke Hensigter,

et eneste Blik. Hun aflægger nok sit blye Bæsen — tænkte jeg — hun begynder nok at smidske ad Dig, men Du skal være standhaftig, og Du kan det ogsaa under disse Omstændigheder. Kun Herren skal hun see i Dig, kun Den, der ogsaa har over hende at befale, fordi hun ogsaa æder hans Brød.

Daarlige Tanke! — Hun lod sig ikke see, skjøndt jeg tydeligt mærkede hendes huuslige Syslen overalt. Kun Middag og Aften kom hun, som den første Gang, stille og beskeden tilbords. Men atter mærkede jeg paa det simple Maaltids Belsmag, paa den Reenlighed, som herskede overalt, paa Ryddeligheden i mit Værelse, hvor en usynlig Haand stille ordnede Alt, at det virkelig stod anderledes til i min Faders Huus, end før, og — derfor kunde man takke hende — Koffepigen. Jeg begyndte at dadle mig selv for Uafnemmelighed. Jeg begyndte at skjelne mellem Koffepige og Stuepige — hun var jo ligesaameget det sidste, som det første. Er hun ikke ogsaa — straffede jeg mig selv — beslægtet med Dig? Forstaaer sig, i den 99de Grad! — Var hendes Fader ikke Soldkasserer? Forstaaer sig, en Bortløben! — Hvad gjør det til Sagen? hvad kan hun derfor? — Lider hun ikke under Trældoms haarde Tryk? Har Du ikke selv seet hendes Taare falde paa Naadsens Brødet? — Svig! Svig og Forstillelse! — raabte jeg ærgerlig. Hvor kan hun lide, da hun har saa store Forventninger. Disse en krænket Forsængelighedens Taarer ville ophøre, naar Forsængeligheden er tilfredsstillet og hun er Kone i Huset. Nu, dermed

har det Tid! Om hun end ikke Ilgefrem fortjener min Foragt, saa vil jeg dog lade, som om hun slet ikke var til, paa det hun kan blive indenfor sit Kalds Stranker.

Jeg talte ikke et Ord med hende. Jeg vilde ikke see paa hende. Men kunde jeg holde det? — Da nu min Stifmoder gav mig det nye, fine, konstigt udsyede Halsørklæde, med de Ord: det har Sabine syet til Dig — maatte jeg da ikke for Skams Skyld takke hende? — Hvorfor jeg ved denne Leilighed kaldte hende de „kjære Bine,“ hvorfor jeg blev gandske varm om Hjertet, da hun, i sit Svar, med en bly Rødme kaldte mig „kjære Hr. Fætter;“ hvorfor jeg gandske tankeløs holdt Ørklædet i mine Hænder, efterat jeg var kommen paa mit Kammer — — vidste jeg det?”

„Du var forliebt, Hr. Broder!“ — faldt Justitsamtmanden ham i Talen.

„Freilich, jeg var forliebt! svarte Commerceraaden: Min Time var kommen. Dog kunde og vilde jeg dengang ikke tænke videre derover, thi Hovmodss djævelen blændede mig endnu. Efter min fireogtyveaarige Forfængeligheds Fordringer maatte min Tilkommende idermindste være en Froken med hoiadeligt Byrdsstempel. Og disse Hensigter, disse Hensigter — dem var det, der især gjorde mig toffet i Hovedet. Og saa i denne Henseende stod det sig heel anderledes i Fædre hjemmet nu, end før. Før vilde jeg være kommen fjønt afsted, om jeg havde tænkt paa at ægte en fattig, og nu havde min Stifmoder selv bestemt en fattig Pige for mig. — Ubegribeligt! Nei, der bliver intet af, i Evighed aldrig! — Hun kan

tage Sabakuk!" — brummede jeg hen for mig, og vidste ikke, at jeg var nede i Stuen hos min Moder.

„Hvad siger Du? foer hun op i glad Overraskelse, og vakte mig af mine Drømmerier: Du finder det altsaa ogsaa passende?"

„Hvad? spurgte jeg gandske forskrækket: Hvad, Moder, hvad finder jeg passende?"

„Jh nu, vore Hensigter! svarte hun: Vore Hensigter med Sabine og Sabakuk."

„Med Sabine og Sabakuk?" stammede jeg.

„Ikke sandt! smilte hun: Det undrer Dig, at vore Tanker stemme saa noie overeens? Og, ikke sandt, det er et passende Partie? — Han har samment sparet sig et Par tusind Daler, og holde af hende gjør han, overmaade — hvad vil hun mere?"

En kold Gysen foer igjennem mig. Altsaa — disse Hensigter var det! — raabte jeg, da jeg igjen var paa mit Kammer: Koble den Ulykkelige til det Uhyre ville de? Den hulde Skabning til det Ufskum? — — Den Ulykkelige? — — gjentog jeg grundende: Beed jeg da, om hun ikke maaskee føler sig meget lykkelig? Om det ikke er hendes egen Villie? — Svagen er jo forskjellig — hun kan maaskee elske det Menneske noget gandske uhyre.

Og virkeligen — hun sang just i dette Dieblif en lystig Vise med Rattergalstemme i Badstuehuset.

„Det er rigtigt! — knurrede jeg bister. — hun elsker den Glendige! Hun er glad, hun er munter, og kun i Din Nærhed er hun stum og stille, Du, ved Din Forfængelighed bedragne Daare!"

Med Basiliskøine forfulgte jeg nu den Pige, som jeg ikke kunde lide, fordi hun ikke havde havt Hensigter med mig. Jeg havde indstuderet adskillige ret spydige Talemaader, men var ikke istand til at sige hende et Ord — for pure Ondskab. Nu først saae jeg, hvad jeg før slet ikke havde bemærket, at Sabakuf hoppede om hende med væmmelig Venlighed. Nu først ihukom jeg den Blomsterkøst, jeg igaar havde seet ham slæbe hjem — han kunde ikke have givet nogen Anden den, end hende. Men nu var jeg ogsaa fastbesluttet, at behandle hende med Foragt og at hævne mig saa godt jeg kunde, fordi hun havde skuffet min Forfængelighed saa mageløst.

Leilighed dertil kom snart. Mine Forældre og jeg indbødes til Saltinspecteurens, til den gamle postdagriske Hr. von Muschel, hans magre, ahnestolte Gemalinde og hans to, altfor modne Døttre. Til dem vil jeg gjøre Cour — besluttede jeg — og hun skal erfare det. Om de end have gjort megen Lykke hos Gardeofficererne i Residentsen, om de end have gjort Reiser, fra hvilke de ere komne noget blegnæbbede tilbage — hvad siger det? De ere dog ganske meladelige Subjekter, Modejournalbilleder — og hun skal erfare det, erfare det og ærgre sig.

Jeg Daare betænkte ikke, at hun, naar hun elskede Sabakuf, ikke vilde ærgre sig over mig imindste Maade! Jeg Daare handlede, som om jeg i alle Fald maatte være hende interessant! Men saaledes ere de Forliebte!

Det høiadelige Huus overøste os med Artigheder. Det var siensynligt, at det stod paa en fortrolig Fod med mine Forældre, især med min Moder. Den

gamle Herre talte med mig om Handelskonjunkturer, naadig Mama om Residentsens Baller og Feter, Frøknerne om Schiller, Göthe og Jean Paul. Ja Nesbekka drev sin Gunst saavidt, at hun ved Flygelet aftrømmede mig den Hopsa, hvori hun, paa Grev X's Bal, havde gjort Furore ved Kammerherre v. Y's Arm, og Alle bade, jeg vilde dog ogsaa spille og synge noget for dem. Hvad skulde jeg gjøre? Holde mig kostbar? Det afstyrede jeg. Jeg spillede og sang altsaa friskvæk, skjøndt jeg vel vidste, at Sangen just ikke var min stærke Side, hvilket jeg ogsaa iforveien havde tilstaaet gandske aabenhjertigt. Desto større var min Skræk, da jeg i et Speilglas ligeoverfor mig saae, hvorlunde begge Frøkenerne, som stode bag mig, hemmeligt stødte hinanden i Siden og holdt Tørklædet for Munden. Falske, nederdrægtige Yngel! — tænkte jeg forbitret. Dog fattede jeg mig og tænkte videre: Hvad har Du med dem at gjøre? Du lader, som Du Intet har bemærket, Du er tigange venligere, end før — hvoreledes kunde hun ellers ærgre sig? — Lystig tærskede jeg løs paa Klaverne, og overtraf mig siden i alskjønns Elskværdighed saa fortrinligt, at Alle hentykkedes derved, og mine Forældres Ansigt, især min Moders, var gandske forklaret, da vi gik hjem.

„Nei, Richard! sagde hun ved Aftensbordet, da Sabine allerede havde indtaget sin Plads: I dag har Du virkelig været gandske charmant. Man har været gandske forgabet i Dig hos Muschels.“

„Men det er ogsaa herlige Mennesker! tog jeg Ordet: saa vakke, saa venstabelige. Frøkenerne

især — de ere smukke som Kjærlighedsgudinder, og fortryllende som Gracier."

Jeg stottede til Sabine — om hendes Mund spillede et neppe mærkeligt, skalkagtigt Smil.

„Hun smiler? spurgte jeg mig selv, da jeg flædte mig af: Hvad finder hun da saa latterligt? Er det Blæde? Hvo har da hørt og seet, at en Pige glæder sig, naar Andre roses med Enthusiasme? — Deeltagelse? — — Nei, det finder Modsigelse i det satiriske Træk om Mundfrogen. — Haan? — — Hvad Grund havde hun dertil? Og troede hun at have nogen, hvorledes lod den sig da forene med hendes øvrige Bæsen? Eller er ogsaa dette kun Svig? Eller tænkte hun maaskee paa sin røde Sesladon? — Hvo løser disse Gaader!"

Hvad jeg dengang ikke kunde udgrunde, blev mig siden klart. Hun havde læst i mit Hjerte, og saa, saa kunde hun jo ikke andet, end lee. Dengang havde jeg endnu Bindet for Dinene, og min Ekru: pel over hiint „hvorfor" lod mig hverken Rist eller No. Thi det var mig nu, som sagt, utaaleligt, at hun ingen Hensigter havde med mig, at hun kunde være saa ussel, saa lumpen, at gribe efter Habakuk — maaskee for det Var Tusind Dalers Skyld. Jeg lurede derfor paa hende nedenfor Trappen til Loftet, hvor hun var oppe at hænge Tøi til Tørre. Hun blev bange, da hun saae mig, thi hun gjættede vel min Hensigt. Ogsaa jeg blev bange, og havde ikke været istand til at sige et Ord, hvis ikke den Tanke havde løst min Tunge, at denne Leilighed neppe vilde komme saa snart igjen. Derfor traadte jeg hende

Kjækt iverien med de Ord: „Hvorfor saa hastigt, Cousine? Til Kjæresten kommer De tidnok. Han venter smmelig paa Dem i Brændehuset, og løber vist ikke bort. Und ogsaa mig et Ord engang!“

„Hvad vil De mig?“ spurgte hun rystende, og saae blodrød mod Jorden.

„O, kun Lidet! svarte jeg: Jeg vilde kun vide, om — om — om — Gudsød! Jeg var gaaen fra Concepterne, og buste i min Sjeleangst frem med det Spørgsmaal: Om De vil have Sabakuf til Mand?“

„Hvorfor ikke? sagde hun modigere: Er det ikke en smuk Knøs? De vil dog dandse paa mit Bryllup med Frøken Rebekka?“ Leende løb hun bort, og forbløffet stod jeg der, stum, stirrende efter hende.

Da jeg igjen kom til mig selv, vidste jeg ikke, om jeg skulde skamme, glæde eller ærgre mig. Skamme mig, fordi jeg aldeles ikke havde sagt, hvad jeg egentligen vilde; glæde mig over den hulde Skabnings Ynde; ærgre mig over hendes Latter og over den Tilstaaelse, at just denne Ynde skulde vorde en Kaliban til Deel.

Ofte forsøgte jeg det endnu, men stedse var det mig umuligt, at sige hende noget Bittert. Havde jeg da vel heller nogen Grund dertil i Grunden? Hvad kom det egentligen mig ved, hvem hun giftede sig med? Og maatte ikke Alt, hvad jeg saae og hørte af hende, forøge min Agtelse for hende? Var det ikke hende, som vaagede mangen Nat hos min syge Moder, og dog var saa flink paaferde om Dagen, som om hun slet ingen Gavn behøvede? Var det ikke hende, der bar min Stifmoders utaalelige Luner

med stille Mildhed? Var det ikke hende, der i Stilheden vendte Alt til det Bedste og holdt i den skønneste Orden? Richard — saa spurgte jeg vel stundom mig selv — hvad feiler Dig? — Skulde det være Kjærlighed? — Ei, hvad Kjærlighed! svarte min Forblindelse: Medynk er det, intet andet! Og egentligen kun for at bedøve mig selv, kun for at have de behagelystne Frøkener til Bedste, drev jeg mit gale Væsen hos Muschels endnu værre, end tilforn.

Man tog for Alvor, hvad der egentligen kun var Ironi, og mangt et hemmeligt Haandtryk, mangt et betydningsfuldt Blik opfordrede mig til, modig at følge den betraadte Vej. I samme Forhold som nu denne min Raadhed tiltog, voxte ogsaa min Moders Tilfredshed. Min Fader derimod blev stedse stillere og ordknappere. Men Omgangen mellem begge Huse blev stedse hyppigere og fortroligere. Nu forgik ingen Dag, at jo vi vare hos Muschels, eller de hos os. I Begyndelsen loe jeg ad det Altsammen. Men snart begyndte Sagen at forekomme mig alvorlig, da min Moder rykkede tydeligere ud med Sproget, og det blev mig klart, hvad hun havde foremed mig og den ene Frøken. Hvorfor den søde Pige fandt Smag i min ubetydelige Borgerlighed, kunde jeg vel have gjættet, om jeg end ikke havde tittet i et Brev, som min Rebekka nys havde tilskrevet en Veninde, og som begyndte med følgende Ord:

„Svedskeprindsen er nu virkelig fangen i mine skønne Dines Garn. At jeg ikke slipper ham ud igjen, kan Du da vel tænke Dig, min Søde! Naar man engang er kommen til en vis Alder, hvad Fornuf-

tigere kan man da vel gjøre, end høvne Mændenes Ubestandighed paa den Første den Bedste, man kan. Og troer Du ikke, at jeg kan worde gandske lykkelig med ham? — Han er et Faar, som hans Fader, og hvilken fortryllende Udsigt frembyder ikke det, hvilken himmelsk Fremtid — —

At Svedskeprindsen ikke følte sig synderlig opbygget ved denne allerkjæreste Billet, er naturligt. Jeg anstillede Sammenligninger mellem denne visne Tulipan og den unge, friske Rosentnop, der udfoldede sig saa stille i mit Hjem. Sist var Alt kun Skin — Sandhed her! Og da nu Frøken Rebekke, ved et Besøg hos mine Forældre, satte Sabine spydigt irette, fordi hun ikke kunde gjøre hende noget tilpas, da følte jeg mig fristet til at fremtræde som den Bærgeløses Ridder. Men det hemmelige Spørgsmaal: Skjætter hun da om Dig til sin Ridder? dæmpede strax den heltmodige Bevægelse.

Med hver Dag blev det mig klarere, at jeg var dødelig forelsket i hende, og at der ikke var nogen Lykke for mig i Livet, uden med hende. Men desto pünligere var mig nu Uvissheden om hendes Forhold til Sabakuk.

Langt om længe overraskede jeg hende, der for længst havde ahnet min Hemmelighed, just som hun ryddede op paa mit Kammer. „Bine! raabte jeg, idet jeg skjælvende greb hendes Hænder: Var det da muligt, at De kunde tage Sabakuk til Mand?“ — „Hvællere springer jeg i Vandet! svarte hun hurtigt: Men hvortil det Spørgsmaal? Hvad bryder

De Dem om mit arme Liv? Er De ikke lykkelig med den fornemme Frøken?"

„Altsaa afstøjer Du ham? jublede jeg: Er det sandt? Er det sandt?" — „Ja, det er sandt!" forsikkrede hun langsomt, idet hun søgte at løsrive sig fra mig. Derpaa spurgte hun med et sjelfuldt Blik:

„Og De kunde troe, at — —"

„O, jeg slipper Dig ikke! — stormede jeg, næsten ude af mig selv: Jeg slipper Dig aldrig! Bine, jeg elsker Ingen, uden — — Dig! Dig, og ingen Anden, og evigt! Kan Du forstå mig?" — Hun bortvendte de skønne Dine, de brændende Rinder, og var ikke istand til at svare.

„Bine! raabte jeg heftigere, og trykte den næsten Afmægtige til mit Bryst: Var det muligt, at Du kunde give mig Dit Hjerter? O, tal! Kunde Du?"

„Af nei! hvisttede hun neppe hørligt: Nu ikke mere!" — „Nei? stammede jeg forfærdet, og slap hende: Hvorledes? Du kan ikke give mig Dit Hjerter?"

„Det er allerede bortgivet! svarte hun med nedsagne Dine, og et halv skalkagtigt, halv smerteligt Smil spillede om den yndige Mund: De eiede det fra det første Dieblik, jeg saae Dem."

Jeg behøver ikke, kjære Venner, at fortælle Eder syv Lange og syv Brede om den Himmel, som oplod sig for mig i hendes Kjærligheds; Bekjendelse — det have I jo Alle selv oplevet!

„Men det er dog kun en Drøm! sukede Bine, da vi igjen kom til os selv: Det vil Deres Moder

aldrig i Eviighed tillade!" — „Hun vil det! trøstes de jeg: Hun vil det! — Og har jeg da ikke ogsaa en Fader? Kan han forhindre sit eneste Barns Lykke i feig, umandig Svaghed? Har jeg ikke forlængst bemærket, hvormeget han fra første Begyndelse har affkyet den Narreleeg med Frøkenerne?"

Jeg bedrog mig i mit Haab. Planen var for rodfæstet i min Moders Sjel. Gandstke forsigtigt begyndte jeg mine Operationer; lidt efter lidt søgte jeg at trække mig tilbage fra Saltinspecteurens og at dølge min sande Kjærlighed. Men den Snedige mærkede, hvad Klokken havde flaget, og hvad hun ikke saae, det udspeidede Sabakuk, hendes Støber.

Endnu havde jeg ikke betroet min Fader mit Hjertes egentlige Hemmelighed, da det kom til en formelig Forflaring mellem mine Forældre og mig.

„Hvad fattes Dig da, Richard? spurgte min Moder: Du er slet ikke mere den Samme. Frøken Rebekke flager meget over Din Udspredelse og — Dine Betiser — som hun kalder det.“

„O, hun vil erfare endnu flere af mig — svarte jeg: thi jeg er hjertelig kjed af det Hegleri, som vel endog kunde bringe Andre paa de Tanker, at jeg havde alvorlige Hensigter.“

„Nu! smilte hun bittersødt: Have vi dem da ikke? Hvad fattes hendes Person?" — „Alt, for at være elskværdig!" faldt jeg hende hastigt i Talen. — „Komme vi ikke — vedblev hun, uden at lade sig forstyrre: Komme vi ikke ved hende ind i en fornem, adelig Familie?" — „Af Medynk, i Mangel
(10*)

af noget Bedre!" brummede jeg. — „Si, Tyve —
 ivrede Moder: have stiftet Fingrene efter hende, uds
 kraft Armene efter hende — “

„Og trükket dem tilbage igjen!" afbrød jeg hen:
 de. — „Og Saltmagazinet? tilsvøiede hun heftigere:
 som indbringer sine 600 Daler, og som Du aldrig
 kan gaae feil af — er det Intet? Det Venſkab,
 hvormed Familien behandler os, den Forstand, hvors
 med Frøkenen kan tale — er det Intet? — Gamle!
 tiltalte hun nu min ængsteligt omtrippende Fader:
 „Sal Du dog ogsaa et Ord, og vend det Laadne ud!“

„Richard har Ret! sagde han, idet han tog
 Mod til sig: Jeg kan ikke dadle ham, fordi han ikke
 skjætter om den visne Pyntedukke, som kun skuffer
 Dig med sit trædske Hyflerie.“

„Hvad? raabte hun med harmflammende Mine
 og med Hænderne i Siden. Ogsaa Du er saa ufors
 nuftig? Du bestyrker ham i hans taabelige Obster:
 nasighed? Du? Du er i Complot med den supercloge
 Flødestjæg, hvis hemmelige Praktiker jeg allerede
 kjender? O, jeg veed nok, hvem der er Mester for alt
 dette! Jeg veed, hvem det er, som med sit glatte Ans
 ligt har forført ham af pure Hojmod, under Skin
 af Dyd og Sædelighed! J skal ikke indbilde Jer,
 jeg lader mig foreskrive Regler af Jer! Hvad jeg
 vil, det maa skee, derpaa kan J forlade Jer! Hel:
 ligtrefongerasten har jeg støbt Bly. Hvergang traf
 det, og Du vil sætte Dig mod Skjebnen? Du vil — —“

„Skjebnens Tvang er bitter!" sukede den svæ:
 ge, forknyttede Mand, og vovede neppe at opløste
 det frygtsumme Blik til mig.

„Bitter eller ei! raabte hun, og slog i Bordet, saa Vinduerne flirrede: Skjebnen maa have sin Gænge her i Verden! Og jeg, jeg selv er Skjebnen, jeg skal nok bearbejde Jer, til I blive møre!“

At jeg altsaa stod allene med min Kjærlighed og ei engang torde gjøre Regning paa min Faders Hjælp, det saae jeg tydeligt. Thi var smertelig Sygelighed, var Overbeviisning om min Elskedes Hjertensgodhed, om hendes Mundværlighed i Huset, ikke istand til at bøie den barske Kones haarde Sind, kunde jeg da haabe, at naae dette Maal? — Ifandhed, min Stilling begyndte at vorde meget foruroligende, og i samme Forhold forøgedes Frøkenens Naatrængenhed — jeg maatte dog skaane hende af Klogskab og holde hende hen med Artighed indtil videre. Kun sjelden kunde jeg tørre den Elskedes lønlige Taarer ved Forsikringer om ubrødelig Troskab. Thi overalt lurede Sabakuk. Alfred herskede i Huset. Af min Moder hørtet intet venligt Ord; min Fader vaklede stedse Graven nærmere; Sabines Flid og Pleie lønnedes med oprørende Spydighed, vel endog med lave Skjældsord, f. Ex. listig Slange, lumpen Forførerste, utaknemmelig Tøite o. s. v. Kun Sabakuk smilte lumst og var veltilmode, han vidste vel, hvorfor.

Af, i den Elskedes Sjel var modnet en Beslutning, der foer ned foran mig som et uventet Lyn.

Alt i nogle Dage havde hun — som det syntes, med Flid — undveget mig overalt. Man maa aldrig have været forelsket, for ei at føle, hvorledes sligt kan spænde Hjertet paa Pinebænken. Hvad er

det? spurgte jeg bange. Vine! Vine! hvistede jeg, naar hun mødte mig: Vine, kun eet eneste Ord! — Forgjæves, hun iilte mig forbi, og hørte mig ikke. En Billet, som jeg havde betroet min Kummer, min Angst, viste hun sukkende fra sig, og hendes Taarer faldt derpaa.

„Hvad er det?“ stammede jeg, og Dødsbavnelse rystede mig, som Feberkulde. Ikke mindre skrækkelig i hemmelighedsfuld Uvisshed var mig den Bemærkning, at den huuslige Storm efterhaanden lagde sig. Min Moder blev mildere Dag for Dag, ogsaa mod Sabine, ja, hun blev paa en vis Maade om imod hende, uden at jeg havde mærket selv den fjerneste Grund dertil. Og atter spurgte det høitbankende Hjerter: Hvad er det? Vønser hun paa Ondt? Og hvad for Ondt? Eller har hun maaskee, efter bedre Overlæg, beredt Dig en Kjærligheds-, en Overraskelsesfest? Det Dieblik, da Sabine iafte, udenfor Din Dør, pludseligt fluttede Dig i sine Arme og med brændende Kys — de første af den Tugtiges Læber — tilstormede Dig: „Evigt, evigt, evigt elsker jeg Dig!“ — var dette Dieblik maaskee Festens Forbud? — — Snart skulde Alt opklares.

Næste Eftermiddag — Det var en Søndag — sagde min Stifmoder til mig med den sødeste Mine af Verden: „I dag er det en lykkelig Dag. Jeg har fundet en Fiirkløver i Haven. Herren vil vist velsigne, hvad vi have fore; Glæde og et listigt Væsen skal der være i Jerusalem, Sela! — Klokker fire, ved en Kaffe, skal her være Trolovelse, lille Richard!“

„Troløvelse?“ raabte jeg studsende, men kunde for Dieblicket ikke udlokke meer af den Hemmelighedsfulde. „Troløvelse?“ mumlede jeg hen for mig, og mit Hjerter bankede som en Robberhammer. „Skulde det da virkelig være sandt, hvad den bange Sjæl neppe vovede at haabe? Skulde Glædens Dag være oprunden for mig? — Skulde? — Skulde? — — Nu, det vil snart vise sig!“

Den skjebnesvangre Time slog. Da satte, skraabs overfor, det høiadelig Muschel'ske Huus sig i Bevægelse — foran den haltende Herre med sin Krykkestok og sine Pelsstøvler, gravitetisk førende den i nobel Tørhed klapprende Raadige ved sin Arm — bag dem de to huidsalige Døtre — og efter dem den bestreßede Bengel, som lod sig kalde Kammertjener. Jeg saae Optøget fra mit Kammervindue.

Jeg blev iskold. Som Skjel faldt det fra mine Dine, thi nu var det mig klart, at ingen anden Troløvelse skulde feires, end — min egen, og med ingen Anden, end — med Frøken Rebecke. Deraf kom min Moders Benlighed; deraf den Opofredes sidste, vemodige Afskedsraab — fordømte Slangetrædskhed! — O, du listige Væsen i Jerusalem!

Hvad skal jeg gjøre? — Skal jeg løbe min Bei og lade hele det respectable Selskab i Stikken, eller skal jeg gaae ned og blamere det? Skal jeg træde frem med den Dristighed, en retfærdig Sag giver, og gjøre en Ende paa Legen? — Ak, skal jeg derved styrte den stakkels svage Fader i Graven? — Disse Spørgsmaal afløste hinanden i min vaklende Betænkning. Nei! — sagde min seirende Harme —

gik ikke bort; ned skal Du gaae og med al mulig Raad-
hed kaste den Narrefappe, de have tiltænkt Dig,
over Hovederne paa dem selv. Ja, saa skal det
være! — Og lystig, med en heel Skof Djævole i
Brystet, dansede jeg syngende ned ad Trappen, og
traadte ind i Bisitstuen.

Der sad den hele Familie rundt om Bordet, drak
Kaffe og spiste Kage; hvad jeg havde udstuderet mig
til haanlig Hilsen, kom kun halvt for Dagen, thi
midt i den ironiske Tale saae jeg hende — min
Sabine — staae oppe ved Vinduet, trommende med
Fingrene i Karmen, i en simpel hvid Kjole. Aldrig
var hun forekommen mig smukkere, skjøndt hun vendte
Ryggen til mig og saae ud paa Gaden. Da stod
min Moder op med de Ord: „Nu kan han komme
ind!“ aabnede Døren og raabte: „Sabakuk!“

Han kom. En lysbruun Kjole med æblegrønt
Boer og uhyre Staalknapper — paille Underflæder
— spraglede Strømper klædte den Fortræffelige. Hans
pudrede Haar skinnede som Morgenrøden gennem
hvidgraa Laage. Han udtømte sig i Complimen-
ter. „Lad Han det kun være godt, Musse Sabakuk!“
tog min Moder Ordet, og præsenterede nu den
Værdige for Selskabet som Frøken Sabine's Brud-
gom, der nu i formelig Trolovelse, skulde modtage
hendes høitidelige Jaord.

Jeg blegnede. Det havde jeg ikke ventet. „Han?“
— stammede jeg, og holdt mig ved Stolen, for ei
at segne om: „Han og Sabine?“

„Ja — smilte min Moder — det er nu rigtigt. Han forpagter Kroen i Entenlache, og om fire Uger skal Brylluppet staae, som jeg gjør.“

„Og Sabine?“ raabte jeg, og saae efter hende, som endnu stedse stod i Vinduet med bortvendt Ansigt.

„Det er hendes Billie! svarte Moder: Ikke sandt, mit Barn? Træd nærmere, og erklær for det høistærede Selskab: er det Din sande, frie, alvorlige Billie, at faare den ærbare Ungkarl, Sabakuf Groschlaich, til Din Ægtehusbond?“

„Ja! svarte Sabine, idet hun traadte nærmere: Det er min sande, frie, alvorlige Billie!“

Stuen gik rundt med mig. De Ord af Sabakuf vakte mig af min Bedøvelse: „Saa ræk mig da, til et Legn, den søde Fløielknæve, dydzirede lille Jomfru!“

„Sabine! — foer jeg derimellem — Sabine, er det muligt? Du, Du kunde — ? Du — —“

Uden at høre paa mig, rakte hun ham sin Høire, og spogte leende: „Tag Haanden, den følger Hjertet!“

„Nu, saa velsigne Eder Gud! raabte jeg: Eders yndige Pagt! Bærer frugtbare, og formerer Eder, og opfylder Jorden med allehaande giftigt Kryb!“

„Hi, hi, hi! loe Sabakuf: Hvor spøgefuld dog den unge Herre kan være! Nu, lille Kjæreste, kom min Glæde! Kom op til mit Bryst, beseal den sluttede Handel, og giv mig et Kys derpaa!“ Og dermed udbredte han sine Durangoutang: Arme efter hende, idet han spidsede den sødtfortrukne Mund.

„Ja, et Kys, et Forlovelseskys! raabte Frøkenerne fnisende, og min Moder vilde tvinge Bruden

ind i Uhyrets Favn. Da veeg hun tilbage, stødte fra sig med begge Hænder, og sagde: „Dermed maa det tøve, til jeg — —“

Enden af hendes Tale forgik i uklar Mumlen. Men mig overkom en umenneskelig Ondskab. Denne, i Forening med Fortvivlelse, exalteerte mig til det høieste Trin af Petulants. „Høirespective Selskab! raabte jeg: Trolovelse er en altfor behagelig Sag til at jeg ikke skulde faae Lyst til selv at prøve noget Lignende. O Rebekke! Søde Havnymphe! For Deres Høivelbaarenheds Fodder sukker den meest smægtende af alle Svedskeprindser efter Gjentjærslighed!“

„Richard! Richard!“ raabte min Fader, skjælvende af Angst. Han vilde staae op fra Bordet, men sank tilbage: „Richard, hvad begynder Du?“

„Profitions nous de l'extase de ce drôle!“ sagde den naadige Mama til den bestyrtede Datter.

Min Moder kastede et Basilisk-Blik over til min Fader, som dog endnu fattede Mod til de Ord: „Det er min Søn, mit eneste Barn!“ Sabine stod der bleg som et Liig. Sabakuf sperrede Munden op, men jeg laae paa Knæ for min Dulcinea, som en Theaterprinds, og udstødte alle slags sukkende Triller. „Af, Allerstjønne! lamenterede jeg: Lad mig ikke forgaae i uendelig Kjærlighed og Længsel! Ræk mig Haanden nu til Pagten, den er Maalet for min Tragten! Ræk til Pagten nu mig Haanden, da jeg vorder glad i Aanden! Er jeg da slettere, end Hr. Forpagteren? Her, for den rygende Kaffekande og den sukkrede Mandeltærte, tilsværger jeg Deres Høi-

velbaarenhed, at være Deres lydige og tro Ægtefaar indtil min sidste Ende!"

„De er en Skjelm, Hr. Zobel! smilte Rebekke noget bitterfødt, som om hun maatte svælge en Rhabarberpille: Men da jeg kjender Deres ædle Hjerter og Deres Følelseres Oprigtighed, saa modtage De da ogsaa af mig, med mine naadige Forældres Samtykke, Hjerter og Haand!"

„Vi gratulere! Vi gratulere!" raabte Alle; kun min Fader taug, og Sabine.

Jeg var altsaa ogsaa forlovet, og skulde nu tage videre Deel i Selskabet. Men det fogte i mig, og jeg stormede ud i det Frie. Raadheden var bortdampet; Harmen var tilbage.

At Frøken Rebekke med udtænkt List, havde gjort Alvor af min gale Spøg, det faldt mig som Bly paa Sjelen. Jeg saae mig fangen i skjændige Lænker; jeg saae uoverstigelige Klipper optaarne sig om min Fremtid.

Ude af mig selv løb jeg om til langt ud paa Natten; da fastede jeg mig paa min Seng med den Beslutning, enten med Foragt at undvige, eller med Sjendskab at imødetræde enhver Kvinde. Hende, der havde bedraget mig saa skjændigt, vilde jeg nu slet ikke værdige noget Ord eller Blik. Og dog skjar det mig i Hjertet, at det ikke kunde være anderledes.

Næste Morgen stak Sabakus Hovedet ind ad Døren til mig. „Den unge Herre skal strax komme ned! sagde han gryntende: Der er passeret noget Bigtigt."

Ahnende en Ulykke, fastede jeg mig i Klæderne og iilte ned til mine Forældre, som jeg fandt i høieste Bestyrtelse.

„For Himlens Skyld! raabte jeg: Hvad er forfalden?“ — „Roschel Ephraim's Bexler ere falske! stammede min Fader: I dette Dieblik faaer jeg fra X. Efterretning derom per Estafette.“ — „Falske?“ afbrød jeg ham forfærdet; Thi denne polske Jøde fra den russiske Grændse havde for nogle Dage siden hævet titusind Daler hos os paa sine Papiere.

„Ja, falske! tog min Moder Ordet: Ned, hvad reddes kan! Efter sikke Spor tager Bedrageren sin Flugt over Königsberg. Hvert Dieblik er kostbart. Derfor have vi bestilt Extrapost, som strax maa være her. Du maa efter ham.“

En ny Storm bruste i mit Jnderste: det truende Tab og Nødvendigheden af at reise saa pludseligt. Snart kom det mig fore, som om jeg ikke kunde, ikke torde reise nu, som om jeg maatte blive, for at forebygge en større Ulykke. Snart var igjen Reisen mig velkommen, fordi den rev mig ud af al den Elendighed, hvori jeg frygtede at gaae tilgrunde, men først og fremmest fordi jeg, ved hastig Bortreise, uden Afsked, kunde vise hende min Foragt. „Ja! raabte jeg: Jeg reiser! — “

Juden en halv Times Forløb var min Kuffert tilpakked, og Postvognen for Døren. Sabine lod sig ikke see. Net vel! mumlede jeg hen for mig, medens mit Hjerte sukende modsagde min Mund; Afskeden fra min Fader var sørgelig — et langt

Haandtryk, et vaadt, vemodigt Diefast syntes at sige mig: For sidste Gang paa Jorden!

J flyvende Hast iulte jeg nu efter Bedrageren. Jeg var paa rigtigt Spor; han havde kun et lidet Forspring. Snart var jeg i Königsberg. Den første Efterretning, jeg her modtog, var den, at min Jøde igaar var afgaaet til Pillau, rimeligviis for paa en her liggende Engellænder at indskibe sig til Amerika. Diebliffeligt fløi jeg efter ham. Forgyæves! — thi da jeg kom til Pillau, havde Skibet lettet Anker for sex Timer siden. Fra et Taarn kunde jeg endnu skimte det engelske Flag, og mine Forbandelser fulgte den heldige Skurk, som havde berøvet mig Femteparten af min Formue. Medslagen vendte jeg tilbage til Königsberg, til det gjæstmilde Huus, hvor jeg havde fundet en saa venstkabelig Modtagelse. Kun sørgelige Efterretninger kunde jeg nu hjemsende. Med Tilbagereisen behøvede jeg ikke at haste; jeg trængte desuden haardt til Hvile og Bedrøvelselse, thi jeg var affræftet aandeligt og legemligt.

En Dag begav det sig, at en Ven tog mig med paa en akademisk Forelæsnning, for at jeg dog kunde sige, at jeg ogsaa havde hørt En af Königsbergs berømte Lærde. Denne berømte Mand var — Krause, Professor i Philosophie og Æsthetik. Han var paa sin Tid hartad forgudet. Tænker Eder en lille mager Hypochonder, som ikke sjelden afbrød sit Foredrag med en ynkelig Flæben, og ofte maatte forlade Auditoriet, fordi det var ham en Umulighed, at blive ved — og J ville ikke kunne begribe, hvorledes denne Mand har været istand til at fængsle sine utallige Til-

høreres Aand og Hjerte saa uimodstaaeligt. Og dog var det saa. Ogsaa jeg følte mig greben med en endnu aldrig fornummen Vælde af denne Enthusiasts Ord. Han talte om Kjærligheds Opoffrelser:

„Den Anekdote er Dem uden tvivl bekjendt, mine Herrer! sagde han: at en Stormand i Paris blev dødeligforelsket i en ung, smuk, dydig Skuespillerinde, — at han forgjæves bød hende alle Verdens Skatte, naar han kunde købe hendes Dyd derfor, — at han omsider besluttede sig til at ægte hende, — at dette vilde have berøvet den unge, sværmeriske Mand hans Families Venstab, hans Konges Raade, og endeligen have angret ham selv, — at den Skjøne selv elskede den fyrige Tilbeder inderligt, — at selsamme Dag, som han gjorde hende et formeligt, skriftligt Ægteskabstilbud, spurgte hun sin just tilstedeværende Friseur: „Min Herre, er De gift?“ — at hun, paa hans Nei, strax førte til Kirken med ham og lod sig vie til den Lykkelige, som dog maatte fraskrive sig de egentlige ægteskabelige Kettigheder, — at hun Dagen efter overraskede den Elskede med Efterretningen herom, som Svar paa hans Brev, — at Elskeren, i sin Fortvivlelsses første Dieblikke, vaklede mellem Dolk og Pistol, men at han dog snart befændede sig og med Taknemmelighed velsignede den Tilbeders heroiske Opoffrelse i en jevnbyrdig Gemalindes Arme: — — det, mine Herrer, vil, som sagt, være Dem bekjendt, og De ville uden tvivl have beundret denne Handling. Ja, Skuespillerindens Forhold er vistnok beundringsværdigt. Men vi ville see, om hun ogsaa isandhed har opoffret sig for sin

Elskedes Vel. At det er muligt — langt være det fra mig at bestride det! Dog er det mig langt sandsynligere, at hun har ladet sig lede af mindre store Motiver, af Klogskab, af Omfarg for sig selv. For det Første: Heltinden var en fransk Dame. Hun kunde forudsee, at Historien vilde vorde udbasunet med de høieste Lovtaler — hvilket virkeligen ogsaa skete — og at hendes Interesse derved vilde vinde uendeligt i Publikum. Og hvilken fransk Dame, som tillige er Skuespillerinde, vilde vel betænke sig paa, for en saadan Effekt at opoffre Drømmen om en Kjærlighed, som jo dog, i hendes Stilling, maatte vorde saare forgængelig? — Endnu mere! Hun forudsaae Flygtigheden af sin Tilbeders skønne Kuus. Hvad var da hendes Lod? — Tilfidesættelse, Krænkelser, Kummer, Mangel maaskee. Nei — var hun derfor flog nok til at tænke — thi en fransk Skuespillerinde kan ikke Andet, end handle flogt — hellere saa, end saa? Hun sluttede derfor en Skinpagt, som, da Egetskabet ikke fuldbyrdedes, selv efter Kirkens Grundfæstninger kunde opløses igjen hvert Døgn. — Hvad sige De nu, mine Herrer? Var Skuespillerindens Handling endnu en Opoffrelse af Kjærlighed? Fortjener hun, under disse Omstændigheder, vore Laarers hellige Krands?

De ville derimod antage følgende Tilfælde: En fattig, smuk tydsk Pige tjener hos et rigt, fornemt Herstab; Sønnen i Huset, maaskee eneste Barn, forelsker sig i hende, tilstaaer hende sin Tilbøielighed, sværger, aldrig at forlade hende, at bortrydde alle Hindringer for deres Forbindelse, det koste, hvad

det vil — sæt ogsaa, at hun elsker ham usigeligt, men indseer tillige, hvorlunde denne Kjærlighed vil have Had og Tvedragt mellem Søn og Forældre til Følge, troer tillige, at den Elskede vil være lykkeligere uden hende, end med hende, naar kun den første Smerte er forbunden; — sæt, hun griber nu, i denne Skjebnens Storm, efter det sidste frelsende Straa, efter det første det Bedste, der frembyder sig, selv efter en Glendig, en Uværdig — men om alt dette, og om hendes Bevæggrund dertil, kommer ikke et Ord over hendes Læber — hun opoffer sig stille, paa det ingen indvortes Bebreidelse, ingen Ynk af den Elskede, skal forstyrre hendes Ro — hun er ulukkelig for sit hele Liv, paa det den Elskede kan være lykkelig — hun bærer stiltiende Misgjendelsens Haan og Foragt — Intet trøster hende, uden hendes Bevidsthed — den knækkede, sønderbrudte Blomst henvisner i Støv og Glemsel — — o, mine Herrer, for hende spare De Deres Taarer, thi hun . . .”

En Larm i Høresalen afbrød Professorens. En af Tilhørerne var segnet om. Man løb efter Vand, efter kraftige Cæsentser; man gned og vaskede den Ufmægtige, og bar ham, der halvbevidstløs kun kunde stamme: „O, Sabine! O, Sabine!” hjem. Og — mine kjære Venner — den Ufmægtige, den Tilintetgjorte var — — jeg!”

Fortælleren standsede. Alle taug dybtbevægede. Da stak den venlige Bertinde Hovedet ind ad Døren, og spurgte: „Er Du færdig, lille Fatter?”

„Endnu ikke! svarte han med et inderligt Kjærlighedsvink: I dette hellige Dieblif bærer man mig

ud af Professor Krause's Høresal i Königsberg. Inden det stille Vand kommer, kan Du nok brygge det hvirvstede — Punsch.

Stille traf hun Døren til igjen, og Fortælleren vedblev: „At nu mit Syn var opladt, at jeg saae et forloret Paradiis ligge bag mig, at Sabines Kjærlighed og Offer, hendes navnløse Jammer, trængte mig som et Sværd gennem Sjelen, at dette og det Forudgangne fastede mig paa et langt, haardt Sygeleie, det — kjære Venner! — ville I finde meget naturligt. Hofraad Mezzer reddede mit Liv. Juul var allerede længst forbi, da jeg igjen følte mig istand til at tiltræde Tilbagereisen. Ak, min Fader fandt jeg dog ikke igjen — Efterretningen om hans Død havde man bibragt mig med største Skaansomhed. Og Sabine? Om hende talte min Moders Breve ikke et Ord.“ Hun sad da allerede i den fordømte Kro i Entenlache og græmmede sig tildøde — for min Skyld. Jeg skjald for at see mit Hjem igjen. Intet Kjært ventede mig der. For min Moder gruede jeg, som for en Furie, der var traadt imellem mig og min og Sabine's Livslykke. Paa min Forlovede kunde jeg ikke tænke uden Rædsel. Jeg forbandede min elendige, frydløse Tilværelse, og steg sorgmodig af Bognen udenfor mit Hjem; det var den syvende April, om Aftenen.

Hvo maler min Forundring, da Døren aabnedes for mig af — Sabakuf! „Hvorledes? spurgte jeg hastigt: Han her endnu? Han sidder endnu ikke som Kroforpagter i Entenlache?“ — „Som De

seer!" grinte den Gruelige — „Og Han er heller ikke gift endnu?" vedblev jeg med ængstelig Paatrængenhed.

„Tomsfruen — svarte Dvergen spottende: Tomsfruen venter paa Stormogulen, der skal hente hende fra Papiirsmøllen, hvor hun til Paaske tager Tjese-
 neste."

„Og hvor er hun?" spurgte jeg skjælvende. — „Ovenpaa, var Svaret: hos den syge Mama."

Uandeløs fløi jeg op ad Trappen, til min Moders Sovestue. Neppe var jeg istand til at aabne Døren uden skrækkende Hestighed. Der stod hun, som jeg troede tabt for mig, som endnu var min, som jeg nu aldrig vilde slippe af mine Arme mere — der stod hun ved den Syges Seng; med svag, men om Nøst bød min Moder mig velkommen. O, hvor gjerne havde jeg trykket den Gjenfundne til mit Bryst — men det gik ikke an. Hun var ogsaa forsvunden, jeg vidste ikke hvorledes. At spørge videre efter hende, at udforske, hvorfor hun ikke allerede var Kroforpagterste — dertil var der ikke Tid nu. Jeg maatte altsaa beholde det, der trykkede mig meest, paa Hjertet, og fortælle syv Lange, syv Brede om min forulykkede Expedition, om min Sygdom, om Königsberg &c. Jeg mærkede en Mildhed, en Godhed hos min Moder, som hidtil havde været mig gandske fremmed. Det er Guds Tugtens Niis — tænkte jeg — Sygdommen. Jeg feilede. Denne Sygdom var hendes sædvanlige Rheuma, der, som ofte tilforn, fastede hende paa Sengen et Par Dage, og derpaa forlod hende igjen for længere Tid.

Omsider kom dog det for en Dag, som jeg længtes efter. Hun fortalte mig, at Sabine, efter min Ufreise, havde forandret sig gandske. Hun havde ikke kunnet taale, at see Sabakuf, der rigtignok havde viist sig temmelig brutal mod hende. Hun havde endogsaa erklæret reentud, at hendes Jaord havde været Overilelse, og at hun hellere vilde springe i Vandet, end tage ham til Mand. Frøken Rebekke var bleven som rasende derover, og havde paastaet, at man skulde bortjage den obstinate Skabning, hvis tosfede Indbildninger og Ideer vare noksom bekjendte, og det skulde da ogsaa skee nu til Paaske. Sabine skulde tage Tjeneste paa Papiirsmøllen med femten Dalers Løn, og en Specie i Markeds gave. Der kunde hun ogsaa med Tiden vente at finde et passende Parti, thi der var Gilde paa Møllen hver Maanedsdag, og hvergang kom der en Mængde Sognes fogder, Skolemestere, Skytter og lignende Personer derhen.

„Og Sabine vil — — ?“ afbrød jeg hende hastigt.

„Hvorfor skulde hun ikke ville? svarte hun: En saadan Tjeneste tilbyder sig ikke saa snart igjen. Egentligen skulde hun allerede derhen paa Ekjærtorsdag, men hun har bedet mig saa indstændigt, at hun dog maatte blive Langfredag over, jeg veed ikke, hvorfor. Nu, paa en Dag før eller sildigere kommer det da heller ikke an.“

„Allsaa — hun flyer! hviskede jeg hen for mig: Det saa, Sabine! Du skal ikke komme ret langt
(11*)

paa Din Flugt, men i Papiirsmøllen nu allermindst. Du skal ingen Sognefoged have, heller ingen Skolemester. Vær en Mand, Richard! — ”

„Hvorfor kommer Bine ikke med til Bordet?“ spurgte jeg, da vi spiste, og jeg saae, at der ikke var dækket for hende.

„Bine? — Bine? — gjentog min Moder: Ei, hvor sukfersødt! — Nu, fordi Fruen Rebekke har forbudet det.“

„Hun? — svarte jeg studsende: Hvad har hun at forbyde i vort Huus? Og De, min Moder, De taaler det?“ — Hun taug.

Jeg havde endnu ikke været hos Saltinspektøren. I to Dage havde de ventet min underdanige Opvartning. Da jeg udeblev, kom Bruden til os tredie Dagen, for tilbørligt at irettesætte mig, som vordende Egtefaar, for Efterladelsen af min Skyldighed, som hun kaldte det. Gandstke uden Sky lod hun sin Galde frit Løb, talte om tøfsede Kjøbmands Affairer, om Kommiseration, som man maatte vise, naar man engang havde givet sit Ord, om Nedladenhed &c. — Jeg taug. Min Moder taug ogsaa.

I Huset skaltede og valtede den Naadige gandske vilkaarligt. Og hele Familien desligest. Hun anordnede, hvornaar og hvorledes der skulde vaskes og bages, hvad der skulde koges, hvilken Kappe min Moder skulde tage paa, osv.

„Og De, min Moder! spurgte jeg atter med Forundring: De finder Dem deri?“ — „Hvad gjør man ikke — svarte hun ærgerlig: Hvad gjør man ikke for et Barns Skyld?“

„Barnet er Mand! raabte jeg: Og kort og godt, dette Bertskab, denne Anmættelse, Deres Redværsdigelse — Moder — taaler jeg ikke! Og en saadan Drage ægter jeg heller ikke!“

„Du maa! svarte hun: Du er forlovet!“ — „Forlovet? loe jeg haanligt: Ha, ha, ha, hvilken lystig Forlovelse var ikke det! En Narreleg var det. Jeg skulde være Narren, men hun faaer træde i mit Sted! O, Moder, aabn Deres Hjerter og Dine for mit sande Vel. En gandske anden, kjærlig Haand kan forskjønne Deres og mit Liv med Sagtsmodighed og Troskab. Hun vil — —“

„Jeg veed, hvem Du mener! afbrød hun mig: Der vorder Intet af! Hvad skulde Du med den nøgne — — Rokketøs? Og nu især, efterat den Ulykke er hændet? Just nu maa man lukke det ene Die, for Saltmagazinet's Skyld.“

„Vi behøve ikke deres Saltmagazin! ivrede jeg: Kun Flid og Sparsomhed er fornøden. Og besidder ikke Sabine begge Dyder?“ — Hun taug.

„Er hun ikke taalmodig, som et Lam? — vedblev jeg: Blomstrer hun ikke i Ufskyld og Skjønhed?“ — Hun taug.

„Og hvo pleier Dem med Kjærlighed? stammes de jeg, gribende hendes Haand, med Taarer i Dine: Hvo vaager hos Dem i de smertefulde Lidelsesnætter? — Sabine eller Rebekke?“

„Nej! foer hun op: Det skal ikke være, og endnu idag skulde hun paa Døren, hvis jeg ikke havde lovet, at beholde hende Langfredag over.“

„O, hvor barmhjertigt! Skar jeg Tænder: Og hvorfor vil hun da endeligen blive her Langfredag over?“

„Spørg hende! svarte hun: Dig vil den Slange nok sige, hvorfor. Men det vildleder mig ikke, og hvad jeg vil, kan dog Ingen forholde!“

Hvor gjerne havde jeg spurgt Sabine! Alt, hvor søgte jeg ikke blot et Diebligs Samtale med hende — forgjæves! Hun flyede hver Leilighed.

Vaaskeugen kom. Min Beslutning var fattet. Samme Dieblig, som Sabine om Løverdagen stod i Begreb at forlade Huset, vilde jeg slutte hende no-lens volens i mine Arme, træde med hende for min Moder, og vove det sidste mindelige Forsøg. Slog det feil, saa skulde Lov og Ret tale.

Kun een eneste Dag endnu — Langfredag — laae imellem den vigtige Løverdagsmorgen, som skulde afgjøre Alt. Allerede havde jeg, Skjærtorsdagasten, i min Seng begravet min Sorg, min Kængsel, min Banghed. Men denne gang var Sengen mig en Visnebænk. Alt den tidligste Morgendæmring fandt mig vaagen, og urolig kastede jeg mig, snart paa den ene Side, snart paa den anden. Da kom det mig fore, som jeg udenfor paa Gangen, ved min Moders Sovestammer, hørte en Puslen, og mig syntes, jeg hørte min Moders Stemme. Jeg lagde Dret til. Alt var stille igjen. Jeg begravede mig i Sengeklæderne, for at sove, om muligt, en Times-tid endnu, og ahuede ei, at i disse Dieblikke blev Loddet kastet over min Fremtid.

En heftig Sliden i Armen havde nemlig ikke tilladt min Moder at sove efter Midnat. Da bares det hende fore i Morgendæmringen, som om Noget listede sig gandske sagte udaf Sabines Sovestue hen til Trappen. „Hvem er det?“ raaber min Moder ud af den hastigt oprevne Dør. Ingen svarer. Men Sabine smutter hen langs Væggen, indhyllet i et stort Kastetørklæde, hvorunder hun bærer noget Tungt, som hun omhyggeligt skjuler. Dette Syn, saavel som Sabines Tausshed, maatte vistnok undre min Moder. „Holdt! raaber hun efter den Slygtende: Hvad er det? Hvor vil Du hen? Hvad har Du der?“ — Sabine svarte ikke et Ord, men søgte kun at vinde hen til Trappen. Da overmandede Breden min Moder. Hun sprang efter, og under en Strøm af Skjældsord susse hendes tørre Knokkelhaand om Sabines Kinder — intet Skrig, intet Suk undfoer hende. Hun tog mod Huggene, og ilte derpaa ned ad Trappen.

Skjælvende af Uergrelse vaklede min Moder tilbage til sit Bærelse, og Uvissheden om, hvad alt dette havde at betyde, plagede hende endnu mere, end hendes Legemsmerter.

Kun en Time varede denne Uro — da opklaredes Alt. Da kom — — Rebekke, som endnu før Troprædiken vilde gaae til Guds Bord, fordi Bryllupet, efter hendes Mening, skulde staae strax efter Paaske. Hun kom, for, efter Skik og Brug, at gjøre Svigermoderen et Slags Deprecations; Compliment.

Men i det samme kom ogsaa — Sabine, svag og mat, og satte en stor, fuld Krukke for min Moders Fodder.

„Gud være lovet!“ sukede hun, næsten aandeløs, og bad min Moder ydmygelig om Forladelse for hvad hun nys havde gjort hende imod. „Torde jeg da tale? stammede hun: Havde da ikke Alt været forbi, Alt forgjæves? Gud være lovet, jeg har tiet, jeg har ved Flodbredden bedet for Dem, kjære Tante! — Og hvad jeg her bringer, det er — oprigtigt — stille Vand. Vask Deres Arm dermed, og Gud skal velsigne det!“

„Tosfede Tøs! raabte Rebekke med Furielyst: Bliv hun hjemme med sin pøbelagtige Overtro! Med den kan hun gjøre Kludesmalerne i Papiirsmøllen lykkelige!“ — Og foragteligt stødte hun ned Foden efter Krukken, saa den sprang itu, og det stille Vand overstrømmede Gulvet.

J. Dødsfræk blegtede Sabine. Som torden:slagen stirrede min Moder hen for sig, og sank derpaa tilbage i Lænestolen, høitgrædende, skjulende sit Ansigt med begge Hænder.

En lang Pause. Sabine stod ubevægelig paa een og samme Plet. Rebekke søgte, under en Strøm af Forbandelser, at frelse sit Silkeslæb af Over:svømmelsen.

Nu reiste min Moder sig, gik hen til Døren og raabte høit, saa det lød gjennem hele Huset: „Richard! Richard!“

„Hvad er det?“ foer jeg op ved Skriverbordet, hvorpaa just Morgensolens første Straale faldt, og styrtede ind i min Moders Bærelse.

En Vandstrøm flød mig imøde. Rebekke rullede, med optrukken Slæb, sine Basliskvæine i speidende Forventning; min Moder holdt sig ved Sabine med den sunde Arm, som om hun frygtede at synke til Jorden uden denne Støtte; bag mig stak Habakuk Hovedet ind ad Døren.

„For Himlens Skyld, hvad er her hændet?“ raabte jeg.

„Åh, jeg er jo intet Umenneſke! jamrede min Moder med næsten taareqvælt Røst: Åh, jeg har jo intet Hjerte af Steen, om jeg end har været forblindet længe! Jeg føler jo Guds Finger. For min Ondſkabs Skyld flyder det Livsens Vand hen ad Gulvet. Hun, som har spildt det, ubekymret om min fromme Tilid, hun er gandske ligegyldig mod mit Vel og Væe! Hun, som jeg har forfulgt, ja, i mit Hjerte forbandt det, hun velsigner mig! — Nu, ſaa velsigner jeg ogsaa Dig, mit Barn — Du ſkal være min Datter!“

Hvad hun videre talte, det hørte jeg ikke. Uforſtaelige Toner ſuſte for mit Øre. Jeg vidſte ikke, om jeg endnu levede, om jeg vaagede eller drømte. Jeg var kold og død, da jeg følte Sabine i mine Arme.

„Tal dog, kom dog til Dig ſelv, Richard! — tiltalte min Moder mig, ruſkende i mig — Sabine er jo Din!“

Hvad skulde jeg komme til mig selv! — Jeg frygtede, at den salige Drøm skulde opløses i et sørgeligt Intet. Hvad skulde jeg tale! Begreb jeg da det Kingeste af Alt, hvad her foregik?

Men saa Ord vare tilstrækkelige til at opklare mig Alt. Da slap jeg Bruden af mine Arme, og bedækkede, i overstrømmende Tølelse, min Moders Hænder med taknemmelige Kys.

„Kys Du det stakkels Barn! smilte min Moder gennem Taarer: Hun har tiet, hun har taalt, af Kjærlighed og Troskab — mod mig. Ingen Lyd, intet Suk kom over hendes Læber, og det er den sande Kjærlighed!“

„Ja, hun har taalt, gjentog jeg: af Kjærlighed og Troskab — ogsaa mod mig. Intet Ord, intet Suk kom over hendes Læber, og det, ja, det er den sande Kjærlighed!“

„Ha, ha, ha, ha! haanloe Rebekke: Voila comme la crapule s'amuse! Nu, jeg vil ikke forstyrre! Jeg ønsker det omme Par et velsignet Ugurk: Mar, paa det Kræmmerhuushandelen kan florere i stærk Peber:Uffætning!“

Som en Satan foer hun ud af Stuen, og rev den forbløffede Dverg overende, som knurrende reiste sig op og mumlede: „Jeg har heller intet blivende Sted her! Jeg reiser strax til Krohuset i Enstenglache.“

Hvad der nu videre skete — fjære Venner! — det vil Enhver gjætte uden Noie. Af bitter Prøvelse var Lykken fremgangen. Da lod jeg dette male til en hellig Amindelse, og hængte det over Skrives

bordet. Og da Langfredag dæmrede igjen, mærkede jeg vel, at min kjære Biv sagte listede sig fra min Side. Jeg lod, som jeg sov, og bad i mit Hjerter: „Din Udgang velsigne Gud, Din Indgang iligemaade!“

Efter en Times Forløb stod det stille Band paa min Moders Servante, og — gjorde Underværker. Thi da Morgensolen tittede gjennem Omhænget, Paaskekemorgen, og Klokkerne's Ringen forkyndte Staden det glade: „Christ er opstanden!“ da lagde de min Førstefødte i min glædestjælvende Arm.

C. Weisflog.

Kloster = Skatten.

For Aarhundreder siden havde Greverne Waldohna været rige og agtede i Landet. Adskillige af denne ældgamle Slægt havde beklædt de første Stats-Embeder. Hans Oswald, den daværende Fyrstes Fortrolige, Feltmarskalk og Ridder af Elephant; og Helligaands-Ordenen, havde opbygget det stolte Pallads. Den store Gaard, der dannede en regelmæssig Firkant, var brolagt med Kvaderstene; i dens fire Hjørner slyngede sig, i fire runde Taarne, massive Vindetrapper op i Kuppelen og ligesaa dybt ned i Kjelderne, af hvilke de to nederste havde været tilnærede i Mands Minde. Over Porten prangede det gre;

velige Baaben: den gaadefulde Fugl Grif, der slog sine Kløer i en Hjort, som med sine Tænder havde indviklet sig i et tæt Buskværk — Alt i rødt Felt; over Baabenet Grevekronen, og omkring Skjoldet Elephantordenens Kjæde og Insignier, samt Helligaandsordenens Kjæde og Stjerne.

Indtil Trediveaarskrigen talte Landets Krønike om Greverne Waldohna. Paa denne Tid omtrent var den sidste Spire af dette fordum saa navnkundige Huus falden i Fyrstens Unnaade, og havde, efterat hans hele Formue var bleven ham fradømt, rimeligvis forladt sit Fædreland. Palladset, det eneste, som endnu mindede de Levende om Greverne Waldohna's Navn, var gaaet fra een Eiermand til en Anden. Omsider havde det været eiet af Ministeren, Friherre von Volkmar, men efter hans Død havde dets nuværende Eier, den rige Bankør Malachini, kjøbt det i Marts 1826.

Adolphine, en Datter af nysnævnte Minister von Volkmar, boede, tilligemed sin Moder, i en Bagbygning ved det store Pallads. Sidstnævnte havde, ved Husets Salg, betinget sig en lille anstændig Bopæl.

Kun Den, der, saa uforstyldt som Adolphine og hendes Moder, nedstødes fra den timelige Lykkes stolte Høide, kan tænke sig Begges Stilling og Følelse. Adolphine's Fader, en ædel Mand, havde uden Formue tiltraadt den Tresspost, hvormed hans Fyrste udmærkede ham. Hans Stilling krævede en

anstændig Udgift. Han efterlo sig en ikke ubetydelig Gjæld, der blot kunde betales ved Husets Salg, og en meget kummerlig Pension var Alt, hvad Moderen reddede af sin Velstands Ruiner.

Hendes forklarede Mand havde hjulpet Tusinde, uden at krænke sin Pligt. Det var forglemt atsamment. Alle de gode Gjerninger, han havde saaet, vare faldne i stenig Grund; den fattige Enkefrue von Volckmar høstede ikke een eneste Frugt af alle disse Velgjerninger. Hvor alle Dørre før stoi op for hende, bankede hun nu sagte paa, og hartad alle vegne afvistes hun af uforstammede Domestiker. Folk, der før løb Beiret af sig, for at vise Hans Excellents deres underdanige Beredvillighed, vare nu neppe at overtale til de ubetydeligste Tjenester; de dreiede om i den første den bedste Gade, naar de mødte den stakkels Kone, for ei at hilse den ubetydelige Person, og Mange, som, neppe for et Aar siden, havde besunget de Østersgilder, den Ufdøde havde gjort for at glæde dem, lode sig nægte hjemme, for ei at behøve at fremsætte en Kop Thee for de pauvres hon-teuses, som det Slags Folk kaldte de Ulykkelige, der nu ikke mere kunde give nogen Fest eller Soiree. Mange vare endog saa grusomme, med forstilt Deeltagelse at gjøre hende det begribeligt, at den Forandring, der var indtraadt i hendes Skjebne, var en sand Lykke. „Ma chère Volckmar!“ sagde den gamle Overhofmesterinde, som — fordi hun hver Mandag gav en thée dansant og hver Onsdag et Middagstafel for tredive Personer, samt fordi hendes Fredags-Soirees vare de meest glimrende i Staden —

blev anseet for en næret forstandig Kone: ma chère Wolckmar, hvad fjærere have vi i Berden, end vore Børn!"

I Bevidstheden om, at have sagt noget ret Aand: rigt, lagde hun begge sine fyldige, med Ringe besatte Hænder paa sin tykke Nops, som, hartad kvalt i sit eget Fedt, snorkede høit paa hendes Skjød.

Derpaa vedblev hun: „Permettez, ma chère, que je vous parle franchement! Deres Adolphine — ingen Engel kan være skjønnere end den nydelige Lille, det har altid været mig en sand charme, at see det aimable Barn — men den Virak, man allevegne stræde for det allerkjæreste Barn . . . gode Gud, kan man fortænke hende i, at hendes lille Hoved blev forvirret derved! — Hundreds delen af denne Nøgelse gjaldt kun hende; Resten hendes forfængelige Fader, hvis Yndest man vandt ved at rose hans aandrige Barn. Har De, bedste Kone, har De ikke regarderet, hvorledes Pigen begyndte at reise sit Madonnahoved — at see Andre over Hovedet — at tale dristigt om Ting, der egentligen vare over hendes Horizont? Traadte hun ikke altid ind i vore Afsæmleer med en Stolthed, som om hun vidste, at Alle maatte hylde hendes Skjøns hed? Jeg — pardonnez, ma honne, men vi tale nu engang derom — jeg troede, det havde været min sidste Stund, da hun med sin Fader kom ridende til den Dejeuner, Hoffet gav i Jagthuset forrige Efteraar! — Vore Prindsen — nu, Ungdommen er ikke såadan nuomstunder, som tilforn — da jeg var ung, havde de ikke tordet gjøre det — vore Prind:

ser, siger jeg, styrtede hende imøde med et Skrig, som det kunde været vor Herre selv, der kom hidgælopperende. Den Yngste af dem løftede hende, i egen høie Person, af Hesten, og bar hende op ad alle Trapperne. En Unden havde kastet sig for den naasige Herres Fødder, og med Submission takket for den Ære, at være bleven baaren af hans durchlauchtige Arme. Gud den Allmægtige er mit Vidne, hvis den Ære var overgaaet min Niece, Landraadinden — jeg troer, den tykke Kone var død paa Stedet af pure Glæde. Men hun? Hun skreg og hvuinte op ad hele Trappen, som om hun sad paa Spid, rev Prindsen i Haaret, derangerede hele hans fyrstelige Frisur, og sprang ned af hans Arm som en Steengeed. Nei, ma bonne, det er ingen Maneer. Den Bevidsthed, at hun behagede, gjorde hende for dristig. Naar hun nu, i sit syttende Aar, opførte sig saaledes — hvad vilde der da bleven af hende i Fremtiden? Ma foi, hun havde gjort hele Hoffet forrykt. Nei, troe De mig, som det nu er, er det meget bedre. Hendes malheur vil ydmyge hende, og det er en sand Lykke for den gode Sjæl."

Sikkert havde den lludtømmelige talt endnu, naar ikke den stakkels Baronesse havde reist sig og anbefalet sig hele Selskabet med den Forsikring, at hun fra sin Ungdom havde lært, at ære Guds Villie, at hun tiltroede sig og sin Datter Kraft nok til at bære hans Tilskikkelser, og at hun betragtede det som sin Skjebnes høieste Gode, at hun ikke mere behøvede at høre mangt et indskrænket Hoveds ufjærlige Dom.

„Quelle impertinence!“ raabte Overhofmesterinden, flammende af Vrede, efter hende, og: „c'est horrible!“ lød det eenstemmigt fra hele Theeselskabet, der var ligesom forstenet af Skræk over den trodsige Ministerens Frimodighed. Men endnu samme Aften besluttede den arme Baronesse, at forlade Residentsen og opslaae sin Bopæl i Nærheden af Wiesbaden, hvor hun havde beslægtede Venner.

Allerede inden hun gik tilfængs, meddeelte hun Adolphine sin Beslutning, og Glæden over at komme til at reise, overveiede, hos den muntre Pige, alle andre Følelser. Hele Natten kjørte hun i Drømme, hørte Postillonen støde muntert i Hornet, fløi hen ad den skønne Chaussée, sad med hundrede Fremmede ved det lange Table d'hôte, og udstødte to-tregange et høit Skrig, thi snart gik Baghjulet itu, snart løb Hestene løbsk, og snart laae hun, med Mama, Kammerpigen, to Papæsker og tre Kasser, i Grøften.

Men da nu Morgenens kom, og Keiserusen var udsøvet, følte hun sig dybtgreben af den Tanke, nu at skulle forlade Saameget, som det unge Hjerte havde kjær. Hun blev alvorlig. Hun saae paa sine Omgivelser med et Bemod, som om hendes Hjerte skulde bryde. For Moderen dulgte hun sin Smerte; hun vilde ikke gjøre den engang nedbøiede Kones Beslutning tungere. Men ved sin Venindes, den elskværdige Malachini's, deeltagende Hjerte lod hun sine Taarer frit Løb. Den unge Kone bar en søsterlig Kjærlighed til det søde Barn, og mere end eengang

gjentog hun, i mild, trøstende Tone, at hendes Huus altid skulde staae aabent for Adolphine og hendes Moder, hvis det ikke gif dem efter Ønske i Wiesbaden.

„Lov mig Intet! afbrød Adolphine hende alvorligt: Endnu for eet Aar siden havde jeg ogsaa sagt til Enhver, som jeg elskede: „Vort Huus staaer altid aabent for Dig, hvis det ikke skulde gaae Dig vel!“ og nu er dette Huus ikke mere vores, det Huus, hvor jeg fik Livet, hvor jeg mistede min Fader, hvor jeg kjender hver Krog, hvor jeg har nydt saamange glade Timer! Sælg ikke Huset, min bedste Clara!“

„Underlige Pige! svarte Malachini med et venligt Smil: Hvad kunde det skade Dig? Eders Bøllig bliver jo dog altid Eders.“

„Nei! raabte Adolphine med barnagtig Vengstelighed: Kjæreste, bedste, himmelske Clara, sælg ikke Huset. Saalænge Du eier det, forekommer det mig, som om det endnu var vores. Dig og Din Mand misunder jeg ikke denne store, herlige Bygning — men ellers Enhver i den hele Stad. See, hvorledes de Menneſter her behandle min stakkels Moder. Naar vi nu kom tilbage, og maatte boe under eet Tag med En af disse haarde, kolde Figurer — det vilde være umuligt! Kom, følg endnu engang med mig gjennem vore fordums Bærelser — hvo veed, om jeg nogensinde betræder dem mere!“

Arm i Arm gif de Begge gjennem de pragtfulde Bærelser, Malachini nu beboede. Endnu engang

traadte Adolphine ud paa Balkonen udenfor Balsalens store Glasdørre, og overskuede den herlige Plads samt den dertil stødende Slotshave. Endnu engang knælte hun, i Faderens lille Arbejdstue, paa det Sted, hvor den Salige, i sit Livs sidste Dieblif, havde givet hende sin faderlige Betsignelse og med bange Omhu bedet den Albarmhjertige tage hende i sin Baretægt. Høitgrædende bad hun til Ham, der, efter sit usporlige Raad, havde forvandlet denne Formuenhedens Blædeshave til Rødtorstighedens Hede. Da hun stod op, sank hun i den smitsolende Malachini's Favn.

„Mis kjend mig ikke, min Clara! hvistede hun med nedslagne Dine: Ved Gud! Ikke frygter jeg Fremtiden, fordi jeg er bleven fattig. Der gives jo utallige Familier, der ere endnu fattigere, end vi. Men de Mennesker, der kun søge og agte Den, der kan gavne dem — dem er det, jeg frygter. De ville ofte krænke min stakkels, af Lykken forvæntede Moder og ved mangehaande Fornedrelser lukke mit Hjerte, der aabner sig saa varmt for Glæden. Ak, min Clara! Hvor let vorder da ikke den Ulykkelige bitter og uretfærdig! Hvor let tyder han ikke et Ord, som, uden Hentydning, er sagt af en Tredie, efter sit mørke Sind! Hvor let smerter han ikke selv den uskyldigste Spøg! Hvor let vænner han sig ikke til, at see Alt med sine formørkede Dine — indtil han omsider ingensteds i Guds hele Skabning føler Nysdelse og Glæde. Naturligviis flye de Lykkeligere, som ikke kjende Rummers tunge Rægt, Den, der ingen Fryd mere kjender, og nu staaer den Forladte

allene — allene i hele Verden. See, min Clara, det er den blomstrende Bane, som aabner sig for min Ungdom!"

„Mal heller ikke Din Fremtid saa mørk! Lad den favre Malachini, idet hun aabnede den lange Gal, der stødte til Arbeidsværelset og indeholdt Waldohnaernes Familieportraiter: Alt under Maanen er nu engang underkastet en evig Omstiftning. Folkestammer, der vare herlige og store, ere glemte — Slægter, der vare blomstrende og agtede, uddøde! Vær stærk, min elskede Adolphine, og sæt Dit Haab til Gud! Bevar Dit rene Hjerte og Dit lette, lykkelige Sind. Troe mig, den ydre Glands gjør ikke altid lykkelig. See her alle Greverne Waldohna med deres Gemalinder og Børn — — hvad have de Millioner, de have eiet, gavnet dem? Intet Menneske kjender noget til dem mere; selve deres Navn findes ikke mere."

Ved disse Ord standsede Adolphine ved det sidste Billed i Raden, som, fra hendes tidligste Barndom, havde været hendes Yndlingsmalerie. En ung Greve Waldohna, fjendelig paa Familievaabnet oppe i dets venstre Hjørne, laae, opløstende de tre Fingre paa den høire Haand, paa Knæ for en ung Nonne af de himmelske Annunciaders Orden, der med fjærlig Ynde saae ned paa den Sværgende. Han bar en sort, gammeltydsk Dragt, hun en smagfuld hvid Ordensdragt med himmelblaa Scapulier og Kappe; paa et Bord ved Siden laae en Mængde Klenodier, kostbare Messesklæder og alskjønne prægtige Kirkes og

Klostersager af Guld og Diamanter. Men de rene:
ste Juveler blinkede fra den skønne Greves Dine.
Hans Fed skulde vel, syntes det, hentyde paa Kle:
nodierne. Dog saae man grant, at den snarere
gjaldt den vidunderligskønne Himmelbrud, der til:
smiilte den ridderlige Ungersvend med aaben Tillid,
lønlig Kjærlighed og fortryllende Ynde.

„Det er altsaa Dit Yndlingsbilled? spurgte Ma:
lachini spøgende: Se, hvor forfængeligt det Barn
er! Hele Byen siger, at den yndige Ordenssøster
ligner Dig saa træffende, som om Du havde siddet
for Maleren, og fordi Enhver, der seer det herlige
Bæsen, ligesom fængsles til Maleriet og hensynker
i Beskuelsens Henrykkelse, behager det min lille Adol:
phine, at erklære det for sit Yndlingsmaleri!“

„Nei, derfor ikke! svarte den smigrede Pige lidt
forlegen: Men den unge Mand der har jeg altid
godt kunnet lide — Maleriets Betydning har jeg al:
drig kunnet gætte, men den Ærlighed, den værdige
Tillid, der ligger i dette friske, aandrige Ansigt,
Kraften i den høire Haand, Modet i det høithvalte
Bryst, den fromme Kydsfhed i Blikket — det kunde
ogsaa have vundet mit Hjerte for Greven. Sikker
har Pigen, Himlen veed hvorfor, betroet ham Kir:
kens og Klosters Skatte, og nu lader hun ham
sværge, at han redeligt vil bevare dem. Som han
seer ud, behøvedes ingen Fed — hans Ridderord
havde været mig nok. See, min Clara, derfor
huger det Billed mig saa vel. I vor unge, mand:
lige Verden seer man ikke fligt et skyldfrit, blom:
strende, omsøgende Ridderansigt mere.“

Naar man undtager de løbske Heste og den væltende Bogn, gif Adolphines Drømme bogstaveligt i Opfyldelse. Lykkeligt kom hun med sin Moder til Wiesbaden, og alt den første Dag overraskedes Begge paa det Behageligste ved et Brev fra en Bankør i Mainz, der sendte dem, som han meldte, efter en Ubekjendts Ordre, en meget betydelig Sum. Modereren gjættede paa sit Fædrelands Monark, der havde agtet Ministeren høit og gjerne gjorde vel i Løndom; Adolphine paa Malachini. Aldrig have de faaet Bished derom.

Den nye Omgivelses Afvexlinger, den venlige Egn og de hjertelige Mennesker voldte, at de snart bleve som hjemme, og da Modereren besluttede, i selve Wiesbaden at tilbringe den nysbegyndte Aar og den næste Sommer, var Adolphine gandske udfonet med Skjebnen.

Endnu vare kun faa Badegjæster ankomne. Hun kunde derfor gandske uforstyrret nyde den blomstrende Naturs Indigheder ved sin Moders Side, eller i nogle unge Beninders Kreds. Der gjordes smaae Reiser til Klostermøllen, Klarenthal, Fasaneriet, Sonnenberg, Geißberg og til alle nær- og fjerntliggende Punkter, der give Wiesbaden saa høit Bærd for Enhver, som har Sands for Naturskønhed. Nødtes Adolphine engang til at blive hjemme, saa iilte hun idetmindste til den nærliggende hertugelige Have, hvor en Hær af Rattergale kappedes om at synge Kjærligheds sødeste Sange.

To smaae Drenge af den Familie, i hvis Huus hun boede, vare da hendes sædvanlige Ledfagere. Hun

lod dem lege, medens hun læste eller syblede med qvindeligt Arbeid.

En Morgen, da hun ogsaa havde siddet her og læst paa sin vanlige Plads, kaldte hun paa de Smaae, fordi deres Underviisningstime slog, og de nu skulde hjem. De gik nu Haand i Haand ud af Haven, og Drengene stødte hemmeligt til hinanden. Da de kom forbi en Bust, pegede de til en Bænk, hvorpaa sad en ung Mand i tydsk Dragt, med Ryggen vendt imod dem. Han havde et Pergamentsblad og en Blyant i Haanden; da de, nogle Skridt fra ham, gik forbi, vendte han sig om, men Adolphine kunde ikke see paa ham. Allerede Figuren og Dragten havde de mindet hende om Maleriet i hiin store Sal. Kun med et halvt Øie havde hun betragtet ham, men det var den ridderlige Yngling gandske livagtig! — Hun kunde neppe aande, saa bange blev hun. Alt Blodet steg op i hendes Ansigt, hendes Hjerte bævede, og først da hun havde naaet sit Hjem, kunde hun mærke, hvor stærkt hun havde løbet.

Der forgik over en Time, inden hun fattede sig gandske. Hun indelukkede Billedet dybt i sit Indre; naar hun lukkede begge sine Øine, saae hun det aller-tydeligst. Hvor hun gik, hvor hun stod, foresvævede det hende. Den samme Figur, de samme Ansigtstræk, den samme Holdning, som hiin unge Grev Waldohna ved Kirkeskattene og Himmelbruden. Det bares hende fore, som om hun maatte staae i et nærmere Forhold til den Fremmede. Ofte kunde hun i

sin Indbildning gaae saavidt, at hun holdt den unge Mand i Haven for den samme Person, som stod paa Maleriet i Riddersalen og som hun saa godt kunde lide. Og naar det da faldt hende ind, at han havde levet for to Aarhundreder siden, saa troede hendes af sød Længsel opfyldte Hjerter, at de Begge allerede engang tilforn havde vandret paa denne runde Jord. Hvorofte havde Andre fortalt, hvorofte havde det forekommet hende selv, som om en nys skeet Hændelse havde fundet Sted engang tilforn; hvorofte stødte hun ikke paa Personer, til hvilke hun følte sig dragen, som til gamle Bekjendte — hvorofte paa Andre, som hun ved første Blik fandt modbydelige! Hvortidt hørte hun ikke af Andre den brugelige Talemaade: „Det Menneske har Intet gjort mig, men jeg kan dog ikke lide ham!“ Alt dette lagde hun sammen, og derpaa byggede hun, i sit Jnderste den velgjørende Mulighed, at hun og han allerede tilforn engang kunde have mødt hinanden under Solen. Hun be- styrkedes endnu mere i sine sværmeriske Ideer, naar hun i sin Erindring tilbagefaldte Alt, hvad Malachi- ni, og, efter hendes Forsikring, hele hendes Fødeby havde sagt om hendes Liighed med den himmelske An- nunciades Billed. Nu kunde hun forklare sig Alt: sin tidlige Interesse for dette Maleri, sin med Ben- skab og Kjærlighed forbundne Belvillie for hiin unge Grev Baldohna, sin afgjorte Tilbøielighed til Klo- sterlivet og sin ismertelige Afsted fra det faderlige Hus.

Hele to Dage svævede Adolphine mellem Tvivl og Ahuelse. Skulde hun arbeide, da laae Sytøiet

i Skjødet, og med ufravendt Blik stirrede hun paa een og samme Plet; havde hun en Bog i Haanden, da svømmede Bogstaverne saa underligt omkring blandt hverandre, at hun ikke kunde læse en Linie. Hun tog ingen Deel i de Omstaaendes Samtale; paa alle Spørgsmaal svarte hun enten urigtigt, eller slet ikke, og altid blev hun heftigt forskrækket, naar man talte til hende.

Først den tredie Dag begyndte hun at betragte Sagen med roligere Blik. Hun vendte fra sit Sværmeri tilbage til Virkeligheden, og maatte nu selv smile ad de Drømme, hun saa gandske havde hengivet sig. Hun tilstod for sig selv, at hun neppe havde seet rigtigt paa den Fremmede; mødte han hende idag, og i en anden Dragt, vilde hun vel neppe kunne gjenkjende ham. Det Billed, hun havde udkastet sig af ham, havde, meente hun, kun været et Konstværk af hendes Indbildningskraft, og havde den Fremmede, i Figur og Holdning, nogen Liighed med hiin knælende Yngling, saa var det ligesaadant et Spil af Tilfældet, som at hun skulde ligne Søsteren af de himmelske Annunciaders Orden. Hendes lønlige Henrykkelses Ruus — den første Kjærlighedsbilds Opblusfen i den jomfruelige Barm — var bortdampet. Hun kunde selv ikke begribe, hvorledes hun kunde følt sig saa sælsomt greben ved det moderne Syn af den gammeltydske Ungersvend. Men ihvor fri hun end troede sig for al Fordom, var hun det dog ikke, thi der greb hende en egen Skræk, da hun igjen skulde gaae i Haven med Bertens Smaae. Hun afflog det adskillige Gange under mangehaande Paaskud. Men

da man sagde hende, at Rattergalstiden nu snart var forbi, at det langt fra ikke var saa smukt her, naar Boutiferne, der pleiede at staae der i Ruurtiden, bleve reiste, og at Børnene ikke torde gaae derhen allene, formedelst den nærliggende Nollegrav — saa gav hun omsider efter for alle disse stormende Bønner, og vandrede med Drengene hen i den hertugelige Haves smagfulde Alleer.

Med sælsom Ængstelighed svævede hendes Blik igjennem det nysudsprungne Krat overalt omkring, for at see, om den gjenopstandne Waldohna ingens steds var at finde. Han var ikke at see. — Hun vilde indbilde sig selv, at det var hende ret kjært, men en hemmelig Røst tilhvistede hende, at hun dog gjerne havde seet ham endnu engang, blot for med større Nolighed at kunne bedømme, hvormeget den Fremmede lignede det sidste Maleri i det grevelige Galleri. Efter at have besøgt de skjønneste Partier i Haven, satte hun sig og tog sit Arbeide frem. De Smaa gik derimod omkring i de nærmeste Gange, og legede muntert med hinanden.

Den milde Vaardags Zephyrvind farvede Nigens Kinder rødere; Millioner Insecter sværmede surrende om i den krydrede Luft; qvidrende hoppede Fuglene fra Qvist til Qvist; tusinde sødtduftende Blomster stode ved Adolphines Fødder, og over hende slog en Rattergal.

Det var hende umuligt, at arbeide. Hendes ængstede Bryst var opfyldt af en behagelig og dog tillige vemodig Følelse. Hun forstod Rattergalens bange Klage, Blomsternes hemmelige Rys, Fugles

nes Qvidren paa de gængende Grene, den melodiske Suren i Blomsternes Ralk, i det kjølige Græs, i den varme Luft. Hendes svanehvide Barm hævede sig høiere, og overrasket af en velgjørende Febergyfen, løftede hun sit store, sværmeriske Dies længselsfulde Blik mod de blaalige Skyer, som, smykkede med gyldne Kanter af Aftensolens Purpur, droge hende forbi i mangehaande Gestalter.

De vilde Dreng, der vendte tilbage til hende, forstyrrede hendes henrykkende Drømme. De jordiske Sjele forlangte Aftensmad, og bade den mere end Salige skynde sig hjem med dem. Paa Hjemveien fortalte de, at de først havde tumlet omkring og leget med hinanden, men at en fremmed, forklædt Herre havde skjændt paa dem, og siden givet dem Bonbons, for at de ikke skulde støie, men være smukt stille.

„Hvad var det da for en forklædt Herre?“ spurgte Adolphine hurtigt. — „Jh, svarte den Ældste af de Smaae: ham, der ogsaa sad der forrige Gang, vi var her.“

„Han var atter her i Haven?“ spurgte Adolphine glad, og maatte gjøre BOLD paa sig selv, for at skjule sin Bestyrtelse for Børnene.

„Ja vist, han sad jo ikke ret langt fra Dig — han havde atter et Pergamentblad, eller det var et Stykke hvidt Elphenbeen — kort at sige, hvidt var det — og han saae immerfort paa Dig gjennem Busken, som han havde skjult sig bagved, og malede med sin Blyant paa det hvide Blad. Vi legede Tagfat, og kom ham sagtens en Smule for nær, kan jeg

tænke. Da raabte han gandske vred: „Vil I være stille, I Pokkers Drengene!“ Men da vi ikke æstimerede hans Trusler stort, lovede han os Bonbon, naar vi vilde være rolige. Vi bleve nu ret bekjendte med hinanden. Han gav os, hvad han lovede os, og vi vare ogsaa saa stille som muligt. Han troede, Du var vor Søster, og i den Tro lode vi ham ogsaa blive.“

„Hvorledes kom han til at tale om mig?“ spurgte Adolphine, og to Roser brændte paa hendes Lilies kinder.

„Jh, han malte Dig jo, og havde truffet Dig, som Du gaaer og staaer. Jeg sagde, at han skulde forære mig Billedet, men da loe han og sagde, at jeg var ikke saa tosset, som jeg saae ud til.“

„Mig har han malet?“ spurgte Adolphine, og bævede hemmeligt af Skræk og Glæde.

„Åh, gandske prægtigt, siger jeg Dig; saaledes gad jeg ogsaa kunnet male. Før sad Du paa een gang gandske stille, og saae op mod Himlen — da bød han os være saa stille som en Muus. Vi tænkte heller ikke mere paa at lege, men saae immerfort paa hans Maleri. Jeg gad dog vidst, hvad han vil gjøre med det Billed.“

„Hvorledes malede han mig da? Otto, fortæl dog!“ sagde Adolphine.

„Jh, Dit Haar og Din Hat med Blomsterne tegnede han ikke, men han malede Dig med et Slør, som Du løftede op med den ene Haand, saa man kunde see Dit hele Ansigt. Din hvide Kjole malede han ogsaa gandske anderledes, men hvid lod han

den dog blive; men istedetfor Dit Shawl malede han en lyseblaa — Scapulier kaldte han det, det saae ret godt ud. Du skulde ogsaa have en lysblaa Kappe, sagde han."

Ved denne Beskrivelse bævede Adolphine i sit Zinderste. Hvo var den gaadefulde Fremmede? Hvorledes kom han paa det underlige Indfald, at male hende? Hvorledes paa den Idee, at give hende et Costume, som Nonnens paa Maleriet?

„Han har nys begyndt paa Billedet! vedblev Otto: Og har hver Dag været her i Haven. Gandske færdigt, meente han, var Portraitet vel ikke, men Resten kunde han tilnøds udarbejde hjemme. Tindstertid, sagde han, var det dog bedre, om han kunde faae Dig at see nok engang, og derfor spurgte han, om vi ikke kom igjen imorgen — saa vilde han have alle sine Lommer fulde af Bonbon til os. Ikke sandt, Du lader Dig nok male en Smule imorgen igjen?"

Derpaa fortalte han, at der var kommen en anden Fremmed, som havde afhentet Maleren, og at Denne havde forbudt ham, at fortælle Søsteren noget om Maleriet; naar det var færdigt, skulde han nok selv vise hende det. Han havde tilsidst spurgt om hendes Stand og Navn, og var derpaa, med den fremmede Herre, gaaet ad Veien til Sonnenberg.

Da Adolphine kom hjem, spurgte Moderen hende spøgende, om hun havde taget et Bad i Røgebrønden *), saa brændende-rød tveen hun indi Stuen.

*) Det varmeste Bad i Wiesbaden. Vandets Varme stiger over 52 Grader Reaumur.

Enhvert Ord, Drengen sagde, var en Brand for hende. Hun vidste ikke mere, hvorhen hun skulde vende sit Ansigt; al sin Kraft maatte hun opbyde, for ei at røbe sin Henrykkelse og Glæde.

Den halve Nat kunde hun ikke lukke et Øie. Hun saae sig iført Ordensdragten. I Drømme lagde hun sin lille Svanehaand paa sin brændende Barm, og sagte hvistende hendes yndige Purpurmund Ravn: net, „Waldohna.“ Hendes krøllede Silkehaar vilde ikke ligge roligt i Natkappen; det jomfruelige Bryst truede at sprænge Corsettet; det lette Teppe syntes hende at veie flere Centner, og de bløde Dyner brændte under hende som en glødende Rist. Gjerne var den faure Pige staaet op og gaaet ned i Haven, for i Dughævet at bade Hænde og Barm.

At hun, Alstene efter, gik i Haven igjen paa samme Tid, deri kan Ingen fortænke den godmodige Pige, da de Smaa, der huskede de belovede Bønsbøns, plagede hende med deres utaalmodige Bønner. Hun havde ikke Mod til at slaae Dørene op. Hendes sukkerlystne Støvere vilde nok finde Sporet, tænkte hun. I Gallop gjennemstreifede de alle Alleer: ne; de krøb gjennem alle Buske; tilsidst raabte de endogsaa, af Uergrelse over deres skuffede Haab, gandske høit: „Hr. Maler! Hr. Maler!“ Men det gaadefulde Menneske var hverken at see eller høre. Hefstigt opbragte, fordi han havde narret dem, skjældte de ham dygtigt ud, og fortalte enhver Forekommende, Ord for Ord, hvad de vidste om den sorte Vind:

Beutel, som de i deres Forbittrelse kaldte deres Ven fra igaar. Naturligviis drillede man Adolphine dygtigt med denne Begivenhed; en anden Folge deraf var, at hun nu i lang Tid ikke torde sætte sin Fod ind i Haven, og en tredie, der var hende endnu smerteligere, at den første Kjærligheds hellige Tølfeser, der opfyldte hendes Bryst, nu laae aabne for Enhver. Hun maatte nu see ham, der, i Skjønhedens hele Ynde, var fremtraadt af hendes Barndomsdrømme — hun maatte nu see ham, hendes Hjerte elskede, udsat for hendes Families utidige Spot, og for ikke at røbe sig, maatte hun lee med, naar man gjorde sig lystig over hendes Kjærligheds Martyr.

Adskillige unge Piger, som horte til Husets Cirkel, søgte at opspore den Fremmede. De gik, snart ene, snart med Andre, i Haven, og mange — der findes mange smukke Piger i Wiesbaden — mange indbildte sig maaskee, de fortjente ogsaa at males, men alle deres smaae Indgreb i Politidepartementet vare frugtesløse. Fortegnelsen over Brøndgjæsterne, som Hofbogtrykkeriet udgiver i Kvartiden, var endnu ikke udkommen. Alt, hvad man kunde erfare, var, at en Herre, for lang Tid siden, var hidkommen med den unge Gæmmeltydsker, at Begge havde boet i Skyttegaarden, at Herren havde udgivet sig for en russisk Greve og at den Sorte havde hørt til hans Folge, at den Sidste gandske fortræffeligt havde spilt adskillige Choraler paa det store Orgel i Stadens Kirke, havde beseet nogle af Omegnens Antiquiteter, og iøvrigt, som det lod, staaet i et venfabeligt Forhold til den russiske Greve, men ellers altid været

stille og alvorlig. Mogle Koner og Piger, der havde feet ham gaae ud og ind i Skyttegaarden, vilde have fundet en vis Tungfindighed i hans store, mørkeblaae Dine, en venlig Mildhed i hans Ansigtstræk og noget meget Interessant i hans hele Væsen. Eenstemmigt kaldte de ham en ung, smuk Mand, og naar En talte om hans friske Udseende, roste en Anden hans Gangs, hans Væsens ædle Stolthed, en Tredie hans energiske Figur, en Fjerde Hullerne i hans Kinder, en Femte hans skjæntformede Mund og hans perlehvide Tænder, en Sjette hans velklingende Stemme — fort, Alle bare saamange Materialier sammen, at Adolphine dermed kunde fuldstændiggjøre sin Phantasies Billed, og altid lignede ethvert af hans Træk den sværgende unge Mand i det waldohnaiske Billedgalleri.

Sommeren kom nærmere, de fremmede Kuurgæster indfandt sig efterhaands, og især vare Søndagene altid velkomne for den unge livsmuntre Verden. Alle strømte da hen til den herlige Kuursal, som, naar man saa den skjønne Adolphine træde ind, altid blev til en Coursal, thi Alle trængte sig om det hulde Væsen, der, i sin blomstrende Ungdom, udfoldede tusinde Yndigheder — i sin beskedne Ydmyghed slet ikke bemærkede sit Trylles Almagt, og i sit Ydre forenede den høiere Verdens Anstand med den reneste Sjelsuskuldighed.

Altid var Adolphine omringet af en Kreds smukke Koner og Piger, der hang ved hende med om Kjær-

lighed og glædede sig over de usynlige Rosenlænker, hvormed Adolphines Ynde omslyngede den mandlige Verden. Hun var Kuursalens Dronning. Ved Middagstaflet vilde Enhver være hendes Sidemand; ved Kaffeen trængte Alle sig om hendes Stol, men hendes sande Herredom viste sig egentligen først om Aftenen Klokken ni, da der pleiede at aabnes et Bal. De herlige argantiske Lamper, de fire store Lysekro: ner i de fire Hjørner af Dandsesalen, Lampetterne mellem Marmorsoilerne — syntes at blusse klarere, naar Adolphine, i sin høie Majestæt, treen ind. De store Speile gjengave hendes ranke, ungdommelige Figur, hendes smilende Madonnahoved, hendes fydske Barms blændendehvide Fylde, hendes skjønne Nakke, hendes med Blouster gjennemflettede Haarsmykke og hendes fine Legemsbygting, indtil den nydelige lille Fod.

Netop var, en Aften, sligt et Bal tilende, og Adolphine forlod. Nogle af sine unge Veninder, for igjen at opsøge sin Moder, da Clara Malachini sjæles glad fik den Overraskede imøde. Først i dette Dier: blif var hun hidkommen med sin Mand, og det Før: ste, hun gjorde, var, at opsøge Adolphine og hendes Moder.

Pigen var ude af sig selv af Glæde. Liig et overgivent Barn hoppede hun om sin Veninde. Denne sagde hende, at hun vilde blive her, til Kuurtiden var forbi, og Adolphine, der nu allerede var velbe: kjendt rundt om i Egnen, betingede sig forud, ved alle hendes Udflugter at være hendes Cicerone.

Fra nu af begyndte for Adolphine et Liv, saa rigt paa Udspredelse og Nydelse, at hun neppe fik Tid at tænke paa sig selv, endfige paa hiin unge Mand, der nu hartad var gandske forglemt. De meest bekjendte Steder i Omegnen bleve besøgte, og overalt fulgte hele Karavaner af Vogne og Ryttere efter dem. Omsider bleve Begge kjede af den evige Larm, og en Udflugt til Mosbach og Bibrich, som de, med nogle faa udvalgte Veninder, besluttede at gjøre, holdtes saa hemmeligt, at da de brøde op før Dag, kunde intet Menneske i Wiesbaden erfare, hvorhen de vare kjorte. Kun een Badegjæst, den gamle Baron Grif, indhentede Selskabet tilfældigviis, og da han stedse var i godt Lune, saae man gjerne, at han fulgte med.

En kostelig Morgen forfriskede Naturen, alle Træer og Marker sunklede i Morgenduggens Jubeelglands, og Adolphine var saa sjeleglad, at hun ofte henrykt klappede i Hænderne, og kastede Raabe og Shawl, fordi hun, trods den svale Morgenluft, følte sig saa varm af indvortes Glæde og Munterhed.

Paa det skjøne Punkt, hvor Weien skraaner ned mod Mosbach, steg Selskabet ud, og lod Vognen følge. Den yndige Malachini stod som fortryllet, da hun her saae det paradisiske Panorama ved sine Fødder.

Med taus Forundring betragtede hendes Mand det store Maleri gjennem sin fortræffelige Rikkert. Bludseligt raabte han, idet han rettede Rikkerten mod Skibsbroen ved det gamle, ærværdige Mainz, høit:

leende: „Underdanige Tjener, underdanige Tjener, bedste Greve!“ — Og da Alle spurgte ham, hvad det var for en gammel Bekjendt, han havde faaet Die paa, svarte han: „Isandhed, En af de Ældste, jeg kjender! I en Tid af to hundred Aar og derover har jeg den Ære, at tælle ham blandt mine Huusvenner.“ — Han hidkaldte sin Kone og Adolphine, og ogsaa de kunde see gjennem Rifferten, men — Bienen var forsvunden.

Nu fortalte han — man kan tænke, med hvor spændt Opmærksomhed Adolphine hørte til — at et ungt Menneske, der paa et Haar lignede den sidste Grev Waldohna i Billedsalen, var gaaet over Broen, og da han nu beskrev ham nøiere, raabte alle Korne og Pigerne fra Wiesbaden eenstemmigt: „Det er vist Adolphines smægtende Maler!“

Man fortalte nu Malachini Historien med Maleren, som hans Kone allerede havde hørt af Adolphine, og nu begyndte man atter at fixere den arme Pige.

Nær havde Adolphine mistet sit gode Lune, men da den forstandige Clara tog hende under Armen, og forklarede hende, at tusinde og atter tusinde unge Mænd gik i den nysbeskrevne Dragt, at hiin Fremmede, som hun jo ogsaa vidste, ei var Andet, end en reisende Maler, at det Slags Konstnere tidt tillode sig, hemmeligt at afmale et paafaldende Ansigt, at hun, med sit yndige Madonna-Ansigt, rimeligviis havde været Lyven en velkommen Fangst, da han, som man kunde slutte fra det Costume, han havde givet hende, uden tvivl har havt det Hverv, til

et eller andet literairt Værk at male en Nonne af Annunciade-Ordenen, og at der vel, naar Alt kom til Alt, ikke var et sandt Ord i den hele Historie paa Skibsbroen, som hendes Mand, der jo kunde have hørt hendes lille Eventyr af Wiesbadenserne, sikkert havde opdigtet, for at ængste hende — — saa lod hun ikke den Formodning, at hiin Fremmede var en Person, der stod i et synderligt Forhold til hende, faae Rum i sit Hjerte, der idag kun var stemt for Glæden.

Det muntre Selskab gik nu til Bibrich, og tog Fyrst Georg Samuel's seeværdige Sommerflot i Dies syn. Den runde Sal med sin Kuppel, sine otte store joniske Søiler, sine mesterlige Caryatider og de øvrige Pragtværker gik de flygtigt igjennem, thi Haven bag Slottet havde for Pilgrimene større Tiltrækkelsekraft: Bandspringene, de skyggefulde Kastaniealleer, den speilblanke Kanal med sine Svaner og Vandfugle, de duftende Bostetter og Blomsterpartier, de prangende Espaliers og de mørke Buegange, kort, alle denne store Haves smagfulde Anlæg maatte besøges.

Lidt efter lidt begyndte de Fleste at klage, Een over Træthed, en Anden over Mæthed, Alle over Hunger og Tørst. Desmere tillokkende vinkede, bag de grønne Buske, et rigtbesat Bord, som Adolphine, paa Malachini's Foranstaltning, havde ladet dække her, og hele Selskabet skyndte sig nu at tømme Fasdene og Glasterne.

I den rolige Park omkring Slottet er der mange Hvilesteder, det ene mere fristende, end det andet. — Hvo der kjender Middagssovnen og Banens Ræum pemaagt, vil kunne forestille sig den Længsel, hvormed Malachini, der ikke kunde være Middagssovn foruden, efter Maaltidet saae paa de bløde Mossenge, Græsbænkene, de flattede Straasophaer, der, fjernt og nær, indbøde hām uimodstaaeligsødt til at nyde den velgjørende Hvile. Han gjorde derfor Selskabet et Forslag, forklarede med meget Humor og Belægenhed en Middagssovnens diætetiske Fordele, beraabte sig paa Hufeland, og spurgte tilsidst, om det ikke var godt, at man nu tog sig en lille Luur. Men skjøndt nu Alle vare trætte og søvnige, vilde dog det muntre Selskab kun antage dette Forslag paa det Vilkaar, at de tre Champagnerhalse, som i Flaskefoderet sukede under deres Jerntraad, offredes til Morpheus's Ære.

Malachini havde givet tusinde Flasker, om han havde haft dem. Propperne fløi høit i Luften, og under det Glædesraab: Morpheus leve! endte Kridtbjergenes Søn sit skummende Liv.

Med Velbehag annammede Søvnens Gud dette Offer; med sin magiske Balmuekrone omkrandsede han de muntre Præsters og Præstinders Pande. De trætte Dielaage faldt til, og Malachini's andet Forslag, at trække Lod om Hvilepladsene samt gjøre det til Betingelse for Alle, at Ingen maatte forlade sit Asyl før om en Time, eller gjække og forstyrre de Andre imidlertid, fandt nu ubetinget Bisald.

Uimodstaaeligt trak Adolphine det bedste Lod. En blød Mosseng dybtinde i Krattet, ved en blidrislende Bæk, omgivet af sødtduftende Buske og trindtom beskyttet af gamle, ærværdige Bøge. Rigtignok raabte og skrege i Begyndelsen Adskillige af Middagssoverne i Nabolaget: Velbekomme Maaltidet! eller: Godnat! Godnat! — Dog blev det efterhaands alt stillere og stillere i den eensomme Park, indtil omsider Alle blundede.

Adolphine lagde sig paa det bløde Mos. Den hellige Brusen i Trærnes Toppe, den rislende Bæk, der ilte ned til Fader Rhin, inddybsede hende sødt. Blæden og Champagneren havde rødfarvet hendes Kinders Liliefjæiel; hendes Hoved laae i hendes høire Svanehaand; den Benstre hvuilde paa Mossen. Benligt smilte Purpurlæberne, som om Dagens Spøg foresvævede den glædedrukne Sjæl; den lille Mund stod halvaaben, som en nysudsprungne Rosenknop; Liliebarmen bølgede rolig, og den nydeligste af alle Fødder i hele Rhineggen var blot synlig til den sneehvide Strømpes Svikkelspidse. Milde Binde fra Rhinen kysede kjølede hendes hede Pande og lufte Dine, legede muntert med det frøllede Haar og de flagrende Baand. Nu tog Drømmenes overgivne Gud hende i sin Blomsterfavn.

Hun kunde vel have sovet tre Qvarter omtrent, da raslede det i Buskene. Hun var kun halvaagen, og saae en liden Dverghjort, som her havde hjemme, bane sig Vej gjennem Krattet og nærme sig hendes Leie. Det nydelige Dyr studsede, da det saae Adolphine, men da hun kaldte paa det med smig:

rende Ord, blev liggende gandske stille, og fjærligt udrafte sin Edderduunshaand imod det, saa kom det, tamt og vant til at fores, fortroligt nærmere, og slikkede hendes nydelige Fingre.

En Arm i Nærheden forjog den lille skønne Hjort. Med et hurtigt Spring fløi den ind i Krattet, og snart slumrede Adolphine ind igjen. Dog varede det ikke længe, inden hun atter hørte noget røre sig. Halvt op slog hun sine Dine, der endnu vare fulde af Søvn, saae gennem de lange Dienhaar, og troede, at det dristige Dyr kom tilbage igjen, men i dets Sted laae den formeente unge Grev Waldohna for hendes Fodder, foldende sine Hænder i Overraskelsens søde Henrykkelse, over det dristige Bryst, salig hensunken i stum Beskuelse.

Var det Champagner-skummet's mildtbrusende Ruus, eller det salige Dieblis's Magt, eller naturlig Qvindelyst — — diebliffeligt fattede Adolphine sig saavidt, at hun ikke lod det mindste see af det elektriske Slag, der gennemfoer hende ved det uventede Syn. Hun lod, som hun sov, og tittede gennem Dienhaarene. Hendes Sandser vaagnede meer og meer, hun saae og hørte Alting tydeligt, hun var sig selv klart bevidst, men intet af hendes Ansigtstræk røbede, hvad der udfoldede sig i hendes Jnderste. Den Fremmede troede, hun sov fast og trygt.

Det var den samme skønne unge Mand, hun allerede havde følt Godhed for som Barn; den Samme, der knælte for Annunciademonnen og Klosterklednodierne; den Samme, hvis Billed, uden at hun dengang ahnede det, havde boet, som hendes Kjærlig-

heds Ideal, i hendes jomfruelige Hjerte saa lang en Tid; den Samme, som hun havde seet i Haven. Nu var det intet Blændværk mere. Hun saae ham jo for sig, hun saae jo i hans smægtende Blik, i hans mandige Ansigt, hvori Alvor var blandet med Mildhed. Det var de samme sværmeriske Træk, der havde fængslet hende saa tidt og saa forunderligt; den samme veltalende, skjøndt tause Mund; det det brede, høithvalte Bryst; det den kraftfulde Arm; det den mandige Skikkelse.

„Du hulde, tilbedte Pige!“ sagde han med dæmpet Røst, og overfloi hendes fortryllende Yndigheder med sine Flammesine. I Hestigheden af de Følelser, der bestormede hans Hjerte, bøjede han sig over hende, og sagte berørte han de yderste Spidser af de smaae, nydelige Fingre med sine Læber, der bævede som nysudsprungne Granatblomster.

Adolphine sov. — Dristigere trykte han sagte et blidt Kys paa hendes bløde Haand. — Adolphine sov. Og om saa alle Fireogtyve: Pundinger paa Fæstningen Mainz's Bolde vare blevne affyrede tæt ved hendes Dren i eet Dieblif — endda var hun vedbleven at sove. Saa behagelig, saa usigelig behagelig en Følelse opfyldte den stille henrykte Piges Hjerte, da hun saae den Ungersvend, hun allerede kjendte fra sin tidlige Barndoms Drømme, vise saa smukke Tegne paa sin Kjærlighed.

Overbunden af den himmelskjonne Piges ubeskrivelige Ynde, udstrakte han begge sine Arme, for at omfavne den fortryllende Adolphine — da styrtede det muntre Selskab frem bag Buskene og Træerne,

for at vække Synsoverføen. Sig Hjorten nys, forsvandt den Fremmede, og Adolphine . . . hvo er istand til at male et Ansigt, hvori Fryd og Fortørrelse, Glæde og Smerte, kæmpede indbyrdes! De Første af Rolighedsforstyrreterne: Malachini, Grif og et Par unge, muntre Piger havde seet den Fremmede; de Dvrige — Intet.

Uden ringeste Forlegenhed sagde Adolphine, den lille Løgnerske, at hun havde sovet fast, og ikke mærket det mindste til hiint unge, fremmede Menneske. Malachini raabte: „Det var min Ben paa Broen og min Greve i Billedgalleriet!“ — Pigerne forsikrede paa Tro og Love, at det havde været den bekendte Maler, og Alle paastode, at det hele Parti, hvortil Adolphine havde givet den første Anledning, havde været en aftalt Plan mellem hende og Maleren. Den stakkels plagede Pige nægtede det, og gjorde sig halvred, men det hjalp ikke; jo ivrigere hun benægtede, desto heftigere gif man hende paa Klingen. Hvo havde drevet saa stærkt paa, at man skulde tage til Mosbach og Vibrieh? Hun. — Hvo havde, saa heftigt og saa nøie, forespurgt sig om den sorte Ben paa Skibsbroen? Hun. — Hvo havde bestilt Middagsmad her i Nærheden af Slottet? Hun. — Og hvo havde, mod Sædvane, ønsket, at Alle skulde sove til Middag? Hun, hun.

„Skinnet er imod hende! skreg Baron Grif: Men alligevel kan hun være uskyldig. Det eneste Middel til at komme efter Tingens Sammenhæng, er dette, at vi see, vi kunne faae Fingre paa Patronen og konfrontere Begge med hinanden. Allons,

Børn! Vi ville støve om i Parken — etsteds maa dog Fuglen have gjemt sig. Hvo der seer ham først, skriger; hvor der skrives, der løbe vi Alle hen — vi bringe ham død eller levende!" — „Død eller levende!" svarte hele Selskabet, og Enhver ilte paa sin Post.

Ogsaa Adolphine maatte med. Rigtignok var hun ikke meget oplagt til denne Klapjagt, men vilde hun udelukke sig derfra, saa piinte de flemme Mennesker hende endnu mere. Hun betraadte den Sti, den nyskreerede Overjægermester Grif havde betegnet hende, og var ueens med sig selv, om hun skulde ønske, at man fangede Flygtningen.

Alt, hvad hun, under Søvnens Masse, havde seet, hørt og følt, lod hun glide forbi sin Erindring. Da traadte hun til en liden Græsbænk, og — blev staaende ubevægelig af Skræk, thi tæt ved Bænken var det grevelig-waldohnaiske Baaben nylig ridset i Sandet: den gaadefulde Fugl Grif i rødt Felt, slaaende sine Kløer i en Hjort, der med sine Horn havde indviklet sig i en Bussk. Alt var saa ziirligt og nøisagtigt, som det kunde været et Aftryk af Baabenet over Porten paa hendes afdøde Faders Gaard. Elefantordenens Kjæde og Insignier, samt Helligaandsordenens Kjæde og Stjerne vare ikke forglemte.

Hun mægtede ikke at gaae et Skridt videre. „Det er Waldohna!" raabte hun halvhøit, og saae med et Forundrings-smil paa det mofommeligt udførte Kunstværk. „Mit Hjerte har ikke skuffet mig!" tilføiede hun neppe hørligt, satte sig ned paa den Græsbænk, han havde siddet paa, og begyndte atter at

troe, det unge Menneske kunde ingen Anden i Verden være, end en Grev Waldohna — nu hørte hun et Skrig! Det var Clara's sonore Metalstemme.

Bludseligt blev det levende i Parken. „Død eller levende!“ raabte adskillige Stemmer trindtomkring, og nu lød Jagtraabet: „Hoho! Hoho!“ fra alle Kanter — de havde fanget ham — de bragte ham — hvor skulde hun skjule sig — hvor kunde hun see paa ham! — Hun rystede, hendes Bryst var færdigt at springe. Man hørte en almindelig Latter — der kom Jngen.

Den lille Dverghjort havde voldet den hele Larm. Malachini, der endnu aldrig havde seet sligt et Dyr, skreg høit af Angst, da hun saae det; de Andre havde taget hendes Angstskrig for det aftalte Tegn, og vare løbne til det Sted, hvor hun skreg. Sandsynligviis havde Bildtet, som de egentligen søgte, benyttet dette Dieblik til at undløbe; idetmindste blev den hele Klapjagt gandske frugtesløs.

Naturligviis gjorde hele det muntre Selskab sig længe lystigt over denne Jagt; men Adolphine tog Clara under Armen, førte hende hen til Græsbænken, og viste hende Arbeidet i Sandet. Studsende saae den lille Kone paa det konstige Mesterværk, hvori hun stroy gjenkjendte det nysnævnte Baaben. „Der er — sagde hun estertænksom: der er intet Spørgsmaal om, at Maleren har gjort det, thi han har som Baronens siger, siddet her allene en Tidlang før. Men — tilføiede hun beroligende, idet hun loe: den hele Spøg synes mig blot at være et Værk af Tilfældet. Han har seet Dverghjorten, han veed vist,

at Baronen, der er bekjendt her i hele Egnen, heder Grif, og har, ved denne Allegori, uden tvivl villet hentyde paa hans Navn."

„Og Grevekronen — afbrød Adolphine hende: det røde Felt, Elephantordenen, Helligaandsordenen — alt det skulde være et blot Tilfælde?"

Clara taug, og blev alvorligere. Begge brødre deres Hoveder, og stode netop i Fare, at miste deres gode Lune for idag, da Malachini og Grif kom, for at kalde dem tilbage til Selskabet. Clara viste sin Mand det uforklarlige Mestersykke i Signetstikkerkonsten, og Denne betragtede det heraldiske Phænomen med lignende Forundring. Da brast Baronen omsider i en høj Latter, og forsikkrede, at han, der kjendte nøie til Heraldiken, havde fabrikeret det sandige Produkt; i en Samtale med Malachini havde han tilfældigviis hørt, at Denne eiede et Huus, der fordum havde tilhørt Greverne Waldohna. Denne Families Baaben kjendte han nøie, og derfor havde han før, mens de Andre sov til Middag, ridset dette Baaben i Sandet.

Man kunde see paa ham, at den hele Historie var Digt, sammensat i en Gesvindighed, for at ikke den Munterhed, som hvuilde over det hele Landparti, skulde worde forstyrret ved dette uforklarlige Tilfælde; men alle Tre troede ham gjerne, fordi de virkelig ikke vidste, hvad de skulde tænke om den hele Sag. Med begge Fødder traadte han paa Konstværket, og tilintetgjorde det indtil det sidste Spor.

Hele Selskabet var bleven træt af Latter og Spøg, af Løben og Gaaen, og sov derfor paa Tilbageveien. Adolphine var den Eneste, som ikke kunde blunde. Allevegne saae hun den unge, sortklædte Mand. Snart forsvandt han i Ebletræesalleen langsmed Chausséen; snart saae hun ham spadserere over Engen; snart ilte han gjennem det bölgende Korn med Ræmpeskridt; jo mørkere det blev, desto tydeligere saae hun ham, og altid skuffedes hun af sine Sandser. Fra Barnsbeen af havde hun hørt mange og vidunderlige Eventyr om forhexede Prindsler. Med Magt maatte hun kæmpe mod Troen paa flige Fabler, thi ellers havde hun let kunnet ansee Dverghjorten for Grev —

Uk, i dette Dieblif sprang det lette Dyr i tre Spring lige over Veien, ind paa Marken. „Rudsk, hvad var det; der løb?“ roabte hun udaf Bognen, og da Denne svarte gandske tørt: „Min Spids-hund!“ trykte hun sig gandske bestæmmet ind i et Hjørne af Bognen.

I Wiesbaden fandt Malachini Breve fra sit Hjem. Hans gamle Tante, som han, i sin Fraværelse, havde betroet Dekonominen hjemme, skrev blandt Andet:

„Ogsaa vi have haft et gandske besynderligt Besøg. Der kom nemlig en gammel Herre, der strax ved første Diekast forekom mig gyselig bekjendt. Jeg kunde kun ikke i en Hast besinde mig paa, hvem det var, han lignede. Han var skarpladent, havde et meget mørkladent Ansigt, og ønskede, at saae Dig i Tale. Jeg viste ham hen til Bogholderen, men han sagde, at det var en

Familiesag, som han kun, naar Du ikke var tilstede, kunde betroee En af Familien.' Nu, saa sagde jeg, at jeg var Din Tante, Din Farbroders salig Enke, og han kunde tale frit fra Leveren. Da bad han mig først og fremmest vise ham Familiesalen. Jeg blev ordentlig underligt tilmode ved at skulle gaae gandske muttersene i den lange, store, gamle Sal med ham. Men han sagde: De skal ikke være bange — jeg gjør Dem intet. Og da det var den lyse Dag, saa tænkte jeg: Jh nu, hvad kan han da egentligen gjøre Dig — og saa gif jeg da med ham i Herrens Navn. Manden gif foran. Nu veed Du, at vore Folk, om de end have tjent hos os i hele Maaneder, dog let gaae vildt i det store, vidtløftige Huus, saa de hverken vide ud eller ind. Han — Gud forlade mig min slemme Synd, men det hænger ikke rigtigt sammen med ham! — Han bar sig ad, som om han var født her. Han gif den nærmeste Vej, uden engang at see sig om efter mig, uden at spørge mig en eneste Gang; altid oplukkede han den rette Dør, gif rigtigt opad den lille smalle Trappe, og sagde: Vi skulde vel egentligen gaae op ad den store, prægtige Trappe, men denne Vej er nærmere. Jeg rystede som et Espeløv over hele mit Legeme, og havde saadan en Trykker for Brystet, at jeg neppe kunde spørge, om han da havde været her før, eftersom han vidste saa nøie Besked. Aldrig i mit Liv! svarte han, og loe saa smøret i Skjæget. Men da han nu treent ind i Salen, loe han ikke mere. Han saae gandske stille paa Portraiterne efter Naden, rystede ofte paa Hovedet, vendte sig adskillige Gange bort fra mig, og tørrede sine Dine. Hvorledes man kan græde over gamle Portraiter, veed jeg ikke, men da jeg saae den

ene Taare løbe efter den anden, begyndte jeg at forvinde min Frygtsomhed, og tog den Dristighed til mig, at spørge ham, hvorfor han græd. Han svarte reentud, men dog saaledes, at jeg ikke kunde tage det ilde op, det kunde han ikke sige mig. Da han traadte hen for det sidste Billed med det unge Menneske og Nonnen, begyndte det ordentligt at gjøre mig ondt for ham, thi han foldede sine Hænder, og sagde gandske høit: Ja, der er Du! og derpaa sagde han, at han havde Ting at sige Dig, som Du vilde undre Dig over; Du kunde maaskee være en riig Mand, men Du kunde faae tigange saameget, som Du allerede havde; dog kunde det være muligt, at hele Dit Huus styrtede sammen derved, og jeg skulde skrive Dig til, at Du uforsøvet maatte vende tilbage, fordi det ikke lod sig afgjøre skriftligt, men blot mundtligt. Derpaa spurgte han, hvorlænge Du havde eiet Huset, og da jeg sagde ham det, syntes han at regne efter i Hovedet, thi han mumlede nogle Tal, og tog sine ti Fingre til Hjælp. Derpaa spurgte han, hvem Huset havde hørt til, før os, og da jeg sagde ham, Volkmar's, spurgte han igjen, naar og af hvem de havde kjøbt det, og da jeg ikke vidste det, lod han det ogsaa være godt. Men da jeg sagde ham: Jeg holder Dem vel for en honet dom, men De maa ikke tage mig det ilde op, min Neveu kommer nok ikke saasnart tilbage, og naar jeg blot simplemank skriver ham til, at der har været Nogen, som har sagt mig, at han strax skulde komme hjem, saa vender han vist ikke strax, mir nix, dir nix, tilbage, derfor maa jeg bede Dem sige mig Deres høistærede Navn. Derpaa sagde han, og det uden Persiflase: Deri har De Ret, lille Frue, men for Dieblicket maa De love mig,

ikke at aabenbare mit Navn for nogen menneskelig Sjel her. — Jeg maatte give ham min høire Haand derpaa, og jeg blev saa underligt om Hjertet derved, som om jeg gjorde en forporlig Eed, thi Manden gloede paa mig med sine sorte Øine, som om han vilde see mig ind i Sjelen. Skriv, sagde han, og hans Haand rystede, saa der foer en kold Gysen gjennem alle mine Lemmer: skriv De, at han useilbarligt og i det allersildigste maa være her inden een Maaned — jeg er Grev Waldohna! — Seer Du, da han sagde det Ord, tænkte jeg, at Slaget skulde rørt mig paa Stedet. Langsomt gik Manden ud af Salen — endnu veed jeg ikke, hvor han blev af, men nu vidste jeg, hvorfor jeg strax blev saa løierligt tilmode, da jeg saae ham. Det var Grev Hans Oswald der har bygget vort Huus, som han gaaer og staaer paa Maleriet. Han skulde blot have Skrammen paa den venstre Haand, Marskalks-staven i den høire, have det blanke Staalharnisk paa, Elephanten om Halsen og den heligaand paa Brystet, saa havde det været vor gamle Grev Hans Oswald von Waldohna opad Dage!”

To: tregange gjennemlæste Malachini det noget uforstaaelige Brev. — Han skulde worde tigange saa riig, som han var? Hans hele Huus skulde styrte sammen derved? Grev Waldohna havde Manden kaldt sig? — En simpel Lykkeridder kunde Manden ikke være. Hvad Fordeel kunde han have af, uden tilstrækkelig Grund at kalde Malachini tilbage?

Han viste sin Kone Brevet — det angik jo ikke Handelsaffairer, men blot Familieanliggender — og hun samtykkede strax i, at vende tilbage. Gjerne

havde hun gjort det endnu samme Aften. „Jeg er bange for den Mand, sagde hun ængsteligt: men vi maae derhen. Baabenet i Sandet idag — Grif havde ikke ridset det — jeg lod blot, som jeg troede det, fordi J vilde have, at jeg skulde troe det — men Grif havde bestemt ikke ridset det. Det skulde dog vel aldrig have nogen Sammenhæng med Manden derhjemme?“

Malachini lod, som han ikke hørte dette Spørgsmaal, thi den samme Tanke var allerede faren gennem hans Hoved. Men Clara, som ret vel mærkede, at hendes Mand taug forsætligt, gjentog sit Spørgsmaal. Malachini svarte: „Naar Den, der i Eftermiddags har ridset Baabenet i Slotshaven ved Mosbach, og Den, der har besøgt min Tante, ere een og samme Person — nei, det er gandske umuligt — saa maatte han være en reen Hexemester. Baabenet var nylig ridset, og vi have over 100 Miil til vort Hjem.“

„Hvad Dag har da Tante skrevet?“ spurgte Clara i spændt Ferventning.

„En almindelig Fruentimmerstik — Brevet var uden Datum.“

„Nu! vedblev Clara: Kan da den saakaldte Grev Waldohna ikke først have været hos os og derpaa være reist hid? Han behøver jo derfor ikke at reise hurtigere, end Tantes Brev.“

„Tante skriver jo om en gammel Herre, svarte Malachini: og Maleren, som Du og Adolphine holde for Mesteren i Sandet, kan i det høieste være fem: til sexogtyve Aar. Begge kunne umuligt være

een og samme Person, med mindre Sagen gaaer gandske unaturligt til."

„Du veed, sagde Clara noget ængstelig: hvor meget man ellers har fortalt os om vort Huus. Bolckmar's gamle Kammertjener har fortalt mange sælsomme Sagn, som han har hørt af den forrige Eiers Tyende."

„Du troer dog ikke noget deraf, Clara? Har der da, saalænge vi have beboet Huset, tildraget sig noget Overnaturligt deri? Have Bolckmar's eller deres Folk bemærket det mindste af sligt?"

„Nei, det have de ikke, Malachini! svarte Clara, som for at berolige sig selv: Men hvor den sidste Grev Waldohna er bleven af, veed intet Menneske."

„Den Stamme er uddød!" svarte Malachini.

„Det siger man! tog Clara Ordet: Men er det vist? Hvis der endnu levede nogle Waldohnaer? Hvis de kom tilbage, og gjorde Fordring paa deres Eiendom? Den Sidste har, ifølge det gamle Sagn, ikke solgt Huset — han er flygtet. Huset er endnu hans Eiendom."

„Lille tofsede Kone! afbrød Malachini hende: Du glemmer, at denne Historie er tohundrede Aar gammel; at det altsaa blot kunde være den dengang flygtede Greves Arvinger, der kunde gjøre Fordring paa Huset, et det vilde falde disse meget vanskeligt at bevise dette, og at deres Krav, naar Alt kommer til Alt, ved sin Ælde har tabt al Ret."

„Ret bliver evig Ret! sagde Clara alvorfuld: Lader os ikke skjule vor Eiendomsret bag sig en grusom Lov.“

Hun mindedes nu den Samtale, hun, kort før Afreisen fra Wiesbaden, havde haft med Adolphine om dette Huus, og følte sig forunderligt overrasket.

Længe talte Begge endnu om denne sælsomme Begivenhed, og tilsidst bleve de enige om, ikke at reise imorgen, men, for at forebygge alle Formodninger, der kunde skade Malachini's Credit, først at reise fra Wiesbaden om nogle Dage. De vilde da heller ikke begive sig umiddelbart paa Tilbagereisen, men foregive, at det var deres Bestemmelse, ei at tilbringe Resten af Sommeren i Wiesbaden, men benytte den til en lille Udflugt i Schweiz. Naar de reiste hurtigt, kunde de endnu naae deres Hjem i rette Tid.

Begge fik paa eengang det Indfald, at bede Adolphine's Moder lade Datteren reise med dem, og da de lovede at komme tilbage næste Foraar, gav Moderen gjerne sit Samtykke.

Adolphines Hjerter følte sig bevæget af Glæde og af Smerte skifteviis, da hun hørte tale om Reisen. Paa den ene Side Schweiz og Fædrehjemmet og det muntre Liv hos Malachini's — paa den anden den første Skilsmisse fra Moderen og især den Tanke, at hun skulde forlade den Egn, hvor den unge Fremmede opholdt sig — hun vaklede længe. Dog bestemte hun sig omsider for, at reise med.

Malachini's reise ad Basel til, langs op med Rhinen, til Egnen om Rastadt, og vendte sig derpaa til Bensre, da, som de forsikrede Adolphine, vigtige uopsættelige Forretninger kaldte dem hjem, og nu ilte de ad den lige Wei til deres Hjem.

Var det Forsæt eller Tilfælde — Adolphine vidste det ikke — Malachini's talte ikke et Ord om den unge Maler, med hvem de saa tidt havde drillet Pigen, og lod Adolphine, i en fortrolig Samtale, falde et Ord om ham, saa førte Clara strax Taleren paa andre Ting. Gandske sikkert stod Maleren i Forbindelse med Historien derhjemme.

Den gamle Herre havde ikke været der siden. Paa det Spørgsmaal, hvad Dag han egentligen havde meldt sig, svarte Tanten: „Det kan jeg ikke sige Jer saa nøie. Løverdagen før den sjette Søndag efter Trinitatis lagde jeg en stor Suursteg i Rødkøkken. Da stødte Rødkøkken mig hemmeligt i Siden, og da jeg saae mig om, stod Gesigtet for mig. Holder Manden nu Ord — og han saae ikke ud til at være nogen Vindbeutel — saa kommer han her næste Løverdag, i Overmorgen, om Gud vil.“

I spændt Forventning ventede Malachini's hele Løverdagen paa det anmeldte Besøg. — Om Aftenen henimod Ti lod en Hr. Walther sig melde.

Tanten havde Ret. Det var Grev Hans Oswald livagtig, som traadte ind i Bærelset — samme Holdning og Anstand, samme Stolthed og fors

(14*)

nemme Bæsen, som man bemærkede hos Portraitet. Hans Paaklædning var simpel, men smagfuld; hans Sprog noget fremmed, hans Stemme huul. I hans hele Bæsen laae noget Høitideligt, Alvorligt. Malachini og hans Kone, der dog ellers vare saa temmelig hjemme i den fine Verden, syntes at være forlegne ved at knytte en Samtale med ham. Efter de første stiltiende Complimenter begyndte den Fremmede at takke Malachini, fordi han var vendt tilbage fra sin Reise. Han beklagede, at have forstyrret dem i deres Glæde, og spurgte efter Adolphine.

Clara gjorde ham opmærksom paa, at Adolphine ikke hørte til Familien, men var en Comtesse Volkmar. Han havde udtrykkeligt forlangt, at man skulde tie med hans Besøg, og han maatte derfor ansee det som et Beviis paa deres Discretion, at de havde maget det saa, at Adolphine var ude i aften, samt at hun, hvis hun kom hjem, før han forlod dem, strax gik paa sit Bærelse.

„Mit Besøg, svarte det gaadefulde Menneske: angaaer meget Baronesse Volkmar; men jeg veed, at jeg taler med Personer af erkjendt Retsskaffenhed, som ikke ville forurette Baronessen, naar Alt findes, som jeg formoder. Ved mit Forehavendes Uvished er det mig nu hartad kjærere, at Baronessen for det første Intet erfarer deraf. Hvad jeg siger Dem her, vil synes Dem mørkt i første Døielig blik; men behager De blot at skænke mig deres Opmærksomhed et Qvarters Tid, og De vil forstaae mig tydeligere.“

Malachini bad ham sætte sig, og lod Tanten byde ham Vin; men den Fremmede frabad sig den, og sagde i en noget skjærende Tone: „Jeg er vant til Vand fra min Barndom.“

Nu fremtog han et lidet Crucifix af simpelt Træ, og sagde: „Betragter nuie dette Crucifixes Udseende, Høide og Brede. Det er et Vidnesbyrd om Sandheden af det, jeg vil sige Dem. Men inden jeg begynder derpaa, beder jeg Dem sværge, at De ikke, uden mit Samtykke, vil aabenbare noget, Menneſke i Verden, hvad jeg vil fortælle Dem, hverken skriftligt, mundtligt eller ved noget Tegn.“

Malachini tog Korset i Haanden. Det var gandske simpelt udarbejdet af Egetræ. At gjøre den forlangte Fed, syntes ham betænkeligt. Gandske frimodigt yttrede han sin Mening derom for den Fremmede.

„Det Unstødelige, De finder derved, svarte Dem: er ikke ugrundet i Deres Dine. Dog haaber jeg, at De, uden at saare Deres Samvittighed, kan gjøre denne Fed, naar jeg lover, at løse Dem derfra, saafremt det, jeg meddeler Dem, er imod Stat, Religion, gode Sæder eller mod nogen tredie Person. Jeg forlanger den kun, for at jeg, hvis Sagen forholder sig anderledes, end jeg troer, kan staae for Enhver udenfor denne Kreds, uden at maatte befrygte, at vorde dragen til noget Ansvar.“

En liden Stund taug Malachini, overveiende den Fremmedes Ord. Derpaa tog han Korset i sin Haand, og sagde: „Jeg sværger.“

Hele Tiden igjennem havde Clara betragtet den gamle Mand's ærværdige Ansigt. Tunge Lidelsers Byrde laae paa hans høie Pande; en mild Ild brændte i hans store, sorte Dine; Ulykken havde villet nedbøie Manden, men han havde overvundet den ved Fornuft og Religion — saaledes forekom den Udforstfælige hende. Med fast Tillid lagde hun sin Haand paa Korset, og sagde med velgjørende Mildhed: „Ogsaa jeg sværger!“

Men Tanten neiede, bad det halve Fadervor ved sig selv, greb Korset og sagde: „Og jeg item.“

„De veed, begyndte nu den Fremmede med dømpet Røst: under hvilket Navn jeg har ladet mig melde hos Deres Tante, idag for fire Uger siden. At jeg er Den, jeg dengang udgav mig for, beviser disse Dokumenter, som jeg vil overlade Dem til næriere Gjennemsyn, indtil jeg kommer igjen.“

Paa Bordet lagde han nu adskillige Døbes og Vielsesattester, genealogiske Efterretninger og Dokumenter, skrevne paa Pergament og Papir, med Segl i og uden Kapsel. Hans Liighed med Grev Hans Oswald, der stedse tiltog, jo mere levende hans Minder bleve i Talens Løb, stadfæstede hans Udførelse mere end disse, tildeels meget gamle Skrifter, der vare forfattede i forskjellige Sprog, Tydsk, Slavisk, Bøhmisk, Polsk og Latinisk.

„Den Sidste af min Stamme, vedblev Greve Waldohna: der eiede dette mine Forfædres Hus, var Greve Wolfgang Engelbert, den Samme, hvormed Rækken af mine Ahnherrer sluttes i Deres Sal. Et lidet Oliemaleri paa Kobber — her fremtog han af sin Brevtaske en Kobberplade paa en Haands Bredde — er det eneste Arvegods, der er kommen fra ham til mig ved mine Forfædre.“

Det var et fuldkommen lignende Brystbilled af den unge Nonne, der var fremstillet paa det sidste Maleri i det waldohnaiske Billedgalleri. Paa Pladsens Bagside var hiin unge Mand malet, som, paa det samme Maleri, knælte for Klosterjomfruen.

Den lille Kreds rykkede nu tættere sammen. Alle fandt, at den skjøne Himmelbrud lignede Adolphisne. Klokkeren i Taarnet slog elleve.

„Aarsagen, vedblev Greven at fortælle: hvorfor min Ahnherre, Greve Wolfgang Engelbert, maatte rømme Land og Rige, har man aldrig ret faaet at vide. Eftersom hans Sønnesøn fortæller her i en af disse Efterretninger, skal han — det var i Tredivaarskrigens Tid, han flyede — for politiske Meningers Skyld være falden i Unnaade hos sin daværende Fyrste, og, for at redde sin Persons Frihed, have maattet flygte ud af Landet. Han gjennemstreifede Mähren, Ungarn, Gallizien og Rusland; derfra reiste min Tip-Oldefader og Oldemoder, der havde antaget Navnet Walther, til Warschau, hvor ogsaa jeg saae Verdens Lys, og voxte op i Mangel og Armod. Det Sagn, at vor Stamfader havde været en tydsk Greve, havde forplantet sig gjennem alle

Generationer. Min salig Moder hang fast ved den Troe, at jeg engang vilde bringe Familien i Værepaaen, og bad derfor min Fader, at jeg maatte vorde opdragen saa godt som muligt. Indtil hundrede Aar tilbage i Tiden havde vor Familie ikke faaet nogen fin Dannelse, ikke lært saameget som de almindelige Skolevidenskaber. Selv mine vakke Forældre — Greven slog Dinene ned — ernærede sig af deres Hænders Arbeid. Det tydske Sprog var det eneste, som Ingen af os forsømte at lære. Fra min Stamherres Kone indtil min Moder havde det været tydske Piger, mine Forfædre havde ægtet. Det lykkedes mine Forældre, at bringe mig i Piorernes Skole, hvor jeg, foruden Latin og Græsk, ogsaa lærte Fransk, og gjorde meget heldige Fremskridt. Tilfældigviis bemærkede man mit musikalske Talent; mine Læreres Velvillie kunde jeg takke for, at jeg erholdt den fortrinligste Underviisning paa adskillige Instrumenter, og ved deres Anbefaling kom jeg i en polsk Greves Huus, hvor jeg fik Directionen over hans lille Huuskapel. Han tog mig med paa sine mange Reiser til Frankrig, Engelland og Italien; jeg vendte tilbage til min Fødeby, beriget med Kundskaber i mit Fag og med Kundskab om Verden. Her levede jeg nu af, at undervise i Musik, ægtede, efter mine Forældres Død, en tydsk Pige af hæderlig Byrd, og levede stille, meget indskrænket, men ret lykkelig, i min Familiefreds. For nogle Maaneder siden fik jeg fra Kiew, fra min Faders ældre Broder, en ældgammel Mand, Dominikanermunken Pater Remigius, Anmodning om, at besøge ham før hans Død.

Han gav mig disse Papiirer, som han, paa Grund af sine meget indskrænkede Kundskaber, aldrig havde umaget sig med at gennemlæse. Han fortalte mig, hvorlunde han vel troede, at alle disse Papiirer intet Værd havde, men som den Ældste af Familien havde han dog lovet sin Fader, der havde givet ham dem, at gemme dem omhyggeligt. Nu, da han hver Dag kunde vente sin Død, vilde han overant-
 worde mig, som den nuværende Ældste af vor Æt, de skrevne Sager til hvad Brug jeg behagede at gøre af dem. Med den meest spændte Nysgjerrighed gennemfløi jeg de mærkværdige Skrifter. Jeg kunde, trods al min Anstrengelse, kun læse den tiende Deel, og kun forstaae den tyvende Deel. Med min Pers-
 gament- og Papiirskat vendte jeg nu tilbage til Warschau, hvor jeg havde en fortrolig Ven, hvis sjeldne Sprogkundskaber jeg kjendte. Ham meddeelte jeg alle mine Herligheder Stykke for Stykke. De største af Pergamentsbrevene med Segl havde mindst Værdi for mig; de vare kun mine Forfædres Grevediplom og flere Patenter med Standsophvielser. Hvad kunde disse nytte mig? Dem kunde min gode Fader Remigiuss gjerne have taget med sig i sin lille Celle, hvor man, kort efter min Afreise, nedskænkede hans Liig. Beregningerne over, hvad dette Huus havde kostet, fandt jeg mærkværdigere. Den Tanke, at for-
 dre mine Forfædres Arv tilbage — tilgiv den første Glædes Opbrusen — gennemfoer min Sjæl som et Lyn. Dette Grundrids, der, som Underskriften be-
 vidner, er af Grev Hans Oswald's egen Haand, kunde sysselsætte mig hele Dage. Jeg betragtede

mig allerede som det store Palladses retmæssige Eiers mand — jeg var saaledes hjemme deri, at jeg vilde kunne gaae omkring deri i Mørke, uden at tage fejl, og jeg ventede kun paa Dechiffringen af nogle smaae ubetydelige Papirer, for strax at tiltræde Reisen. En Eftermiddag kom min Skriftlærde aandeløs til mig, faldt mig om Halsen og raabte: „Halvs part, gamle Ven! Retop det sidste og mindste Papir er det Bedste — her er det.“

Greven fremviste nogle uanseelige gule Blade i Kvart, der vare beskrevne med meget klæselig Munkeskrift. Oversættelsen — vedblev han — lod saaledes:

I
 Gud Faders
 Gud Søns
 og
 Gud den Helligaands
 Navn.

Lovet være Jesus Christus
 i Evighed
 Amen.

De farefulde Tidsomstændigheder, der true overalt, og den Frygt, at de fjendtlige Hærskarer, fremfor Alt ville hjemsoge Kirkernes og Klostrenes værgeløse Mure, og formasteligen forgribe sig paa det, som findes i dem af Klenodier og kostbare Kirkekar, saavel som den kun alt for visse Udsigt, at Intraderne og Indkomsterne af vort Klosters tilhørende Præbender og liggende Grunde, ikke

ville vorde prompte, punctligt og fuldstændigt indbetalte i Løbet af den forestaaende Krig, have bevæget os til, herved at slutte følgende Pantsættelses: Overeenskomst med Hans Høivelbaarenhed Hr. Wolfgang Engelbert, Greve af Waldohna, Oberst ved Livvagten, Geheime: Kæmmerer, samt Arve:, Læns: og Jurisdictionsherre til Hirschensprunk, Steinmark, Wüsterik, Binsenbruch og Waizgülden, fast og ubrødeligt, i den bedste, lovmæssigste Form.

§ 1.

Med vor Forvalterske, den i Gud andægtige Søster Gjertrud, overantvorde vi, imorgen efter Primen *), til Hans Høivelbaarenhed Hr. Greven:

1. Et stort Guldbæger med niogfyrgetyve store orientalske Tafelstene fra Bihapur **), indfattede neden ved Foden.

2. En liden Guldkalk, hvis Fod er prydet med en grøn Brillant af nioghalvfemtesindstyve Gran og med tre: og tredive Rosenstene ***) fra Golkonda ****).

3. En Onyr af tre Tommers Høide og to Tommers Brede.

4. En Inful †), gjennemvirket med Guld og Sølv og besat med ethundredogtre Brillanter, tretten Kirsebær: perler ††) og halvfjerdsindstyve Rubiner.

5. Et Jesusbarn af Sølv, Dinene af Stjernesaphirer †††), Armbaandene besatte med eenogtyve Topaser.

*) Det er, efter den første Bedetime om Morgenens Klokken to, da alle Nonner maae møde til Bøn i Choret.

***) En berømt Demantsgrube i Usten.

****) Det samme som Rosetter.

†) Ogsaa en østerlandsk Demantsgrube.

††) En Bispehue.

†††) Saaledes kaldte, fordi de have et Kirsebærs Størrelse.

††††) Naar Spidsen slibes af Saphiren, da spiller den, naar Lyset falder paa den, med en bevægelig sexstraalet Stjerne, og kaldes derfor Stjerne: Saphir.

6. En Messedragt, hvorpaa eettusindsyvoghalvfem:tesindstyve Perler ere syede; Otteogtyve af dem ere gandske sorte.

7. En Amulet af en Smaragd til tolv Karat.

8. Et Crucifix af Bernsteen, i eet Stykke, Længden tretten Tommer, Tværforsat fem Tommer.

9. En Halskjæde, hvori findes syvoghalvfjerdsinds:tyve blege Amethyster fra Bjerget Carmel.

10. En Monstrants af Guld med femhundredogniog:tredive mørkkarmoisinrøde Karfunkler *).

11. En Rosenkrands **) af eethundredoghalvtred:sendstyve Hyacinther og femten store søgrønne Aquamariner.

12. Femten Rader store Perler af hvidt Vand, hver Rad en brabantisk Allen lang, tæt trukken.

13. Et Halssmykke, hvori ere indfattede treogtrediv:sendstyve Stykker Chrysopaser og en stor mørkeblaa Opas.

§ 2.

Samtlige disse Klenodier, Klædningsstykker og Smyk:ker, der, efter hosliggende Taxation, ere vurderede til tretusind Mark i Guld ***), tager Hr. Greven i sin Forva:ring, som rentefrit Pant, og betaler os derimod, saalænge Krigen varer, hvert Aar prænumerando tretusind Mark Sølv ****). De første tretusind Mark har Greven allerede afbetalt idag, hvorfor herved qvitteres.

*) Et gammelt ellers brugeligt Udtryk for ædle Granater.

**) I en Rosenkrands findes altid ti smaae og een stor Kugle femten Gange. Ved de første beder man Ave Maria, ved de sidste Paternoster.

***) En Mark Guld udgjør 36 Dukater.

****) I den daværende Tid udgjorde en Mark Sølv 8 Rd. Cour.; nu udgjør en fin kölnsk Mark $13\frac{1}{2}$ Rd. sachsisk, eller 14 Rd. preussisk.

§ 3.

I ethvert Krigsaar er eet af disse Stykker forfalden til ham, og det efter Naden, saaledes, at den store Guldkalk med de niogfyrgetyve Tafelstene er forfalden til ham efter det første Krigsaars Forløb, o. s. v. Skulde, som Gud forbyde, Krigen vare i tretten Aar, saa have vi intet mere hos Hr. Greven eller hans Arvinger at fordre.

§ 4.

Hvad Hr. Greven, om Krigen ikke vedvarer i tretten Aar, har at give tilbage, det giver han, som han har erholdt det, ubeskadiget tilbage til os, eller til dem, som følge os i vort Embed.

§ 5.

Dette, saavel som den punctlige Forudbetaling af de tretusind Mark Sølv aarlig og den helligste Tausked, bekræfter Hr. Greven, efterat have nydt den hellige Nadver, imorgen aarle efter Bønnen, ved en høi Eed, som han aflægger i vor i Gud andægtige Søster Gertrud's Hænder.

Men vi Tre, som vide deraf, have, i vort Klosters Navn, egenhændigt underskrevet denne Overeenskomst og forsynet den med vort Klosters Segl tætunder Grevens Navn og Baaben. Og er der bleven forfærdiget to ligelydende Afskrifter ved vor Søster Priorinden, een for os og een for Hr. Greven. Og saa er det da vor Billie, at denne Overeenskomst skal holdes i alle sine Puncter og Clausuler, saasandt hjælpe os Gud ved sin eenbaarne Søn vor Herre, den hellige Guds Moder og alle Helgene. Amen.

Givet i vort Kloster af de himmelske Annunciaders Orden paa St. Stephansdag, i Aaret eettusind sextenhundred: og sytten efter Christi Byrd.

Wolfgang Engelbert Grev Waldohna.

Onufria, fyrstelig Abbedisse.

Seraphia, Priorinde.

Gertrud, Forvalterse.

Lovet være Jesus Christus i Evighed! Amen.

„Hvad vedkommer os denne to Aarhundreder gamle Panteforskrivning?“ spurgte Clara i spændt Forventning.

„Efterskriften her, svarte Greven: som er af min Ahuherre Wolfgang Engelbert's egen Haand, vil give Dem Svar herpaa. Disse faa, meget ulæseligt skrevne Linier, der ved Tiden ere blevne endnu utydeligere, have, som min skriftkyndige Ven paa staaer, været de allervanskeligste at dechiffrere. Det maa vel ogsaa have været Aarsagen, hvi Ingen af mine Forfædre har gjort denne vigtige Opdagelse, der ved Guds Tilskikkelse er bleven mig til Deel. Jeg underkaster imidlertid gjerne disse Linier en Tredies Drøftelse, om De maatte kjende en stiltiende Mand, som var dygtig dertil. Men inden jeg forelæser Oversættelsen af disse for os Alle saavel som for Baronesse Wolckmar høistvigtige Linier, som de omtrent kunne lyde i Nutidens Sprog, maae De love mig, nøie at ville følge min forklarede Stamherres Bestemmelse, der her er at betragte som hans sidste Villie. Saameget bedre kan De love det, som den Fordeel, min Opdagelse skaffer Dem, dog altid bliver betydelig nok.“

Som mine Læsere, saaledes ahnede nu ogsaa Malachini's den sælsomme Begivenheds Udvikling, og stiltiende gave Begge Greven deres Haand.

Denne bemærkede endnu, at, efter Sammenhængen at dømme, maatte Grev Wolfgang Engelbert have skrevet dette efter sin Flugt fra Fædrelandet. Hverken Datum eller Sted var angivet deri. Med bevæget Nøst læste han følgende:

„Guds Fred med Alle, som læse dette!

At jeg har maattet forlade Dig, min helligt elskede Gertrud, har smertet mig dybest. Jeg eier nu Intet af Dig i denne øde Verden, Intet, uden ovenstaaende Underskrift og det Ege-Crucifix, som Du kysede med en stille Bøn, da jeg, Dagen før man tvang Dig til at tage Sløret, overraskede Dig i Din Moders Bærelse, og Dit herligt trufne Billed paa Kobber, malet af Mester Frei...

„Freier rimeligviis, afbrød Malachini Greven — den berømte, dalevende Maler, som ogsaa har malet den smukke Altertable i vor Domkirke.“

„Efter dette lille Billed skulde Mester Freier male mig et større. Jeg havde valgt det søde Dieblif, da Du, Morgen efter St. Stephansdag, overgav mig Eders Klosters Skatte, da Du, i mit Livs sødeste Dieblif, havde hvilet i mine Arme, da Du trykte det sidste Afskedskys for dette usle Jordliv paa mine Læber, og da jeg svor Dig evig Kjærlighed for Dine Fødder. Det første Udkast var lykkedes Mesteren fortræffeligt. Færdigt malet har jeg aldrig seet det. Ak, havde jeg dog dette Billed her i min stille Ensomhed, saa var jeg dog ikke allene! Men klage vil jeg ikke. Endnu er jeg ung, endnu har jeg jo Dit lille Billed. Det skal følge mig overalt, det og Korset, som — sælsomt nok — tilfældigviis har samme Størrelse, Brede og Høide som Bernsteenskrucifixet.

Jeg veed, at vor Kjærlighed var strafværdig, og det er en Trøst for mig, at betragte min nærværende Glendighed som en Følge af Guds Bredde for hine salige Diebliffe, Din søde Kjærlighed skjenkede mig. Jeg lider jo for Din Skyld, Du tilbødte Himmelbrud! Hisset over Graven, hvor ingen Menneskefordom gjælder, skal jeg vente paa Dig, og, med de Saliges Henrykkelse, trykke Dig til mit længselsfulde Hjerte. Med stille Glæde gaaer jeg herfra, før Du, thi her spire ingen Blomster for mig mere. Følg mig snart. Dine Farver ere: himmelblaa og hvid — derpaa vil jeg kjende Dig. Salig vil jeg prise mig, naar den

hvide Dødsblilie i min Dødsstund vinker ad mig fra Himlens
rene Blaa."

Atter vender jeg mine Ord til Dig, min Elskede! Og Du seer ikke dem, ikke de hede Taarer, jeg, blødhjertet som et Barn, har ladet falde paa Papiret. Lad mig tale med Dig. Det er jo det eneste, som ikke er mig nægtet.

Marthe forstaaer mig ikke. Med christelig Barmhertighed har hun taget sig af mig i dette vilde Land, hvor jeg vankede forladt omkring, og ikke havde det, jeg kunde hælde mit Hoved til. Hun taler mit Modersmaal; hun har pleiet mig, da jeg var svag og syg. Mit Liv, som hun frelste, tilhører hende; mit Hjerte Dig! Dig allene har jeg elsket. Dig allene vil jeg elske, saa længe Livet rører sig i mit martrede Bryst. En eneste Dreng bærer mit Navn. Blid og mild, som hans fromme Moder, vil han ikke tage Sværd i Haand, for at hævne sin ullykkelige Faders Forsmædelse. Navnet Waldohna, i Aarhundreder nævnet med Ærefrygt, vil forsvinde, min Æt forgaae.

Længe vil jeg ikke leve, mine Kræfter svinde hen, og Ulykken er vorden træt af at forfølge mig. Guds Haand løser efterhaands mine Lænker. Hvad jeg betroer Bladet her, har jeg sagt min Søn. Nu, midt i Krigsurolighederne, er det ikke Tid, at den umyndige Yngling kan gjøre sin Ret til Fædrearven gjældende, og over hundrede Dagsreiser fjernet fra min Fødeby, formaaer jeg ikke, der at gjøre de nødvendige Foranstaltninger til hans og hans Arvingers Bedste. Paa dette Blad nedskriver jeg derfor, hvad der kan tjene ham, hans Børn og Børnebørn, til Gavn og Fromme. Give Gud, at det aldrig maa falde i urette Hænder!

Saa tjene da Følgende til Efterretning for Alle, som bør vide det:

Faa Dage før jeg forlod mit Fædreland, lykkedes det mig, lovmæssigt hos Kjøbmanden Morten Balzer paa Korntorvet at deponere de fulde 36000 Mark Sølv, som jeg, efter at have fradraget de, strax ved Udleveringen af Kirke- og Klosterkatten, til Klosteret af de himmelske Annunciaders Orden udbetalte 3000 Mark, endnu havde at betale; jeg gjorde det, for at Klosteret kunde faae sine tolv Anviisninger, hver paa 3000 Mark, udbetalte. Morten Balzer har accepteret dem til Udbetaling i de bestemte tolv Aar. Jeg er altsaa Klosteret Intet skyldig. Alt Alt forholder sig saaledes, sværger jeg ved Gud den Almægtige.

Da nu den usalige Krig i mit Fædreland alt har raset i tyve Aar, er altsaa den ovenmeldte Kirke- og Klosterkat mig tilfalden og min retmæssige Eiendom. Og er det min Billie, at man dermed skal forholde sig saaledes.

Midnatten efter St. Sylversterdag 1617 er den omtalte Skat bleven indmuret og nedgravet af mig, tre paalidelige Bjergmænd, en Muurmester og min Slotsfoged Wiesel. To hele Aarhundreder giver jeg mine Efterkommere i lige Linie Tid til at gjøre deres Fordringer gjældende. Men forsømme de den lange Frist, da

Greven standsede nogle Dieblikke, og læste forleggen videre:

... . Da vise de, ved deres lange Ligegyldighed, at Skjebnen ei har agtet dem værdige at besidde saa store jordiske Goder, og da vil jeg ikke gjøre Indgreb i Forsynets Styrelse, men anordner herved, at naar Skatten findes formedelst denne Bekjendtgjørelse, der er at betragte som min sidste Billie, da skal den tilhøre Den, der eier mit Huus, eller Dens Arvinger, som har eiet mit Huus, hvori Skatten befinder sig i Aaret eetusind ottehundredogserogtyve."

„Det er Baronesse von Volkmar!" raabte Maslachini's, som af een Mund, med siensynlig Glæde.

„Dog skal Den — vedblev Greven — der, for medelst disse Linier, er Marsag i, at Skatten findes, erholde den femte Deel i rede Penge. I dette Die: med skal Skatten vurderes paany af tause og eedsvorne kyndige Mænd. — Men hvis Den, der har eiet Hus: set Sylvesteraften 1826, ikke eier det mere, men lever endnu, naar Skatten er opgravet, da tilfalder ham al: ligevel den ham bestemte Part af Skatten. Dog skal han da udbetale den daværende Eier ogsaa en Fem: tedeel af Skattens Værdi i rede Penge. Er han, paa den Tid, Skatten findes, ikke ilive mere, da træde hans Arvinger ind i hans Rettigheder og Forpligtelser.“

„Forstaae vi altsaa hverandre ret, sagde Gre: ven, idet han lagde de nu meget interessante Blade et Dieblif tilside: da have mine Forfædre, ved deres Ei: gegyldighed mod disse høistvigtige Papiere, mistet der: res Ret til Skatten; Enken efter Minister von Volck: mar var, som Deres Tante har fortalt mig, i Bes:iddelse af Huset Sylvesteraften 1826. De har kjøbt det af hende i Marts 1827. Jeg er Den, som fremlægger dette mærkværdige Dokument for Dem. Altsaa har Baronessen at fordre $\frac{3}{5}$, De $\frac{1}{5}$ og jeg $\frac{1}{5}$ af Skatten.“

„Meget rigtigt! svarte Malachini smilende: Om Femtedelene ere vi enige, men det Hele, Skatten, fattes endnu.“ — „Den findes nok!“ svarte Greven, tog atter Papiret ihænde, og den lille Kreds aandede sagte, for ei at tabe et eneste Ord, og han vedblev at læse, lang: somt og roligt:

„Skatten ligger, hvert enkelt Stykke gjemt i en lille Blikkapsel og forsynet med mit Vaaben, i et lille Skriin af sort Jernblik, og dette er forsynet med tre Laase, hvortil ingen Nøgler findes. Men ovennævnte Skriin staaer i en Kiste af støbt Jern, der er forsynet

med fire Laase. Ei heller hertil findes nogen Nøgle. Jeg har adspredt alle syv mod Verdens fire Hjørner. Een har jeg fastet i Slotsdammen; Fire har jeg nedgravet ved Pillerne af Stadens fire Porte; Een har jeg ladet raspe til Fiilspaan, som jeg har adspredt i Luftten, og den sidste har jeg fastet i en Smedeild. Saaledes har jeg, i det hellige Tal Syv, betroet samtlige Nøgler til de fire Elementer, Vandet, Jorden, Luften og Ilden. Men Kisten af støbt Jern have vi

Samme Dieblif blev der ringet tregange paa Portklokken, saa det gjenlød i den store Slotsgaard, og Alle fløi op fra deres Sæder.

„Det er Adolphine!“ sagde Clara, liigbleg, med skjælvende Læber.

„Den unge Baronesse melder sig i rette Tid! sagde den Gamle: To Sekler have Greverne Waldohna ladet hengaae. Samme Minut, som Gaarden løses, træder hun ind i Huset, hvis Grund skal aabne sig og skjænke hende uhyre Rigdomme.“

Man hørte Porten aabnes, man hørte Døren lukkes op og i. Adolphine gik paa sit Bærelse. Da Alt igjen var stille, tog Greven Papiret, og læste videre :

. . . . Men den støbte Jernkiste have vi, under Bøn og Belsignelse, nedgravet tre Alen dybt, tre Fod Norden for det grønne Taarns Grundsteen.“

„Det grønne Taarn?“ spurgte alle Tre paa eengang. — „Som De vil have seet, sagde Malaschini: har mit Huus vel fire Taarne, men Ingen af os kjender noget til et grønt.“

„Maaskee skal det være: det graae Taarn?“ spurgte Greven, uden at vorde forlegen, idet han stirrede paa den ulæselige Haandskrift.

Malachini greb selv Bladet. Man kunde læse det for „graa“ og „grøn“, men noget graat Taarn fjendte man ligesaa. „Vi falde, sagde Malachini til Greven: vi falde de fire Taarne, som de hedde fra utænkelige Tider, nemlig Herretaarnet, fordi de herstabelige Bærelser ligge i dens Nærhed — Huusholdningstaarnet, fordi Kjøkkenet og Forraadskamrene støde dertil — Tjenerstaarnet, fordi Domestikværelserne ligge tæt derved — og Klokketaarnet, paa hvilket De vist har bemærket et meget smukt Uhr.“ — Dette slog netop tolv.

„Taarnet melder sig! svarte Greven, halvt i Spøg, halvt i Alvor: Men for idag intet mere. Det er silde, og vi ere Alle angrebne. Imorgen mere derom.“

Han gik, og lod Papirerne blive hos Malachini's. Kun Crucifixet og det lille Billed tog han med sig.

Den halve Deel af mine Læsere ville fatte Misstanke til Greven, den anden Halvdeel troe ham. Just saaledes vaklede ogsaa Malachini's. Hundrede Omstændigheder talte for ham, hundrede imod ham.

Jeg kunde fylde adskillige Ark, om jeg vilde fremsætte alle de Muligheder og Sandsynligheder, alle de Men og Maaskee, hvormed Malachini's piinte sig. Naar mine Læsere sætte sig i deres Stilling, vil deres Skarpsindighed selv kunne finde dem.

Hovedspørgsmaalet var, om man skulde grave efter Skatten, eller bortvise Greven. I sidste Fald

Kunde man forudsee, at naar han selv troede at være vis i sin Sag, vilde han strax vende sig til Adolphine og hendes Moder, thi deres Andeel var jo størst. Vilde disse lade grave efter, saa kunde Malachini, naar han havde tilstrækkelig Sikkerhed for den Skade, Fundamentet af hans Hus kunde lide derved, ikke nægte dem det, thi dem var jo den formeente Skat udtrykkelig anvist. Men da Enken og hendes Datter Intet torde foretage sig uden Curator og Formynder, blev Sagen derved mere udbredt, og den Mistanke vilde falde paa ham, at han ikke undte den kjære Adolphine og hendes Moder denne Skat. Tillod han derimod strax, at der groves efter Skatten, da var det let muligt, at Huset kunde styrte, og hvo erstattede ham denne Skade? Den fattige Musikus fra Warschau ikke; den ufornuende Baronesse ligesaalidet.

Greven selv syntes ham at være en retskaffen, høistagtværdig Mand. Havde han været mindre redelig, let kunde han da have fundet en Credie, der, for en anstændig Priis, havde kjøbt Huset af Malachini, i Løndom opgravet Skatten og deelt den med Greven. I saa Fald havde Denne faaet Halvdelen, istedetfor Femtedelen — en Forskjel af adskillige hundredtusinde Rigsdaler.

At Papirerne vare ægte, derom kunde man ikke tvivle. Men hvo kunde vide, om de ikke maaskee vare skrevne af en Phantast, der vel nedstammede fra Grev Waldohna, men for Tidsfordriv, eller for at bedrage en Credie, eller Gud veed, af hvad Aarsag, havde opdigtet den hele Historie?

Men selv forudsat, at Alt havde sin fuldkomne Rigtighed, et Spørgsmaal blev det dog, om denne meget anseelige Skat ikke allerede var bleven opgravet i de to lange Aarhundreder. Tre Bjergmænd, en Muurmester og en Slotsfoged skulde have nedgravet den. Kunde ikke Een af disse fem Personer have talt derom, ikke skriftet det for en Præst? Kunde ikke de selv, eller en Sjette, efter Greve Wolfgang Engelberth's Landsforviisning, have hævet den? — Og fandtes den ogsaa, saa var det dog endnu tvivlsomt, om Klosteret havde modtaget de 36000 Mark Sølv, thi i andet Fald havde jo Klosteret, eller Den, der, efter dets Ophævelse, var traadt i dets Rettigheder, Fordring paa Skatten.

Men den sidste Omstændighed oplystes allerede næste Morgen. Ved en Ben, der var ansat ved Sæcularisations-Commissionen, lod Malachini slaae efter i det ophævede Annunciadeklosters gamle Aftæ og Regninger, og af dem saae man, at Klosteret, for Wolffgang Engelbert, Greve af Waldohna's Regning, hos Morten Balzer havde hævet 3000 Mark Sølv hver St. Stephansdag i de tolv Krigsaar fra 1618 til 1629. Greven havde, efter selve Dokumentet, betalt de betingede 3000 Mark til Klosteret Aar 1617, og altsaa havde Staten ingen Fordring paa Skatten, hvis den skulde findes.

Denne Opdagelse bekræftede tillige, paa en overraskende Maade, Rigtigheden af den warschause Musiklærers Dokumenter, og nu var Spørgsmaalet

Kun, om de Rigdomme, som, for tohundrede Aar siden, bleve Jorden overantvordede, endnu fandtes deri.

Hverken kunde eller vilde Malachini nu modsætte sig Eftergravningen. Greven indfandt sig igjen om Aftenen Klokken ti. Med megen Deeltagelse hørte han, at man, ved Klosterets Regninger, var bleven overbevist om hans Udsagns Rigtighed.

Nu aftalte man, at lade tre Bjergmænd, Schweizeren og en Architect aflægge Eed, at de vilde forsøge Skattens Opgravning. For at undgaae Alt, hvad der kunde vække Opmærksomhed, vilde man ikke lade grave hver Dag, men kun om Løverdagen, og deri til bestemme Midnatstimerne mellem Elleve og Et. Man vilde begynde Gravningen ved Herretaarnet, og hvergang skulde der, fra Grevens og Malachini's Side, være Een tilstede.

Som ovenmeldt, fandtes der tre Kjelder:Etager under det grevelig:waldohnaiske Pallads. Kun den øverste havde man betjent sig af; de nederste havde intet Menneske betraadt i utænkkelige Tider.

Nu lod man Døren bryde op til Herretaarnet, der førte til de dybe Kjeldere, og hidtil havde været tilmuret med store Kvaderstene. Ledfagede af Greven, Lanten og de eedsvorne Arbeidere, steg Malachini's, forsynede med Fakler, Krudt og Kompas, et hundredeogtolv Trin ned i den underste, høit og dristigt hvælvede Kjelder. Luften var reen, Gulvet belagt med Kvaderstene, som vare fastgjorte til hver:

andre med smeltet Bly. Kjelderer løb hen under hele Huset; man kunde gaae rundt omkring; i de fire Hjørner stode de fire Taarnfundamenter med deres uhyre tykke Mure, Alt sammenloddet med Bly, og Alt forenet med Jernankere og Jernkramper, som om Bygningen skulde trodse en Evighed. — Ved hvilke af disse vældige Grundpiller laae den nordlige nedgravne Skat?

Nøie undersøgte man ved alle fire Taarne, om der intet Spor fandtes i det med Kvaderstene belagte Gulv; men ingensteds blev man det mindste vaer. Stenene laae ligesaa omhyggeligt og regelmæssigt indmurede i den ene Egn, som i den anden, og det tog man halvt om halvt for et godt Tegn, thi havde Nogen hemmeligt opgravet Skatten, da havde han neppe gjort sig den Umage, at tilmure Stedet saa nøie. Efter at man havde taget Alt i Diesyn trindt omkring, slog Klokken Eet. Nu steg man op igjen, og besluttede, næste Løverdage at begynde Værket selv med Glæde.

To Løverdage efter hinanden hidkom Greven, der i Mellemtiden opholdt sig ubemærkt i en nærliggende lille Stad, med Bjergfolkene paa den bestemte Tid. Den første Gang fulgte Malachini ham til det forventningsrige Arbeid; den anden Gang Clara. Begge Aftenerne havde de undersøgt Herretaarnets nordlige Omgivelser; deres Bestræbelser vare frugtesløse. Tredie Løverdagasten traf Naden Tanten. Dennes gang skulde der graves ved Klokketaarnet.

Silde om Aftenen kom der Bud fra et nærliggende Gods, at dens Eierinde, Tantens Søster, var

bleven angreben af et Slagflod. Hun frygtede, at hun ikke oplevede Midnat, og bad derfor Malachini's samt sin Søster ret indstændigt, de vilde komme til hende ufortøvet.

Denne Bøn — denne Bøn om det sidste Afskeds-
kys for dette Liv — kunde og torde man ikke af-
slaae.

At overlade Forretningen i Kjelderen til den fremmede Greve allene, kunde Malachini's ikke for-
svare for Hovedinteressentinderne, Baronesse Volck-
mar og Adolphine. Det nærmeste og naturligste,
som paa eengang randt Alle i Tanke, var derfor, at
lade Adolphine selv paatage sig Bagten. Clara
lovede at gjøre hende bekendt med Sagen; dog fandt
man det endnu ikke raadeligt, at underrette hende om
dens sande Sammenhæng. Clara sagde hende der-
for blot, at nogle Mure i Huset syntes at være sunk-
ne, at dette, efter Sagkyndiges Dom, maatte hid-
røre fra en Feil i Fundamentet, at en hurtig Unders-
søgelse var nødvendig, at fornødne Arbeidsfolk der-
for vilde komme her med en Architect endnu i aften,
at de selv vare gangne med i Kjelderen, naar de
ikke vare blevne kaldte til deres døende Tante, at de
ikke kunde give Kjelderne til Priis for de fremmede
Folk uden Opsigt, og at de derfor bade Adolphine
paatage sig denne lille Forretning for i aften.

Men Malachini skrev til Greven, meldte ham
Marsagen, hvi Tanten, hvis Tour det den gang var,
ikke kunde komme, underrettede ham om, hvad Clara
havde sagt Adolphine om Sagen, og bad ham ud-
give sig for den omtalte Architect.

Denne Billet gav man Mureren; han skulde til-
 stille Greven den, saasnart han kom. Lillige sagde
 man Mureren og Schweizeren, at de ikke skulde tale
 om Skatten til Adolphine, men blot lade, som om
 de undersøgte Fundamentet.

Malachini's ilte til den døende Tante, og Klof-
 ken elleve kom to Bjergmænd med Mureren, for at
 begynde deres Arbeid.

Paa Adolphine's Spørgsmaal, hvor den tredie
 Bjergmand og Architecten bleve af, svarte de, han
 kom snart bagefter med Herren; Schweizeren ventede
 dem ved Porten, og vilde derpaa føre dem ned i
 Kjelderens. Adolphine lod sig, ad den frygtelig-dybe
 Bindetrappe, lede ned af begge Bjergmændene. Den
 deilige Pige i blændende-hvid Natdragt mellem de
 fulsorte Bjergtrolde, Mureren med to flartbrændens
 de Fakler foran — saaledes stige de ned i den uhyre
 Hvælving.

Tre Fod Norden for Klokketaarnets Grundsteen
 begyndte Bjergmændene at bryde Kvaderstene op.
 Her laae, ligesom i hele Kjelderens, Kvaderstene i
 smeltet Bly. Arbeidet var tungt, og da den tredie
 Bjergmand og Schweizeren vare fraværende, gik det
 kun langsomt fra Haanden. En Stund saae Adol-
 phine paa Folkens Anstrengelse; lidt efter lidt blev
 hun kjed deraf. Hyllet i sit bløde, himmelblaae
 Shawl, satte hun sig paa en ny opbrudt Steen,
 støttede sin Arm paa Klokketaarnets udstaaende Grund-
 muur, lagde Hovedet i sin lille Haand, og snart —
 det var jo hendes vanlige Sovetid — faldt hendes
 trætte Dienlaage uvilkaarligt til.

Endnu havde ikke Drømmeguderne, der omflagsrede hende, overmandet hende gandske, da hun, halvt isovne, hørte de Ord: „Du her, min Kjærlighed og mit Liv?“

Hun slog Dine op, og i glad Skræk sprang hun op fra sit Sæde, thi den unge Maler fra Wiesbaden laae for hendes Fødder.

Forstrækket over hendes Skræk, sprang han op fra Jorden, og den piinligste Forlegenhed sammenspressede hans Bryst. Udstrækkende sine Hænder imod hende, spurgte han, med Mistroe til sine Dine, sine Sandser, sin Forstand: „Du her? — Her? — Og nu i Midnatsstunden, dybt under Jorden?“

Forvirringen smykkede Adolphine med tusind fortryllende Yndigheder. Hun stirrede paa den unge Mand, der, fra Begyndelsen af, var forekommen hende som et overnaturligt Væsen. Brændende randt Blodet gennem hendes Hjerte. „Denne Jord var min, svarte hun: jeg staaer ved Grundpilleren af min Faders Huus.“

„Denne Jord Din? spurgte Ynglingen, og bævede, thi nu begyndte han at troe, at Adolphine var et overjordisk Væsen: Er dette Din Faders Huus? — Er Du en Waldohna? — Er Du ikke en Søster til Drengene i Haven ved Wiesbaden? — Ikke den Pige, som slumrede hist i den skryggesfulde Slots-have? Tal, for Guds Skyld, tal, er dette Din Faders Huus? — Hvi vandrer Du i den rædsomme Midnatsstund, her i Jordens Afgrund, Du himmelste, Du salige Aand? — Have Disse (han pegede paa Arbeidsfolkene) forstyrret Dig i Din For-

lighed? — O, vord et dødeligt Væsen, vord et Mens
neske, som jeg, at jeg kan elske Dig!”

Smilende treen Adolphine ham nærmere. Hun,
som før troede saa let, at han var en Aand, glæde-
de sig over, at den gaadefulde Mand selv ansaae
hende derfor. Hun vilde fortsætte Spøgen, og blev
i den Rolle, han havde givet hende.

„Jeg er Den, I saa, sagde hun nu med sin
nydige Stemme: thi jeg er overalt, jeg kan være,
hvor jeg vil.“

„Saa boe i mit Hjerter! raabte han ømt: Fra
den Tid, jeg saa Dig førstegang, er Du mit Livs
Høieste. Jeg har allerede kjendt Dig som Barn, el-
sket Dig som Barn!“

„Som Barn? udbrod Adolphine forundret:
Hvor har I da seet mig?“

„Run malet, Du hellige, skjonne Væsen, og
Dine Farver, Blaat og Hvidt, have derfor, ligesaa
min Barndom, været mig de kjæreste i Verden.
Men sig mig, Du saure Jesusbrud, hvad — neppe
vover jeg at spørge Dig derom — hvad fører Dig
ned fra Din Himmel paa denne Jord?“

Adolphine begyndte at frygte, at den unge Frem-
mede var vanvittig, og i det første Dieblik havde
troet, at Malachini's i ham havde villet overraske
hende med den omtalte Architect. „Endnu, svarte
hun: endnu har jeg aldrig svævet i Himlens lyse
Regioner; jeg har altid vandret her paa Jorden.“

„Men hvad gør Du da her, i denne rædsomme Bolig under Jorden?“ spurgte den unge Mand i spændt Forventning.

„Jeg bevogter min Skat! svarte hun smilende, idet hun pegede paa hiint Sted, hvor Arbeiderne allerede havde gravet saa dybt, at man neppe kunde see deres Hoveder: Men hvo er J, og hvad søger J, paa denne usædvanlige Tid, her i min stille Bolig?“

„Dig, ubegribelige Bæsen, tør jeg ikke skuffe; mit Navn er Wolfgang Engelbert, og min Æt kaldes Waldohna.“

„Waldohna!“ raabte Pigen i heftig Skræk, og faldt ud af sin Rolle, men i det samme lød der ogsaa et jublende: „Fundus, Fundus!“ eenstemmigt fra Arbeidernes Mund. Thi i det samme hellige Dieblif stødte de med deres Hakker mod Jernkistens Laag, og med et høit: „Glück auf!“ slog de tre vældige Slag derpaa, saa det gjaldede igjen i den uhyre Hvælving.

Adolphine var næsten afmægtig af Skræk, thi hun vidste Intet af nogen Skat. Men den unge Greve, som om Morgenen var kommen tilbage fra Mainz og først her blev indviet i Sagens Sammenhæng, hvorpaa han af sin upasselige Fader sendtes til Kjælderen i Dennes Sted, sprang hid, og først da Bjergfolkene raabte: „Raadige Frøken!“ forsvandt hans Indbildning om Adolphines overjordiske Natur.

Paa Infulen og Messedragten nær, hvis Bæb var worden Støv, fandtes Alt ubeskadiget i de tretten Blikkapseler, og Bernsteenscrucifixet havde rigtig samme Størrelse som Egetræeskorsket.

Beløbet af det Hele udgjorde, efter eedsvorne Mænds Burdering, langt over en halv Million Rigsdaler Courant i Bærdi. De vakkre Malachini's erholdt, ifølge den tohundredaarige Bestemmelse, den femte Deel deraf i rede Penge.

Men den egentlige Skat hæver den unge Greve paa St. Stephansdag dette Aar. Hans Fader har nemlig tilkjøbt sig sine Fædres Pallads af Malachini, og fra øverst til nederst udpyntes og forskjønes det nu, thi paa den ovennævnte Dag skal Præsten hellige det Baand, der, alt fra Barndommen af havde slynget sig om Grev Wolfgang Engelbert og Adolphe ved to lignende Billeder.

S. Claren.

D'Palonne, Napoleons Søn *).

I den franske Republik's fjerde Aar, beboede en ung og smuk Kone, Fru Duvar, hvis Mand var ansat ved Armeen, den mellemste Etage af et Hotel i Gaden du Rocher i Paris. En Brigade: General havde med denne Dame sluttet en hemmelig Kjærlighedsforbindelse, som kun skulde endes med den Enes Død. Et Barn var Frugten af denne Forbindelse. Han lignede sin Fader paafaldende, og røbede allerede tidligt en udmærket Character. Ubemærkt blev han opdragen i Lyceum: Buonaparte, beskeden bragt til Skolen St. Cyr, endnu beskeden sendt som Underlieutenant til et Infanterie: Regiment, efterhaands forfremmet til Capitain, Escadronschef og Oberst. En ubeskrivelig Lidenkab folte denne Mand indtil sin sidste Stund for Keiser Napoleon. Selv har han fortalt sin Historie fra sin Fødselsdag indtil han fattede den Beslutning, at forvise sig selv (mod Udløbet af Aaret 1817), Stilen i hans Fortælling er simpel, uden Overdrivelse. Deeltagende i meget afvexlende Optrin og vigtige Begivenheder, behøver han kun at fortælle, for at interessere sine Læsere. Allerede i Drengen see vi et Forvarsel paa det, han en gang skal vorde. I Unglingen kjender man en Heltesøn. Som ung Mand giver han, ved første Leilighed, Prøver paa den meest glimrende Tapperhed. Vi ville følge ham et Dieblisk paa hans Løbebane.

*) D'Palonne er et Anagram af Napoleon.

Keiseren kommer til St. Cyr's Militair-skole, for at besøge denne Planteskole for Officerer. Dette Besøg beskrives i Værket saaledes:

Skolens Gouverneur faaer Befaling, at lade Gelederne aabnes. Indtil mindste Detail vil Napoleon see denne glimrende Ungdom, der brænder efter den Ære, at døe for ham, endnu mere, end for Fædrelandet. Gelederne aabnes; man præsenterer Geværet. En glimrende Generalstab omgiver Napoleon. Ærefrygtfulde følge ham alle de Marskalkker, som han har skabt og som kun leve ved ham og for ham; de søge at læse i hans Dine, at gjætte hans Tanker, at forekomme hans mindste Ønsker. Mønstrende gaaer Napoleon ned ad første Geled, og da han er kommen til Bataillonens venstre Fløi, vender han sig bag det, for at undersøge det andet Geled. Han gaaer mig hurtigt forbi, men dreier sig strax omkring. Jeg saae ham: en kold Sved bedækkede min Pande, tusinde forskellige Indtryk afløstes i min hele Tilværelse; jeg saae ham! — Men hvilken Overraskelse! Disse Træk ere mig ikke ubekjendte — det er det livagtige Billed af min første Ven, af min Beskytter, hvis Træk ville blive evigt indprægede i min Erindring. Ak, siger jeg til mig selv: han er død; det er ikke min Ungdoms Støtte, som staaer for mine Dine; det er kun min Fyrste. Imidlertid fattede jeg mig igjen. Napoleon havde den Bane, at gjøre Spørgsmaal til de Elever, hvis Ansigt behagede ham og hvis Forældre han kjendte.

„Er ikke det — spurgte han vor General, som fulgte ham: Er ikke det den unge Leon Duvar?“

„Jo, Sire!“

„Er De tilfreds med ham?“

„Meget vel, Deres Majestæt!“

„Jeg frygter — sagde han, idet han klappede mig paa Kinden: Jeg frygter, Du er for lille til at blive Officeer. Hvad siger Du dertil, Leon?“

„Sire! svarte jeg med en Fatning og et Mod, hvorover jeg siden selv maatte undre mig: Man siger, at jeg har samme Høide og Væxt, som Deres Majestæt.“

Denne Raivitet bragte ham til at smile. „Nu, saa kan man vel gjøre en Underlieutenant af Dig!“

„Jeg troer, Sire, at der, ei engang paa hvore Fløi af første Beled, findes Noget der er Dem mere hengiven, end den lille Leon.“

„Godt, jeg skal tænke paa Dig.“

Han gif, og gav mig endnu nogle kjærlige Diekast. Jeg veed ikke, om jeg i dette Dieblif bedrog mig, men jeg troede, og jeg troer endnu, at han havde givet meget til, dersom hans iøvrigste Rang havde tilladt ham, at trykke mig til sit Bryst et Dieblif.“

Nogle Dage efter modtog vor unge Helt et Officcerspatent, og blev forestillet Keiseren i Thuillierierne.

Efter mangehaande Tilskikkelser af Skjebnen, og med Napoleon's Minde i sit Hjerte, gif Oberst Duvar til de forenede Stater, og her endte han sit Liv. Da man i Nordamerika fik Efterretning om Napoleon's Død, blev han mørk og ordknap. I hele Uger var han borte fra sit Hjem. Om Aftenen, den

1ste August 1821, fandt man, paa en Fjeldpynt ved Havbredden, hans Klæder og hans Brevtaske. Paa et Papiir havde den ullykkelige unge Mand skrevet:

„Jeg følger ham!“

Et flygtigt Besøg i London.

Jeg svømmede paa det svigfulde Element, og havde betroet mig til et Fartoi, der hidtil var mig fremmed — til en Dampbaad. Gandske forundret betragtede jeg dette Fartoi, hvis kunstige Indretning — der træder istedetfor Seil og Vind — jeg endnu aldrig havde havt Leilighed til at iagttage. Da vi gik under Seil, eller rettere under Damp, fløi vi afsted med Lynets Hurtighed. Snart seilede vi om Pynsten af Dover, og iilte ad Themsen til. Vi fore op ad Strømmen, og befandt os snart inden Murene af London, Stædernes Stad i Europa. Allerede det udvortes Syn syntes mig at stadfæste Engellændernes Paastand, at London allene er ligesaa stor, som Frankrigs største Stæder tilsammentagne.

Hele Floden var bedækket med Fartoir af alle Slags og alle Størrelser; Baad paa Baad seilede op og ned, nogle med Fødevarer, andre med Kul, atter andre med Lystfarende; kort, det Hele lignede mere en befolkert Stad, end en Flod.

Det Indtryk, det første Syn af denne syv engelske Mill lange og over en Mill brede Verdensstad, med sine 150,000 Huse, og sin Million Indbyggere, gjorde paa mig, vilde just ikke have været meget behageligt, hvis ikke de skønne Omgivelser havde formildet det Mørke deri, thi den hele uregelmæssige Huusmasse, som løber fort, snart i brede, snart i snevre, krumme Gader, er, lige til Taarnenes Ruppel, altid indhyllet i Ruldamp. De Bygninger, som begrænse de store, til Lystvandring indrettede grønne Pladser, have et smudsigt Udseende, og Pragtbygningerne bemærker man neppe blandt de øvrige.

Ubeskrivelig er Boutikernes Pragt. De indtage hele Husenes Kjelderstige, og ere talrigere, end i nogen anden Handelsstad. Snart bemærkede jeg, at den uhyre Mængde Fruentimmer, som man hele Dagen, men især om Aftenen, træffer her, ikke just ere her, for at kjøbe, men at de, paa disse Steder, have Stævnemøder med deres Tilbedere, og det paa en saa fri og utvungen Maade, at Kjøbmanden ei engang synes at bemærke det.

Med ødsel Rundhed er der, Sommer saavel som Vinter, sørget for Stadens Belysning. Paa Gaderne og i Boderne synes Gaslysens Glands at gjøre Solens Skin undværligt.

Underligt nok, at Raadhuset i London ikke er større end i mangan tydsk Provindsialstad. Ved Indgangen til den store Sal, som findes deri, staae to Ræmper, slet udskarne af Træ, og ligesaa slet malede,
(16*)

om hvilke Folket fortæller de forunderligste Spøgelsehistorier.

St. Paulskirken med sine to Taaer og Kuppel, er ærbærdig og majestætisk. Jeg besøgte den under Gudstjenesten, og fandt kun faa Mennesker deri.

Større, end i nogen anden stor Stad, er Glædespigerne's Antal. De ere, som de fleste engelske Fruentimmer, meget smukke, og hævde indbyrdes en vis Rang. De fleste af dem ere gifte Koner og unge Piger, som ansees for Blufærdigheden selv. I fremmede Huse give de sig til Priis for Bellystilingerne — den almindelige Mangel paa Mandspersoner skal være Skyld deri. Iøvrigt holde Engellænderinderne strengt paa Ærbarhed i Tale og Gjerning, og man kan, ved eet eneste Ord, miste deres Gunst. Saaledes løb jeg tidt an. Engang saae jeg min Bert's Datter sye paa en Skjorte, og spurgte i min Tro: Skyldighed, om hun Ingen vidste, der vilde sye nogle for mig. Hun svarte mig ikke, men saae vredt paa mig. En af mine Benner sagde mig siden, at man med ærbare Fruentimmer aldrig maa tale om Linned, Strømpebaand og deslige.

Konerne behandles ofte med megen Haardhed af deres Mænd, og vove ei engang at beklage sig derved. Et Exempel, at en Mand har solgt sin Kone paa offentligt Torv, har jeg, under mit Ophold i London, ikke oplevet. Rimeligviis er dette Tilfælde bleven en Sjeldenhed.

Engellænderne's Hilsener stikke snorrigt af mod andre Nationers. Ofte hørte jeg sine Herrer tiltale deres Befjendte med et: Damn Ye, You dog, how

do You do? (Fordømt være Du, Du Hund, hvorledes har Du det?) eller: You son of a whore, where have You been? (Du Hoerunge, hvor har Du været?) — Og ligesaa djærve ere de i deres øvrige Underholdning. Kun i Fruentimmerselskab ere de stille og tilbageholdende; men neppe kunne de oppebie det Dieblif, da de igjen kunne komme paa deres egen Boldgade.

Om Selvmord hørte jeg hver Dag tale. Aarsagen dertil afsnødte mig min høieste Forundring, medens Engellænderne betragtede dem som høist fornuftige.

Naar man, i andre Lande, gaaer til Hvile, begynder man i London først ret at forlyste sig, og naar Morgenens dæmmer, finder man Alt paa Benene endnu. Om Eftermiddagen Klokker tre:fire hilser den fornemme Verden sig endnu med et: „God: morgen,“ og efter Middagsmaaltidet, der i Almindelighed holdes Klokker sex:syv, ønsker man sig God: aften; en Middag har man altsaa slet ikke i London. Et saadant Middagsmaaltid varer ofte til langt ud paa Natten, og strax ovenpaa kommer Theen. Saa længe man spiser, tales kun lidet, og Alt holder sig saa temmelig inden Erbarheds Skranke; men saa snart Dugen tages af Bordet, hvilket er et stumt Tegn, at nu skulle Damerne gaae, saa komme først de stærke og gode Drikkevarer. Nu holder man ud til den lyse Morgen, og Solen finder gjerne de Fleste under Bordet. I selve Selskabsalen staaer, bag et Gardin, et Meubel, som afhjælper en af Naturens

første Fornødenheder, og Gjæsterne betjene sig deraf, uden mindste Undseelse.

Heel anderledes er den store Højs Liv og Tummel. Fra den tidligste Morgen til den sildigste Nat er der en evig Gaaen og Kommen, en Kjøren og Riden og Skrigen blandt den flittige og ørkesløse Folkeklasse. Fødemidler bringes allerede i Morgendæmringen til Staden; længere hen komme i lange Rækker, Kulbogne med kolossalske Heste for; sildigere følge Karosser og Kabrioletter med Herrer og Damer, saavel som utallige Fodgængere. Nyhedsudraabere, med Sedler paa Ryggen og Hatten, tilbyde hver Forbigaaende deres Vare for nogle Pence — og saaledes veksle Optrinene hele Dagen i alle Stadens Quarterer; om Aftenen er Brimlen mindre, men vedvarer til efter Midnat.

Paafaldende derimod er den dybe Stilhed, som om Søndagen hersker overalt. Dette er Hvilens og Andagts Dag for den arbejdende Klasse, og Kjedsommelighedens Dag for den fornemme Verden. Alle larmende Forlystelser ere strengt forbudne, og Mange see derfor Aftenen imøde med Længsel.

J. W. v. Göthe.

Den persiske Prinds.

Nogle Aar før Keiserinde Catharina's Død opstod mellem to kongelige Prindsen af det persiske Rige, en frygtelig Krig om Thronfølgen. — Den egentlige Thronarving havde allerede tiltraadt sin Regjering, da hans anden Broder fræved ham Sceptret og satte sig paa hans Throne. Der fægtedes blodige Slag, men alle faldt uheldigt ud for den retmæssige Regent, thi det største og mægtigste Partie var paa hans Broders Side. Den egentlige Fyrste søgte tilsidst sin Frelse i Flugten, og undveeg til Rusland, paa hvis Grændse just Fyrst S stod, for at holde Die med begge Hære. Han kastede sig i Dennes Arme, og gjorde ham bekjendt med sit Forsæt, at gaae til Petersborg, for at bede Keiserinden om Hjelpetropper. S tilbød strax, at vise den kongelige Flygtning alle mulige Tjenester. Der laae just et stort Skib seilfærdigt, som skulde gaae til Petersborg. Paa dette lovede han Prindsen og de med ham undvegne Venner en Plads. Med Tak og Glæde tog han mod dette høimodige Tilbud. Hans Kostbarheder — en anseelig Skat af Guld; og Sølvstænger, Diamanter og andre Juveler — bleve strax bragte ombord. Men neppe fik den russiske Feltierre Rys om Skattens Tilværelse, før han udkastede den skjændige Plan, at berige sig dermed.

Han hidkaldte sine fortroligste Officerer, og idet han lovede dem en betydelig Deel af Byttet, med:

deelte han dem sin æreløse Plan, ifølge hvilken den persiske Prinds, saasnart han, for at skuffe det russiske Folk, var traadt ombord paa Skibet, skulde erklæres for en Rebel, for en Fjende af Riget; og derpaa, tilligemed sit Følge, kastes i Søen.

Allt lykkedes. Samme Dieblig den ulykkelige Flygtning besteg Skibet, skete den aftalte Erklæring. Russernes brølende Skrig forkyndte de Forraadte deres skræffelige Skjebne.

Den forfærdede Prinds blev stødt ned af Skibstrappen, og da han, i sin Fortvivlelse, omklamrede den med sine Hænder, afhug En af Fregattens Stabsofficerer ham dem begge. Hjælp og værger løst sank han ned i Søen og druknede.

Hans Følge styrtede rasende mod Skibsfolket og Soldaterne, og anrettede et frygteligt Blodbad. Men Russernes Overlegenhed var for stor, de Trostaste fandt Alle deres Grav i Bølgerne, og Prindsens Skat blev Røvernes Bytte.

Ubegribeligt er det, at denne umenneskelige Rædselsgjerning kunde blive dulgt for Catharina i en Række af Aar. Og dog erfarede hun den ikke, før S allerede havde annammet sin velfortjente Løn.

En af de overbordkastede Perser svømmede iland, og var saa lykkelig at slippe over Grændsen til sit Fædreland. Her kastede han sig for den nye Konges Fødder, og fortalte ham Alt.

Broderkjærligheds Følelse vaagnede i Fyrstens Bryst, og da han kun havde stræbt efter Thronen, ikke efter sin Broders Liv, rystede den frygtelige Fortælling ham dybt.

Gjerne havde han hæbnet det skjændige Snigmord, men han havde ikke tilstrækkelige Beviser. Saaledes blev da den Uskyldiges Død ustraffet, undtagen af Usurpatorens Samvittighed, indtil omsider en tredje, ligesaa herskesyg Broder, ogsaa stødte ham fra Thronen.

Han flyede nu ogsaa til Rusland, og hans Flugt lykkedes ham bedre, end hans Broder. Lykkeligen kom han til Petersborg. Vicekansleren, Grev Ostermann, skaffede ham Audients hos Keiserinden. Catharina bevilgede hans Bøn om Hjælpetropper, og 60,000 Mand fik Ordre, at marschere til Persien.

Men samme Dieblif, Keiserinden igjen stod op af sin Throne, kastede Perser-Prindsen sig for hendes Fødder, og bad om Tilladelse til, at foredrage endnu en Bøn. Overrasket bød hun ham at tale frit.

Hu fortalte han sin ulykkelige Broders Drab. Catharina blegnede, hendes Hjerte var dybtrystet, hendes Dine funkede af Brede, og høitideligen lovede hun den strengeste Hævn.

Forgjæves søgte de Skyldige at formilde hendes Brede. Hun gav Befaling til den alvorligste Undersøgelse, og da Sandheden kom for Dagen, bleve atten Stabsofficerer infamt kasserede og sendte til Siberien.

Dr. Kaufnick.

Træk til en Skildring af Katharina den Anden.

(Fra Prindsen af Lignes Mémoires et Mélanges historiques et littéraires, T. 2, Paris 1827 *).

Alt var hos Katharina den Store afmaalt og methodisk. Hun besad den Kunst at høre, og saadan Færdighed i Aandsnærværelse, at hun syntes at bemærke, selv naar hun tænkte paa Andet. Hun talte ikke for at tale, og gjorde dem gjeldende, som talte med hende. Keiserinde Marie Theresia havde mere Tryllekraft og Forførfelighed. Hun tilfredsstillede og henrev mere ved første Dietkast, ligesom

-
- *) Forfatteren, Prinds Carl Joseph af Ligne, Ætling af et af de ældste og største Huse i Nederlandene, var født i Brüssel den 23de Mai 1735. Han tjente i sin Ungdom med Udmærkelse ved Keiserinde Maria Theresia's Hære. I sin modnere Alder nød han for sin Elskværdighed, sine Talenter og sin Dannelse en høj Gunst ved Marie Antoinettes Hof. Henimod sit halvtredstindstyvende Aar reiste han paa Grund af, eller maaskee under Paaskud af, Familieanliggender til Petersborg, hvor han vandt Katharina's særdeles Vndest, saa at han senere endog af hende kaldtes tilbage for at ledsage hende paa Reisen til Krimm. I en Alder af 77 Aar endte han, den 13de December 1814, et Liv, hvorom er sagt, at Enhver af dets Forherligelser vilde ene have været tilstrækkelig til at skabe en Navnkundighed. (S. R. S.)

hun selv henreves af Uttraa til at behage Alle i Allmindelighed, og af sin Ynde, som forsynede hende med mindre studerede Midler. — Katharina forhøjede det mindre stærke Indtryk, hun gjorde. De lignede hinanden deri, at Naturens Alt sammenfaldet vilde fundet dem uden Nædsel — Intet i Verden vilde bragt dem til at vige. Deres store Sjæle vare pantsrede mod Gjenwordigheder; Begeistringens ilede foran den Ene, og vandrede efter den Anden.

Havde Katharina den Stores Kjon tilladt hendes Virksomhed, som en Mand, der selv kan see Alt, indfinde sig allevegne, gaae ind i alt Enkelt, saa vilde der ikke have været en eneste Misbrug i hendes Rige. Paa dette Enkelte nær var hun uidentvivel større end Peter den Første, og vilde aldrig have sluttet hans vanærende Kapitulation ved Pruth. Anna og Elisabeth vilde derimod været maadelige Mænd; som Qvinder, regjerede de ikke uden Ære. Katharina forenede de Egenskaber, hun fandt hos dem, med alle dem, der have gjort hende til Skaberinde snarere end til Selvhersterinde af hendes Rige. Hun var let større Politiker, end hine to Keiserinder, vovede aldrig noget, som Peter den Store, og, seirrig eller fredstiftende, havde hun aldrig nogen Modgang.

Keiserinden havde alt Ludvig den Sjortendes Gode, det vil sige, alt hans Store. Hans Pragt, hans Fester, hans Naadegaver, hans Kjøb, hans Bram, lignede hende. Hun holdt bedre sit Hof, thi det havde intet enten Theatralisk eller Overdrevet; men den militære eller asiatiske Blanding, der fremstillede meer end tredve forskjellige Folkets rige

Dragt, paabød Urefrygt. For bedre Kjøb troede Ludvig sig flere voren, og Alexander en Søn af Jupiter Ammon. Katharina's Ord havde upaatvivelig stor Vægt, men hun gav sig ej Mine af at lægge den derpaa. Det var ingenlunde den udvortes Tilbedelse, hun fordrede. Man skjælvede ved Synet af Ludvig den Fjortende; man var rolig ved Synet af Katharina. Ludvig var beruset af sin Berømmelse; Katharina søgte den og udvidede den uden at tabe Hovedet derover. Midt under det uophørlige Feerie af hendes romantiske Triumftog fra Tauris: Overraskelser, Eskadrer, Eskadroner, Illuminationer i fem Miles Omkreds, forhexede Paladser, Haver skabte af hende paa een Nat, midt under Seirvindinger, under Hyldinger, seende for sine Fødder Balachiet's Hospodarer, Caucasus's afthronede Konger, Familier af forfulgte Tyrster, som anraabte hende om Hjælp eller Tilflugtssted — sagde hun, da hun besaae Balpladsen ved Pultava, til sine Omgivelses: „See, derpaa beroe Rigerne! En Dag afgjør deres Skjebne. Uden den Feil af de Svenske, hvorpaa De have gjort mig opmærksom, mine Herre, skulde vi ikke nu være her.“

Hun taledes om den Rolle, man bør spille i Berden, men vidste at det er en Rolle. Hvilken Rolle hun end havde været bestemt til at spille, vilde hun med sin dybe Forstand have udført den ligesaa godt. Men Keiserindens Rolle passede bedst til hendes Ansyn, til hendes Gang, til Højheden af hendes Sjæl og Umaaleligheden af hendes Aand, hvilken var ligesaa vidtstrakt som hendes Rige. Hun kjendte sig selv

og kjendte Fortjenester. Lykke eller Gunst fandt Sted i Ludvigs Balg. Katharina satte hver Mand paa rette Hylde. Hun sagde mig engang: „Jeg leer ofte, naar jeg er ganske alene, ved at see en Generals eller en Ministers Ophævelser, fordi jeg behandler hans Fiender godt. De ere ikke derfor mine, siger jeg hos mig selv. Jeg bruger dem, fordi de have Talent, og jeg gjør mig lystig over dem, som indbilde sig, at jeg ikke mere vil betjene mig af Folk, de ikke elske.“

Hun brugte endog ofte som Modvægt til Rogles Anseelse Andres, hvilke desaaarsag fordoblede Nidkjærheden og vare mere opmærksomme paa sig selv. Med Hensyn paa alle hendes Midler til at see sig betjent og ikke at ledes af Nogen, skrev jeg hende engang til: „Man taler saa meget om Kabinettet i Petersborg! Jeg kjender ikke noget mindre, thi det har ifkun nogle Tommers Udstrækning. Det stræffer sig fra een Tinding til den anden, og fra Nærsens Rod til Haarenes.“

Da Keiserinden forlod et af de Guvernementer, hun havde besøgt, gjorde hun, endnu idet hun steg i Bognen, Komplimenter, Taksigelser og Foræring. Jeg sagde: „Deres Majestæt synes at være vel tilfreds med alle disse Folk!“ — „Ingenlunde, svarede hun: men jeg roser ganske højt, og jeg skjæms der ganske sagte.“

Hun har aldrig sagt andet end gode Ting (des mots bons); men aldrig gode Indfald (de bons mots.) „Er det ikke sandt, sagde hun engang: gode Indfald har De aldrig hørt af mig? De ventede ikke at finde

mig saa dum?" Jeg svarede hende, at jeg sandelig altid hos hende havde troet at burde have Forstanden i Baaben, at hun tillod sig Alt, og at hun var et sandt Fyrværkerie; og at jeg holdt mere af hendes upyntede Samtale, som kun blev høj, naar det gjeldte skønne Træk af Historien, af Følelse, af Storhed eller af Statsstyrelsen.

„Hvad Figur tiltroede De mig?" spurgte hun. Jeg svarede: „Stor, stiv, med Dine som Stjerner, og Fiskebeensskjort." (hun var liden og livelig.) Det morede hende; og hun lod mig det ofte høre. „Jeg troede, føiede jeg til, at der aldrig var Andet end at beundre; og Beundring er meget kjedsommelig." Det er denne Modsetning af Simpelt i det, hun sagde i Selskab, og i den store Daad, hun udførte, som gjorde et pirrende Indtryk. Hun loe over en Flauehed, over en Dumhed, og morede sig over Intet. Hun tog Deel i den ubetydeligste Spøg og betjente sig deraf paa den snurrigste Maade af Verden. Jeg havde fortalt hende, at jeg for at rede mig ud af en Vebredelse, en Dame i Petersborg gjorde mig, fordi jeg ikke talede nok, og fordi jeg saae ud som jeg kjedede mig i hendes Selskab, havde svarret: jeg nyss havde erfaret, at en Tante, der havde opdraget mig, laae for Døden. Da nu Keiserinden engang kjedede sig paa en stor Repræsentationsdag, sagde hun til mig: „Jeg er nær ved at miste min Onkel?" — Jeg hørte, der blev sagt bag ved mig: „Vi skal have Hofsforg." — Man søgte efter Onkelen i Kalenderen, men fandt ham ikke.

„Er det ikke sandt? sagde hun engang til mig: Jeg skulde ikke have Forstand nok for Paris? Jeg er overbevist om, at ifald jeg havde været som de Fruentimmer i mit Land, der reise derhen, vilde man der aldrig have budet mig tilbords.“ — Hun sagde undertiden til mig ved at tale om sig selv: Deres Uforstyrrelige (Votre imperturbable), fordi jeg engang, da vi taledes om Sjælens Egenskaber, havde sagt, at det var hendes. Dette Ord morede hende, især, naar hun for at gjøre det endnu læn- gere, sagde: „Jeg har da Uforstyrrelighed (de l'im- perturbabilité.) Set af hendes Breve til mig, skre- vet under et Søslag i den sidste Krig med Sverige, hed det: „Det er under Kanonernes Lyd, som bringer mit Slots Vinduer til at skjælve, at Deres Uforstyrrelige skriver Dem til.“ Jeg har ikke seet noget hurtigere og bedre gjort, end hendes Planer ved denne uforudseete Krig, hvilke hun, skrevne med egen Haand, sendte til Prinds Potemkin under De- zjakovs Beleiring. Neden under stod: „Har jeg gjort rigtig, min Lærer?“

„Hvad forlanger De? sagde hun engang til mig: Frøken Gardel har ikke lært mig mere. Det var En af disse gamle franske Guvernanter som havde maattet forlade sit Fædreland. Hun havde lært mig nok til at gifte mig med i mit Nabolag. Frøken Gardel og jeg, vi gjorde os ingen Forventning om alt dette.“ — Hun beskyldte sig altid selv for Uvidenhed. Da hun engang blev ved dermed, bestemte at jeg havde beviist hende, at hun kunde udenad Perikles, Lykurg, Solon, Montesquieu, Locke, og

Athens, Spartas, Roms, det nye Italiens, Frankriges skjønneste alvorlige Tider, og alle Landes Historie, sagde jeg til hende: „Siden Deres Majestæt saa vil, skal jeg sige om Dem, som Pater Griffets Tjener sagde om ham, da han for mig beklagede sig over at Herren aldrig vidste hvor han havde gjort af sin Tobaksdaase, sin Pen eller Tørklæde: Troe mig! Den Mand er ikke det, De anseer ham for: paa sin Videnskab nær veed han Intet.“

Reiserinden betjente sig af denne sin Paastand paa Uvidenhed, til at gjøre sig lystig over Læger, Akademier, Halvlærde og falske Kjendere. Jeg indrømmede hende, at hun ingen Kjender var enten af Malerie eller Musik. Jeg beviste hende endog engang mere end hun vilde have, at hendes Smag, i Henseende til Bygninger, var maadelig. „Tilstaae, sagde hun, og viste mig sit nye Palads i Moskau: at det er en prægtig Række af Gemakker.“ — „Det er, svarede jeg hende: skjønt for et Hospital; men for et Residents slot ynkeligt.“ — Imidlertid gjøre, uagtet nogle Feil i Architekturen, hendes Bygninger Petersborg til den skjønneste Stad i Verden. Hendes Smag for Kunsten traadte istedenfor hendes Smag i den, hvilken jeg nægter hende af Frygt for at finde hende uden Dphor beundringsværdig. Hun har i sin Residents sammendynget alskjønns Mesterstykker. Hun brammede af at forstaae sig paa Mynter; men jeg svarer ikke derfor.

Jeg sagde hende, at hun idetmindste maatte indrømme, hun besad een Videnskab. „Og det er?“ spurgte hun. — „Den at komme i rette Tid.“ —

„Det forstaaer jeg ikke.“ — „Deres Majestæt har aldrig sagt, ladet sige, forandret, befalet, begyndt og fuldendt noget uden til den rigtige Tidspunkt.“ — „Maaskee, sagde hun: seer det saaledes ud; men lad os undersøge det til Grunden. Det er Prinds Orlov, som jeg skylder en Deel af mit Rige; thi det er ham, som har raadet mig at sende min Flaade til Archipelagus. Det er Prinds Potemkin, jeg skylder Lauris og alle de Tartarflægters Fordrivelse, der bestandig truede Riget. Alt hvad man kan sige, er, at jeg har opdraget disse Herrer. Det er Marskalk Romanzow, jeg skylder mine Seire. Jeg har sagt til ham: Hr. Marskalk, her vil vanke Prygl! Det er bedre at give dem end at faae dem. Det er Michelson jeg skylder, at Pugatschew blev tagen, da han var nær ved at komme til Moskau og maaskee længere. Troe mig! Jeg har intet Andet end Lykke, og er man lidt tilfreds med mig, kommer det af, at jeg besidder lidt Fasthed og Eiighed i mine Grundfætninger. Jeg giver de Mænd, jeg bruger, megen Myndighed. Betjener man sig undertiden i mine Gubernementer ved Persiens, Tyrkiets og Chinas Grændser, til at gjøre ondt, saa meget desværre! Jeg stræber efter at faae det at vide. — Jeg veed nok, at man der siger: Gud og Keiserinden skulde straffe os; men den Eine er vel høit oppe og den Anden vel langt borte. Men saadanne ere Mændene, og jeg er kun et Fruentimmer.“

Hun har sagt til mig: „Man ligner mig meget urigtig, det vædder jeg paa, i Fjert Europa, med Jer

Andre. Man siger bestandig, at jeg vil spille Bankes rot, at jeg lever saa høit. Min lille Husholdning gaaer dog altid sin Gang." — Hun holdt af dette Udtryk; thi naar man holdt Lovtale over den Orden og Tidssinddeling, hun iagttog i sit Arbeide, svarede hun ofte: „Man maa jo indrette sin lille Husholdning."

Hendes Lands Styrke viste sig i det, man uegentlig kalder Hjertets Svaghed. Iblandt dem, som Udhyllingen efter eller Deeltagelsen i hendes Arbeider undertiden har kaldet til hendes inderligste Fortrolighed, og i Kraft af hendes Følelser givet Plads i sin Kejsersborg, har aldrig Nogen haft enten Magt eller Indflydelse. Men naar man var dannet af hende selv til Forretninger, efter at være prøvet ved Meddelelse af dem, hun vilde betroet nogen, saa var man hende nyttig. Dette Balg, altid hædrende paa begge Sider, var Rettighed til at sige og at høre Sandhed. Saaledes har jeg seet Grev Moronow, der fuldkommen udøvede denne Dyd, stedse rede til for den at opoffre sin Gunst; jeg har seet ham modsige, beskytte, anbefale, forfægte, modstaae. Jeg har seet, at man takkede ham derfor, og at man beundrede hans Trofasthed som Ven, hans Oprigtighed og hans naafadelige Attraa til at gjøre det Gode og paa god Maade.

Hun sagde til mig: „Min foregionne Odselshed er Sparfommelighed; det bliver Alltsammen i Landet og kommer engang tilbage til mig. Jeg har vel endnu nogle smaa Hjælpeskilder; men da De har sagt mig, at De vilde sælge, bortspille eller tabe de Demanter,

jeg maatte give Dem, see saa er her kun for hundrede Rubler omkring mit Billede i Ring."

Hun har givet af alskjønns Grunde: foruden det Slags Odselhed, hvorum jeg har talet, hvilken hun besad som en stor og mægtig Hersker, gav hun af Ædelmod, som en skøn Sjæl; af Belgjørenhed, som et godt Hjerte; af Medlidenhed, som Fruentimser; og til Belønning, som en Mand, der vil betjenes godt. — Hun gav Alt en egen Vending. Hun skrev for Exempel, til Grev Suparow: „De veed, at jeg Ingen forfremmer udenfor hans Tur. Jeg er ikke i Stand til at gjøre en Ældre Uret; men det er Dem, der har gjort Dem Selv til Marsskalk ved Polens Erobring."

Hun har bestandig paa Reisen Peter den Førstes Billede paa sin Tobaksdaase, og hun sagde til mig: „Det er for at spørge mig selv hvert Dieblif paa Dagen: hvad vilde han befale, hvad vilde han forbyde, hvad vilde han gjøre, dersom han var i mit Sted?" Hun har forsikret mig, at Noget af det, der gjorde Keiser Joseph den Anden elskværdig i hendes Dine, var, foruden den Behagelighed, han altid bragte ind i vort Selskab, hans Lighed med Peter den Første i Virksomhed og i Lyst til selv at lære og at lære Andre, og i hans Selvopoffrelse. „Han er alvorlig, sagde hun til mig: og dog behagelig. Han tænker bestandig paa nyttige Ting, og hans Hovedarbejder bestandig. Jeg beklager de Uretfærdige, som ikke have følet hans hele Værd."

Rejserinden var meget elsket af hendes Geistlighed, hvis Rigdomme og Myndighed hun dog havde formindsket og indskrænket. Da Pugatschew, i Spidsen for sine Røvere, gjennemstreifende Landet, med blottet Sabel traadte ind i Kirkerne for at lade bede for sig, tog en Præst ved hans Nærmelse, Sakramentet, og gik ham imøde med de Ord: „Forøg Dine Forbrydelser, Ridding, med at myrde vor Herre Jesus Christus i mine Arme! Hug Hovedet af mig, om Du tør! Jeg har nylig bedet for vor store Rejserinde.“

Man torde aldrig tale ilde enten om Peter den Første, eller om Ludvig den Fjortende i Rejserindens Paahør, heller ikke sige det mindste Ondt om Religion og Sæder. Neppe torde man tillade sig noget lidt dristigt, men tæt tilsløret, hvoraf hun da loe ganske sagte. Hun tillod sig aldrig noget Letsindigt, hverken af hint Slags, eller om Personer; kun vorde hun undertiden i den Paagjeldendes egen Nærværelse, en meget fin Spøg, som endtes med noget Behageligt for ham selv.

Jeg har havt Leilighed at bemærke hendes Mod. Først vi førte ind i Barzisarai, revne tolv Heste, der vare altfor svage for vor store Bogn, os til en Srint eller bleve rettere sagt selv revne did. Man maatte vente at brække Halsen. Jeg vilde være bleven meget mere bange, dersom jeg ikke vilde have seet, om Rejserinden var bange. Hun var rolig, som ved Frokosten, hvilken vi nylig havde forladt.

Hun var fræsen i sin Læsning. Hun vilde hverken have noget Sørgeligt eller noget alt for fint i Kraft:

uddraget af Aand og Følelse. Hun holdt af Lesages Romaner, Moliere og Corneille. „Racine er ikke min Mand, sagde hun: undtagen i Mithridates.“ Rabelais og Scarron havde forhen faaet hende til at lee, men hun erindrede det ikke mere. Hun havde kun liden Hukommelse for Alt hvad der var uden Bærd eller af liden Interesse, men hun havde aldrig glemt noget Interessant. Hun holdt af Amyots Plutark, Amelot de la Soussaies, Tacitus og Montaigne. „Jeg er en Nordens Gauleserinde, sagde hun til mig: jeg forstaaer kun gammelt Fransk, jeg forstaaer ikke det nye. Jeg har villet drage Nytte af de fløgtige Herrer Ister i Frankrige. Jeg har prøvet dem. Jeg har undertiden skrevet dem til. De have kjædet mig og have ikke forstaaet mig. Jeg undtager min gode Beskytter Voltaire. Veed De, at det er ham, som har bragt mig i Mode? Han har betalt mig godt for den Smag, jeg mit hele Liv har fundet i at læse ham; og han har, i det han morede mig, lært mig meget.“ Rejserinden hverken yndede eller kjendte den nye Literatur, og hun besad mere Logik end Rhetorik. Hendes flygtige Arbejder, hendes Romedier for Exempel, havde et moralsk Diemed, saasom Rejselse af Rejsende, af Folk paa Moden, af Morder, af Sekter, især af Martinister, hvilke hun ansaae for farlige. Alle de Breve, jeg har fra hende, ere fulde af store Ideer, stærke, overmaade lyse, undertiden kritiske med Skarphed, især naar Noget i Europa vækkede hendes Harm; ogsaa rige paa Munterhed og Godlidenhed. Der er i hendes Stil mere

Klarhed end Lethed. Hendes alvorlige Bærker ere grundige. Hendes Historie af Rusland kan, efter min Mening, maale sig med Henaults Tablettes chronologiques. Men de smaa Skatteringer, inde i det Enkelte, Farveblanding, vare ikke hendes Styrke. Frederik havde heller ikke Farveblanding; men han havde undertiden det Dyrige, og var mere Videnskabsmand end Katharina. Hendes største Forstillelse var, ikke at sige Alt hvad hun tænkte og hvad hun vidste; men aldrig kom noget Tvetydigt eller Listigt af hendes Mund. Hun var alt for stolt til at ville bedrage; og naar hun bedrog sig selv, saa tyede hun, for at rede sig ud deraf, til sin Lykke, og til sin Overlegenhed over Begivenhederne, den hun fandt Behag i at beherske. Vel fremstillede sig nogle Forstillinger om Ludvig den Fjortendes Banlykke hense imod Slutningen af hans Regjering, men de forsvandt liig Skyer. Jeg er den Eneste, som har seet, at den sidste Erklæring af Tyrkekrigen, i et eneste Qvarteer, bragte hende til beskedent at tænke paa, at Intet var sikkert i Verden, men Berømmelse og Seire uviste *). Hun gif ud af sit Bemak, med den samme blide Mine, som hun havde høvt førend hun fik Snarbudet, og den samme Lillid, som hun derpaa indgød hele Riget.

*) Forfatteren synes her at have glemt hvad han ovenfor skrev om en Uttring ved Pultava.

Hendes Humanitet viste sig daglig. Engang sagde hun til mig: „For ikke at drive mine Folk for tidlig op, siden det er meget koldt, lagde jeg selv i Morges Guld i min Kamin. En Skorsteensfeierdreng, som troede, at jeg ikke stod op før Klokken halv sex, var i Skorstenen. Han streg som han var besat. Jeg slukkede i største Hast Glden, og bad ham meget om Forladelse.“

Man veed, at hun næsten aldrig sendte Noget til Siberien, hvor man isvrigt blev meget vel behandlet. Hun befalede aldrig Nogets Død. Ofte indlagde hun hos Dommerne Forbøn om deres Dommes Formildelse. — Et Træk af Despotisme kjender jeg af hende: Hun forbød en Mand af sin Omgivelse hans eget Huus med disse Ord: „De skal i mit have to Gange om Dagen et Bord med tolv Kuberter. Den Kreds, De holder af at see hos Dem, skal De have hos mig: jeg forbyder Dem at ødelægge Dem, men jeg befaler Dem at leve høit, siden det fornøier Dem.“

Bagvaskelsen, som ikke har agtet den Skjønneste, Bedste, Hjerteligste, Elskværdigste blandt Dronninger, hvis Sjæl og Forhold jeg er mest i Stand til at retfærdiggjøre, vil maaskee, uden Agtelse for den berømmeligste Herskers Minde, dække hendes Grav med Lidsler. Den har oprevet de Blomster, som burde bedække Antonettes; den skal oprive dem paa Katharinas. — Men hun vil seire! Man vil erindre, hvad jeg selv har seet, under en Reise paa 1000 Mil med hende i hendes Stater: hendes Undersaatters Kjærlighed og Tilbedelse, og i hendes

Hære Soldaternes Kjærlighed og Begeistring. Jeg har seet disse i Løbegraven, trodsende de Bantroendes Rugler og al Elementernes Strengthed, troste sig eller hæve sig ved Matoushika's, deres Moders og deres Afguds, Navn.

J. K. Søst.

Hofnarren Bonella.

Markgreve Nicolaus af Ferrara var angrebet af en haardnakket Bexelseber. Lægerne anvendte uden Nytte alle sædvanlige Midler, og kjendte endnu kun eet eneste, men som Ingen havde Dristighed til at udføre. De vilde, uden forhen at underrette ham derom, lade ham støde i et koldt Bad, og haabede at den øieblikkelige Skræk skulde virke ligesaameget som det kolde Vand. Hofnarren Bonella, som havde hørt deres Raadslagning, fattede det Forsæt, af Kjærlighed til sin Herre, at vove sit Liv, og da han kort efter spadserede med ham ved Poffoden, stødte han ham deri, hvor, paa hans Foranstaltning et Par Siskere vare færdige til at redde Fyrsten. Da han nu saae ham lykkelig frelst, pakkede han sig over Grændsen, fordi han vel vidste, i hvilken Fare han svævede, hvis hans Kuur skulde faae et uheldigt Udfald. Han flygtede til Padua, hvor han snart fik

Budskab om at Fyrsten fra hiint Dieblif af var bleven fri for alle Feberanfald. Men han fik ogsaa den forfærdende Efterretning, at Gonella var overbevist om Majestætsforbrydelse, fordi han havde lagt Haand paa sin Fyrste, og bragt hans Liv i Fare, hvorfor han var dømt til evig Landsforviisning, og til at miste sit Liv, hvis han nogensinde vovede at betræde Ferrara's Grund. Men denne Dom holdt ham ikke fra, endnu engang at besøge Staden, da han ikke opgav Haabet om at gjenerholde Markgrevens Naade. Han gjorde sit Besøg for at bane sig Vej til Forsoning med et Spøg. Man saae ham komme kjørende paa en Vogn, hvorpaa laae en Hob Jord fra Padua, og da man, paa Fyrstens Befaling vilde fængsle ham, indvendte han, at han stod paa Paduas Grund. Denne Indvending blev imidlertid strax hævet, thi man rev ham ud af Vognen og bragte ham saaledes uimodsigelig paa Ferrara's Grund. Han blev kastet i Fængsel og forkyndet, at inden en Time skulde hans Henrettelse fuldbyrdes. En Geistlig kom, for at berede ham til Døden, og han blev strax efter ført hen til Retterstedet. — Fyrsten var vel overbevist om, at hans Nar kun havde handlet i den allerbedste Hensigt, og følte, at han var ham Tak skyldig for sin Redning, men han underskrev Gonella's Dom, fordi han vilde haandthæve sin ufornermelige Fyrsteværdighed, - og gjengjelde den Skræk som Gonella havde paaført ham, men Bøddelen havde han givet en hemmelig Instrux.

Den arne Gonella lagde sit Hoved ned paa Blokken, og ventede Dødshugget. Den forsamlede

Mængde kunde ikke afholde sig fra Suk og Taarer, fordi Narren var Alles Yndling. Men da man saae, at Bøddelen istedetfor Oxen tog en Spand med koldt Vand, for at gyde det over den Dømtes Hoved, saa brøde Alle ud i Fryderaab og Latter. Men snart fulgte paa dette Ekfrig Kummerens Lausshed — Frygten havde dræbt den Ulykkelige.

Fyrsten sørgede længe over Tabet af sin Yndling. Han lod ham prægtigt begrave, befalte alle Præster i Ferrara at følge hans Liig, og gav mangfoldige Beviser paa, hvormeget han ærede Bonella's Minde.

De Dyrbares Cirkel.

I Midten af det 17de Aarhundrede bestod i Paris en Forening af Damer og Mænd, der udmærkede sig ved Aand og Rang, som f. Ex. la Rochefaucauld, Bossuet, Chaplain Pelisson, Fruken Scuderie, Fru Sevigné, kort sagt, alle hiin Tids skjønne Aander. En elskværdig og dannet Kone, Marquisen af Rambouillet, havde stiftet det, og Samlingsstedet var i hendes Huus. Men den fordærvede Smag, som opstod i dette Selskab, gjorde det især mærkværdigt.

Der blev ikke talt Andet end i Gaader, den ene mørke Tale trak den anden efter sig, og jo mere uforstaaelig man var, desbedre var det. Damerne

bare den meest 'overdrevene Omhed mod hverandre til Skue; de kaldte sig indbyrdes kun Dyrebare (chère), hvorved dette Udtryk tilsidst blev brugt til at betegne Medlemmerne. En Dyrebar og Precieuse maatte hver Forsamlingsaften lægge sig tilfængs. Besøgene toge Plads i hendes Alkove, hvis Seng var smykket paa det brillanteste. For at have Udgang til dette Selskab maatte man bevise, som Nogen dengang udtrykte sig, at man ei allene var istand til at fatte en Gjensstands Omhed, men at den store Omhed er ogsaa Omhedens Omhed, og maatte lade sig indføre af de saakaldte Alkoveindførere. (Blandt dem som befædte denne Post, nævnes ogsaa de berømte Abbeder Bellebat og Duboisson.) Hos disse underrettedes man om de Egenskaber man maatte have for at blive optaget i de Dyrebares Cirkel. Men desforuden havde endnu enhver Dame, som hørte til denne Cirkel, en Alkovist, et slags tjenende Ridder, som hjalp til at modtage Gæsterne og oplive Samtalen.

Rutildags vilde man anseet et saadant Forhold, som rigtignok forudsatte en temmelig Grad af Fortrolighed mellem den Dyrebare og Alkovisten, for høist upasseligt, men dengang tænkte Ingen det ringseste Forargeligt derved, indtil Moliere forvoldte Samfundets Oplysning ved sit Lystspil Precieuses ridicules.

Mecaria.

En indisk Novelle.

Mecarea var den skønneste Jomfru, der nogensinde havde speilet sig i Ganges's Bølger. Men hendes Fader, som var stolt af Datterens Skønhed, raadførte sig ikke med hendes Hjerter om hendes Lykke; han raadspurgte kun sin efter Glands og Rigdom higende Villie. Mange Ungersvende elskede Mecarea, men hendes Fader viste dem fra sig, og det var hende kjær, thi hendes Følelse slumrede endnu. Da kom Rogomanor, som Tidens Gud allerede havde tildeelt tredsindstyve Aar, og spurgte: „Kan Mecarea vorde min Hustru?“ — Rogomanor var Bramin og en Mand af uhyre Rigdom. Han gav Mecarea's Fader Anseelse, Eiendomme, Guld, og ved sine Dnskers Maal glemte den forfængelige Gamle gandske, at Mecarea endnu ikke ahnede Tilværelsens høieste Dnske. Han udtalte det onde Ord, som banlyste den skønneste af Indiens levende Blomster inden en Halvdøds mørke Kred. Mecarea brøiede stille sit Hoved, og tjente lydlig den i Barndom gangene Bramin.

Et Par Aar forløb. Mecarea var vant til sin øde Eensomhed, og i Ydmyghed bød hun sin i Længsel hølgende Barm være stille.

Da døde hendes Fader. Skjøndt han var hendes undertrykte Klagers Dphav, var han dog tillige hendes Livs; hans Død rystede hende, saameget dy-

berer, som der nu ikke levede Noget mere, om hvem hun i sin Jammer kunde sige til sig selv: Du veed, hvo der vil takke Dig derfor! — Men der kom endnu et mørkere Jammersbud! — Braminen fulgte snart hendes Fader til det Stov, hvorfra Aanden svæver til Himlens Sol og Stjernehave. Mecarea kjendte vel sine Pligter, og vilde ikke overtræde dem. Hun bød, at man skulde reise Baalet, thi hendes Ægtefælle skulde ikke savne hende i de Evigfødtes Rum.

Da traadte Sanao til hende og sagde: „Mecarea, jeg har elsket Dig, siden jeg saae Dig, og siden jeg saae Dig, har jeg endnu aldrig været glad. Døe ikke, Mecarea; lad mig finde Livet igjen ved Din Side. De Døde ere stumme, og jeg, der allerede har lidt Døden tusindfold i min Smerte for Din Skyld — jeg tilraaber Dig: Bliv her!“

Mecarea havde allerede seet ham tidt; ogsaa nu saae hun ham i det sorgblege Ansigt, og paa een Gang følte hun sig gennemrislet af Iis og Flamme. Skjælvende stod hun for ham, og for Dieblikke sugede hendes Aande Liv af de Saliges Land. Men pludseligt fattede hun sig og sagde: „Nei, Sanao; min Ægtefælle venter mig, og endnu skuffede jeg ham aldrig. Fryd Dig ved Livet, og da jeg ikke tør tilhøre Dig, saa vil jeg fryde mig ved Døden.“

Og da Sanao besvor hende ved de elskende og hadende Guder, talte Mecarea videre: „Betænk, om jeg var Din Hustru, og om Du var død, og ventede paa mig, for ei at være eenlig hos de Salige, der fulgtes af deres Hustruer — og jeg kom ikke!

Nei, Sanao, jeg maa skilles fra Dig! — Men gaae bort fra mig, thi mine Smerter forøges ved Dig! — “

Og Sanao vedblev endnu kun at tale med Blikke, og laae paa Tærskelen af den hellige Hytte, som Mecarea om Aftenen betraadte, og laae der endnu om Morgenens, da hun, ledsaget af Præster og Qvin-
der, skred til Baalet.

Dødsbleg fulgte Sanao hende langt fra, og da nu Mecarea stod ved Baalet, vinkede hun ham til sig, trykte ham Eløret i Haanden, og steg derop. Sanao trykte Eløret mod sit Hjerte; da bemærker han, at de skjønneste af Mecarea's Lokker ere indhyls-
lede deri. Fortvivlende synker han i Støvet.

Idet Faklerne tænde Baalet paa alle Kanter, reis-
ser han sig pludseligt, styrter gjennem Præsternes og Qvindernes Skare op til den Elskede, omfavner hendes Knæ og raaber: „Guderne fordre ogsaa mig, naar Du ei tør blive hos mig!“ Og med disse Ord segner han afmægtig om.

Men nu seirede Hjertets Vælde over Mecarea. Med vidunderlig Kraft greb hun den Elskede, udrev ham af Baalet, og knælede ved Siden af ham, idet hun løftede Hænderne mod Himlen. „Jeg maa see ham gjenvaagne til Livet! raaber hun jamrende: Fører mig tilbage, at mit Døie kan vogte paa hans!“

Og Sanao vaagnede, men meget syg. Og ved hans Leie, i sin Sorg for ham, lærte Mecarea:

at Guderne ikke vredes, fordi Kjærligheden dvæler paa Jorden, samt at de, der have forherliget deres Liv med vor Smerte, gjerne maa være døde i Erindringen. Fra nu af levede Mecarea og Sanao under Gudernes Baretægt.

Bertram.

Fædrelandske Notitser.

Saa vide maaskee, at hvor Frederiksborg Slot nu staaer, skal have staaet et Slot som kaldtes Hilleddøsholm, som Kong Frederik II kjøbte af private Folk, lod ziirlig indrette og give Navnet: Frederiksborg. Siden efter lod Kong Christian IV dette gamle Slot nedrive, og opførte det nuværende paa sammes Grund. Thura fortæller: at Kongen havde megen Forkjærlighed for dette Sted, da han der var født; men fortæller tillige, at Kongen blev født under aaben Himmel, paa Marken tæt ved Slottet. Dronningen var spadseret ud, og blev saa hastig overfaldet af Fødselsmerter, at hun ikke kunde naae Slottet.

Paa Slotsportalernes fremspringende Stene findes udhugget og forgyldt en Mængde Spor af Børneskoe. Betydningen heraf skal være, at da Kong Christian IV erfarede, at Rigsraaderne og Andre

hemmelig beloe hans Forehavende med denne kostbare Bygning's Opførelse, og havde udladt sig med, at det var Børneværk, saa lod Kongen, efter at Arbeidet var tilendebragt, paa Portalet udhugge disse Børnesødder, for at betyde dem som havde raisonneeret, at han havde traadt sine Børneskoe førend han begyndte Værket. Desuden lod han, saasnart Frederiksborg Slot var færdigt, nær derved opføre et lille Lystslot, som han gav Navn af Sparepenge, for dermed at tilkjendegive, at han endnu var istand til, af sparede Penge, at kunde opbygge endnu et Slot.

Carl Gustav, Konge af Sverrig, lod, da han Mar 1659 havde næsten indtaget hele Sjælland, give Sorø en Salvogarde, og lod trykke en Anordning til sine Krigsfolk, som befalte dem, at lade bemeldte By være uforkrænket i alle mulige Maader — Alt fordi han i sin Ungdom havde studeret ved Sorø Academie.

Da under Kong Frederik V den saakaldte Kop eller Extraskat var paabuden, opstod der i nogle vestlige Egne af Norge nogen Urolighed blandt Almuen. Sagen syntes alvorlig, og foredroges i Statsraadet. Den eiegode Konge faldt da ogsaa strax paa de mildeste Forholdsbregler og meente, at Skatten burde eftergives de bevisselig Uformuende, og det Manglende hellere søges dækket paa en anden Maade, hvori de fleste af Statsraadets Medlemmer bifaldt ham. Kun Een, som ved flere Leiligheder havde

faaet den stemme Bane, at føre det store Ord, yttrede, at Trangen var nok ikke saa stor som der sagdes, Skatten kom nok ind, naar den blev drevet ind paa rette Maade, og betjente sig derved af det Udtryk: „Klem dem kun, Deres Majestæt, saa give de nok noget af sig.“ Stødt herover paa meer end een Maade, hævede Kongen strax Mødet, men Statsministrene samlede sig bagefter ved det kongelige Taffel. Her havde Kongen befalet Mundskjænken, at sætte en tom Flaske for den ivrige Skattekræver, og da alle Dvrige paa Kongens Bink fyldte deres Glas, men Denne vendte sin Flaske, holdt den mod Lyset o. s. v., raabte Kongen: „Hvorfor skjænker De ikke?“ — „Deres Majestæt, svarte Ministeren: Glasken er tom!“ — „Klem den kun, saa giver den nok noget af sig!“ svarte Kongen ham, og lod ham sidde med sin tomme Flaske. — Om denne træffende og dog skaansomme Trettesættelse faldt i god Jord, derom tier Traditionen.

V i d u n d e r e t.

James Erichton var en født Skotlænder. Ved sine gandske overordentlige aandige og legemlige Fortrin blev han, i sin korte Levetid, saa berømt, at man, endnu den Dag idag, kalder ham: „Vidunderet.“ Da han neppe var 22 Aar gammel, havde han ikke blot tilegnet sig alle Videnskaber, men skrev og talte ogsaa ti forskellige Sprog til største Fuldkommenhed. Derhos dandsede, reed, sang og musicerede han som den Bedste.

Begavet med saamange udmærkede Talenter, gik Erichton paa Reiser, først til Paris. Her lod han sex Opfordringer opslaae paa Universitetets og de forskellige Collegiers Porte, hvori han indbød alle Lærde til, efter sex Ugers Forløb, at indfinde sig i Collegiet af Navarra, for at disputere med ham om hver Konst og Videnskab, og det, efter Behag, paa Hebraisk, Syrisk, Arabisk, Græsk, Latin, Spansk, Fransk, Italiensk, Engelsk, Hollandsk, Flamsk eller Slavonisk. — Istedetfor, som man havde kunnet vente, at tilbringe den hele Mellemtid med Studeringer, gik Erichton paa Jagt, fægtede, reed, veltigeerte, besøgte Baller og Concerter, spillede Bold, sang, komponerte &c. Derfor skreve ogsaa Studenterne under hans Opfordring: „Ville I see dette Uhyre af Fuldkommenhed, saa kunne I finde ham paa Bertshuse og andre berngtede Steder.“

Men da den bestemte Dag kom, overtraf Erichton, i sine Disputationer, der varede fra Kl. 9 om

Morgenen til Kl. 6 om Aftenen, af Forventning. Ved deres Slutning stod Præsidenten op, og, ledsaget af fire Professore, overrakte ham, i Universitetets Navn, en Diamantring samt en Pung fuld af Guldpenge. Det Hele eudtes med Tilhørernes lydelige Bifaldsraab, og fra denne Stund var det, man kaldte ham: „Vidunderet.“ Og denne Landsanstrengelse udmattede ham saalidet, at han, Dagen efter, ved en Caroussel i Louvre, i hele Hoffets Nær-værelse, staf Ringen af femten Gange.

To Uar efter finde vi ham i Rom, hvor han, paa alle Hovedpladse, lod opslaae følgende Bekjendtgjørelse: „Jeg, James Erichton, fra Skotland, forbinder mig til, paa staaende Fod at besvare ethvert Spørgsmaal, som man vil gjøre mig.“ Man spottede dermed. Men i Paven's saavel som i mange Cardinalers, Biskoppers og Doctorers Overværelse, aflagde han saa vidunderlige Beviser paa sine altsomfattende Kundskaber, at han i Rom vakte samme Opsigt som før i Paris.

Fra Rom begav han sig til Benedig, hvor han blev forestillet Dogen og Senatet, for hvilke han holdt saa ypperlig en Tale, at han fik det hele høie Statslegems Taksigelse derfor og blev betragtet som et Naturens Underværk. Han disputerede ligeledes, for en stor Forsamling, over theologiske og filosofiske Gjenstande. Hans Rygte var saa udbredt, at mangfoldige Fremmede kom til Benedig, for at høre og see ham. Dette tildrog sig i Aaret 1580.

Fra Venedig gif han til Padua, hvis Universitet dengang stod i høieste Flor. Her indhøstede han samme Nøes. Alle Modstandere overbandt han ved sin mageløse Beltalenhed. Fra Padua begav han sig til Mantua. I denne Stad opholdt sig just dengang en Fægtemester, som paa sine Reiser havde fægtet med de dygtigste Mestre i denne Konst, og, for gandske kort siden, ihjelskuffet Tre af dem i Mantua selv. Hertugen beklagede meget, at have tilsagt denne Mand, som stiftede saamegen Ulykke, sin Beskyttelse. Da Erichton hørte dette, tilbød han, at forjage ham, ikke blot fra Mantua, men fra hele Italien, og at fægte med ham for 1500 Pistoler. Hertugen vilde i Begyndelsen ikke udsætte ham for saa stor en Fare, men da han hørte tale om hans mageløse Dygtighed i Fægtekunsten, samtykkede han omsider deri. Tid og Sted bestemtes, og hele Hofset forsamlede sig, for at bivaane Skuespillet. I Begyndelsen gif Erichton blot forsvarsviis tilværks, medens Italieneren udmattede sig ved et rasende Angreb. Nu trængte Skotten ind paa sin Modstander med saadan Kraft og Færdighed, at han bibragte ham tre Saar i Livet, saa han døde paa Stedet. For at sætte Kronen paa sin tapre Daad, uddeelte han sin Seiersløn blandt Enferne efter de tre Mænd, hans Modstander havde dræbt. Hertugen af Mantua antog ham derpaa til Lærer for sin Søn, en Yngling af trættesyg Character og udsvævende Eæder. I Karnevalet begav det sig en Aften, at Erichton, spillende Guitarre, gjennemstrog Mantua's Gader. Pludseligt anfaldtes han af sex Formummere.

Disse saae snart, at de ikke havde med noget almindeligt Menneske at gjøre, thi de kunde ikke komme ham nær. Men da han nu afvæbnede Anføreren, tog Denne Masken af, gav sig tilkjende som Hercusgens Søn, og bad om sit Liv. Erichton faldt paa Knæ, bad om Tilgivelse for sin Wildfarelse, og tilføiede, han havde kun fægtet til sit Selvforsvar, men ønskede Prindsen hans Liv, da stod det til hans Tjeneste. Herpaa rakte han Prindsen sit Sværd, og Denne — — stødte det i hans høimodige Hjerte.

Denne overordentlige Mands tragiske Ende vakte almindelig Bedrøvelse, og Hoffet i Mantua bar Sorg for ham i 9 samsulde Maaneder.

Dr. J. Watts.

Grusom Fyrstehævn.

Jacob af Armagnac, Connetable af Frankrig, blev halshugget for at have taget Deel i en Sammensværgelse mod Ludvig XI. Men ikke tilfredsstillet hermed, var Kongen endog saa grusom at lade begge Hertugens Sønner, Henrik, 8 Aar, og Frantz, 6 Aar gammel, klædte i lange hvide Bevandter, fremstille paa Skafottet og bestænke med Faderens Blod. Paa den umenneskelige Tyrans Befaling bleve Børnene derpaa indespærrede i to Jernbure,

som vare oventil brede og endte sig forneden som en Kogle, og havde saaledes Skikkelse af en Tragt, hvorved de Ulykkelige hverken kunde ligge, sidde eller staae, og i enhver ny Stilling, som de forsøgte, maatte finde en fornyet Qual. Men endnu det var ikke nok for den hævnjerrige Konge. Han befalte, at de smaa Stæler skulde hver tiende Dag udrides en Tand. Her viste Broderkjærligheden sig hos den otteaarige Dreng i al sin rørende Styrke. Da man var i Begreb med at udøve denne nye Grusomhed, bad Henrik, uden at frygte for sig selv, paa det indstændigste om Naade for sin Broder, som han havde overordentlig kjær. „Moder — raabte han, idet han kastede sig for sine Bødlers Fødder: Moder vil døe af Kummer, naar min arme Broder maa lide saameget.“ Den Læge, som var beordret til hiin frygtelige Forretning, forestilte ham, at hvis han indvilgede hans broderlige Begjering, vilde hans eget Liv komme i Fare. „Desuden, føiede han til: maa jeg jo forevise Kommandanten begge Tænder.“ — „Godt! vedblev den ædelmodige Dreng: saa træk mig to Tænder ud, og lad min Broder beholde sine, han er saa svag, saa sygelig, jeg kan bedre taale denne Smerte.“ Underlig bevæget og gjennemtrængt af den høieste Beundring over et saadant Tilbud, kunde Lægen ei tilbageholde sine Taarer, og føiede sig efter den heltmodige Drengs Ønske.

Den lille Henrik udstødte intet Smerteskrig under den vaandefulde Operation, intet Suk trængte over hans Læber, men han følte en sød Glæde over at vide sin Broder befriet for denne Qual. I mid-

Iertid følte den lille Franz Offeret inderlig og dybt, og kysede taknemlig Henriks Broderhaand. Den grusomme Operation blev gjentaget saalænge til Henrik ved sin høimodige Opoffrelse havde mistet alle sine Tænder, indtil den sidste. Men den modige Dreng kunde ikke længe udholde disse Lidelser. Efter nogle Maaneder sank han i sin tidlige Grav, som laae hans Bugge saa nær.

Smertelig følte den forladte Franz sin Bøns Død, og det er ubegribeligt, hvorledes dette ulykkelige, sin eneste Trøster berøvede Barn, kunde overleve et saadant Slag, hvis ikke Uskyldighedens Engel havde beskyttet ham. Ludvig XI døde nogen Tid derefter, og hiin sidste Green af Nemours Stamme blev under Carl VIII igjen sat i Frihed. Dog blev han sit hele Liv igjennem skjævt og haltende.

Historiens Muse har reist et evigt Skjændselsminde over Tyrannens Aske.

Baur.

Bespynderlige Festiviteter.

Da Dronning Isabelle af Bayern skulde holde sit Indtog i Paris, havde Staden truffet mange Anstalter til hendes Modtagelse. Ved Siden af Port aux peintres var opreist en Trepport, der forestilte Himlen, og hvori Dronningen traadte ind umiddelbar efter at være passeret gennem bemeldte Port. Den aabne Bærestol, hvori hun befandt sig, blev ved hendes Ankomst i Elysium omringet af en Skare nøgne Drengene med Binger paa Ryggen, der skulde forstille himmelske Hærskarere, og ført til en Throne, hvorpaa Gud Fader, Søn og Helligaand sad, og bøde Dronningen velkommen; derpaa svævede to Engle ned og satte en Krone paa Dronningens Hoved, idet de affang et smigrende Tressdigt. Medens Treenigheden præsiderede paa Thronen, fremtraadte to af Magistratens Deputerede, Een forklædt som Bjørn, en Anden som Enhjørning, og bragte Hds. Majestæt prægtige Forsæringer. Desuden bleve flere Steder af den bibelske Historie fremstillede, og en genuesist Liniedandsedandsede med to brændende Fakler i Hænderne over Forsamlingens Hoveder, paa en Linie, der var spændt fra Notre-damekirkenes Taarn indtil pont au change.

Man kan let tænke sig, at paa denne Dag var den hele gode Stad som halv forrykt. Enhver som blev hindret fra at see det hoitidelige Indtog, holdt sig for høist ulykkelig. Men allerulykkeligst følte sig dog Carl VI, den høie Inddragendes Gemal. Etiketten forbød ham aldeles personlig at være nærvæ-

rende, og desuagtet var det hans høieste Ønske og saa at bivaane Høitideligheden i Elysium. Hans Yndling, de Voisy, fandt Udvei dertil. Det var i hiin Tid, da en Kareth endnu var saadan Sjeldenshed i Paris, at en Parlamentspræsidents Gemalinde førte paa en Bondevogn til Kirke, og det var intet Naafaldende at see to Personer ride paa een Hest. Især var denne Maade at tage sig Motion paa, meget yndet af de unge Damer. Hun sad paa en stor Pude bagved sin Elsker, med Armene omslyngende hans Liv. Man fandt det dengang meget anstændigt, og de omhyggelige Modre saae hellere deres Døtre bag Ryggen af en ung Mand, end ligge over for ham. Et saadant Dobbeltrytteri var Midlet som Yndlingen foreslog sin kongelige Herre, og tilmed et strengt Incognito, thi da Kongen sad bagved, kunde man ikke see hans Ansigt, hvorimod han selv ret beqvemt kunde overflue den hele store Høitidelighed. De saae nu saaledes Indtoget, hørte Trefoldighedens Velkomstale, &c., og skrege alle begne dygtig med, følgende med Toget. Men ved Chatelet, hvor Gaderne vare trangere, blev det umuligt for Rytterne at slippe igjennem til Louvre, hvor de absolut maatte være inden Toget kom der. Voisy troede bedst at naae Maalet ved at trække sit Sværd og hugge de Omstaaende over Hovedet. Men da som bekjendt, ingen rigtig Glæde kan finde Sted uden Politie, eller rettere uden den ved dette tilbeies bragte Orden, saa havde man fordeelt en Mængde af dets Ugenter, bevæbnede med lange Stænger, omkring i Gaderne, og paalagt dem, vel at tillade Fols

ket tilbørligt at glæde sig og skribe saameget som de lystede, men saasnart Glæden skulde udarte til Raads-
hed, da ufortøvet med Stængerne sætte en Bom der-
for. Nu kan man let slutte sig til, at Politiet i Voi-
sy's Bestræbelse for at skaffe sin Herre Luft, kun saae
utidig Klammerisfyge, og uden nærmere Undersøgelse
gave de begge Rytterne en forfærdelig Dragt Prygl,
der for størstedelen ramte Kongen, som Den der sad
bagest. Mørbanket slap han endeligen frem til Louv-
re, hvor han i en Hast blev omklædt, for at mod-
tage sin Brud.

De største Diamanter.

Den berømte store Diamant i det russisk-keiserlige
Rigsscepter veier 779 Gran, og stammer fra Ostin-
dien, hvor den ogsaa, skjøndt ufuldkomment og py-
ramideformigt, er fleben, saaledes, at den, naar den
skulde omformes til en fuldkommen Brillant, let kun-
de tabe et Par hundrede Gran. Den persiske Re-
gent Schach Nadir smykkede sin Throne dermed.
Efter hans Drab faldt den i en awgansk Høvdinges
Hænder, som overlod en Kjøbmand i Astrachan den
for 50,000 Rubler. Catharina II bød Denne 500,000
Rubler i rede Penge, Adelsdiplom og 6000 Rubler
Pension derfor. Derfor vilde han ikke afhænde den,
men maatte dog omsider, da ingen anden Kjøber

meldte sig, sælge den for 450,000 Rubler og et Adelsbrev.

Ogsaa den, endnu større, franske Diamant, som efter sin første europæiske Eier kaldes Pitt, eller, efter Kjøberen, Regenten, er af ostindisk Oprindelse, og havde en lignende Skjebne. Dette Klenodie blev, ved Revolutionens Begyndelse, frastrjaalen den franske Krone, men uventet gjenfunden ved en Visitation paa et Loft, og siden pantsat i Lydsland. Den veiede raa 410 Karat, og skaaren holder den endnu 136 Karat. For at skjære den, betaltes 4500 Pd. Sterling, for det derved brugte Diamantstøv 1400 Pd. Sterling, for de affkaarne Smaastumper 8000 Pd. Sterling. Efter at Pitt i lang Tid havde salbudet den, og ikke vilde overlade den til Kongen af Polen, August II, for 800,000 Daler, maatte han omsider tage tiltakke med 2,500,000 Livres, som Hertugen af Orleans, Frankrigs Regent i Ludvig den XVdes Mindreaarighed, betalte derfor, og det endda i flette Papirer, som neppe vare 300,000 Daler værd.

En Diamant, som befinder sig i den portugisiske Skat, og veier 215 Karat, er af brasiliansk Oprindelse, men ikke saa smuk som hine To.

M i s c e l l e r.

Sælsom Fromhed.

Blandt en afdød Kjøbmands Papirer fandt Arvingerne en hemmelig Journal med efterfølgende Bemærkninger:

I dag, den . . . har jeg gjort min første Bankerot, og ved Guds Belsignelse vundet 10000 Daler derved. — I dag, den . . . har jeg gjort min anden Bankerot, og ved Guds Belsignelse fortjent 30,000 Daler derved. — I dag, den . . . har jeg gjort min tredje Bankerot, hvorved jeg, under Guds milde Baretægt, og allerhøieste Styrelse, har erhvervet mig 50,000 Daler.

Hvad maa ei den fromme Sjæl have holdt for en Himmelfart!

Dødsanmeldelse.

I den hamborgske Correspondent No. 11 for 1814 læste man følgende snurrige Avertissement:

Dødens Engel har paa det ubarmhjertigste frarevet mig Livets Engel, min niaarige Kone — med hvem jeg i disse 9 Aar har levet, efter en gængs Talemaade, som vor Herre i Frankrig. Hun døde den 14de dennes i mine Arme paa Gaasetorvet No. 103, to Trapper høit, i Alkoven paa venstre Haand. Hvo som kjendte den Hulde, vil ikke nægte at skjænke hende en Taare paa St. Nicolai Kirkegaard, og forskaane hende for al Condolence, som hermed frabedes. Kun den Tanke, at den Hedenfarnes Sygdom Gud være lovet ikke var farlig, og at der desværre gives flere Mennesker, som ere Dødelighedens Lov underkastede, opretholde der nogenlunde mit knækkede Mod som Enkemand. Fred være med Eder!

Lorenz Saumann.

Den store Theolog.

En tydsk General i russisk Tjeneste under Peter den Store, førte engang, ved Keiserens Taffel og i stort Selskab, de meest fritænkerte Taler. Peter lod ham vide, at saaledes maatte man ikke tale; thi naar man vilde give Ngt paa Verdensbegivenhederne, kunde man let overbevise sig om det guddommelige Forsyn o. s. v. Dette gjorde han eengang, togange — omsider, da Intet hjalp, udbroød han vred i de Ord: „Hr. General, veed I hvad? Det Menneske er en Hundsfot, som ikke troer paa vor Herre!“ — „Jeg maa tilstaae, svarte Generalen: at Deres Majestæt er den største Theolog, jeg har seet i mit Liv.“

Kalven og Oxen.

En riig jydsk Adelsmand, ved Navn Kalv, som eiede to Borge, blev Kong Waldemar af Danmark utro, og gik over paa den holsteenske Greves Parti. Denne betroede ham et Slot i Jylland. Men Waldemar lykkedes, igjen at vinde ham for sin Sag, og Kalv overgav ham Grevens faste Slot. Da Kalv fremstillede sig for Kongen, modtog Denne ham leende og sagde: „Det er tilvisse en god Kalv. Med to Borge gik han fra os, og med tre kommer tilbage som en god Ox.“

Forundring paa Forundring.

„I Grønland vorde Folk ofte hundrede Aar gamle, vel endog saa derover, sagde En til Lord Effingham: og dog er der ingen Læger. Er det ikke forunderligt?“

„Hos os i London er der mange hundrede Læger, svarte Lorden: og dog findes der Folk, som opleve de hundrede Aar — er det ikke endnu forunderligere?“

Napoleon's Grav.

Et Steentryk efter Wernet's berømte Malerie.

Her hviler altsaa Støvet
 Af Helten paa vor Jord,
 Som, Magt og Glands berøvet,
 I Uheld end blev stor.
 Paa Klippen midt i Havet,
 Hvor Du blev lagt i Baand,
 Der har man da begravet
 Dit Støv, Napoleon.

Den Hat, der paa Din Tøse,
 I Kampens Stund sad høi,
 Naar frem i Hæres Spidse
 Med Gudsdomsmod Du fløi,
 Der som et Seiersbanner
 Begeistred' underfuld,
 Nu som en Bauta stander
 Og dækker Gravens Muld.

Det Sværd, som Du ved Siden
 Bar roligt i Din Leir,
 Men hvormed Du i Striden
 Fremmaante Held og Seir,
 Der var fra Ungdoms Dage
 Din Kæmpe = Vandringss = Stav,
 Er nu, en Thirfings Mage,
 Nedlagt paa Kæmpens Grav.

Brudt er Din tunge Lænke;
 Ak! Døden var den Ven,
 Der ene kunde skjænke
 Dig Friheden igjen.
 Held Dig, at den er vunden,
 At Lænken sprang tilsidst;
 Og Du ei meer er bunden
 Af seige Trælles List.

Kamp var Dit Lod i Livet,
 Kamp dristig tit og vild;
 Og Underkraft blev givet
 Din Heltesjæl dertil.

Nu Kæmpen sig udhviler
 I fredsom Slummers Eye,
 Og Fredens Bue smiler
 Til den ifra sin Skye.

Fra Fædres blide Glette
 Til skumle Klippefreg,
 Din Fængselsqual at lette,
 Hengiven Troskab drog.
 Utrættet, ufortrøden
 Den fulgte over Søe
 Til Fængslet Dig, til Døden
 Paa havombruste De.

Nu foran Graven træder
 Den frem med sorgfuld Mand,
 Og knælende begræder
 Din Død, Napoleon!
 Graad fylder Mandens Blikke,
 Ei græder Manden let;
 Saa elstes Fyrsten ikke,
 Saa elstes Mennesket.

Fra Fredens lyse Riger
 Hiinsides Gravens Bred,
 Med Laurbær krandsset stiger
 En talrig Skare ned.
 Det er en Heltestare,
 Til Seir og Hæder fød,
 Der gik med Dig i Fare
 Og foran Dig i Død.

Mens ved Din Grav den dvæler
 Med stum Verbødighed,
 Og Murad selv nedknæler
 Beundrende derved,
 Slaae Helteoldets Barder
 Guldharpen om Din Færd;
 Og Dine gamle Garder
 Dig hilse i Gevær.

Høit op mod Klippesøen,
 Hvor nys Dit Støv blev lagt,
 I Fraade bruser Søen
 Med al sin vilde Magt.

Al! mod de haarde Fjelde
 Har Stormens stærke Pust
 Og troløs Bølges Vælde
 Den stolte Seiler knust.

Dysthyllet er dens Anker,
 Der greb saa dybt, saa fast,
 Og brudte Rjølens Planter,
 Og splintret Noer og Mast;
 Dog vidue Plankens Runer
 Om mangan Seiersdag
 Til Orlogsnornens Luner
 Sig vendte mod dens Flag.

Og selv hvor Bølgen skyller
 Henover Runers Skrift,
 Og med sit Glør tilhyller
 Den dunklere Bedrift,
 Den paa sin Ring maa bære
 En frodig Laurbærgreen,
 Der tolker Heltens Vre
 Trods Lykkens Svig og Meen.

Ja medens Sekler spinde
 I Evighedens Favn,
 Skal Laurbærkrands omvinde,
 Napoleon! Dit Navn.
 Dit Støv blev lagt i Kjæder,
 Blev sænkt i Gravens Skjød;
 O! men Dit Navn, Din Hæder
 Veed ei af Baand og Død.

C. R. Schwach.

Trolös Troskab.

En Novelle.

Mange af mine Læsere ville neppe have nogen Ahnelse om den Herlighed, der oplader sig for En, naar man om Vinteren mellem 5 og 6, en klar Søndageftermiddag, kjører til det tredie Kaffehuus i den wienske Prater. Stille og rolig er den hele lange Bei derhen; kun nu og da lyder den muntre Bjældeklang af Kaner, som ile til det samme Maal, gjennem det fredelige Mørke. Men som med et Trylleflag forvandles hele Scenen. Man holder for en festligt oplyst Bygning; høflige Markører rive Bogndøren op; man træder ind, og det yppigste Liv modtager os, i sælsomt Kontrast med den ind ad alle Vinduer tittende Død i Naturen. Her viser sig Wienernes Munterhed i den sydligste Colorit. Tre store Sale ere propfyldte med Folk af hver Stand og hvert Kjon. Munter Sorgløshed speiler sig i de Naffnydendes Ansigter, som sidde ligeoverfor hverandre i levende Meddelelse. Bagsgrunden af den mellemste Sal indtages halvt af en Forhøining, hvorpaa lystige Tonekonstnere musicere. Begynde de paa en eiendommelig Nationaldands, da ruller det lette Blod hurtigere gjennem Aarerne, Fødderne slaae Tacten. Bludseligt springer En op, griber sin Pige, og raaber: „dandse!“ — Nu forsvinde Borde og Stole i et Dieblif — den største Deel af For-

samlingen kommer i Bevægelse. Alt parrer sig, og snart dreier sig Alt i hvirvlende Dands.

I et saadant Moment var det, at tre unge Mænd, som sadde i Sideværelset ved en Bowle Punsch, overmandede af den almindelige Glæde udenfor og af den, de selv bare i Hjertet, trykte hinandens Haand og jublede høit: „Livet er dog skjønt!“

„Dg naar jeg betænker, raabte Edvard, den Nygste og Tyrigste: at min hele fremtidige Existentis nu er sikret ved et indbringende Embed, at jeg idag otte Dage tør favne den skjønneste og bedste Pige som min kjære Hustru, og at den kraftigste Sundheds Fylde betrygger mig Besiddelsen af alt dette, saa kunde jeg fristes til at udfordre Skjebnen til at binde an med mig — jeg er væbnet mod alle dens Rænker!“

„Ogsaa vi ere det!“ raabte Begge de Andre, og atter rystede de, med glædedrukne Blikke, hver andres Hænder.

„Hvem skulde tænkt det — vedblev Edvard: da vi, for tre Aar siden, studerede paa mit fattige Kammer, hvem skulde da tænkt, at vi saa fage skulde gjenfindes som nu! Det Besynderligste herved bliver dog den sikkert uhørte Liighed i vor Stilling. Os alle Tre har Lykken paa eengang sat i de gunstigste Forhold — alle Tre tør vi følge vore Hjerterets Valg — op Bredre, flinker, vore Kjæresters Eftaal! Lad os alle Tre holde Bryllup paa een Dag!“ — Dg i ungdommeligt Overmod stødte de Glasfene sammen, saa de sprang ispykker.

„Heida, Markør, nye Glas!“ raabte Edvard:

„Nye Glas! begyndte en alvorlig, aldrende Mand, som sad i Nærheden: Kunde I dog engang raabe ligesaa let: Nye Lykke — naar den gamle, som I nu saa ubesindigt rose Eder af, springer sønder i tusind Stykker ved Eders egen Daarskab.“ — Uden at agte paa de Tilstaates Forundring, sukede den mørke Mand dybt, og iilte ud i den kolde Vinsternat.

„En sælsom Patron!“ begyndte Bernhard, den Ældste af de Tre, noget forstemt.

„Han maa vel bære noget Tungt paa Hjertet! meente Ernst: Ellers kunde han umuligt fange Griller i denne almindelige Blædestummel.

„Ei! raabte Edvard: Jeg troer, I bekymrer Eder om den gamle Daars Snak? Slige Svenske ryste altfor gjerne det bittere Budsald af deres forgiftede Liv i den kraftige Ungdoms kostelige Blædestuin. Men en Mar, hvem som taaler det! — Kom, følg mig ind i Salen! En rask Bals skal snart bringe Eders Blod tilbage i den tilbørlige Temperatur.“

Dermed fløi han frem, greb den nærmeste smukke Pige, og snart fulgte hans Venner det lofkende Exempel, som kun for hurtigt lod dem glemme den alvorlige Advarsel.

Dagen efter saaes Bennerne først i et Aftens selskab, hvortil de Alle vare budne. Alle Tre vare
(19*)

siensynligt forstemte, og dette var saameget mere paafaldende, som det gandske var mod deres vanlige Maneer. Man tilhviſtede hinanden adskillige For-
modninger derom, uden dog at træffe den rette Grund.

Edvard syntes mismodigst, og den paafaldende Skjodesløshed, hvormed han behandlede sin ligeledes tilstedeværende Brud, den muntre Frederike, kunde ikke blive ubemærket. Hvad skulde hun troe om denne pludselige Forandring, der yttrede sig for saamange Dine? Hun behandlede det Hele som Virkning af en forbigaaende Lune, og bestræbte sig for, at sætte al sin Elskværdighed derimod. Men forgjæves! Lod det end i Begyndelsen som om Edvard handlede paa en bedre Overbeviisnings Beskostning, saa traf han sig siden desto foldere tilbage, jo mere forekommende Frederike traadte ham imøde. Ja, da hun omsider satte sig til Claveret, for med sit Spil og sin Sangs Tryllerie at bortsmelte denne unaturlige Iisforpe, flyede han til alle Tilstedeværendes Forundring ind i et sjernt Sidsdærelse. Det lader sig let tænke, at den arme Frederike blev ret elendig derved. Det fattedes ei heller paa deeltagende Benner, som bestræbte sig for, paa deres Viis at trøste den rige og indtagende Pige. „Den unge Herre, begyndte En af dem: kan vistnok have sine Grunde til et saa usædvanligt og uanstændigt Forhold. Den Forblindede — han vil med Magt sønderrive et Baand, som trykker ham, og som — ak! — vilde gjøre Andre overvættets lykkelige!“

„Hvoraf veed De det?“ spurgte Frederike hastigt, og, som det syntes, ikke uden Mistanke.

„Frøken, jeg løber ikke med Snat!“ svarte den Spurgte med sørgende Mine.

„Jeg har, vedblev Frederike stedse ivrigere: jeg har den helligste Ret til at erkjendige mig derom. De veed —

„Desværre veed jeg — afbrød hende den Snak: somme: at dette skønne Hjerte er bleven en Utafnemis melig til Deel. Ja, min Frøken, De har Ret, det er Pligt for mig, at sige Dem Alt. Saa erfare De da, at Deres Forlovede har hengivet sig en anden strafværdig Eidenskab, og at Grunden til hans nærværende Udfærd udentviol ligger deri. Et Tilfælde førte mig igaar til det tredie Kaffehuus i Prateren. De kjender vel det derværende Søndagspublikum og den Maade hvorpaa man der pleier at more sig til langt ud paa Natten. Naar jeg nu siger Dem, at jeg der overraskede Edvard i en meget fortrolig Samtale med en Pige, som, hvor smuk hun end var, dog viensynligt var under hans Stand, saa — —

„Vil De bagtale min Ven?“ afbrød Bernhard Eogneren, idet han traadte hen for ham. „Min Frøken! vedblev han, vendende sig til Frederike: De gjætter udentviol denne Herres Hensigt. Kan jeg end ikke retfærdiggjøre Edvard for hans Forhold idag, saa veed jeg dog, at han igaar viste sig selv værdig. Men der kommer han selv. Tal med ham, da tør jeg haabe, at Uveiret vil drage forbi.“ — Frederike saae paa den troe Ven med ettafnemmeligt Blik, og traadte trøstet sin mismodige Elsker imøde.

Med usigelig Gratie rakte hun ham sin Haand, og spurgte omt, hvi han var saa forstemt.

Kort af denne uforfkyldte Mildhed, var han allerede i Begreb, at trykke hendes Haand til sit Hjerte — da syntes pludseligt en Tanke at fare dræbende gennem hans Jnderste — han slap Haanden — han tilhyllede sit Ansigt med et uarticuleret Smertesudsraab — „Tilgivelse — min — Frøken!“ stammede den blegnende Mund, og inden man ventede det, havde han grebet sin Hat og styrtede ud.

For det store, straalende Speil stod Caroline, og foer med Guldkammen gennem de skjønne Lokkers rige Fylde. „Hvad mener Du, sagde hun smilende og dog noget usikker til den yndige Maria, som sad paa Canapeen og bladede skjodesløst i en ny Roman: ville vore smægtende Adonisser følge deres galante Hjertebroders smukke Exempel?“

Et halvundertrykt Suk var Svaret. — „Den arme Frederike, vedblev Caroline: hvor gjør det mig ondt for hende! Men det kunde man forudsee; Edvard er Ustadigheden selv, og jeg havde aldrig ladet det komme saavidt.“

„Ak! meente Maria adspredt: Bernhard er vel ikke stort bedre!“

„For ham svarer jeg! forsikrede Hiin noget heftigt: Jeg frygter kun — jeg frygter —

„Hvad frygter Du?“ spurgte Maria, hastigt opspringende.

„See Dig i Speilet! svarte den Ondskabfulde, idet hun vendte den Bleggende mod den stumme Forræder: Det vil svare Dig.“

En stum Pause. — Temmelig forstemte saae begge Søstre gjennem de klare Ruder ned paa den folkerige Gade. „Hist kommer Johan!“ raabte Caroline glad. — „Og Anton hist!“ faldt Maria hende i Talen med straalende Dine.

„Bernhard følger ham vist!“ vedblev den Første. — „Ernst kan ikke være langt borte!“ forsikkrede den Sidste. — Utter en Pause, hvori Begge søgte at ordne deres Toilette. Nu traadte Kammerpigen ind. „Hvor er Hr. von Werning?“ raabte Caroline hende imøde. (Werning var nemlig Bernhard's Familienavn). — „Bergreich (det var Ernst's Navn) afhenter mig dog?“ spurgte Maria.

„Hr. v. Werning lader hilse, begyndte den Spurgte: og han beder Dem læse dette Brev; Svaret venter han imorgen.“

I heftig Hast rev Caroline hende den nydelige Billet af Haanden.

„Hr. v. Bergreich, begyndte Pigen nu, vendende sig til Maria: lader bede om Undskyldning, at han ikke i Aften kan have den Fornøielse at følge Frøken Maria i Operen. Vigtige, uopsættelige Forretninger — —

Hun kunde ikke tale ud; ei heller Maria fandt Tid til at ærgre sig over denne Hiobspost, thi Caroline, som imidlertid havde læst Bernhard's Brev med flyvende Bryst, sank med et sagte Smertesudraab afmægtig til Jorden.

Det varede længe, inden hun igjen kom til sig selv; med taarefulde Dine rakte hun Maria Brevet. „O, min Ahnelse!“ raabte Denne, efter at hun havde gennemfløjet det. Bernhard erklærede med den ham egne Bærdighed og Fasthed, at han, efter modent Overlæg, troede det bedst for Caroline, saavel som for sig selv, hermed at opløse deres nærmere Forbindelse. De Grunde, som bevægede ham til dette Brud, torde og kunde han ikke betegne nærmere, thi de vilde maaskee synes smaaelige, ja latterlige i Carolines Dine, medens de derimod vare af høieste Vigtighed i hans. Men magtpaaliggende var det ham, ei at forlise Alt hos hende, men i det mindste at redde hendes Benskab.

„Den Erløse!“ raabte Maria høistforbittret. — „Edvard har forledt ham!“ sagde Caroline undskyldende, thi hendes Smerte var bleven mildere, og med den hendes Kjøn eiendommelige Tact havde hun, efter Brevets gjentagne Gjennemlæsning, endnu fundet Spor af hans Kjærlighed. Ved dem holdt hun sig fast.

„Kan isvrigt, vedblev Maria: fremmed Ulykke trøste Dig i Din, saa lad mig fortælle Dig, at Ernst synes at være paa samme Vej. Endnu i Morges kjendte han intet inderligere Ønske, end at følge mig i Operen i Aften, og nu hindres han paa eengang af vigtige Forretninger! Saavidt jeg kjender ham, betyder det intet Trøsteligt.“

„Du drømmer — meente Caroline: Jeg veed ikke, hvad der skulde bevæge ham — —

„Og hvad bevægede da de Andre?“ spurgte Maria heftigt. Begge taug, og lode deres Saa- rer frit Løb. Omfider besluttede de, at fjøre til Frederike, at klage deres Nød for hende, og med hende at overlægge, hvad der nu videre var at gjøre.

Stephans-Uhret slog 7. Bogue paa Bogue raslede ad Kärnthnerporten til, thi den nye Oper, som idag skulde gives forstegang, havde allerede længe været imødeset med Længsel af de musikalske Wienerere. Ogsaa Edvard stod midt i Parterret, paa en af hine Forhøininger, hvorfra man kan oversee det hele Skuespilhuus. Han havde meget tidligt trængt sig ind, for at kunne komme paa denne Plads; men opmærksomme Jagttagere havde let ved at see, at det ikke var Kunsten, som denne gang interesserede ham. Med synlig Udspredelse hørte han de henrykte Naboers Spørgsmaal og Udraab under Overturen; Uro og Nysgjerrighed; spændt Forventning og Stuffed Haab malte sig vekselsviis i hans Ansigt. Han mønstrede uastadeligt Løge-Kæfferne — en Forretning, der aabenbart var hans eneste Formaal her.

„Siig mig dog for Himlens Skyld — tilhvi- skede ham en bekjendt Stemme: hvad Du søger saa ivrigt og saa høit? Din bestandige Opadseen, Din idelige Dreien og Benden vil snart paadrage Dig Forrædeligheder.“

Edvard gjenkjendte Ernst. „Du her? Og alle- ne? raabte han forundret: Jeg tænkte Marie —“

„Tys! Det hænger lidt aparte sammen.“ —
 „Ei, ei! Og denne Sammenhæng —?“

„Besvar mig først mit Spørgsmaal; saa skal ogsaa Din Nysgjerrighed vorde tilfredsstillet.“

„Velan, da Du endelig vil vide det — jeg søger — en Haand!“

„En Haand? O, Du tregange Lykkelige! Hvor let findes ikke den — hvor Du kun seer hen, seer Du ogsaa Hænder, fra de hvideste til de rødeste, fra de rigeste til de fattigste — Du behager kun at vælge. Men jeg — vee mig — jeg søger en — Sod!“

Hvor alvorligt end Begge vare tilmode, saa maatte de dog lee høit ved dette Udraab, og Følgen deraf var, at deres hele Omgivelse yttrede sig meget utvetydigt om denne Forstyrrelse, som man endogsaa var tilbøielig til at underlægge en aftalt Plan.

„Lad os gaae — hviskede Edvard — her er ikke Stedet til yderligere Forklaring — jeg har heller ikke meget Haab.“

„Jeg slet intet!“ flagede Ernst.

„Nu da, saa kom — Du fjender det hyggelige Kabinet hos Courti — der ere vi uforstyrrede — lad os gaae derhen. Mit Hjerte ligger under for den Byrde, som trykker det. Kun Meddelelse og Beneraad ere istand til at lette den.“

„Med mig er det ligesaa!“ svarte Ernst, og listede sig efter sin Ven gjennem de lyttende Tilhørere, der ikke noksom kunde forundre sig over de Bortgaaendes Mangel paa Konstsmag.

Bennerne traadte ind i Courti's prægtigt dekorerede og klart oplyste Salons. Da de her fandt nogle elegante Damer, kunde det ikke feile, at jo Edvard iorgnettede deres Hænder, medens Ernst's Blikke mønstrede deres Fodder. Rimeligviis vare disse Efterforskninger frugtesløse, thi hurtigt og stiltiende gik Begge ind i det foromtalte affides Kabinet.

Hvor studsede de, da de her fandt Bernhard! Han bemærkede dem ikke strax. Hensunken i dyb Eftertanke stirrede han ind i Flammen af de paa Bordet brændende Lys — uberørt stod Chokoladen der, og mekanisk foer hans høire Haand om Vandglasets Rand.

„Bernhard!“ raabte Begge omfider, som af een Mund. Ligegyldig saae han op, og vinkede ad dem, at de skulde tage Plads. „Ingen Spørgsmaal! begyndte han derpaa, da han bemærkede deres Spænding: Jeg vil hellere strax fortælle Jer, at jeg har brudt med Caroline.“

„Brudt?“ raabte Edvard med Skræk, og Ernst blev bleg. „Brudt! bekræftede Bernhard: Og det af fast Overbeviisning. Den Pige fortjener, at være lykkeligere, end jeg kunde gjøre hende, siden alle mine Tanker og Følelser ere vordne en Andens Eiendom.“

Her syntes han at vente en Indvending, men de Andre taug.

„Neppe — vedblev han altsaa — neppe ville I kunne forklare, Eder denne Inkonsequents hos mig. Men I ville ansee mig for vanvittig, naar

jeg siger Jer, at jeg af denne Anden ikke fjender Andet, end — Haaret."

„Det er til at vorde gal over!" raabte Edvard efter en Pause, idet han slog sig for Panden med knyttet Haand. „Den meest udsvævende Phantasie kan ikke opfinde Magen!" forsikrede Ernst. „Hører mig først ud!" begyndte Bernhard igjen.

„Hør Du først! afbrød ham Edvard: Thi for at forklare Dig vor Forundring, maa vi sige Dig, at Du her ikke er den eneste Nar. Kort sagt: er Du forliebt i Saar, saa er jeg det i en Saand, og Ernst er det i en God."

Alle Tre saae nu tause paa hinanden. I hvor latterlig end deres Situation i og for sig selv kunde være, saa var dog Ingen af dem istand til at lee. Hver af dem tænkte paa, at retfærdiggjøre sig.

„Jo mere jeg betænker vor nærværende Forfatning, begyndte Bernhard omsider: desto livfuldere træder ogsaa forgangen Søndagasten for min Erindring. Husker I endnu, hvorledes Ordene dengang faldt?"

„Skulde jeg have glemt det?" sukede Edvard. „Desværre husker jeg det!" meente Ernst.

„Og mindes I de sønderbrudte Glas og den sorte Melankolikus, hvis mørke Udfordring dengang forekom Dig saa latterlig, Edvard, mens den strax faldt mig paa Hjertet med al sin Vægt?"

„Aldrig — begyndte Edvard: aldrig skal jeg glemme hiin Aften, thi den greb alfor alvorligt ind i mit Liv. I vide, det var for silde, at besøge noget Selskab, og for tidligt, at gaae hjem,

da vi skiltes ad ved Stephanspladsen. Jeg steg
 trede derfor gjennem Gaderne endnu en Stund, og
 gik derpaa i Operen, hvor jeg opsogte Grev F***
 i hans Loge, da jeg just havde noget at tale med
 ham om. Efter en kort Samtale forlod Greven
 mig, og bad mig vente paa ham, til Stykket var
 ude. Jeg begyndte at kjede mig, og en deilig
 Arm med en endnu deiligere Haand, som i Logen
 lige under mig støttede sig paa Balustraden, fæng-
 slede min hele Opmærksomhed. For ikke længe
 siden havde jeg etsteds læst den Spøg, hvorlunde
 man fra sig en Haand kunde slutte sig til dens
 Eierendes Skikkelse og Character. Det faldt mig
 nu ind, og det morede mig, her at forsøge noget
 Lignende. Men — jeg Ulykkelige! Jo længer mi-
 ne Dine, sydselsatte med denne Leeg, stirrede paa
 de hvide, nydelige Fingre, desmere forvirredes mi-
 ne Tanker. Det var, som om der, udaf den glø-
 dende Rubinring, der omgav den skønneste af alle
 Pegefingre, drog en Skare af usynlige Elskovs-
 der ind i mit Hjerte; stedse hedere flammede min
 Phantasi; en uendelig Længsel gjennembævede mig
 med electricke Slag, og det gale Dnske, at trykke
 denne Haand til mit Bryst, at holde den fast for
 hele — hele mit øvrige Liv, der syntes mig fryd-
 løst og øde uden den, rodfæstede sig i mit Indre
 til et fast Forsæt. Glemmende Alt, styrtede jeg
 ned i Parterret — mine Blikke fløi op mod Lo-
 gen — forgjæves — den var tom. Næsten vanvit-
 tig iulte jeg nu til Indgangen, ei heller her var
 noget Spor af den Forsvundne! — Jeg gik hjem.

Forgjæves tilbagefaldte jeg mig her Frederike's Billed; forgjæves søgte jeg, med de tidligere, levende Farver at udmale mig Fremtiden ved hendes Side — den fortryllende Haand pegede uafsladeligt mod et ubekjendt Eden. Siden hiin Aften gaaer al min Digten og Tragten kun ud paa, at see Den, jeg har hengivet mig med Aand og alle Sandser; hidtil vare mine Bestræbelser frugtesløse, men før vil jeg døe, end opgive dem." Edvard taug her, synlig bevæget.

„Du har saa temmelig fortalt min Historie! begyndte Ernst efter en Pause: Og forestiller Du Dig, istedetfor den deiligste Haand, en ligesaa deilig Fod, med en nydelig sort Fløiels Støvle paa, som jeg netop fik at see, da Tjeneren allerede lukkede den rask bortrullende Bogn, saa ville vore Erfaringer og Følelser forresten være hartad lige. Kun er jeg endnu ikke kommen saavidt, at jeg har kunnet tilkjendegive Maria mit Sind's Forandring. Ak, det angrer mig jo Alt, at jeg har brudt mit Løfte og ikke fulgt hende i Operen — naar Alting drøstes, er jo dog hendes Fod ligesaa liden som hiin, og hvem veed, om den Ubekjendte har saa smukke Dine, som min kjære Maria!“

„Ernst! sagde Bernhard meget strengt, næsten bittert: Du var og er letsindig og characterløs; man mærker Dig strax Din store Ungdom af. Hvortil den Barnagtighed? Finder Du maaskee Behag i denne tosfede Situation, eller vil Du gjøre Din Kjæreste nidkjær? Eller mener Du maaskee, at det ikke kan forholde sig anderledes med Dig,

fordi det ikke forholder sig anderledes med Dine Venner? Jeg beder Dig, gaae til Maria, bed hende om Forladelse, og forson Dig ret sentimentalst. Thi det er jo dog vel i Grunden Din Hensigt."

„Bernhard, Du vorder haard!" raabte Ernst, idet han ærgerlig sprang op.

„Og med Rette! vedblev Denne: Thi Du lider af vor Tids Sygdom. Men derimod hjælpe kun stærke Midler. Vær forvisset, at jeg mener det godt!" tilføiede han meget hjerteligt, og rakte den Krænkede sin Haand; godmodig tog Denne derimod, thi han maatte dog selv tilstaae, at der var noget Sandt i det Sagte; men den lille Fod havde dog exalteret ham, og det var, i hans Tanker, nok.

„Du, Edvard — saa vendte Bernhard sig nu til Denne: Tag disse Linier, og læs. Det kommer mig fore, som om jeg maatte skamme mig, naar jeg skulde fortælle Dig Sagen prosaisk, og dog ere vi Begge i samme Stilling. Dette Digt har jeg nedskrevet strax efter Tildragelsen. Nu god Nat! Kom, Ernst, Du skal ledsage mig." Han tog Bennen under Armen, og ilte bort. Men Edvard læste:

Min Piges Billed i mit Bryst
 Jeg stod, berust af Elskovs Lyst,
 Og saae, i Anden stolt og glad,
 Af unge Møer en buntet Mads.
 Da tænkte jeg i Overmod:
 „Hvor roligt flyder her mit Blod!
 Mig rører ingen fremmed Sol,
 Jeg lystes kun ved min Viol,
 Som duster sødt, beskedent-bly,

I Hesselbuskens stille Ly.
 Bleg er hver Skjønhed her, min Sjel
 Har valgt den skønneste Juvel;
 Hil Dig, min Kjærligheds Rubin,
 Nu est Du, Længesøgte, min!
 Hvad her jeg seer saa vidt fordeelt,
 Er hos min Brud et samlet Heelt. —
 O dumme Stolthed, flette Mod,
 Som leger frækt med Liv og Blod.
 Du let forliser af Din Sjel
 Din Edelsteen — forvar den vel!
 Stolt løstede jeg mine Bryn —
 Da traf det mig som Himlens Lyn.
 Ak, intet Blik — men i min Hu
 Det straaler stjerneklart endnu.
 Ak, intet Ord — men i min Hu
 Jeg hører Engles Røst endnu;
 Ak, intet Kys — men i min Hu
 Det brænder som en Glød endnu.
 Ja, uden Blik og Kys og Ord
 Det løstede mig høit fra Jord.
 En Harpe i min Sjel var stemt,
 Hvad nys jeg tænkte, var forglemt.
 I denne luevarme Sol
 Henvisnede min Martsviol,
 Og hvad der nys var min Juvel,
 Var nu en Lænke paa min Sjel,
 Saa kold som Jern! Min Trofskab var
 Det skjæreste af alle Glar.
 Et fagert, tykt, guldblokket Haar
 Har givet mig mit Banesaar,
 Har fængslet i et Silkebaand

Min arme, elskovssyge Mand.
 Et bølgende, et luftigt Slør
 Den Guldeste af alle Møer
 Tilhyled for mit hebe Blik,
 Men dog jeg plad fra Sandsen gik,
 Thi dette fagre, gyldne Haar
 Har givet mig et Hjerteskaar,
 Som aldrig, aldrig læges kan,
 Før Møen kaarer mig til Mand.
 O dumme Stolthed, flette Mod,
 Som leger frækt med Liv og Blod;
 Du let forliser af Din Sjel
 Din Edelsteen — forvar den vel!

Det vil neppe være overflødigt, at bringe Læserne den Begivenhed nærmere, der virkede saa mægtigt paa Bernhard, saameget mindre, som det anførte Digt mere berører Digterens Character, end Kjendsgjerningen selv.

Der gaves en stor Concert. Kunstnere og Dilettanter strømte hid, for at høre en berømt Violins Virtuøs, der, efter lang Fraværelse, var kommen tilbage til den prægtige Keiserstad. Deels Smag, deels Nysgjerrighed hidlokkede adskillige Bekjendte, blandt hvilke Bernhard tilfældigviis befandt sig, og han kunde ikke vel undvige deres Begjering, at følge med.

Det første Musikstykke havde allerede begyndt, da de traadte ind. Huset var stuvet fuldt, og

Bernhard befandt sig ikke vel i den Trængsel. Han lod sine Dine flyve hid og did, og morede sig med at iagttage det forskjellige Indtryk, der afspeilede sig i de mangfoldige Ansigter. Den Enes intetsigende Stirren og den Andens forstillede Enthusiisme; Satyrikerens skurle Smil og den Bemytliges smægtende Længsel; den Lidenskabeliges opflammende Blod og Phlegmatikerens kolde Rolighed — Alt dette tilsammen gav en Portraitsamling, værdig at opfattes og fremstilles af en Hogarth. Desværre vendte de siddende Skjønne Ryggen til Bernhard, og han kunde altsaa ikke gjøre dem til Gjenstand for sine physiognomiske Forlystelser. Bludseligt fængsledes hans Blik af et udmærket deiligt Qvindehoved, hvis rige, blonde Haar nedbølgede i svære, gyldne Locker over den hvide Hals, medens den kostelige, gandske med Diamanter besatte Kam kun med Møie søgte at sammenholde dem. Fra det Dieblik af vare alle hans Sandser fangne; han kunde ikke begribe denne Troldom, men villig hengav han sig den. Dog haabede han forgjæves at faae det Ansigt at see, der, efter hans Overbeviisning, endnu maatte overstraale al denne Ynde — ikke een eneste Gang vendte sig den mægtige Fee, der saa hurtigt havde fanget den troe og standhaftige Ridder. Han vilde trænge frem, men man viste ham djervt tilbage, og der blev ham da Intet tilovers, uden med Laalmodighed at oppebie Concertens Slutning. Han levede kun for Dieblicket; Fortiden var død for ham, og hans faste Grundsatninger sammenbrændte til Aske i de første opblussende Flammer.

Nu — nu endeligen havde Violinspilleren endt sit dristigt udførte Finale — nu var han bleven fremfaldt sidstegang — nu trængte man sig allerede mod Udgangene — — nu, arme Bernhard! et tæt Slør overtrak Din Himmel, og forgjæves haabede Du, at see dens venlige Stjerner. Han vilde passe paa hende ved Udgangen, men sporløst fortes hun bort i Strømmen. De Sidste gik ham forbi, men hun var ikke iblandt dem.

Denne flygtige Kommen og Forsvinden, dette Anstrøg af Eventyrlighed og Romantisk, som hele Begivenheden bar, virkede dybt paa Bernhard, hvis ellers saa klare og rolige Lænkemaade derved rystedes paa en ubegribelig Maade. Med et Hjerte fuldt af utilfredsstillet Længsel, som fra nu af gjorde ham udygtig til enhver anden Bestræbelse, kom han hjem.

Fastelavn kom. Alle Wienerere af god Tone ende Karnevalet i Redouten, og den sidste Nat er ligesom kun en stor Promenade. Der dandses nemlig ikke mere; man gaaer kun et Par Timer op og ned i den store, prægtigt oplyste og dekorerede Sal. Et imponerende Syn skjænker denne Brimsel, betragtet fra Gallerierne. Man seer ned som paa et Amphitheater. Paa tre Rader ophøiede Bænke, der slynge sig om hele Salen, sidde de skjønneste og ædleste Damer i det rigeste Smykke,

og udaf denne herlige Krands funkle hartad ligesaa mange blinkende Dine som blinkende Diamanter. Til sidst kan man slet Intet skjelne mere; man svimer, blændet af de dobbelte Straaler. Og dog er dette kun Indfatningen af en endnu langt kostbarere Steen. Thi Bænkene besættes kun af de Tilskuerinder, der i No ville betragte det vildbølgende Liv, hvis Bred de ligesom danne. Men dette Liv selv river Alt med sig i sine muntre Hvirvler.

Kloffen var elleve. Paa Josephspladsen stod Bogn ved Bogn. Klart Gaffelskin oplyste det alvorlige Keiserbilled; Hjul raslede, Heste stampe, Tjenere Prege — hist trættedes, her loe man; letfodede Piger hoppede til Udgangen, deres ledsagere løb omkring med Hatte og Raaber; Skarer af Masket myldrede paa den brede Trappe; derimellem lode Hilsener og Kys; Bekjendte tiltalte hinanden, Bestægtede tilraabte hinanden, og ovenfra flød en Lysstrøm gennem de aabnede Gløddøre.

Arm i Arm traadte Edvard og Bernhard ind i den tætfyldte Sal. „Træffer jeg hende ikke idag, sagde den Første: saa holder jeg det Hele for en Drøm, eller for et phantastisk Syn.“ Bernhard taug.

Alt havde de gaaet togange rundt. Hist og her trængte en Domino eller en Kalender sig frem med en pikant Hentydning, der ikke sjelden spillede hen paa Caroline og Frederike.. Meget forstemt herover, vilde de just gaae op paa Galleriet, da de fik Die paa Ernst, som talte meget ibrigt med en pragtfuld, kvindeelig Maske.

„Hvem kan det være? hvistede Edvard: See kun, hvor betydningsfuldt han vinker ad os!“

„Skulde maaskee Maria — men nei, han er rankere og større.“

„Og dog saae jeg ham komme med hende og Caroline.“

„Den Løse! Formodentligt jager han efter et nyt Eventyr. Hans lapsede Letsindighed vorder ret: nu gandske utaalelig, og endnu utaaleligere er mig hans barnagtige Lyst til at efterabe os i Alt. Jeg veed det, han elsker Maria; alligevel opsætter han stedse sin Forbindelse med hende, fordi han vil binde sig selv og Andre paa Vermet, at han er mystificeret, som vi. Derhos løber han hver Dag til Pigen, og tilsværger hende atter evig Troskab med sine grædende Taarer.“

„Lad ham more sig, som han bedst kan! svarte Edvard: I Grunden ere vi jo ikke selv stort bedre end han — kun konsekventere i Inkonsekvensen.“

„O, at jeg maa give Dig Ret!“ raabte Bernhard, og taug fra nu af gandske.

Efter nogen Tids Forløb kom Ernst dem imøde paa Galleriet. Hans Kinder brændte, hans Dine luede. Hefstig iilde han til dem. „Vide I det alt? Vide I det alt? raabte han: Jeg har fundet hende — I saae hende jo selv — og min — min vorder den herlige Skabning — og bemærkede I ogsaa de nydelige smaae Fodder? Hun har seet mig ude af Bognen; med Maria er det ude — snart skal jeg see hende igjen — den gamle, gnavne Onkel skyder

jeg — og o Himmel — hist — til hende, til hende!"
Han ilte bort igjen.

„Forstod Du et Ord af hans Bæv?" spurgte Bernhard efter en Pause.

„Saameget har jeg idet mindste forstaaet, svarte Edvard bittertsmilende: at han, som altid, trods sin Uforstand, er lykkeligere i at finde, end vi i at søge. Ved Himlen, hellere vilde jeg, blandt hundrede Piger, kjende 99 paa deres Haar og Hænder, end Tre paa deres Fodder."

„Du troer altsaa virkelig — —

„Jeg maa vel; sagde han ikke, at hun havde seet ham udaf Vognen, og hvor kunde hun —

„Naar Alt kommer til Alt, er det vel en forfløis en Tøs, der —

Bernhard kunde ikke tale ud. Et fremtrængende de Masketog kastede sig mellem ham og Edvard. Samme Dieblif var det Midnat. Orchestrets munstre Toner forstummede, og i samme Nu fløi en kort, dyb Tausshed gennem hele den levende Sal. En Gysen gennemrislede Bernhard. Det var ham, som om hver Lyst gif til Graven nu. Om Du nu pludseligt døde, tænkte han: og Alle med Dig, som nu ere samlede her i stormende Glæde — — hvad var det vel saa mere, sagde han halv høit hen for sig — jeg i det mindste tabte Intet derved. — — Noget dog, svarte herpaa en blid Røst: nemlig Kjærligheden! —

Samme Dieblif folte Bernhard en Seddel trykt i sin Haand. Rask vendte han sig om, men han saae kun en tilfløret Qvindeskikkelse, som Menneskes strømmens Bølger luffede sig over.

Nu søger han i Brevet Nøglen til den nye Hemmelighed. Han læste følgende Ord, skrevne af en ubekjendt, flygtig Damehaand:

„I Aften Klokker 8 ventes De paa Josephspladsen. Den, som først tiltaler Dem, vil føre Dem did, hvor De ventes af Den, De saa længe og saa længselsfuld har søgt.“

Forundret betragtede Bernhard de flygtige Træk. De maatte være af hendes Haand — hende skulde han nu see — neppe kunde han fatte sin Lykke — Alt havde hun tilstaaet ham sin Kjærlighed. Kun een Omstændighed forbittede ham Glædens fulde Nydelse. Hvorfor denne Hemmelighed? Paa Sedlen stod intet Navn.

Han vilde forlade Huset — da mødte ham Edvard. Og saa med ham syntes der at være foregaaet en betydelig Forandring; det forkyndte idet mindste hans Kinders usædvanlige Rødme, hans raske Gang og hans Dines Jld. Han tog Bernhard under Armen, førte ham til Skjenkebordene, og inden Denne kunde tale et Ord, vidste han alt, at den hvide Haand med Rubinringen havde ligget i Edwards Haand, at han havde talt med dens Besidderinde, at Denne vel havde været maskeeret, men at han skulde see hende Ansigt til Ansigt endnu idag.

Bernhard betroede nu ogsaa Edvard, hvad han havde oplevet. Bludseligt sprang Edvard flammende op. „Hør, Bernhard! sagde han blegnende: En Tanke griber mig — det vilde være grueligt!“

„Hvad mener Du?“ spurgte Denne ahnelsesfuld, dog rolig.

„Hvad om een og den samme hjerteløse Kofette drev sit skjændige Spil med vore helligste Følelser!“

„Det er ogsaa runden mig i Tanke. Men — nei — det er umuligt!“

„Hvad om — vedblev Edvard heftigere — hvad om vi fandt kold Spot for varm Kjærlighed — dræbende Haan for levende Opfyldelse!“

„Tie!“ tordnede Bernhard, idet han foer op. — En lang Pause, hvori Begge søgte at fatte sig.

„Husser Du endnu, begyndte Edvard igjen: husker Du endnu den Dragt, hvori Masken — —

„Saa vidt jeg kunde see, bar den en sort Silkeskjole og et langt, flagrende Soloflor.“

„Det slaaer til, og overveier jeg alt Andet, at hun nemlig ikke vilde afløre sit Ansigt, ikke sige sit Navn, at jeg ydermere er bestilt til samme Tid, kun, istedetfor paa Josephspladsen, ved Trefoldighedsstøtten, saa — —

„Stille! afbrød Bernhard ham heftigt: Slut ikke, det vilde begrave min Fremtidshyffe. Der er dog Haab endnu!“

En ubehagelig, tidlig Vinternat udbredte sine Skygger. Fugtige Taager indhyllede Staden. Kl. 8 præcise stod Bernhard paa Josephspladsen. En ubekjendt, aldrende Mand traadte kort efter hen til ham. Han syntes at sammenligne og at prøve; derpaa sagde han gandske sagte: „Følg mig!“ Bernhard adlød. Stiltiende gik de gjennem adskillige Gader, og standsede omsider udenfor et temmelig uan-

seeligt Huus, i hvis første Etage den Ubekjendte aabnede en Dør og bad Bernhard træde ind. „Vi have naaet vort Bestemmelsessted! sagde han: Slaae Dem her til No. Jeg skal melde Dem, og, naar Tid er, kalde Dem ind.“

Bernhard befandt sig i et matoplyst Værelse, som kun viste liden Elegants. Kun nogle Kobberstykker syntes af Værdie. De forestillede Scener af Virgils Æneide. Opmærksomt betragtede Bernhard et af dem. Det var den tapre Helts Flugt af den elskende Dido's Arme, udført med megen Heflighed og Characteristik. — Den dybe, sønderrivende Smerte, som afspeilede sig i den stolte Dronnings ædle Træk, saavel som det sagte Anstrøg af Ubestemthed, Konstneren havde givet den troløse Helts hele Holdning, indprægede sig voldsomt i Bernhard's Hjerte! Han meente, at finde en svag Liighed mellem Dido og Caroline. Den Sidstes ædle, skjonne Skikkelse traadte, for første Gang i lang Tid, ret levende for hans Dine, og denne Erindring piinte ham, i hans nærværende Stilling, ubeskriveligt. „Arme Daare! sagde han hen for sig selv: Vil Du, allerede nu, angre, hvad ingen Anger bringer tilbage mere? Er det Din forroste Fasthed og Klarhed?“ —

Hans Fører treen ind, og gav ham et Bink. Med bankende Hjerte fulgte Bernhard. Nu aabnedes en Tapetdør, som luktes efter ham. Nysgjerrigt og uroligt fløi hans Blik omkring i det ziirlige Boudoir, han havde betraadt.

Tre tilflørede Damer sadde paa Kanapeen, og bukkede sig stiltiende, da han treen ind. Tvilvraadig

stod han der; han troede sig vildledt, men nu reiste sig den Mellemste — hendes rige, blonde Haar flød i lange Lokker over de hvide Skuldre, og udaf Des mantelkammen, som fastholdt dem, foer det som et Lyn gjennem hans Sjæl: det er hende! Henreven af længenæret Lidenstabs Vælde, vilde han just synke for hendes Fodder, da Døren atter aabnede sig, og — Edvard treen ind.

„Er det muligt?“ tilraabte ham Bernhard, ikke mere Herre over sig selv.

„Du her? Kreg Edvard, ude af sig selv: Nu, hvad sagde jeg Dig? Vi ere førte bag Lysen!“

Men samme Dieblisk indsaae han sin Bildfarelse, thi fra Baggrunden truede ham skalkagtigt den hvide Pegefinger med den dunkle Rubin, medens hans Ben trykte en anden Dames Haand.

Ungerfuld vilde han bede om Tilgivelse, men han kom ikke til Orde, thi Døren aabnedes tredie Gang — Ernst styrtede ind, og foer undrende tilbage ved Synet af det uventede Selskab.

„Mine Damer — begyndte Bernhard, der først fik sin Fatning igjen: saavidt jeg mærker, har De lagt an paa en gaudske udmærket Overraskelse — men — De tage mig det ikke ilde op —.“ Hermed greb han sin Hat, og vilde bort.

„Ikke af Stedet! tilraabte ham hans skjønne Ubekjendte i bydende Tone: Hvorledes? Efter at de Herrer omsider have fundet, hvad De saa brændende søgte, idet De brøde selv de helligste Forbindelser — efter at disse Lokker, som have fanget Dem, gode Bergreich, for evigt, have været Dem saa nær

under Dine — efter at denne min Venindes Haand har frembudet sig til en uopløselig Pagt med Dem, bedste Werning — efter at de sorte Fløielstøvler, for Deres Skyld, kjære Ernst, allerede ere blevne tilskaarne til de nydeligste Tøfler, en Mand nogens sinde har sukket under — — nu, ved Deres Dnskers Maal, ville de flye?"

„Denne Stemme!“ — raabte Bernhard.

„Iøvrigt, vedblev den Ubekjendte hurtigt: Iøvrigt have De fuldkommen Ret, naar De formode, at der venter Dem en synderlig Overraskelse.“

Slørene fløi bort — Caroline, Frederike og Maria stode for de Forstenede.

Beskæmmede, forlegne, nedtrykte af deres egen Forblindelse, bortvendte sig alle Tre.

„De seer — vedblev Caroline: vi have ogsaa vore Hemmeligheder, og vi forstode at bevare dem bedre end I uforstandige Mænd. Den aabnemmede Ernst har, maaskee mod sin Villie, underrettet os om Alt, og længe kunde vi ikke være i Uvisshed om, at vi elskedes dobbelt.“

„Og Tilfældet ville vi takke — begyndte Frederike, hvis blide Hjerte alt følte Medlidenhed med den Piinte: at det indviklede alt dette saa forunderligt, og dog løste det saa beroligende!“

„Tilgivelse!“ stammede de Angerfulde, synkende for deres Dommerskers Fødder.

„Kun paa det Vilkaar, sagde Caroline efter en Pause: at De herefter ville betragte vore Hænder,

Fødder og Haar lidt nøiere, inden De forelser Dem
i Andre. Over sit Skrivebord skal desuden Hver
af Dem ophænge i forgyldt Ramme Digterens Ord:

Ik, hvorhen med Dine Længsler!
Nyd Din Nutids Rosenkjær!
Læt den Gode Lykken fængsler,
Ehi den er ham altid nær.

Ludv. Salirsch.

Eugenius Sternlein.

En Kunstners rene Sands formaaer
At skimte, hvad tilhyllet staaer.
Vel veed han ei, hvordan og hvor,
Men Harmoniens Magt er stor.
Ja, Harmonie i Kunst og Liv,
Din Klang er stærk, som Herrens Bliv!

S *** Badet var, en skøn Sommeraften, det
første Kaffehuus fuldere, end sædvanligt. Der
havde indfundet sig mange Mennesker fra den nærs-
liggende Hovedstad. Her vilde de gjennemsværme
Søndagen lystigt i et rastbevæget Livs brogede Brims-
mel, for næste Morgen at begynde det vanlige Hver-
dagsværk paany. Grupper af glade Mennesker sad
de paa den grønne, af Kastanietræer omstregede
Græspet udenfor Huset, ved det reenligtdækkede

Bord. Midt iblandt dem spillede en graaloffet Harpenist allehaande Dandsemelodier, og man saae paa de leende Nigeansigter trindt omkring, at de gjerne hørte til. Letfodede Markører løb om med dampende Drikke; gamle Herrer smøgede ret behageligt deres Pibe, medens Yngre gjorde Cour til deres Døttre.

Da Landeveien, som fra Residentsen førte til Badet, løb tæt forbi Kaffehuset, kunde det ikke feile, at jo nye Gjæster af og til vakte Mængdens Opmærksomhed. Just fremrullede der nu igjen en tung Kareth, da Secretair Sørner, som her, i et muntert Selskab af lystige Brødre lod Champagneren dampe hen, halvbestyrret, halvleende, og hartad som uvilkaarligt raabte: „Bed Himlen, der fjærer Hr. Eugenius Sternlein!“

Virkeligen viste der sig ogsaa ved Bognvinduet en original Gestalt, ved hvis Betragtning man fandt det tvivlsomt, hvad enten man skulde gjøre sig lystig over det Barokke i hans Dragt, eller grue for den iisnende Ironi og det frygtelige Alvor, der laae i alle hans Ansigtstræk.

Sørner's Benner bestormede ham strax med Spørgsmaal. „For Himlens Skyld, Hr. Broder! raabte tre Stemmer paa eengang: Svar, hvem er den kostelige Original?“

„Kun Taalmodighed! bad Denne med et tungt Smil: J skulle erfare Alt.“ Og efter et Dieblitz Estertanke vedblev han, ligesom fattende sig: „Det er en snurrig Fætter, denne Eugenius Sternlein,

og jeg troer, hans onde Dæmon har ført ham hid, thi nu skal han ikke undgaae mig mere."

„Der taler De mig gandske udaf Sjelen, Secretair! raabte Diitmeister Bergmann, misforstaaende ham: Gaves der ikke hist og her flige snurrige Piese, man kunde bruge som Proptrækkere til at løsne for Livets Champagnerflasker, saa maatte man omsider vorde en Vanddrifter, og lægge sig til at sove i sin egen Liigkiste."

„Net forstaaet! skreg Krügler, det kongl. Theaters første Helt: Tusind Planer til Mystifikationer gennemkrydse mit Hoved."

„Løsser ere I! sagde Schmerle, en Journalist og Satyrikus: Løsser, der mystificere sig selv hundredgange, medens de troe at mystificere Andre. Siger mig, have I da reent forloret Eders Sandser? De see der en gammeldags Karrikatur, som de neppe kjende af Navn, fjøre ind ad Porten, og strax give de hverandre Haanden paa, at de ville gjøre ham til Hovedgjenstanden for deres gale Tidssfordriv! Ikke vil jeg nægte, at jeg finder Behag i flige Pudss saavel som I, men, kjære Brødre, her gjør den trekantede Hat, den kæmpemæssige Jæbot og den lysrøde Frak ingenlunde Sagen klar, thi den sande Humor ligger ligesaaalidet deri, som i en kjedelig Bajazes favnlange Vidst."

„Det var ei heller det, jeg meente! svarte Søzner: I ere Alle vildfarende, hvilket undrer mig saameget mere, som I dog skulde vide nogen Besked om denne Sternlein!" — De Dvrige saae forundrede paa ham.

„Lad mig fortælle Jer, hvorledes jeg er bleven bekendt med ham. Men — er det Jer tilpas, ville vi først etablere os i hiin kjolige Pavillon. Der ere vi uforstyrrede, og Solen brænder os ikke saa hedt paa Jorden, som her gjennem den chinesiske Baldachin! Allons! Og Du, Markør, bring hurtigt Viin og Jis!“

Med Sang og Klang flyttede Karavanen ud, og alle Tilstedeværende, som forlængst vare bekendte med deres Ejer, vare alt forud overbeviste om, at nu skulde der atter udruges noget Galt og Eventyrligt.

Da man, i det nye Afsyl, havde gjort sig det saa mageligt som muligt, begyndte Sørner: „Det er nu lige halvandet Aar siden jeg, Fastelavnsmat, træt af den vilde Sværmen, forlod Nedouten, og truede ind i det Bergolesiske Kaffehus. Jeg haabede her at komme til min Forstand igjen ved et Glas Punsch, og beklagede kun, at jeg ikke havde Noget af Eder hos mig. Da jeg traadte ind slog Klokken 3. Salen var øde, og kun to Echachspillere, som jeg alt om Eftermiddagen havde truffet her ved samme Time, dreve endnu deres steenskolde Uvæsen. Men snart saae jeg Noget røre sig i det tilstødende mørke Kabinet; det forekom mig hartad som en rank Pigeskikkelse. Nu, Svide sagtes, Brødre, at Ven Sørner endnu aldrig har taget Flugten for et Stjort; ogsaa dengang troede jeg det raadeligt, at see Sjenden kjæft i Dinene. Men hvor studsede jeg, da jeg her, ved Siden af en gammel, slumrende Herre,

hvis karrikerede Skikkelse strax var mig paafaldende, saae min dyrebare, hartad forglemte Therese sidde!"

„Guds Død! afbrød Krüglér ham her: Therese! — Maaskee den smukke Kræmmerdatter, for hvis Skyld Du gjorde Dig til Nar et heelt Aar?"

„Den Samme! svarte Sørner: Klinker — hun skal leve!" — „La viva!" larmede de Andre.

„Men hører nu videre! vedblev Sørner: Da hun saae mig, foer hun sammen, kastede sig i Hjørnet af Sophaen, og begyndte at græde stille. Jeg blev noget forlegen derved; dog spurgte jeg hende, hvi hun frygtede mig. Svaret var en Strøm af Bebreidelser, at jeg nemlig havde forladt hende. Min Forlegenhed fornyedes derved, og hendes Hefstighed vakte den Gamle. Han slog Dinene op. Brodre, aldrig glemmer jeg den Forfærdelse, som greb mig, da nu den lille graa, gebrækkelige Mand styrtede imod mig med ildsprudende Dine, og, trods min ungdommelige Modstand, trængte mig ud af Bagdøren med hartad overnaturlig Magt. Derhos talte han ikke et Ord, men stirrede kun paa mig med sit tilintetgjørende Blik. Bleg, skjælvende, angreben i mit inderste Væsen, stod jeg længe i den kolde Vinternat, indtil jeg omsider begyndte at skamme mig ved min Modløshed, og atter treen ind — men Begge vare forsvundne. Nu examines rede jeg Markørerne; men hvad disse fortalte mig, tjente ikke til at formilde min Uro. Den Gamle er, efter deres Uttring, Thereses Onkel, en stor Mechanikus, som, under det antagne Navn Eugeni-

us Sternlein (hans sande Navn. ved Ingen) flaksfer om i Verden med alskens Tassenspillerier. Dens gang var han nys kommen tilbage fra Italien, og, som jeg nu erfarede, vilde min Ustkjebne, at han just traf Therese, da jeg havde forladt hende hos Bergolese, hvorhen jeg kun med Nød og Neppe havde bragt hende, paa det Grev L — ka, hvemt hun begyndte at behage ligesaa meget, som at misshage mig, kunde underhandle med hende. Jeg vidste, det vilde være forgjæves; dog vilde jeg idet mindste være hende qvit, og kunde jeg ahne den Ulykke, som vilde reise sig deraf? Neppe er jeg nemlig, med Løfte om hurtig Tilbagekomst, gaaet bort, før den Gamle træder ind; allerede underrettet om hendes Skjebne, kjendte han hende ved første Blik, og et saare heftigt Optrin skal have fundet Sted. Han kastede en Lot graae Haar for hendes Fodder, idet han skreg: hendes Fader havde, i Jammer og Fortvivlelse, revet den af sit Hoved, men han havde taget den op, for at vise vor Herre den paa den yderste Dag. Derpaa begyndte han igjen at græde som et Barn, kaldte hende sin kjære, forførte Kelse, og svor hendes Forfører uhyre Hævn."

Sørner taug her, og nedstyrtede et stort Glas Burgunder; de Andre yttrede kun liden Lust til at afbryde denne Pause.

„Hvi skal jeg — vedblev han — hvi skal jeg her gjentage Fortællingen om Scener, hvortil jeg ikke har været Dienvidne, og som derfor udentviol ere

blevne mig skildrede med overdrevne Farver! Kun endnu Saameget til det Heles Forstaelse: den Gamle tog endeligen Pigen med sig, og fra denne Tid af skal han hver Uge regelmæssigt paa den Dag, dette første Møde fandt Sted, vise sig i Kaffehuset med Therese. Hvad han der har fore i det eensomme Kabinet, er ubekjendt; men hvergang forlader han det grædende."

Uter en Pause, hvori Sørner syntes at drikke sig Mod til det Følgende.

„Det Forunderligste herved er — begyndte han igjen, stærkere end før: at jeg nu ikke kan rive mig løs fra Pigen. Fra det Dieblif, jeg saae hende igjen, synes mit inderste Liv knyttet til hendes, og hvor ligegyldig hun end var bleven mig, er jeg dog nu gandske fortryllet af hende. Men forgjæves forsøgte jeg Alt, for at nærme mig hende — mine Bestræbelser strandede paa den gamle Hexemesters Uarvaagenhed; han har gandske og aldeles draget hende til sig. Saavidt jeg veed, vil han bringe hende i det herbærende *** Kloster; men det skal ikke skee, skulde jeg end gaae tilgrunde dervover! Op, mine Venner! Therese er hidkommen med Sternlein; jeg bemærkede hende ret vel — staaer til — vi bortføre Pigen, og saa sandt jeg hedder Sørner, skal Eders Tjeneste ikke savne Erkjendelse."

Jngen slog til. Sørner's Ansigt var brændende rødt, hans Dine flammede; de Bedre i Selskabet gruede ved at see ham, og de Glette havde ikke Mod til at slutte den tilbudne Pagt, thi nu mindedes de kun alt for tydeligt Eugenius Stern-

lein, som de allerede eengang havde lært at kjende, skjøndt han hidtil gandske var forsvunden af deres Erindring.

En mørk Tausshed, som Sørner langt om længe afbrød med Heflighed. „Ere I Mænd? Sreg han: Hvad Satan har da saaledes betaget Eder alt Mod?“

My Tausshed, som Skuespilleren snart afbrød med sagte skjælvende Stemme: „Hør, sagde han — det tordner langt borte — vi ville faae et svært Uveir.“

„Secretair Sørner! begyndte Ritmesteren, idet han næsten frygtsom saae sig om: Husker De ikke mere hiin gruelige Aften — jeg troer — ja, ved Gud, idag er det lige et Aar siden, vi i Parken — hos Eugenius Sternlein — “

Sørner blev dødsbleg; dog tvang han sig til at smile. „Skam Dem, Ritmester! raabte han, idet han fyldte sit Glas paany: I er dog en Soldat, og endnu tænker I paa dette Ummestue;Eventyr!“

„Ja, ja, nu falder det mig ogsaa ind! Begyndte Schmerle: Det var just den 17de August forrige Aar, da Du traf os ind i den fordømte Tassenspillerhytte, og nu husker jeg ogsaa Sternlein — kun forekom han mig dengang høiere og magrere end idag. Hvad har jeg sagt, Børn? Lager Ier iagt, at vi ikke blive mystificerede — og

jeg troer i Sandhed, at det allerede er skeet! Secretair, betragt Dig engang!"

Med disse Ord holdt han den Forstyrrede et Lommespeil for Næsen, og Denne blev saa bange ved at see sig selv, at han slog i Glasset med knyttet Haand.

Uveiret var imidlertid rykket nærmere; tæt, trykkende Svovldunst laae over Dalen, og Bjergene trindtomkring saae, med deres mørke Skyhoveder, ind ad Vinduerne paa den lille Pavillon. Forlængst var det talrige Selskab adspredt, og den pludselige Overgang fra larmende Liv til stille Død faldt tungt paa de eensomme Drikkebrødre's Hjerner. Stille og stumme stode de ved Vinduerne, stirrende op mod den sorte Himmel, der, liig et haardkrænket Menneske, endnu ikke kunde give sin Smerte Luft.

Schmerle, som nu engang ikke var Mand for at tie, om saa Døden havde siddet ham paa Struben, afbrød omsider Stilheden med en lydlig Latter, der dog kun passede lidet til hans grædefærdige Ansigt. „Det er dog snurrigt — begyndte han: at Erindringen om en lumpen Mechanikus og et ligesaa lumpent Tordenveir kan forknytte Tre af den berømte Residens's berømteste Kunstnere. Jeg har altid hørt, at slige ophøjede Naturskuespil frembringe Underværker i Phantasten, og selvfølgelig skulde Du, Søner, lade Himmelflammen slaa ned i Din Sjæl og opildne Dig til en ny Tragedie. J, Ritmester, som gjør saa smukke Vers, at alle Almanaks-Redactører ere færdige at slaa Jer derfor, skulde tænke paa, hvorledes

J kunde sammentrime dette Lyn med Eder's Syn; og Du, Krüglér, Damernes Yndling, tidtbessjunge Heros, hvorfor stiller Du Dig ikke midt i Bærelse og tager den vanvittige Lear's Masse paa? — Jan: den annamme Jer, og mig med — jeg troer vi ere komne til vor Hæder, som Pudelen til sin Skygge!”

„Han har for Gud Ret! sagde Ritmesteren, efter en Pause, med usædvanligt Alvor: Og jeg maa tilstaae Jer, mine Benner, at det vilde Liv, vi føre, begynder nu at vorde mig modbydeligt. Jeg mener, Konsten er dog høiere og helligere, end at den skulde opslaae sit Tempel i et ureent Bryst.”

Samme Dieblif bankede det stærke paa den lukte Dør. Ritmesteren treen frem, og spurgte, hvo det var. „Luf op!” raabte en stærk, velklingende Stemme, og ind ad Vinduet tittede i samme Dieblif et smukt, blomstrende Ynglingsansigt med alvorlige Dine. „Luf op! gjentog Stemmen: Og lad den gamle Harpespiller komme ind. Den skaffets svage Mand er gandske afkræftet; jeg traf ham liggende paa Landeveien, og bragte ham kun med Møie hid.”

„Hvad falder Dem ind? spurgte Sørner: Vi ere glade, at vi ere under Tag; mener De, vi vilte lade den elegante Pavillon forpæste af en smudsig Betler? Det er vel ikke førstegang, den Landstryger har kamperet under aaben Himmel, og et Bad kan han i Sandhed behøve!”

Schmerle og Krüglér loe ad dette Indfald; men Ritmesteren meente, man kunde dog lukke den arme Djævel ind. „Vær dog rolig! tilhvistede Sørner ham: Betleren kommer kun herind over mit Liig,

figer jeg Jer. Jeg veed ikke, hvilken barnagtig Idee der griber mig, men I har mindet mig om Sternleins Taffenspillerhytte, og nu rinder den mig i Tanke paany. Tilmed, betragter blot den Gamles Patron — disse røde, udædte, speilblanke Ansigter hader jeg dødeligt."

„Ei, saa betænk Jer dog ikke saalænge! raabte Ynglingen igjen, og hans Dine flammede af retfærdig Vrede: Seer kun, hvor Regnen strømmet ned — jeg selv finder det ubeqvemt herude."

„Gid Fanden havde Jer! svarte Søner med usædvanligt Raseri: Hvad rager Jeres Beqvemmelighed os? Men vil I partout herind, saa gjør et Forsøg, og jeg giver Jer mit Ord paa, at I skal komme af Dynen i Halmen."

„Velan, et Forsøg vil jeg vove allenfald!" svarte Hiin. Men Ritmesteren forekom det ved at aabne Døren. Den Ubekjendtes faste, sikke Mod behagede ham. Denne stod nu, liig en fortørnet Cherub, for de tre Andre, istedetfor Flammesværs det svingende en mægtig Knortestok. „Nu pakker Jer bort, I urene Vænder! raabte han med befalende Stemme: Nu skulle I forsøge, hvor svalt og beqvemt man har det udenfor."

Schmerle, den feige Patron, var allerede ude af Døren; Krügler sprang gjennem Binduet og salverede saaledes lykkeligt sin Heltetrop; Søner ansaae det for raadeligt, at følge sine Venner, efter at have kastet et rasende Blik paa Ritmesteren.

Taknemmelig rakte den Fremmede Denne sin Haand. De sysselsatte sig derpaa Begge med Har:

pefpilleren, som strax ved Indtrædelsen var sunken afmægtig om paa en Stol, og da den Gamle var kommen lidet til sig selv, skiltes de ad i bedste Forstaaelse.

Medens det nys Fortalte gik for sig, havde Hr. Eugenius Sternlein, med sin meget smukke, men ogsaa meget bleget Clientinde, i moisom Hast begivet sig op i sidste Stokværk af et ringe Huus.

„Har Du seet ham? raabte han nu, trædende ind i det lille Kammer, som en gammel hæslig Pige aabnede for ham: Har Du seet ham? ved blev han efter en Pause, med forstærket Røst: Den Forfø — —“

„O stille, kjære Onkel! begyndte Therese ængsteligt: De har jo tilgivet ham, og jeg ogsaa!“

„Tilgivet, tilgivet! stønnede Eugenius, og løb op og ned i Kammeret: Hvor kan een Synder tilgive en Anden, uden at Helved opslaaer en Haan: latter derover?“

„Kjære Onkel!“ bad Therese, som saae Storsmen nærme sig,

„Stille! Stille! svarte Denne, og mumlede hen for sig: Ja, hvad han har gjort, har jeg tilgivet ham, thi kun den Rene kan være Dommer her; men hvad han endnu vil gjøre — —“

Han kastede et græbseligt Blik omkring sig, og traadte derpaa for sin Niece, gribende begge hendes Hænder, og vedblivende med frygteligt Alvor: „See, Therese, Du er en Forført, en Blomst uden Blaa:

de, en Dag uden Sol i Verdens Dine, og dog staaer Du som en Lysets Engel mellem mig og ham, som jeg ikke vil nævne. Eller har Du glemt at bede? Svar! Kunde Du ikke videre i Dit Faderbord, naar Du, med ret front, angerfuldt Hjerte, foldede Hænderne og saae mod Himlen? — Men han, tro mig, han veed Intet af Gud at sige, ligesaa lidet som jeg vidste noget af ham!" — En dyb Tausshed fulgte paa dette heftige Udbrud. Wigen græd stille, støttende sig mod Bordet; Eugeniuss stirrede op mod de uveirsvangre Skyer. Med det første Lyn greb han sin Hat, foregav at maatte tale med Borgemeesteren i Anledning af de phantasmagoriske Forestillinger, han her vilde give, og iilte bort, efter at have tillaaset Døren efter sig.

Paa Gaderne var det eensomt og tomt. Den lille Flod, som slynger sig midt igjennem Badestedet, bølgede uroligt. Dødsstilhed herskede trindt omkring, saa Eugeniuss ikke hørte Andet, end Gjenlyden af sine egne Fodtrin. Stedse natligere blev det; en heed, brændende Vind foer igjennem den snevre Dal, og den tørre Jord indsugede begjærligt enkelte svære Regndraaber. Uden Maal og Bestemmelse løb Sternlein fremad; forlængst havde Stormen bortført hans Hat, og det blege, askefarvede Ansigt saae, med de dybtliggende Dine, saa forstyrret hen for sig, at de Faa, han endnu mødte hist og her, troede at see en Banvittig.

Nu var det fuldkommen Nat. Lordenen rullede stærkere, maatte støttede Eugeniuss sig mod en Muur, som havde standset hans planløse Omvans

ken. Lynet opklarede Egnen for et Dieblif, og lod den Ulykkelige kjende sit frygtelige Natteherberg. Han stod ved Kirkegaardsmuren, tætvæd det halvaabne Gitter. „Lad see, sagde han, smerteligt smilende hen for sig: om jeg ikke kan finde nogen Hvile paa Gravene. Det kommer kun an paa et Forsøg, og jeg troer, at de Furier, som pidste mig gennem Verden, dog ville forlade mig der.“

Med feberagtig Hast smuttede han ind paa Kirkegaarden, og kastede sig ned paa den nærmeste Grav. Hans Sæde var en Liigsteen, hans Fodskammel et Dødninghoved. „Jeg føler mig vel her — sagde han stille hen for sig: bedre, end i mange Aar — bedre, end dengang jeg bragte Dig, arme Camilla, min eneste Vens Hustru, til Fald! — — O, hvorfor nu denne Erindring! — Nei, Hævnens Aander sove ikke, de vaage, selv blandt de Døde! — Gud, store, barmhjertige Gud, lad Dig forsones ved min uendelige Anger! Som et grædende Barn er jeg vendt tilbage i Faderens Arme; jeg har paa lagt mig en Bod, som kun Du, Almægtige, har erkjendt i hele dens Storhed! Med begge Hænder greb jeg mig i det blodende Hjerte, og udredt Alt, hvad der var bleven det kjært: Ergjerrigheden, Kunstnerstoltheden! — Overmodig stod jeg der i Lykkens Morgenrøde, og Verden holdt mig for et Genie, og forgudede mig, og jeg ødslede min Kraft paa at forføre en Kvinde, istedet for at kæmpe for det Høieste. Da var den regellose Phantasi, alle mine Værkers Skaberinde, udbrændt, og jeg stod

tørstende ved Konstens Kilde, og dette forfullede Hjerte var Udbyttet af al min Birken!"

En høi Skrigen og Syngen afbrød denne Monolog. Sørner og hans Kammerater vandrede, udenfor Muren, jublende hjem, thi de vare atter blevne samlede, og travede nu forbi, Arm i Arm. Tydeligt kunde Eugenius høre følgende Ord:

Mens Livet gjærer i Ungdomsind,
 Beruus Dig i Sandsernes Lyst!
 See, Jorden er smuk og Himlen er blind,
 Din Elfte til Barmen kryst!
 Hanrederen sagtens seer suurt dertil
 Og bander sin Kjærligheds Torn,
 Men deler Hustruen kun Din Jld,
 Saa haan ham med selve hans Horn!

De gale Farmere afbrødes her. Gandske nær hørte de en hæs Stemme synge:

Men Jorden sig aabner for Dine Fjed,
 Dig Satan griber i Tot,
 Og Himlen slynger sit Lyn herned,
 At hævne den rasende Spot!

Studsende standsede de. „Hvilken Ugle afbrøder der der vor Frydesang med sit Hyl?" kreg Sørner overlydt.

Samme Dieblig viste et langt, flammende Lyn dem den graahærdede Sternlein hvit paa en Grav midt iblandt Kors og Liigstene. Barytken var falden af ham; hans Skaldepande lignede et Dødsninghoved. Den ene tørre Arm strakte han truende op mod Jordenhimen.

Det hele Phænomen kom og forsvandt med Lynet, og sort Mulm omhyllede strax efter de forfæredede Mænds Dine paany. „Kjendte I ham igjen?“ begyndte Krügler sagte. — „Vel, vel!“ sukede Schmerle. — „Saa gaae dog for Satan videre! freg Søner, der med stor Møie omsider havde samlet sit Smule Mod: Eller finde I det altfor behageligt her — saa Adieu!“

De Andre kunde ikke indvende noget derimod. I iilsom Flugt fløi de ned ad Bjerget til Hotellet, som de Alle beboede, og forsøgte her, hver paa sin Viis, at glemme denne frygtelige Aftens Begivenheder.

Det samme Lyn, som havde forvandlet de tre Sværme: re til Vandeseere, lod Hr. Eugenius Sternlein gjøre en Opdagelse, som afpresjede ham et Forfærdelsesstrig.

Hans Blik var nemlig falden paa den Liigsteen, ved hvilken han fort tilforn havde støttet sig, og hvorpaa læstes de saa Ord:

„Her hviler i Gud Fru Camilla Pascati“
Sandseesløs, forstyrret i sit Jnderste, kastede han sig paa Graven. Hans Hjerter bævede i Smer: tens Overmaal; ingen lindrende Taare fugtede de brændende Dine.

Længe laae han paa Jorden uden Bevægelse. Han mærkede ikke Elementernes Kamp. Natten var imidlertid fremrykket, Uveiret havde udraset, Maanen skinnede gjennem sønderrevne Skyer, og de for: udgangne Storme opløste sig i forsonende Rolig: hed. Forfriskede og vederqvægede duftede Bloms: sterne paa Gravene trindtomkring; en sagte Bes

Stenvind fjolte Eugenius's brændende Kinder. Fra Kirketaarnet lød alvorligt og høitideligt, Midnats-timen, og sagte Harpeklang, som fremkaldt af usynlige Aander, strøg forbi Kirkegaardsmuren udens for. En Tenor og en Basstemme sang i smuk Samklang:

See Lys beroppe
Gjennem Skyens Rift;
I alle Toppe
Ei det mindste Vift!
Fuglene tie
I stillen Lund;
Kan Du vie
En liden Stund,
Kommer Freden, salig og riig,
Ogsaa til Dig!

Da opløste Sternlein's Smerte sig i Taarer. Grædende kysede han den Dødes Gravsteen, og Tanken om Forsoning hiinside Graven kom som en Trostens Engel i hans Sjæl.

Da aabnede Gitteret sig, og Sangerne traadte ind. „Hvad vil I her blandt Gravene, Gamle? spurgte den Ene, en ung, kraftig Mand: Døden kommer os tidligt nok paa Nakten endda, og en Løse Den, som gaaer den imøde. Jeg tænkte, det var fornuftigere, om vi gik op paa Bjergene, og derfra betragtede det sunde Liv og den friske Verden.“

Forlad mig nu! tog den Anden Ordet, en ærværdig Olding med en Harpe i Haanden: Du har Næst; for Dig er dette intet Opholdsted. Gaae nu;

spørg ikke, hvi jeg dvæler her, thi Svaret er en Malurtdraabe i Blædens Bæger."

„Oho, Gamle! svarte Ynglingen: Saaledes slipper Du ikke! Troer Du, jeg er et Lykkesbarn, som hine tre hjerteløse Karle, der huserede nede i Pavillonen, saa forkjælet af den gamle Moder, at jeg, hele mit Liv igjennem, kun har tæret paa mit Tid, eller lært at agte en Knappenaal paa mit Leie for den høieste Lidelse? I den Tid, Andre neppe kunne tænke, krøb jeg allerede om i Verden paa mine egne Been, og denne affjød saamange Pile paa mig, der ere blevne siddende, at jeg nu er pandsret som et Pindsviin, og, om jeg ikke indbilder mig formeget, afrundet tillige."

„Sagde Du mig ikke, Du befandt Dig paa en Konstreise?" spurgte den Gamle, idet han satte sig paa Camilla's Grav, bag hvilken Sternlein lyttede i ængstelig Spænding.

„Vel gjør jeg det! svarte den Spurgte med Ild: Og om Du vil, saa var mit hele Liv et Slags Konstreise, hvorpaa jeg lærte at kjende Naturen og Menneskene i deres meest brogede Afvevling."

„Du er en Poet?" spurgte den Gamle. — „Jeg troer at være det!" svarte den Anden med stolt Bessedenhed.

„Og har Du aldrig elsket?" vedblev den Gamle.

„Eengang! svarte den Anden meget alvorligt: Men min Pige er falden, og da drog jeg videre, idet jeg holdt mig opret ved Konsten, thi jeg stod i Begreb, at synke med den."

En dyb Taushed. Ynglingen saae mildvemosdig ned paa den i Dalen liggende Stad med sine oplyste Huse. Harpespilleren derimod saae op mod den lysende Himmel, og greb enkelte Akkorder i sit Instrument.

„Vi ere hinanden værd! begyndte han igjen: See, her under denne Liigsteen slumrer min Hustru, som min bedste Ven bedaarede. Og saa jeg holdt mig opret ved Konstens Haand, da alt Andet trindts omkring mig var sunken.“

„Paul! stønnede nu pludseligt en brusten Stemme, og Eugenius Sternlein styrtede frem: Paul, Tilgivelse! Tilgivelse ved den Hedengangnes Grav!“

Forsærdet stirrede Harpespilleren paa den Ulykkelige. Mekanisk greb han til den venstre Side, som om han der søgte et Sværd. Derpaa rystede han bitert smilende paa Hovedet, fastede sig i Ynglingens Arme, og tilhviskede ham: „Kunde Du tilgive Din Piges Forfører?“

Med faa Stemme sagde Hiin: „Nei! Thi han vilde forføre hende andengang!“

Da fastede sig Eugenius, kæmpende i frugtløs Fortvivlelse, atter paa Camilla's kolde Grav; men de to Andre iilte saa hurtigt bort, at de snart ikke hørte den Ulykkelige's Klager mere.

Det var en herlig Morgen, der fulgte paa den mørke Uveirsaften. Enkelte Selskaber af Badegjæster frokosterede paa den skønne Lunds frie Græsplætter. Trindtom bevægede sig Alt i det gladeste,

frieste Liv. Spøgende Piger kappedes ned ad den solbestannede Høi; stive Herrer løb stønnende efter dem. Smaa Drenge fangede Sommerfugle; Bier surrede om de beduggede Blomster; gamle Militaire holdte Arm i Arm, smøgende deres Morgenpibe, gjennem de skyggesfulde Gange, og en Sværm af lystige Studenter gik, med Fløiter og Guitarer, ud paa de nærliggende Bjerge.

Schmerle sad i et affides Lysthuus, og gjensnembladede opmærksomt en Pakke nyankomne Journaler, idet han hist og her betragtede sit Navn med Velbehag, eller gottede sig over et vittigt Indfald, som han fordækt havde sendt ud i Verden. — Da traadte Ritmesteren, som just kom fra Brønden, til ham. „Hvad Nytt?“ spurgte han, idet han skjodesløst kastede sig paa Kanapeen ved den Læses des Side.

„Saameget Du vil! svarte Hiin: Demoiselle A. kommer hid at give Gæsteroller, B. er falden igjennem i Leipzig, C. udgiver sine samtlige Bers, fem Tidsskrifter ere gangne ind og ti nye tage deres Begyndelse. Men — det Allerbedste: Søner har faaet en Rival, nemlig i Konsten. En ny glimrende Stjerne er oprunden paa vor Digterhimmel, og den truer allerede at forknytte de Andre. Det er et Slags evig Jøde, som gjennemflækker hele Verden, gjør Epoke overalt og bliver ingenstedes. Læs der — Ulrik Born hedder den Mirakelmand, og hans nye Tragedie skal være en ægte, christelig fra Martyrernes Tid — et fuldstændigt, afrundet Kunstværk, som Konstdommeren kalder det her.“

„Fryd Jer, Schmerle! raabte Ritmesteren begeistret: Ulrik Born er her! Chrysalinde, vor fiintfølende Digterinde, forkyndte mig det nys. Hun har allerede sendt ham et Indbydelsekort til den æsthetiske Conversation idag. Af lutter Henrykkelse glemte hun, at lægge Sminke paa, og alt i en Time har hun, i den nydeligste Negligee, gjennemstreift Promenaden, for først at hilse paa den beslægtede Genius.“

Krügler kom farende ind. „Venner! raabte han: Kommer til Hjælp! Secretairen vorder gal — reent bindegalt!“

„Hvad fattes ham da? Hvad er der?“ spurgte Schmerle og Ritmesteren paa eengang.

„Efterveer fra igaar! svarte Krügler: Og nye Beer til. Allerede hele Natten har han phantaseret saaledes for mig, at jeg ikke fik et Die luffet. Den fordømte Hexemester Eugenius kom aldrig af hans Tanker. Især snakkede han meget om hiin Scene — I vare jo tilstede, da det beskændede Menneske forlangte, at see sig selv i sin sidste Stund, og Sternlein, efter mange Indvendinger, rev Forhængen op, bag hvilket Secretairen eller hans Dobbeltgænger laae, bleg, huulsøiet, hentæret; med Fortvivlelse i alle Træk — ved hans venstre Side stod Djævelen, haanleende udstrækkende Kløerne efter ham — ved hans høire Side hans gode Engel, som grædende fløi mod Himlen — foran ham hans gamle Fader, der samlede de blodige Taarer, han udgjød, i et Bæger, og bød den Døende en Lædskedrik.“

„Jeg troer, Krüglér, J finder Behag i disse Erindringer — afbrød Ritmesteren ham mørk: eller J vil øve Jer i at declamere, alenstund J saa vidts løftigt fortæller Ting, der ikke skulde nævnes blandt os mere.“

„Da jeg nu imorges stod op, vedblev Krüglér uforstyrret: vilde jeg holde en Straffeprediken for det gale Menneske, men han undløb. Du finder ham vel, tænkte jeg, gjorde langsomt mit Toilette, og begav mig derpaa som sædvanligt til vort Morgentkaffehuus paa den store Plads. Neppe havde jeg siddet her en Stund, før Sørner stormede ind, bleg, forvirret, med framvagtig Skræk i alle Miner. „Krüglér! raabte han, idet han kueb mig i Armen, saa jeg skreg derved — Jeg har gjættet det — Pigen gaar i Kloster — og — her op slog han en græsfelig Latter — hendes Skat er her — og Harpenisten — og Eugenius —.“ Han rystede og taug. „Hvem?“ spurgte jeg. Men dette Spørgsmaal gjorde ham først ret gal. „Hvem?“ vrængede han efter mig, og pressede mig op mod Væggen: Hvem? Som om der var Tusinde af samme Kaliber, som om denne Sternlein — —.“ Jeg hørte ham ikke mere; med al min Kraft rendte jeg den Rasende om, og styrkede ud.“

„Feiler jeg ikke, saa kommer hist han selv!“ sagde Ritmesteren. Og virkelig kom han gennem Krattet, ravende som en Efygge. Krüglér flyede ind i den næste Gang. „Sikkert, begyndte Sørner: sikkert

har den Ubefat fortalt en underlig Historie om mig — jeg kan tænke mig det. J maa høre mig, J maa raade mig, mine Venner! Jeg har seet hende igjen — med magnetisk Kraft drog det mig hen til hende. Jeg havde ingen No den hele Nat. Forgjæves fastede sig Eugenius imellem os — forgjæves pegede han, som dengang, paa min Dødsfeng, ved hvilken nu ei meer min gamle Fader stod, men den gamle Harpespiller — jeg maatte, jeg maatte derhen. Alt mit Livs Bærd, al min Lykke synes mig nu at ligge gandske allene i hiint Bæsen, som jeg engang har bortstødt fra mig. Lykkeligviis fandt jeg Huset — nu stod jeg for Døren, hvis Glasvindue lod mig overskue hele dets Indre — hvilket Syn! Med blottet Overkrop knælte hun for den Korsfæstedes Billed, og vidste grædende den fine Nyg — mit Navn nævnte hun, og det bares mig fore, som om det var den strenge Domsmer, der nævnte det paa Dommens Dag. Alt vilde jeg styrte ind og for hendes Fodder anraabe om Forsladelse for alle mine Synder, da treen Eugenius ud af et Sidekammer, og forfærdet flyede jeg tilbage; dog hørte mit lyttende Dre hvert Ord. „Jeg var hos Priorinden — sagde han — hun er rede, at modtage Dig.“ Som et Lyn foer denne Tale dræbende gjennem mit Hjerter. Saa skulde da dette skjonne Liv falme og døe i en mørk Gravcelle — og jeg er dets Morder! Underlig Tak strømte imidlertid fra Thereses Læber. „Tak mig ei endnu! vedblev Eugenius: Men hør mig først tilende; Ulrik er her.“ Et hvisnende Skrig naaede mit Dre. Skjælvende traadte jeg nærmere; Pigen laae i Afmagt, og medens Luz

genius søgte at hjælpe hende, slog han sig ofte for Vandens med knyttet Haand. „Hvor? Hvor?“ raabte Therese nu igjen, og slog de sjelfulde Dine op, i hvilke laae en Himmel fuld af Smerte og Kjærlighed. „Stakkels Barn! svarte Eugenius med usædvanlig Blidhed: Du tør jo ikke see ham! Mellem Dig og ham ligger en fast Muur, og først den evige Forsønings Dag vil bryde den.“ Da lagde hun begge Hænder paa det smertebevægede Bryst, og sagde stillegrædensde: „Ja, nu seer jeg det, Gud vil tilgive mig — derfor paalægger han mig den allerbittreste Bod. Afsted, kjære Onkel, afsted! Klosterporten skal være mig en Himmelport.“

Længere holdt jeg mig ikke. Voldsomt rev jeg Døren op, og styrtede for hendes Fødder. „Nei, Therese! raabte jeg: Du tilhører mig — mig!“

„Satan! skreg Eugenius med græbselig Stemme: Far til Helved!“ Med disse Ord rev han en Pistol fra Væggen og fyrede paa mig — men Therese havde, med sine svimlende Sandfers sidste Kraft, faastet sig mellem os — Skuddet gik gennem hendes Arm — saameget saae jeg endnu. Men derpaa flyede jeg — bag mig en Hær af Hævners Aander — foran mig Forfærdelsens Afgrund, og i mig den frygtelige Overbeviisning, at jeg med uopløselige Baand er knyttet til et Væsen, som for evigt er tabt for mig.“

Udmattet taug Sørner her. Han kastede sig paa Jorden, skjulende sit Ansigt i det duggede Græs.

„Og hvad har De besluttet?“ spurgte Ritmesteren efter en Pause.

„Hvad Den kan beslutte, svarte den Spurgte med mørk Ild: for hvem der kun gives eet eneste Gode paa Jorden — fast vil jeg holde dette Gode, og det med hver Opoffrelse.“

„Men gives der da Intet, der kan trøste Dem over et jordisk Tab — har De ikke Konsten, den mægtige, forsonende Kunst?“

„Kunst? haanloe Søner: Hvad kalder De saa? Mit Hoved er tomt og øde, som efter en Niis.“

„Men hvad vil De foretage Dem?“ spurgte Ritmesteren videre.

„Bove Alt! svarte Secretairen med brændende Ansigt — Alt, selv det Yderste! Selv Eder, I munstre Svirebrødre i Lykken, og folde Dydshelte i Ulykken, vil jeg sige Farvel!“

Dermed løb han bort, pidstet af dunkle, hinanden krydsende Tølelser.

I den æsthetiske Theecirkel hos Chrysalinde havde der knyttet sig en alvorlig Samtale mellem Ulrik og Ritmesteren. Hvad Denne havde ahnet, var virkeligt: Ulrik havde været Thereses Elsker.

„Elske hende kan jeg ikke mere, sagde Ynglingen blandt andet: men foragte hende vil jeg ikke heller. Den Pige var mig engang saa dyrebar, som Konsten, thi hun er ung og smuk, og har Forstand og Hjerte. At hun er falden, regner jeg hende ikke saameget til Døde, som at hun har kastet sig i Armene paa denne

Sørner. Det er en Skamplet, som hun kun kan skjule i den eensomste Celle, kun udslutte med de hederste Lærere."

Nu fortalte han Ritmesteren, hvis Væsen efterhaands begyndte at behage ham, hvorlunde han, for to Aar siden, havde lært at kjende Therese paa sin Gjennemreise til Italien. Det var Allesjæledag, og han traf hende paa Kirkegaarden, paa hendes Moders Grav. Den kraftige og eiendommelige Maade, hvorpaa hun bar den bitterste Smertes Indtryk, tiltraf ham strax, og snart fandt en gjensidig Nærmelse Sted, som uddannede sig til Kjærlighed. Desværre torde Ulrik ikke opsætte sin Afreise længer; et vigtigt Erinde kaldte ham til Italien. Der skulde hans ham ubekjendte Fader leve; omfider vilde Denne see og erkjende sin paa strafværdig Viis forskødte Søn — saameget havde idetmindste hans Pleieførelde sagt ham. Alt dette fortalte nu Therese, og Begge adskiltes med Smerte, men uden daarlige Tøder. Naar Ulrik kom tilbage, vilde de ægte hinanden, saafremt den gamle Kjærlighed endnu levede i Begges Hjerter. Mine Bestræbelser — saa sluttede Ulrik sin Fortælling — vare frugtesløse. Jeg fandt ikke Den jeg søgte, men jeg tabte uendeligt Mere, end han nogeninde kan give mig igjen. Havde en dygtig Mand vundet Wiigens Hjerter, da vilde jeg have trøstet mig med hendes Lykke, men at hun har hengivet sig en lumpen Karl — o, det har gjort mig mange Aar ældre! — Men nu er jeg roligere, thi hun indseer sin Bildfarelse, og i Klosteret finder hun Fred."

Ritmesteren yttrede sin Frygt, at Søner havde en Voldsgjerning fore. Han meddeelte Ulrik Alt hvad han vidste om ham.

„Saa er ingen Tid at spille! raabte Denne rask besluttet: Vel havde jeg foresat mig, ikke at see Pisgen mere, men nu vil jeg selv lede hende inden de hellige Mure.“ Han ilte bort.

„— — Men da Vennskab og Kjærlighed havde bedraget mig, og da jeg, i min kraftigste Manddom, stod eensom og forladt i den rige, skjønne Verden: da var det atter kun den guddommelige Konst, der holdt mig opret over alle Storme. Den gav mig hiin ægte Livsfreidighed, som aldrig forlod mig.“

„Eugenius! Da jeg igaar saae Dig igjen ved Camilla's Grav, førstegang efter hiin Ulykkens Nat, da foer en aldrig før kjendt Bitterhed gennem mit Bryst. Jeg forlod Dig; men snart dreves jeg uimodstaeligt tilbage. Du laae bleg og bevidstløs paa den fugtige Gravhøi; Maanen beskinne dit udtærede Ansigt, hvori Lidenskab og Anger havde tilintetgjort alle Spor af fordums Skjønhed. Eugenius, da jeg saae Dig saaledes for mig, tænkte jeg paa alle vore fordums Planer og paa den hurtige Tid og paa den endnu hurtigere Død, som tager alt Had med sig i Graven. Da drog det mig til Dit Bryst — jeg kysede de Læber, som havde forført min Hustru.“

„Ja, Eugenius, jeg tilgiver Dig. Min Ven, min arme Ven, Du veed endnu ikke Alt — derfor være Du standhaftig! — Vel har Du gjort det Høieste, for at forsonne Himlen: Du har forsaget Konsten, og med den Dit indre egentlige Liv; Du har frasagt Dig alle Fordringer til Verden og til Menneskene. Taarer, brændende Taarer udgjød jeg, da jeg i Florents saae Din skjønne

Torso og derunder de betydningsfulde Ord: Ultra non!
— Al, sigt et „Videre ikke“ er mere end Døden for den rette Kunstner. Men Retfærdigheden var ei en gang tilfreds med dette Offer; dens hævnende Haand ligger endnu tungt paa Dig, Eugenius. Hør Alt!“

„Du flyede med Camilla, og efter et Mars Forløb fik jeg Dit Brev, som meldte mig, hvorlunde hun efter en Søns Fødsel, ogsaa havde forladt Dig og dette sit andet Barn, for i fjern Indgetogenhed at hengræde Næsten af sit frydløse Liv. Hendes Opholdsted har Du igaar lært at kjende. Det samme Kloster, der skal skjule Din Therese for Synden, skjuler ogsaa hende. Men Dit Brev sagde mig endnu Mere; det sagde mig, at Du vilde overtale Dig til at hade Frugten af Din usalige Lidenskab, at Du havde løsrevet den fra Dit Faderhjerte, og kastet den ud blandt fremmede, ubekjendte Mennesker. Da vaagne de den gamle Lidenskab for Dig og Camilla med fornyet Magt. En Tanke gjennemlynte min Sjæl; den tykkedes mig for skjøn, til at jeg skulde opgive den. Dit Barn skulde worde mit, mit Dit; thi jeg var fast overbevist om, at Den seirende Følelse snart vilde forlange den forstødte Uskyldighed tilbage, og naar Du nu af min Ulrik havde opdraget en dygtig Mand, og jeg havde uddannet Din Ferdinand til et sundt Menneske, da vilde jeg meddele Dig Hemmeligheden og aabne det forsonende Hjerte til en ny Pagt. O jeg Daare! Jeg vilde efterligne Himlen, jeg vilde stræbe at bevirke en Harmonie, som Gud har forbeholdt sig selv!“

„Eugenius, hvorledes skal jeg sige Dig det Forførdelige, uden at worde bandet af Dig? — Jeg veed det, Du har kæmpet med overmenneskelig Kraft. Du har, trods mit Haab, ikke gjenseet Din Søn efter hans Fødsel. Jeg veed det, Du anseer det for et Tegn, at Retfærdigheden er forsonet, at denne Din Søn, efter Alt, hvad Du hører om ham, staaer fast og reen og kraftig i Livet; jeg veed det, Dit Haab, Din Trøst, er den Tanke, at have sat et dygtigt Menneske i Verden, som vil

fuldbringe, hvad Du ikke kan — — og nu — o, Eugenus — nu knuser jeg med eet Ord Alt — Alt, og skjuler den sidste Lysstraale for Dig!”

„Af Brevet saae jeg Dit Opholdsted — jeg tilte til Tydskland — den usalige Forverling gif for sig, og — Ulrik, den stærke, rigtudyrede Ungersvend, ved hvis varme Hjerte Du haabede, engang at hvile Dit graae Hoved, — han er min Søn — Din derimod har, som en Vampyr, udsuet mit Blod og kastet mig som en Tigger ud paa Gaden — Din Søn har forført Therese — Din Søn har bortkastet Faderens ærlige Navn, fordi han skammede sig derved, og nu hedder han — — Sørner!”

— Saavidt læste Sternlein sin Vens Brev. Nu sank han tilintetgjort tilbage. Det var, som om hans Sjæl var bortflygtet med denne Opdagelse. Men snart fattede han sig igjen, og en heed Saarestrøm flød over hans Kinder. Han knælte paa Camilla's Grav, thi did var han gangen, for at læse Brevet. Han løftede de foldede Hænder mod den blaae stjerneklare Nathimmel, og bad om Fatning og Mod.

Naturen bad med ham. Alvorlig, høitidelig Stilhed herskede trindtomkring. Kun Dødsflokken kiimte herover fra det nærliggende Ursulinerkloster.

Da skrækkedes han af et Skud, som faldt ned i Dalen. Liig en begejstret Seer reiste han sig op. Hans Dine flammede, hans Kinder blusfede. Maanen omstraalte ham med Forklaringsglands. „Det er skeet! raabte han høit: Himlen er forsonet — velsignet være Herrens Villie!”

Harpesvilleren og Ulrik bare Sørner's Liig forbi. — Ulrik havde, overensstemmende med sin Be-

slutning, seet Therese endnu engang, og fulgt hende til Klosteret. Men hun havde tillige en anden Følgesvend, uden selv at vide det: liig en uhyggelig Skygge fulgte Sørner hende. Da aabnede sig den mørke Port — endnu engang kysede Ulrik Therese. „Tilgiv ham! hulkede hun: Jeg har tilgivet ham!“ — „Amen!“ stammede Ulrik, og Porten faldt i. Men Sørner, som havde hørt de sidste Ord, gjennemborede sit Hjerte med den Kugle, han havde bestemt for sin Medbeiter.

Stiltiende lagde Ulrik og Harpespilleren den døde Søn paa Moderens Grav, for Faderens Fødder.

Men Harpenisten foer sagte gennem de bævendige Streng, og de milde Toner styrkede Stelein's saarede Hjerte, og Sørner reiste sig endnu engang, hvissende: „Forsoning! Herren er jo barmhjertig!“

Da kastede Eugenius sig hulkende over den Døende; han kysede det blege Ansigt, hvoraf Døden havde udsløttet jordiske Lidenstobers vilde Slammer. Derpaa sank han i sin Bens aabne Savn, og det bare Begge fore, som om det hvissede ud af Camilla's Grav: „Forsoning! Herren er jo barmhjertig!“ —

Ulrik greb imidlertid i Harpen og sang:

Det er en viis og naadig Magt,
Som Planen til vort Liv har lagt.
Hvad den sit Indsegl trykker paa,
Kan ingen jordisk Sands forstaae,

Og vil den bryde Seglet, da
 Sit Maal den sfernes længer fra.
 En Kunstners rene Sands formaaer
 At ahne, hvad tilhyllet staaer.
 Vel veed han ei, hvordan og hvor,
 Men Harmoniens Magt er stor;
 Ja, Harmoni i Kunst og Liv,
 Din Klang er stærk som Herrens Bliv!

Ludv. Salirsch.

Mølleren i Gyrstinge.

Paa en Forretningsreise, som jeg, i Fjor Som-
 mer, foretog mig til Kjøbenhavn, lagde jeg Veien
 fra Holbek om ad Gyrstinge, for at besøge Præ-
 sten der, som er min Frænde. En Bonde der fra
 Egnen førte for mig. Det var just Et. Hansaf-
 ten; et Tordenveir havde affjølet den lumre Luft,
 og Fuglene, som vare frøbne i Skjul for Uveiret,
 forenede atter deres glade Stemmer til et himmelsk
 Hymne:Chor. Jeg vilde underholde mig med min
 Kjøresvend om den forfristede Naturs Deilighed,
 men derpaa vilde han ikke indlade sig. Han fandt,
 at det regnede altfor meget, og sagde blandt Andet:
 „Gud maa vide, hvad vor Herre tænker paa, at
 han giver os saa fæl megen Væde!“

Vi kom til Glinterup, en lille hyggelig, af Skov omkranset Landsby. Her lod jeg holde et Dieblif. Jeg ønskede at see Kirken, men Degnen var ikke hjemme — han var inde i Skoven ved den hellige Kilde, hvor Store og Smaae pleie at forsamles denne Aften. Allene traadte jeg ind paa Kirkegaarden. En gammel, ikke bondeflædt Kone stod, med bøiet Hoved, ved en frisk Grav, og plantede en Guldenlaaf derpaa. Jeg gik om Kirken, betragtede Gravene og læste Indskrifterne paa de simple, sorte malede Kors, men fandt intet Mærkeligt. Da faldt mine Blikke paa et lidet net Epitaphium, hvorpaa jeg læste:

Amalia Holm.

Født den 30 Januar 1795.

Død den 27 Januar 1816.

Ikke tabt, men gaaet forud.

Min Nysgjerrighed bragte mig i Samtale med den Gamle. Jeg spurgte, hvo den Pige var, paa hvis Grav den smukke Tavle stod.

„Åh, Gud! Pige var hun vel ikke, gode Herrer! svarte hun: Desværre for hende!“

Altsaa Kone?

„Nei, Kone kan man heller ikke sige, hun var, det arme Barn! Det er en bedrøvelig Historie med hende. Hun har gennemgaaet sin Deel, det veed Gud, og i Himmerig er hun nu, det har ingen Sværhed.“

Jeg fristede nu den Gamle, til hun fortalte:
 „Ja, det er nu lige tretten Aar siden, der kom et
 deiligt Pigebarn herud, Ingen vidste hvorfra, men
 fra Kjøbenhavn kom hun dog nok. Herren skulde
 have seet hende! Hun var som Melk og Blod; man
 kunde ikke see hende, uden at holde af hende. Hun
 boede hos Gartner Smith, som dengang eiede Hus
 set her ved Siden af Kirken, og levede meget stille.
 Kun om Aftenen gik hun til Skoven, naar Veiret
 var smukt. Mødte man hen ., hilste hun saa ven-
 ligt; men naar hun troede sig ubemærket, foer hun
 lidt med Tørklædet over Dinene. En Aften mødte
 jeg hende ogsaa; men aldrig saasnart saae hun mig,
 før hun foer sammen, blev rød og bleg, og hylle-
 de sig tættere ind. Jeg saae efter hende; hendes
 Gang havde forandret sig, ja, hendes hele Skikkelse.
 Hvad man længe havde ymtet om, var kun
 altfor sandt. Hun var svanger. Folk vilde have
 seet en meget fornem, men gandske ubekjendt Herre
 liste sig ind til hende ved Nattetid, og bort igjen
 ved Hanegal, gandske hemmeligt. Vi brøde vore
 Hoveder meget dermed, men aldrig kunde vi udfinde
 den rette Sammenhæng. Omfider kom da hendes
 Time. Hun fødte en deilig Dreng, som blev kaldet
 Alphonso, og til Barnefader udlagdes en Koffardies
 Kapitain ved Navn Ludovico de Pons; men der
 stak noget Andet under. Moderen stod ikke op mere.
 Jeg vaagede mangen Nat hos det ulykkelige Barn,
 og saae hende væde sin Hovedpude med utallige Taar-
 rer; men til Faderen hørte eller saae jeg ikke, og deri
 bestod sagtens den hele Ulykke, thi Herregud, naar ...“

Altsaa, hun døde?

„Som jeg sagde, hun døde under store Smertes,
og blev begravet her, en farlig kold Vinterdag; jeg
huster det, som det var igaar. Jeg stod ved Laagen
derhenne, og græd mine modige Taarer, da de kaste
de Graven til over hende. Men Barnet blev hentet
herfra.“

Dg til Faderen hørte man Intet siden?

„Jh jo, det er jo Enden paa Historien. Otte
Aar efter kommer en glimrende Bogn fjørende gjens
nem Byen, og holder udenfor Kirken. Udaf den stiz
ger en fornem Herre, med et lille velsignet Drenges
barn, og Postmesteren fra Sorø var ogsaa med. Dg
de spurgte efter Degnen, og da han kom, gik de Alle
ind paa Kirkegaarden; men jeg gik herinde, ligesom
idag, og pyntede min salig Mand's Grav med en
Smule Blomster. Herregud, nu er det tredive Aar
siden de lagde ham her, og jeg glemmer ham aldrig,
thi han var den frommeste Mand i Sognet, og jeg
længes saa bitterlig efter at komme til ham“

Hun tørrede Dinene i sit Forklæde og vedblev:
„Men hvad det nu var, jeg vilde sige — Ja, jeg
gik og puslede herinde, og hørte og saae det altsam;
men. Den fremmede Herre spurgte Degnen, hvor
Jomfru Holm's Grav var; men det kunde Degnen ikke
sige, thi Graven var sløifet. Da blev Herren meget
bedrøvet og bad Degnen, han maatte dog for Guds
Skyld see at finde Stedet. Saa gjorde Degnen da
sit Yderste, og betegnede det Sted, hvor hun rimelig;
viis var begravet. „Altsaa der!“ sukede Herren,
og tørrede sine Dine: „Der hviler Din Moder, Al-

phonso!" hvistede han, idet han bøjede sig over Drengen, og Drengen græd nu med ham. Men jeg saae nu næriere til, og gjenkjendte den Dødes Lineamenter; men Haaret paa den Lille var sort som Kul, og Dinene vare saa brune, som den stærkeste Dodtenkop. Det havde han vel efter Faderen, skjøndt Dødens Haar nu var hvidt."

Det var altsaa en aldrende Mand?

„Ja, henved de Treds, at see til; lille, men før af Statur, mild af Ansigt og Geberder. Han kunde da have været Fader to gange til den stakkels Pige, som"

Men hvad gif saa videre for sig?

„Saa sagde Herren til Degnen: Jeg beder Dem hoine Graven over min Elskede og hvert Aar at pynte den med friske Blomster. Jeg ærer hendes Minde, som en Hustrues Minde, skjøndt hun ikke var min for Verden. Hun er min Søns Moder. Deres Umage skal ikke blive ubelønnet; for Deres Arbeid har De at fordre Erstatning af Greve * * * *. Her nævnte han et Navn, som jeg ikke har kunnet beholde, men han lagde til, at han var fra Spanien og opholdt sig i Kjøbenhavn. Lillige trykte han Degnen Noget i Haanden, og derpaa reiste det hele Herkab igjen. Den gamle Herre saae sig lidt tilbage, og tørrede sine Dine. Men Degnen lod Graven hoine og pynte, og kort efter kom den Tavle herud, som endnu staaer derpaa. Siden har Alt været stille. Tomfruen er død, Gartner Smith er død, Postmesteren i Cors er død, den spanske Greve er vel

ogsaa død, og i alt Fald er Døden Enden paa alle Ting her i Verden."

Deri maatte jeg nu give hende Ret, og da min Kjøresvend ventede utaalmodig, maatte jeg ogsaa lade dette være Enden paa vor Samtale. Med Tanken levende fæstet paa Amalia Holm, hvem jeg troede dengang at have kjendt som yndigt opblomstrende Ungdom, steg jeg igjen tilvogns.

Vi havde kjørt et lidet Stykke, da faldt mine Øine paa et nydeligt Huus ved Veiens venstre Side. Det laa i Ly af Skoven, smukt omhegnet af Roser og Kastanier. „Hvad er det for et Sted?" spurgte jeg Bonden. — „Det er Skovridergaarden!" svarte han. — „Er der noget Mærkværdigt ved den?" spurgte jeg videre. — „Ikke det jeg veed, lod Svaret: om Dagen at sige. Saa er den som enhver anden Gaard kan være. Men om Natten skal her spørges fælt." — „Har Du mærket det?" — „Ja, et Par Gange er jeg kommen her forbi om Natten, og da har det rumsteret svært derinde. Satan er da paa færde allevegne, kan jeg troe. Da jeg sidst kom her forbi, stillede han sig lige iveien for mig under Skikkelse af et stort Bøgetræ."

Hvorpaa kunde Du da mærke, at det var ham?

„Gode Herre, det kunde jeg mærke paa mit Skræk."

Men hvorledes slap Du da forbi ham?

„Jeg holdt ad mig, og kjørte en lang Omvei gjennem Gyrstinge store Bøgeskov; men det var nær løben galt af."

Hvi saa?

„Jude i Skoven her paa venstre Haand spørger det ogsaa umenneskeligt. Da jeg kom til Langedysse, gik det skjævt for mig.“

Langedysse, hvad er det?

„Det er en gammel Begravelse, som der ikke skal være Mage til i Landet. To Dronninger have der deres sidste Sengekammer. Men om Natten Klokker Lov blive Stenene levende, og opføre en underlig Dands, medens de to Dronninger stige op af deres Grav og ride Skoven rundt paa fulsorte Heste.“

Og dem saae Du?

„Gud maa vide, hvad jeg gjorde! Men Saames get veed jeg, at jeg ikke havde mine Dine oppe, før jeg kom hjem. Til Lykke vidste mine Og Veien bedre end jeg selv. Men det susse og ringede for mine Dren den hele Tid, og det dundrede i Skoven, som om alle Træerne valsede med hinanden.“

Denne Skov er ogsaa meget stor.

„Det troer jeg, 800 Tønder Land! Her kan Fanden sagtens skjule sig, skjøndt han da ikke behøver det, for Jagen kan gjøre ham noget.“

Har Du aldrig seet ham i anden Skikkelse, end det store Bogetræs?

„Vel har jeg! Man kan see ham hver Morgen. Saa staaer han som en mægtig rød Hane og galler af alle Livsens Kræfter.“

Hvor staaer han, siger Du?

„Jh, paa den svære Banke, som ligger og kneiser høit over Søen paa Møller: Søren's Lod, og som derfor kaldes „Hane-Banken.“

Kan vi see den her?

„Nei, ikke før vi komme ud af Skoven. Men nu kan vi see Gyrstinge Kirke og By — der, tilhøre!“

Jeg bad ham holde et Dieblif. Jeg maatte fryde mig ved den herlige Udsigt over det yndige Landskab, som laae for mig i den dalende Sol. Allerede Skoven, hvorigjennem Veien gik, frembød de meest fortryllende Situationer. Det var ingen flæbende, vriffende, gniende Kjørsel gjennem en mørk, melankolisk Sammenpakning af gamle Træer; det var en munter Rullen under en lys og luftig Løvsal, ad en bakket, med Blomster ved begge Sider begroet Wei. Hvor vi nu holdt, aabnede Ungskoven sig tilhøre, for at lade det henrykte Die glide hen over de rige Marker til den smilende Kirkeby, og derfra videre mod Øst til det gamle Ringsted's kæmpemæssige Benedictinerkirke.

„Ak, hvilken yndig Natur!“ raabte jeg. — „Ja, stærk og leret er den! sagde Bonden: Den kræver en strap Behandling, men saa giver den ogsaa saaa svært. Det er af den gode Slags Leer, skal jeg sige os.“

Forbi os droge festligtsmykkede Hobe, under munter Sang. Og inde fra Skoven tilvenstre hørte jeg glade Udraab; længere inde i Lyfningen indsbød en Klarinet til Dands.

„Hvor er den hellige Kilde?“ spurgte jeg Bonden. — „Histinde, nede ved Søen! svarte han: Naar vi nu komme ned ad Kalvemosebanken, dreier Veien

om til Venstre. Skal vi ikke gjøre et Svip ders ind, Herre?"

Denne Indbydelse kom altfor meget mit Ansætte imøde til at jeg skulde have forsmaaet den. Neppe vare vi dreiede om ad den betegnede Vej, før vi skimtede Søen, som, paa vor høire Side, blinkede gjennem Løvet med sine sølblaane Bølger. Vi vedbleve at kjøre langsmed den, til vi naaede en aaben Plads, hvor Dronningens Kilde, som den kaldes, sprudler frem mellem gamle Graasteen og udgyder sig i Gyrstinge-Sø. Her stod jeg af, og lod mine Dine, ja, mit hele Væsen, fryde sig ved det meest idylliske Skuespil, der nogensinde har fremstillet sig for mig. Pletten, hvorpaa jeg stod, var hoi og fri. Under mig væltede de fredelige Bøver sig, bærende hist og her en smukmalet Baad, som bragte Kildegjæster herover fra den modsatte Bred, hvor Landsbyerne Sætofte og Kyringe laae i Læ af Ekjoldnæsholms uhyre Skove. Og hist havde Landboerne forsamlet sig, ligesom her, mylsrende i broget Afvexling om deres Kilde.

Jeg saae mig om. Hvilken Glæde, hvilket Liv! Dandsen var allerede begyndt. Hist hviroledes en alvorlig Forstmand rundt med en undseelig Bondedige, her en dristig Landsbyknekt med en stadselig Jomfru. Vor Herre havde lagt et grønt Teppe under de uskyldigglade Menneskers Fødder og hvælvet et smukt, løvrigt Loft over deres Hoveder. Musikken var simpel, men de gamle alvorlige Træer vare gode Basstier, og deres Brummen ledsagede hartad takmæssigt den bløde Bios

lin og den rullende Klarinet. Et forelsket Par listes de sig bort fra Sværmen efter et andet, for, snart ved Søens svrige Bred, snart i Skovens Indre, at samtale om det, de helst hørte af hinanden. To Telte laae bestedent under flagrende Bimpler, og indbøde til det, der af Mange regnes blandt Livets højere Nydelse — men de fleste foretrak Bandet for Vinen; utallige Glasfer og Bimpler bleve fyldte, ei at tale om det der blev drukket paa Stedet. Syge listede sig hen til Kilden, drak deraf, og lode deres fattige Skjerv trille ned i Bandet, til Offer for den hjælpende Guddom, der, efter Almuens Mening, hersker i Vældets Dyb.

Jeg torde nu ikke tøve længer, men satte mig tilvogns igjen. Veien førte os over en Bro, som gik over en mildtbrusende Aa, og tæt derved laae en Bondegaard, omstygget af Ellekrat. „Hvem boer her?“ spurgte jeg. — „Her boer Møller=Søren, om hvem jeg før talte, og histoppe ligger HaneBanken.“ Han pegede mod Nord.

„Hvorfor kalde I ham Møller=Søren?“ — „Fordi hans Gaard ligger her ved Aaen, hvor Gyrstinge Mølle har ligget tilforn.“ — „Hvor er da Møllen bleven af?“ — „Den er brændt. Jeg husker det endnu — det var i min Ungdom, Helligs trefongerasten — en stor Hane kom flyvende hid fra Banken derhenne, og rystede sine røde Binger over Møllen, sagde man. Saa maatte den vel brænde. Det var ogsaa ham, Fanden nemlig,

som gjorde det fjønne Stykke Arbeide paa Gyrstings
ge:Præstegaard for et Par hundrede Aar siden."

Hvad for et Stykke Arbeide, siger Du?

„Ja, det er en fortrædelig Historie, som Ingen
kan huske mere. Det maa vel staae i Kirkebogen.
Klok er det, der indebrændte to Præster, han i
Gyrstinge, og han fra Bringstrup, som var kom
men, for at berette den Anden. Folk mener vel, at
de to gamle Mænd har ligget og vovlet med hins
anden ud paa Matten, uden at agte paa Ild og
Lyb; men jeg siger, at Ilden kom fra Hane:Ban
ken. Hvorom Alting er: der blev ikke Steen paa
Steen, og intet Menneske, som var i Gaarden,
slap levende derfra. Jo, jo, han er en dygtig Brand
mager, den samme Regle! Det er mig en ubegribe
lig Sag, at vor Herre ikke stækker Bingerne paa
ham."

Denne Historie gav mig noget at tænke paa,
og jeg foresatte mig, at udforske, hvad Præsten vid
ste derom. Men da jeg nu kom til ham, var det
allerede Aften, og desuden var der, paa begge Si
der, saameget Andet at spørge og fortælle, at Klof
ken slog Ti, da vi meente, endnu at have et Par
Timer til Sengerid. Jeg besluttede da at oppebie
næste Dag til mine Efterforskninger, og lod mig
vise op i Gæstefammeret.

Dette ligger, som det gjerne pleier i Landsby
præstegaarde, ved Storstuen, og denne har Bindu
er saavel ud til Kirkegaarden, som til Haven. Jeg
lod Døren staae aaben mellem begge Rærelser, og
gif, snart i dette, snart i hiint, op og ned ad Gulvet.

Hvilken Stilhed! Jeg traadte til et Vindue, og saae ud paa Kirkegaarden. Natvinden susse i Sølopplerne udenfor. Uerwaardig reiste Kirken sig, neppe tove Skridt fra mig, med sin hvide Muur; trindtomkring stode Kors paa grønne Grave, betegnende de Steder, hvor de Hedengangne havde fundet deres sidste Hvile i Kirkens Skygge.

Hvilken Fred! Jeg gik ind i Kammeret, aabte nede et Vindue og saae op mod Himlen. Mine Tanker vare idel Andagt; mit Hjerte bad, bad for min hulde Biv, som jeg havde forladt, og for mine søde Børn Alle, som, det vidste jeg vist, ogsaa vare gangne tilsengs med en from Aftenbøn for deres fraværende Fader.

Vigen traadte ind, og rakte mig en Karaffel Rildevand, som jeg havde ønsket. — Samme Dage blev foer noget, raslende og pibende tillige, hen under Gulvet.

Hvad var det? spurgte jeg opmærksom, idet jeg lukkede Vinduet.

„Man skulde troe, det var Ratter! svarte hun: Men det kan være Noget, som jeg ikke veed. Her er meget uroligt om Natten i denne Ende af Gaarden. Jeg tør da aldrig være her allene.“

Hvorfor er Du da bange, mit Barn?

„For Vinduerne ud til Kirkegaarden; de gløvede Lys, saa det er fælt.“

Men Vinduerne kunne dog Intet gjøre Dig.

„Det er sandt, men Herren maa dog tilstaae, at de ere et meget tyndt og skrøbeligt Skillerum mellem de Døde og de Levende.“

Nu, hvad kunne da de Døde gjøre Dig?

„Kunne de ikke gjøre mig Andet, da kunne de dog skrække Livet af mig, og det var da i alt Fald mere end nok.“

Deri har Du mere end Ret nok. Men har Du da mærket noget til de Døde her?

„Nei, Herre, jeg er intet Søndagsbarn; men de, som ere det, kunne see Præsterne gaae igjen her i deres hvide Messeskjorter.“

Hvilke Præster?

„Dem, som brændte inde her.“

Her, siger Du?

„Ja, lige her, hvor dette Kammer nu er. Siden den Tid har Præstegaarden været i et slemt Rygte for Spøgeri. Men Herren skal kun ikke være bange. Er man først frygtløs, saa er Fanden reent løs, og der er ingen Udførelse med ham. Skulde der røre sig Noget, saa lad som De Intet hører; skulde der vise sig Noget, saa lad som De Intet seer. Naar først Natten er forbi, vil De takke Gud for Morgenens. Godnat, god rolig Nat!“

Jeg var nu allene. Mit Lys havde en lang Laande; jeg pudsede det, men det blev derfor ikke lysere omkring mig. Hvor modig jeg end var efter Reisen, havde jeg dog ingen Lust til at lægge mig. Jeg traadte ud i Storstuen, men Stilheden, som nys havde behaget mig saameget, fandt jeg nu meget ubøllelig, altfor høitidelig, og Freden, som nys havde vederqvæget mig ved Udsigten til de Hjemfarnes Sovestue, var afløst af en til Angst grændsende Uro — jeg ønskede, at der dog idet mindste

var en Skode for disse Vinduer til Kirkegaarden — jeg kunde ikke begribe den Sorgløshed, hvorefter man paa Landet lægger sig for aabne Dørre og utildækkede Ruder. Jeg gik ind i Gæstefamiliemødet igjen, tog den første den bedste Bog af en Reol, som stod der, satte mig hen paa Sengen, stillede Lyset for mig paa et lidet Bord, og begyndte, for at adspredde Tankerne, at læse.

Titelen var følgende: „En geografisk, historisk og oeconomisk, fysisk, antiquarisk Beskrivelse over Bringstrup og Sigersted Sogne ved Ringsted, med en tragisk Fortælling om Kong Siger, hans Dronning, Børn, Hofstat &c., deres Liv, Tildragelser, Død og Begravelse, af Seyer Mahling Beyer, Sognepræst til Eggerstefmagle ved Skjelskør. Sorø 1791.“

Bladende i dette originale Skrift, læste jeg følgende:

„At denne By Bringstrup har sit Navn efter Kong Sigers Dronning Beren, bekræftes endvidere, naar man lægger Mærke til, at for to a tre Aar siden opdagede jeg tæt udenfor Bringstrup i en opkastet Jordhøi denne Dronning Berens Grav, som, to til tre Alen dyb i Jorden, bestod af flade, runde, tilpassede Kampesteen, nedlagte med Flid, Kunst og Orden, i fin hvid Sand, og udgjorde i Figur en aflang Firkant. I denne hedenske Begravelse fandtes: 1) En smuk udarbejdet Urne med Laag over. 2) I bemeldte Urne laae Dronning Berens Indvolde, forbrændte til Aske. 3) Neden for Urnen laae hendes Beenrad i fuld Corpus, som man Alt optog stykkesvis, der blev henbaaren og nedlagt i Bringstrup Kirkegaard.“

Jeg vilde egentligen læse, for at aflæde mine Tanker fra de to indebrændte Præster, men hvor slet det lykkedes mig, er klart af følgende Beretning om Præsterne i Bringstrup, som jeg, efter atter at have vendt nogle Blade, kastede mine Dine paa:

„Efter Jørgen Tanning kom Hendrik Thygesen, født 1589, kaldet hertil 1619, giftede sig med sin Formands Enke, med hvem han levede i 24 Aar, siden med Bodil Hansdatter 1645, som overlevede ham, og siden blev gift med hans Eftermand. Han blev Provst 1653, døde 1663 den 6te Mai, da han opbrændte ved en i Gyrstinge Præstegaard opkommen Ildbrand, tilligemed den derværende Præst Jens Povelsen, som han var kommen til, for at betjene med Alterens Sakramente.“

Rioffen ovre i Præstens Dagligstue slog tolv. Samme Dieblif bares det mig fore, som om det bankede gandske sagte paa en af Nuderne til Kirkesgaarden. Jeg lagde Dret lyttende til — ja rigtig, det pikkede paa Nuden, ligesom med en svag, visse Finger! Jeg lukkede flux Gæstetammerdøren, skød Glæen for, og stillede mig hen for Vinduet, som vender ud til Gaarden, for at drage Veiret friere. Men Gaardhunden maa dog nok have bemærket mit fremmede Ansigt, thi den begyndte at tude saa melankolsk, som om den vilde hyle hele Verden til Graven. Jeg traadte tilbage, satte mig atter paa Sengen, og lagde Hovedet ned paa Nuden, idet jeg lukkede mine Dine; men nu begyndte den frygtelige Tumult under Gulvet paany. Det var ei anderledes, end som om en heel Hær af Undersjordiske spillede Regler dernede. Havde det ikke

været for Skams Skyld, gjerne var jeg da gangen over til Præstens, og havde bedet om, at maatte ligge paa Sophaen i Dagligstuen, thi her, mærkede jeg vel, var ingen No at finde.

Naar man imidlertid befinder sig midt i en ubyggelig Nat, paa et ubyggeligt Sted, og vil lægge sig for Dagen, at man har nydt en god Opdragelse, som har pandsret Hjertet mod Overtroens Skrækbilleder, maa man gjøre, hvad man formaaer, for at faae Ende paa slig en Nat, og for at glemme, at man er paa sligt et Sted. Jeg besluttede altsaa, at gaae tilfængs, skjøndt jeg kun havde et tarveligt Haab om at kunne sove. Idet jeg klædte mig af, gjorde en Ugle, paa Loftet lige over mig, sig den unyttige Umage, at synge mig til Hvile med de grueligste Triller, der nogensinde have berørt mit Øre. — Nu har jeg, som mange flere, den Bane, at jeg om Aftenen skal læse mig i Søvn. Jeg tog Lyset, og besaae Bogreolen, ikke for at udsøge mig noget Nyt, men for at finde noget ret Gammelt. Jeg belyste i dette Niemed, den nederste Hylde, hvor Folianterne stode. Den, som saae mig ældst ud, en Bog i Pergamentsbind, tog jeg hurtigt, og gif dermed tilfængs. Da jeg aabnede Bindet, fandt jeg intet Titelblad, men et Blik i den haandskrevne Bog sagde mig strax, at det var Gyrstinge Kirkebog. Strax paa den første Side læste jeg:

„Anno 1645, dom. II a Trin. lod Herr Jens Povelsen, Sognepræst her i Gyrstinge, christne tou Døtre (som var Tuillinge). Velb. Jomfru Ane Grubbe til

Herluffstrup holt den ene offner Funten, som bleff kaldet Eikhell. Fadderne vare: Mester Albret, Sognepræst i Ringsted og Kirstine Mester Biørns paa Sorø. Mester Stephans paa Sorø holt det andet, som bleff kaldet Ane. Fadderne vare: Mester Rasmus Povelsen, Rector scholæ Soranæ, og Bodil Herr Hendrichs i Bringstrup."

Denne Artikel kaldte paany Historien om de indbrændte Præster ret levende tilbage i min Erindring. Jeg meente, her at være ret nær den Kilde, hvoraf jeg kunde øse en paalidelig Efterretning om denne skrækkelige Begivenhed. Men den gamle Bog var gandske defect, og Bladene laae løse fastede mellem hinanden. Jeg oversoi dem med ans strengte Dine, men Udbyttet var kun ringe. Jeg maatte vende mange Blade, inden jeg stødte paa Artikler, som følgende:

„Anno 1660, dom. 19 Trin. bleff christnet et u--egte Drengbarn, og bleff kaldet Jens. Moderen var Marren Nielsdaatter, som fødte samme Barn til Jens Jydes i Ørsleff. Faderen, som bleff udlagt, var een af Suenffens Tjenere."

„Anno 1658, Hvidetisdag, bleff Anders Synbo, som Suenfferne hassde ihjelslaget paa Fulby Gade, begraffuit."

Disse to Notitser syntes mig, i historisk Hensyn, mærkværdige, men om Præstegaardens Brand var det, jeg ønskede at finde noget, og endelig lyfskedes det mig at opdage følgende:

„Anno 1663, dend 8 Maji bleff Anders Christensen och Marren Olisdatter begraffne, som bleff søndeligen omkomne i den gruelige och forfærdelige Ildbrand, som skede i Prestegaarden dend 6 Maji."

„Item, en liden Pige, Ane Jbsdaatter, bleff och begraffuen, som och bleff omkommen i samme Ildbrand."

„Item, den 19 Maji, blev Herr Jens Povelsen og Hustru Marren Christensdaatter begravne, som yncheligen i dend store Gldbrand omkomne, som skede i Prestegaarden den 6 Maji sidstforleden.“

„Item, dend 18 Junii, bleff Kirsten Anders Mogens begravuit, som bleff fundet om Aftenen tilforn i Jordkeldereren i Prestegaarden.“

Neppes havde jeg læst det Sidste, før jeg horte det pusle inde i Storstuen. Jeg reiste mit Hoved op, lagde Dret til, og hørte grant, hvorledes det gik op og ned ad Gulvet derinde med sagte Trin. Da syntes det mig, at det kunne være nok af det Uhyggelige for dennegang; hastigt slukkede jeg Lyset, og skjulte Hovedet i Pudsen. Naturens Nødighed vandt Seier over Hjertets Uro. Jeg slumrede ind, og vaagnede først, da den klare Sol stod høit paa Firs mamentet.

Jeg undlod ikke, at fortælle Præsten, som strax efter besøgte mig, mine natlige Eventyr. „Javist banker Espen paa Nuden, naar Vinden bevæger den! sagde han smilende: Og Rotterne her i Gaarden ere vidt og bredt bekjendte for deres natlige Virksomhed. Men — vedblev han, da han saae den gamle Kirkebog ligge opslagen paa Stolen ved min Seng: hvad har Du søgt i den? Formodentlig Stof til en original Fortælling for Dine Læsefrugter? Man har maaskee fortalt Dig om Mølleren i Gyrstinge, og nu har Du i Ministerialbogen søgt efter historiske Data?“

„Mølleren i Gyrstinge? gjentog jeg: Om ham har jeg Intet hørt. Jeg søgte Efterretninger om Præstegaardens Brand.“

„Nu ja, der vil vel findes et historisk Baand mellem Mølleren og Branden, tænker jeg. Hvo som leder, han finder.“

Er her da noget i Kirkebogen at finde om denne Møller?

„Jutet Synderligt. Du vil finde, at han altid har staaet Fadder i Sognets bedste Huse; deraf las der sig slutte, at han har været en anseet Mand. Sidstegang læses hans Navn her: „Anno 1669, dend 1 Februarii bleff Anders Møller her i Møllen begraffuit.“

Hvoraf veed Du da, hvad Du yttrede nys?

„Af gamle Sagn, der nu henved to hundrede Aar ere gangne fra Mund til Mund, og af et Par haandskrevne Bøger, som leilighedsviis ere faldne i mine Hænder. Anders Møller's Slægt lever endnu, og bevarer tro de gamle Familie-Traditioner. I min Have arbejder en Mand, som, uagtet sin fattige Huusmandsstand, er stolt af, at han er af Møller-Arten, som han udtrykker sig.“

Hvad jeg nu, deels ved Samtaler med gamle Mænd, deels ved de haandskrevne Bøgers Gjen-nemlæsning, har funnet udbringe med nogenlunde historisk Visshed, det vil jeg her meddele den velvillige Læser, sammenstillet i en til dette Tidsskrifts Plan svarende Form.

(Slutningen i næste Hefte.)

A. S. Elmquist.

Asplet ved Kynast.

(Ud af Taschenbuch zum gesell. Bergn. 1827.)

Det var en deilig Sommernat. Maanen skinnede klart, og en varm Luftaande bevægede de høie Træers Løv hid og did i Maanenskinnet, da en Gruppe af Vandrerere drog gennem Skoven, som begrænsede Dalen under Niesensbjerg, ved hvis Side de det høie Kynast majestætisk opløfter sine graae Taarne. En Mand, Oldingsalderen nær, klædt i Davidens Soldateska; Dragt, sad tilhest. Baade Hest og Rytter syntes at bære Forgjængelighedens Præg. Rytteren var saaret i Hovedet, haardt, som det lod; Gangeren haltede betydeligt. Ved hans venstre Side gik en Jomfru, hvis Blomster neppe havde udfoldet sig. Hendes Dragt var uordnet; dog viste den Spor af Rigdom. Deeltagende og trøstende saae hun op til Rytteren, som ikke syntes at bemærke hende, men stirrede ned for sig. Paa høire Side gik pustende en gammel Tjener; hans Venstre holdt det trætte Dyr i Bidselet, at det ikke skulde snuble blandt Klipperne. Et Ur, tværs over Ansigtet, vanzirede hans Træk; man vidste ikke om Blikket, der fremskinnede under de bukkede Bryn, var godmodigt eller listigt.

Langt foran disse Tre ilte et sælsomt Væsen. Hyllet i en spansk Kappe, et kort, bredt Jagtsværd under den venstre Arm, en Dolk ved Siden, syntes Dragten at være mandlig. Men det flagrende

Haar, den sorte Fløiels;Baret med fine mørke, vajende Fjer, den høie Kniplingskrave, det hvalte Bryst, de fine Træk — røbede Qvinden. Hun stred, nynnende en Vise, rask foran, med den høire Haand paa Daggert;Fæstet. Nu treen hun udaf Skoven, Dalen laae for hende, Rynast viste sig for hende i Maanens Straaler. Et høit Skrig undfoer hende, vildt rullede hendes Die, hun rev den blinkende Dolk af Beltet, og truede dermed mod Borgen. I denne Stilling fandt de andre Vandrerere hende. Hun hørte ikke deres Komme, hørte ikke den gamle Tjeners Tiltale, ikke Oldingens heftige Udraab: „Ha, Rynast! Foran Jakobine, foran! Hvortil nu igjen de unyttige Jagter?“

Hun blev staaende i samme Stilling, og da den Gamle forbitret drev sin mødige Hest frem, og dens Hoved ublidt berørte Jomfruens Skulder, raabte hun vredt: „Fader, hist er Rynast, hist!“ og atter strakte hun Dolken truende mod Borgen. Men da den barnlige Jomfru nærmede sig, og mildt tilraabte hende: „Jakobine!“ da fastede hun sig i Søsterens Favn, skjulte sit Ansigt ved hendes Bryst, og hendes Smerte fik Luft i Taarer.

„Herre! sagde Tjeneren, idet han ledte Hesten mod Skoven igjen: Lad os hvile der en Timestid. Dyret er træt; I trænger til Bederqvægelse, og — tilføiede han sagte — Frøken Jakobine til sin Brudgomsdrøm!“ — „Tie!“ raabte den Gamle mørk; dog lod han sig villig føre til Skoven af Tjeneren.

Ogsaa Jakobine fulgte sin Søster. Under en høi Fæg, hvor de ikke kunde see Dalen mere, gjorde den Arrede Holdt, bredte sin Kappe paa Jorden, lagde en Badsæk tilrette, og gav Jomfruen et Bink. „Læg Dig til Hvile, kjære Søster! sagde Denne: Sønnen vil vederqvæge Dig.“ — „Og Drømmen styrke mig!“ svarte Jakobine, og taalig som et Barn fulgte hun den yngre Søster, lagde sig paa Kappen og indsovte sig i sin.

Ogsaa den Saarede havde sat sig paa en Træs stub, medens Maria, den yngre Datter, knælede hos ham, fyldte et Bæger med Viin og rakte Faderen det. Længe syntes den Gamle ei at bemærke Pigen, som knælte ved hans Side i bedende Stilling, holdende Bægret iveiret. Da raabte Stephan, Sjeneren: „Herre, tag den Drik af Englens Haand! J trænger til en Hjertestyrkning.“

Faderen saae paa sit Barn, greb Bægret med den Høire, og lagde den Venstre paa Pigenes Pande, som for at velsigne hende. „Syndet har jeg mangenlund! raabte han med opløstede Dine: Min Skyldbog er stor, Du Dommer histoppe! Men frygtelig er ogsaa Din Straf, thi den træffer ogsaa denne Retfærdige!“

Da stønnede den sovende Jakobine i ængstelige Drømme — den stille Bøn var forstyrret.

„Jeg vil taale og lide, Herre! raabte den Gamle: Lide og bøde efter Din Villie!“

„Drik kun! raabte Stephan, som imidlertid havde givet Hesten Havre: Spiis en Bid Brød. Ogsaa J, Frøken Maria, maa vederqvæge Jer —

vi have tre Mill endnu. Alt nærmer Midnat sig, og ret Meget har min Kone neppe til at modtage de høie Gæster med. Læger, spiser, drikker, og — fremfor Alt — haaber paa Gud!”

„Drik! sagde Faderen mildt, og rakte Maria Bægret: Du skal hellige mig Vinen.”

Pigen nippede, gav Faderen Bægret tilbage, treen derpaa til den Sovende, bøiede sig over hende, og satte sig hos hende. Men det varede ikke længe, inden hun ogsaa modig lukkede sine Dine.

„Stephan! sagde nu den Gamle sagte: Bind Hesten til et Træ, og lad os sætte os histhen, for ikke at forstyrre Pigerne. De sove saa sødt! Kom, Stephan! Har Du end ført mig tilbage i Skoven, for at jeg ikke skulde see Rynast, saa kan jeg dog skimte Borgen; den tilbagekalder Mindet om de forgangne Tider, om de forudgangne Benner og om de Falske, som ere blevne derhjemme. Bind mig endnu et Lorklæde om mit Hoved! Bunden smerter mig!” — Stephan gjorde det, og sukede.

„Jeg forstaaer Dit Suk, Gamle! sagde den Saarede: Du mener det godt med mig, trofaste Ledfager, som nu, i Nødens Dage, igjen op søger den gamle Herre, for med ham at dele Dine Smuler. Vi ere nu saa ene — Børnene sove, Ingen hører os, uden Gud, derfor vil jeg skrifte for Dig!”

„Ak, kjære Herre, faldt Tjeneren ham i Ordet: opriv dog ei de gamle Saar — jeg veed jo Alt!”

Den Saarede loe haanligt. „Alt veed Du? Neppe veed jeg selv det. Saa ofte jeg blader i min Skyldbog, finder jeg et nyt Blad, en ny bløt

dig Skrift, og Erindringen træder da for mig, som Aftensol før Storm, mørkerød som det brændende Magdeburg!" — „Herre!" raabte Tjeneren bedende —

„Hør mig, Gamle, og afbryd ikke mit Skriftemaal! sagde den Saarede, og vedblev: Da jeg var kommen til Meiningen, og havde bragt Wallenstein det første Budskab om hans Affættelse, sendte han mig til sine Benner i Schlesien. „Oberst Predaw! tilraabte han mig ved Affæden: Siig mine Benner, og Schaffgotsch fremfor Alle, at de skulle forholde sig roligt! Løven sover kun — frygteligt vil han vaagne! Men J, Oberst, paa hvis Troskab jeg bygger saa fast, vend tilbage til mig, fægt ikke under Tilly — ham vil Svensken nok tugte — og da gaaer Wallensteins Stjerne op paany!" — Jeg kom til Rynast, bragte det sørgelige Budskab, fandt der min Ven Schaffgotsch, fandt Götz — Gud fordomme ham! — fandt hans Sønner, hans Liv med mine moderløse Børn, som jeg havde betroet hende — fandt! — — Da lagde jeg min ulykkelige Jakobine, den sømme Maria i Henrik og Wilhelm Götzes Arme, og velsignede deres Pagt. Men Forbandelse har forfulgt den. Jeg troede at have overantvordet mine Børn til Benner — og de vare mine Fjender! — Det var min Lykkes sidste Dage! — Med Affædsbægret drak jeg dens sidste Draaber. Mit ustadige Gemyt drev mig atter ud i Krigstummelen; jeg gik til Tilly. Seer Du Flammen paa Himlen hist?" raabte han pludseligt, idet han sprang op.

„Det er jo kun en Sky, som Maanen belyser!“
sagde Stephan, og rystede sørgmodig paa Hovedet.

Obersten taug en Stund, saae hen for sig, og knyttede Haanden som i Krampe. „Hør nu, Gamsle, vedblev han: hvad jeg hidtil Ingen har betroet, hvad jeg gjerne vilde dølge, om jeg kunde, for mig selv. — Jeg var den Første, som, med mine Walloner, trængte gjennem den høie Port ind i Magdeburg. Liden Modstand fandt vi her, kun enkelte Skud faldt endnu, en Flok Borgere værgede sig. Da berørte en Kugle min Hests Hals, den steilede og vendte sig i samme Dieblif, som jeg saae en Trop Soldater ile de fortvivlede Borgere til Hjelp. „Skjænd der og brænder! raabte jeg da, greben af et helst ligat Vanvid: Skjænder og brænder, hvad I kunne, i den Rjætterstad!“ — Og som en Legion Morderengle brøde Wallonerne ind i Husene. Flammen blussede op — jeg gav Tegnet! Jeg tændte Mordfaklen, som tusinde Andre fulgte! — Jeg, Jeg er Magdeburg's Ddelægger!“

„I Slaget ved Leipzig, vedblev han efter en Pause: vendte Lykken mig Ryggen for første Gang. Ved Lech blev min Fod lammet. Da oprandt Wallensteins Stjerne paany — jeg fulgte ham, stod med ham ved Nürnberg, flyede med ham ved Euzen, og forbandt mig i Pilsen med ham imod min Reiser. Han faldt — jeg flyede — erklæredes i Rigets Aecht — mistede mine Borge! Da sneg jeg mig til Mähren, til min Ven Götz — Wennens Dør lukkede sig for mig, mine Børn nægtedes mig. Jeg samler mine Tjenere, jeg stormer den ubevogtede Borg,

og Mine ere atter i min Magt! — Venlig, taalmo:
dig følger mig Maria til Sachsen; modstræbende,
indsluttet i sig selv, Jakobine. Hist støder jeg til
Arnim's Hær; den brave Witzthum's Hustru bes
troer jeg mine Døttre, og drager hævnfnysende til
Schlesien med Kjætterhæren. I Slaget ved Liegnitz
støder jeg paa Götz — alt har jeg naaet ham — jeg
afstrykker min Pistol — den svigter. — Hører Du In:
tet, Stephan? Det var mig, som Rogen kaldte
paa mig?"

„Det var Froken Jakobine! sagde Tjeneren:
Hun kaldte i Drømme paa sin Brudgom.“

„Kald kun paa ham, kald kun paa ham, Ulyks
kebravn! sagde den Gamle: kald kun paa ham! —
Du kalder forgjæves! —“

„Den snedige Götz undkom! sagde han videre:
Overalt var Seiren paa vor Side. Da sidder jeg
en Dag i Ohlau paa mit Kammer, og føler dybt,
at en Banlyst alt har et Helved her paa Jorden.
Mine Børn træde levende for min Sjæl, som et Par
trøstende Engle. Men pludseligt farer en Flamme
fra Himlen, og nok en, ned for mig. Kammeret
synes at staae i Lue — jeg seer det brændende Mags
deburg for mig, og Englene ere forsvundne, og
gjennem Jammer og Angstskrig, gjennem Røg og
Flamme, som jeg troede at høre og see, flyver en
Yngling mod mig, og synker — i mine Arme. „Halt
er ei mere! skriger Denne: I Regensburg have de
halsbugget ham. Den brave Schafgotsch faldt

paa Skafottet — hvi havde han ogsaa forladt sin Herre og Keiser!" — Og see — mens Ynglingen endnu laae i mine Arme, traadte Witzthum ind i Kommeret — hans Ansigt var alvorligt og uheldbes budende. „Jil til Sachsen! tilraabte han mig: Red Din Maria, hvis det endnu er Tid — Jakobine er forsvunden!"

„Kjære Herre, afbrød Stephan ham: jeg veed jo Alt; gvel Jer dog ikke selv!"

Men Obersten vedblev, uden at agte paa ham: „Jeg sprang op, svang mig paa min gamle Ganger — hist staaer det arme Dyr — og jog til Ertzbjergget. Og som jeg siner Laarnene af det gamle Bjerg: flot, som jeg giver det troe, modige Dyr Sporerne, for at sætte over Skovbækken, studser det, og udaf Krattet lyder mig et sælsomt „Godaften" imøde — en hvid Skikkelse træder for mig — det er mit Barn — min Jakobine! — og, o Gud! —"

Nast nærmede han sig begge Søstrenes Leie, og saae ængsteligt efter dem. Der laae de, som to Baars roser: den Ene frisk og rød, den Anden bleg og blodløs. Bemodsfuld saae Faderen paa dem Begge. Blid var deres Slummer.

„Kom dog, kjære Herre! bad Stephan: Vi have en god Bei tilbage, og inden Hanen galer, maae vi være ved Maalet. Kroater snige sig omkring overalt. Lad os vække Frøkenerne, og sæt Ederes Fortrosthing til Gud, naar vi drage forbi det høie Rynast!"

Faderen stirrede endnu stedse paa de Slumrende. Nu overfløi en høi Rødme Jakobines Ansigt,

Munden fortrak sig, Barmen bølgede, Læberne bevægede sig. Med den høire Haand foer hun over sin vaade Pande. Da aabnede sig de store, mørke Dine, og saae stivt paa Faderen. „Er det Eder? sagde hun nu: Hvi seer I ogsaa saa forskende paa mig? I veed jo, saa flyer Henrik altid fra mig, og jeg vaagner!“

Nu bød hun sig over sin sovende Søster: „Fader! sagde hun: Hun drømmer ikke om sin Wilhelm; hun sover roligt, det stakkels Barn!“

„Vaagn op! raabte hun pludseligt, idet hun vakte hende: Vaagn op, og sige!“ — Derpaa ilte hun bort. Stephan løb efter hende, og fandt hende ved Udgangen af Skoven, stiv som et Marmorbillede, seende mod Rynast. Snart kom Faderen og Maria efter. Denne bød Søsteren sin Arm, og stille vandrede de videre.

Over Bjerg og Klipper steg de ned i en snever Klippedal. Alt blinkede Morgenrøden, da de saae en liden eensom Hytte. Udenfor stod en gammel Kone, og syntes at vente dem. „Det er det lille Huus, kjære Herre, I har jo selv foræret mig det! sagde Stephan nu: Betræde I det med Tillid til Gud, da vær overbevist om, at han her vil gjengive Eder den forlorne Fred.“

Jakobine satte sig paa en Steen udenfor Døren; men Maria traadte ind i Hytten. Nat brændte en Lampe paa Bordet. En Mand, indhyllet i en Kappe, sad eensom paa en Stol, med Haanden

under Kinden. Hun foer tilbage; men Manden saae op. „Maria!“ raabte han, styrtede hende imøde, og bevidstløs laae Pigen i hans Arme.

Alle lob til. Kun Jakobine blev rolig staaende ved Døren. „Alt idag her?“ brummede Stephan ved sig selv, medens Predaw spurgte Manden i Rappen: „Hvo er I, Herre?“

Denne sybselsatte sig kun med Maria, og taug. Men da Stephan hentede Lampen, og Predaw saae ham i Ansigtet, foer han tilbage. „I her, Götz!“ raabte han, og greb efter sit Sværd. Jakobine hidilte ved dette Udraab.

„Ja, gode Fader! sagde Ynglingen: Det er mig.“ — „Det er Dig, Wilhelm?“ raabte Jakobine, traadte til Ynglingen, rakte ham sin Haand og sagde venligt: „Vær velkommen, Wilhelm Götz; Du er et godt Menneske!“

Nu vaagnede Maria; hun saae Faderen staae med draget Sværd, og sank i hans Arme. „Han er uskyldig, Fader! sagde hun: Han elsker mig, han elsker Eder!“

„Var jeg ellers her, Fader?“ spurgte Ynglingen. „Var han ellers her i min Hytte, kjære Herre?“ gjentog Stephan.

Men den gamle Kriger saae vildt paa ham. Da tilraabte Stephan ham: „Uforsønlige Hjerte, tænk paa Magdeburg!“ og Sværdet sank af Oldingens Haand. Snart trykte han, uden at vide, hvad han gjorde, Ynglingen mod sit Hjerte. „Ulykkelige Mand! raabte Denne, og overrakte ham et Brev: Da I fra min Barndom har elsket mig som en Far

der; da J bestemte Eder's Maria til min Brud: har jeg Haab endnu. Eder's mørke Tungfindighed vil mildnes ved dette Brev, der maaskee giver Eder Eder's Tro paa Venfkab tilbage, da det siger Eder, at ikke Alle ere Eder's Fjender, som J antage derfor. Læs, og afgjør min Skjebne!"

Dybttryktet saae Predaw sin gamle Vens vels bekjendte Træk: Brevet var fra General Götz. Bemod og Bitterhed bestormede hans Hjerte. Han forlod Hytten, og først ude i Skoven brød han Brevet med skjælvende Haand.

„Gamle, ulykkelige Ven! — saa skrev Generalen: Som en Stormvind kom Wallenstein i gamle, prøvede Benner's Kreds, og drev dem fra hverandre. Lykkelig den, som blev sin Keiser troe, og ikke lod sig styrte i Fordærvelse af Venfkab for denne Kæmpe! Men Nok herom. — Ogsaa ved den banlyste Mand hænger mit Hjerte broderligt. Jeg veed, hvor Du nu er. Men frygt Intet. Saalænge mine Soldater ere i Din Nærhed, blive Du kun rolig i Din Hytte; men naar fremmede Krigere komme, da forlad den hurtigt, thi da er Du ikke sikker mere. Gaae saa til Sachsen, ikke til Svenskerne, ikke til disse Din Herres Fjender, hvis Du ei vil gjøre alt Haab til Intet. — Hvorlænge er det vel nu siden, min gamle Georg, vi lovede hinanden, at forene vore Børn, hvis ikke deres Hjerte var vort Ønske imod? Din Maria var dengang neppe fire Aar gammel. Da lagde Du de Moderløse ved min Hustrues Bryst, og tro har hun opfyldt sin Pligt. Himlen syntes at tilsmile vore lønlige Ønsker. Uden at ahne dem, kom vore Børn hinanden imøde med Kjærlighed. Husker Du endnu, da vi, i en Række af Maaneder, vare sammen paa Rynast, da nærmede mine Sønner sig mig frygtsomt, da tilstode Dine Døttre Dig med Taarer, at de elskede! Da — ja dengang vare vi lykkelige

Fædre! — Du gif til Tilly til Magdeburg. De Trolozvede bleve paa Rynast. Længe varede det ikke, inden Du banlyst stod udenfor min Borgdør. Altringer var hos mig, jeg maatte vise Dig tilbage — og torde jeg vel give Pigerne til Priis for Elendigheden? Med Bold tog Du igjen, hvad Dit var; til Sachsen drog Du med Dine Døttre, vendte tilbage til Slaget ved Liegnitz, opsogte mig, Din gamle Ven, i Kampvrimlen, og kun fordi Din Pistol klikkede, blev Du ikke min Morder. Da opblussede min ældste Søn i Elskov og Hævn. Med stormende sandfelig Kjærlighed til Din Jakobine, med Had til Dig i Hjertet, flyede han forklædt til Sachsen, medens den Yngre, med stille, lidende Sjel, hang inderligt ved Din Maria. Efter rum Tids Forløb kom Hiin tilbage, mørk, menneskesky. Dit Barn var fulgt ham, men havde atter forladt ham — mere sagde han ikke. Siden har jeg kun seet ham sjelden. I Spidsen for sine Dragoner kastede han sig i det vilde Krigsliv. Gud beskyrme ham! — “

„Gud fordømme ham!“ raabte den Gamle, og løstede sin knyttede Haand mod Himlen. „Ja, ja, han besnærede mit Barns Hjerte. Hun fulgte ham, men vanhellig var hans Begjærighed. Den modige Pige frariver ham hans Sværd, forsvarer sin Uskyldighed dermed, flyer fra ham, og ved Skovbækken finder jeg hende — store Gud! — vanvittig igjen! Men videre, videre, Ven Gøtz!“

„For ham begjærer jeg Intet af Dig — men for min Wilhelm beder jeg, ogsaa nu, om Din Maria's Haand. Min Betsignelse ledsage ogsaa den Banlystes Datter til Altret — og sætter mig ud over Verdens Fordomme, og — min Keiser og Herre er naadig!“

„Ogsaa Du er naadig, min høie Belynder! raabte Predaw tænderstjærende: Vil Du nedlade Dig til, at beile for Din Søn til den Banlystes Datter? Ha,

hvor naadig! Men Du feiler. Min Stolthed har ikke forladt mig endnu. Gøtz, Du feiler!"

Med mørkt Blik treen han hastigt ind i Stuen. Jakobine sov. Maria sad ved Gøtz's Side, Stephan stod i en Frastand.

„Jeg har læst Eders Faders Brev! begyndte han: Det Hovedsaar, Eders Broders Kroater, ved min Flugt fra Zauer, have slaget mig for faa Dage siden, hindrer mig fra, at svare Eders Fader skriftligt. Bring ham derfor denne mundtlige Bækked: Maria, den banlyste Predaw's Datter, vorder ikke Din Hustru, for Henrik Gøtz ægter den vanvittige Jakobine. Saalænge det ei er skeet, tilsværger jeg Dig, Søn af den stolte Gøtz, at min Forbandelse skal følge Jer til Altret!"

„Magdeburg! Magdeburg!" raabte Stephan. — „Lud kun, gamle Ugle! raabte Predaw: Og om end Hirschberg brændte og denne Hytte med — lad kun brænde udenfor, som her i min Hjerne! Mit Ord staaer fast, Hævnen har født det."

Wilhelm foer op. „Stille! bad Maria: Du Din Pligt mod mig, som jeg vil øve min imod den vrede Fader. Forlad mig nu, min Wilhelm! Jeg er ikke mere Din Trolovede. Min Fader har sønderrevet Baandet — kun Gud kan knytte det igjen. Forlad mig, og vær forvisset om min Troskab!"

Hun rakte ham Haanden. Han treen med hende hen for Faderen, og sagde høitideligt: „J har svoret — min Eed mod Eders. Maria vorder min, Himlens Belsignelse gjør Eders Forbandelse til Intet!"

Da stønnede Jakobine. Urolig vendte hun sig paa sit Læie. Bredt greb den Gamle Ynglingens Haand, og drog ham hen til den Slumrende.

„See her Din Broders Bærk! raabte han: Vanvittig følger hun mig; vanvittig ihukommer hun ham endnu uafadeligt. Nu drømmer hun om ham; venlig viser han sig for hende, men snart . . .

„Lad mig flye! flye! raabte den Slumrende, og høit bølgede det bevægede Bryst: Slip mig, Henrik!“ Hun foer op, greb efter Sværdet, som hvilede i hendes Arm, og saae sig vildt om. „Atter har J forstyret mig i min Drøm!“ sagde hun sorgmodig, stod op, og forlod Hytten.

„Din Broders Bærk! raabte den Gamle: Han føre hende til Altret, vanvittig eller forstandig, lige meget, han føre hende hjem som sin Hustru — eller —“

„Gaae, Wilhelm! sagde Maria bedende: Lev vel! Gud vil beskyrme os!“

Gøtz trykte et Kys paa hendes Læber, og gik.

„Holdt! raabte den Gamle efter ham: Dig har der jeg ikke, Wilhelm! Dig har jeg stedse elsket frem for Alle. Før Din Broder tilbage, og Du er mig velkommen!“ — Ynglingen forlod Hytten, uden at svare et Ord.

Først silde vaagnede Predaw. Maria sad hos ham, for at forbinde hans Bunde, saasnart han vaagnede. Hun saae ham ligesaa venligt, som før, i Diet og sagde: „J har sovet ret sødt, min kjære Fader. Lad mig nu forbinde Eders Saar.“

Forstende saae Faderen paa hende. Hendes Mine var, som stedse, barnligfrom; men hendes Dine syntes ham røde af Graad. Stiltiende bøiede han det saarede Hoved. Forsigtigt løste hun Bindet; sagte lagde hun den lægende Salve paa Saaret; men da hun igjen vilde bedække den med Klædet, dryppede en Taare paa Faderens skaldede Tøse. Han opløstede sit Hoved, saae Pigen i Diet, og raabte i haard Tone: „Hvortil den Taare? For hvem græder Du her? Gjælder det Din banlyste Faders blodige Vandde, eller Din Elkov?“

„Nu kræver jeg Gud til Vidne, raabte Stephan: at kan I gjøre denne Engel dette hjertesønderrivende Spørgsmaal, saa . . .“

„Nu, hvad saa?“ spurgte den Gamle heftigt. — „Saa bærer jeg Tviol om Eders Bod og Bedring. Herre! Inysende af Hævn har I frastjaalet Frøkenen hendes Brudgom, I har sønderrevet hendes Jnderste, og da I nu har martret og piint hende alt hvad I kan, og hun dog med barnlig Hu viser Eder en Kjærlighedstjeneste, da drypper en Taare fra hendes Die, og I spørger, hvem den gjelder? Den gjelder ikke hendes forlorne Lykke, ikke Eders saarede Hoved, men Eders Salighed, thi som I handler mod Eders Barn, maa I være fordømt!“

„Stephan! raabte Obersten, Kjælvende af Harme: Troer Du, at fordi jeg er i Din Hytte, har Du Ret til at . . .“

„Herre, Hytten er Eders! afbrød Tjeneren ham heftigt: Tag den med Alt, hvad deri er — jeg har det jo af Eder. Men lad mig gaae bort, thi dette

gamle Soldaterhjerter taaler ikke mere at være Vidne til denne Jammer. Ude paa Klipperne sværmer en Banvittig omkring — det er Eder ikke nok! Og saa dette fromme Hjerte vil J drive til Banvid. Bogt Eder, Herre! Hvad J synder mod denne Engel, vil brænde endnu frygteligere paa Eders Samvittighed end Magdeburgs Flamme!"

Da foer Predaw gysende sammen, bøiede sig, opløstede sit Barn, sluttede det i sine Arme, og sagde i smertelig Tone: „Fader i Himlen, vend min Forbandelse til Belsignelse for hende!"

„Amen! sagde Stephan: Det var dog langt om længe et christeligt Ord!"

Døren gik op, og Jakobine førte en Unger svend ind. „Hvo er J?" spurgte Obersten Denne. — „Et Bud fra General Götz, som sender mig til Eder med dette Brev. Jeg kommer fra Landshut, hvor min Herre just befinder sig idag. Min Hest maatte jeg, paa Frøkenens Befaling, binde til et Træ i Skoven."

Stephan iilte ud. Obersten brød Brevet, kastede et flygtigt Blik deri, og sagde til Maria: „Gaae udenfor med Din Søster, mit Barn, og lad mig allene med denne Knøs."

„Hvor er Oberstlieutenant Henrik Götz i dette Dieblik?" spurgte han derpaa Denne. — „Idag rykker han med Fortroppen ind i Hirschberg; han hører til Grev Colloredo's Hær." — „Saa gaae, min Søn, og sig Din Herre, at jeg takker ham — videre Svar behøves ikke." — Tjeneren bukkede sig, lagde hemmeligt Noget paa Bordet, og iilte ud.

„Dette til Eder, min Frøken!“ sagde han nu til Maria, og gav hende ubemærkt et Brev.

„Skee, som han ønsker!“ sagde hun, efter at have gjennemlæst det. Med den Bæsked iilte Budet bort.

„Holdt, Knøs!“ raabte Obersten, trædende i Døren. Men han var alt tilhest, og fløi afsted over Stof og Steen.

„Det fattedes endnu! Det vover man at byde mig!“ raabte Predaw, og kastede en fuld Pengepung tænderstjærende paa Jorden. „Til Helved med de Blodpenge!“

Maria iilte til ham. „Gaae, Barn, gaae med Din Søster, men ikke langt bort. Lad mig allene!“

— Han kyssede hende paa Panden, og traadte ind i Hytten med Stephan, som havde taget Pungen op.

„Ingen Ven har jeg nu i Verden, uden Dig!“ sagde Predaw: Derfor maa jeg vel betroee Dig, hvad Gøtz tilskriver mig. Han læste:

„Du har ikke agtet min Bøn, har undergravet min gode Søns Lykke, idet det eneste Haab, Du giver ham, grunder sig paa en Umulighed. Nu vel! Gud dømme os imellem! Men ei engang dette skal afholde mig fra, beskjermende at hjælpe min Ungdomsven, den ædle Maria's Fader, saalænge det staaer i min Magt. Derfor melder jeg Dig i største Hast, at Feltmarskalk Colloredo rykker ind i Schlesien. Du var aldrig hans Ven; mig lider han ikke heller. Forlad derfor denne Egn, saasandt Din Frihed er Dig kjær. Tilmed anfører min ældste Søn Fortroppen; allerede idag maa han rykke ind i Hirschberg. Frygt hans Nærhed, og iil til Sachsen. Gaae ikke til Svenskerne. Mine Benner arbeide for Dig i Wien — endnu er der Haab! Reis med Gud, Du min Ungdomsven, og lad ikke Fortvivlelsen nedbøie Dig!“

„En brav Herre, den Hr. General! sagde Stephan nu: Diet en Ven i Nøden. Venge, gode Raad, venlige Ord giver han Eder for den Græmmelse, I volder ham.“

„Tag Pengene, sadl Hesten, rid til Landshut, og giv Gøtz dem igjen!“ sagde Predaw mørk.

„Og hvormed vil I reise? I har ikke en Hvid, Kroaterne have udplyndret os aldeles.“

„Der — tag min Hæder skjæde, det Sidste, jeg endnu har af Friedländeren — sælg den! Imorgen vandrer jeg herfra.“

„Hesten er leu; først for en Time siden har jeg skaaet ham Ruglen ud af Lænden — det arme Dyr maa idetmindste staae til i Overmorgen.“

„Saa gaae til Landshut, og bring Gøtz hans Penge!“

„Kan jeg da nu forlade Jer i min Hytte? Kroaterne sværme omkring, og ahnede Henrik Gøtz, at Ederes Datter var her...“

„Saa bliv! raabte Obersten: Og kald paa Maria!“ Hun kom. „Vi maae bort, kjære Maria! sagde Faderen saare blidt: Vi vandre til Sachsen. Hvi ryster Du saa, mit Barn? Berolige Dig, jeg ønskede, at Du idag, og just i dette Dieblik stod for mig med stille og roligt Sind. Jeg trænger til Dig.“

„Og hvad ønsker min Fader?“ — Predaw saae stivt ned for sig. Modstræbende Tølelser syntes at kæmpe i ham.

„Saa tal dog, min kjære Fader!“ bad hun ængsteligt. — Da styrtede en Laarestrøm af den gamle Krigers Dine. Han tog Datterens skjælvende Haand.

„Dig har jeg gjort ulykkelig! raabte han: Et Ord af mig havde kunnet aabne Dig Paradisets Porte ved Guds Haand — jeg har lukket dem for Dig, og det er just min Qual, at jeg føler, at om jeg end endnu engang stod med Dig for disse Porte, maatte jeg dog atter lukke dem for Dig. Jeg gruer for min egen Idræt, og dog vilde, dog maatte jeg evigt handle saaledes. Min Pligt mod den arme, vanvittige Jakobine trykker mig Dolken i Haanden mod Dig.“ — Hun taug. „Maria! vedblev han: Mig siger en ahnende Stemme, at min Skjebne snart nærmer sig sin Afgjorelse. Er Gud naadig, saa kalder han mig bort, opløser min Forbandelse i Velsignelse, og gjør Dig lykkelig! — Tilgiv derfor Din ulykkelige Fader, tilgiv ham, at han, der elsker Dig saa usigeligt, kunde gjøre Dig ulykkelig!“

Uvilkaarligt var Vigen sunken paa Knæ. „Fader i Himlen! raabte hun: Tilgiv min Fader hans Brøde, som mit brustne Hjerte tilgiver ham!“

Da afbrød, udenfor Døren, Jakobines Sang den høitidelige Stilhed.

Brist, mit Hjerte! Tabt sin Glands
 Har forlængst min rene Sands.
 Alt, af, Alt er nu forloret,
 Hvad min Sjæl sig havde faaret
 Her i Livet uden Rist.
 Hjerte, brist!
 Haabet skal gjenfødes hist.
 Far kun hen, min Blomstertid!
 Løvet flyver hid og did,

Lokken flager vildt i Stormen,
 Og paa Hjertet gnaver Ormen.
 Jordeglæde, far kun hen!
 Himmelen
 Skal mig give Alt igjen.

Hun taug.

„Hører Du det, Maria? raabte Faderen, opblus-
 sende i Harm: Hver Klage tone raaber om Hævn!
 Hør, nu begynder hun igjen.“ — Jacobine sang:

Lægger mig i Graven ned!
 Al, jeg længes efter Fred.
 Vildt jeg maa paa Jorden vante,
 Vildt bevæger sig min Tanke.
 Jeg vil samles med min Ven,
 Til ham hen
 Haster jeg, til Himmelen! —

Hun taug. Faderen ogsaa. „Fader, kjære Fader!
 sagde Maria: J er saa god imod mig, derfor er jeg
 ikke istand til at gjøre noget uden Eder's Minde.
 Wilhelm Götz har ladet mig bede, iasten at komme
 til St. Anna's Kapel, for der at sige ham Levvel.
 Tillader J det, min gode Fader?“ Predan taug.
 — „Jeg vilde saa gjerne see ham endnu engang, for
 blidt og sagte at løse de Baand, som knyttede os til
 hinanden, for at sværge ham Trostøb til Døden —
 og saa —“

„Og saa?“ raabte Faderen heftigt. — „Saa
 forglemme, saavidt jeg kan! sagde Maria: Og kun
 leve for Eder. Men lad mig dog see ham endnu
 engang, min Fader!“

„Du er reen for Gud! svarte han: Du gaaer ingen Fare imøde; Dig beskytte Englene, Dine Brødre. Gaae med Gud!“

„Og Stephan tør vel ledsage mig?“ — „Gjerne, gjerne, Du fromme Sjel!“ sagde Faderen, og hidkaldte Tjeneren. Han fulgte hende. De gik Veien over Seydorf til St. Anna's Kapel.

Wilhelm Götz kom dem imøde. Maria udstødte et Skrig, og styrtede i hans Favn. Men snart fattede hun sig igjen og vandrede stille videre ved hans Haand.

Da de naaede Kapellet, knælede de paa dets Trin og bade. Derpaa satte de sig ved Indgangen.

„Maaskee er det sidste Gang, vi sees! sagde Götz efter lang Tausshed: En Krigers Skjebne ligger i Tilfældets Haand. Hvo veed, hvad der rammer mig imorgen! Haardt har Din Fader grebet ind i vor Lykkes Hjul. Lader os derfor nyde de sidste Dieblikke.“

„Du græder? vedblev han, efter en Pause: O, græd ei, min Elskede! Intet kan røve mig min Lykke. Paa Din Trost, Din Kjærlighed, er jeg vis, Du er og bliver min.“

„Gode Wilhelm! sagde Maria bevæget: Jeg stoler paa Dig, og dog maa jeg græde, thi ved min Faders Ord svandt alt mit Haab.“

„Mit ikke, Maria! Min Fader har mægtige Bønner ved Hoffet. Alt i nogle Dage har han vens

tet et afgjørende Svar. Maaskee idag, maaskee morgen, sikkert snart, kommer Keiserens Benaadelse, og da . . . ”

„Bliver dog min Faders Forbandelse staaende som en Muur imellem vore Hjerter. Keiserens Naade kan vel lindre vor Elendighed, men ikke min Smerste. Betænk hans skrækkelige Betingelse, som ene formaer at løse hans Forbandelse. Betænk det, Wilhelm!”

„Jeg har endnu ikke opgivet min Tillid til min Broders Hjerte! sagde Götz; Han er vild, heftig, opfarende, men ond er han ikke.”

„Ikke? spurgte Pigen hovedrystende: Er det da ei ham, som har bragt al Jammer over den arme Jacobine og endnu stedse forfølger hende? Lige til Zauer, hvor min Fader maatte blive syg tilbage, have hans Tjenere fulgt os. Og da vi vilde fly til Sachsen, var det ikke da hans Ben, Kroatcapitainen, som sperrede os Veien, og tvang os til, at flygte hid? Bløder ei endnu den Bunde, min Fader dengang fik? Og havde ikke Lykken ført den tro Stephan til os; havde han ikke, bekjendt med alle Veie, udrevet os af Kroaternes Hænder: fangen var da nu min Fader, paa Veien til Natterstedet maaskee, og Din Maria? — Nei, nei, han er intet godt Menneske! Dgsaa hid vil han forfølge os, hvis ei Du beskytter os, thi hans strafværdige Lidenkab har ikke forladt ham endnu.”

„Var det muligt? raabte Götz: Skulde hans vilde Lidenkab endnu ikke være galt? Eller kjender han maaskee ikke Jacobines ulykkelige Skjebne?”

„Han kjender den ikke! sagde Maria: Hemmesligt har han, mens vi vare i Jauer, tilsendt hende Breve, hvori han besværges hende, at fly til ham. Med de helligste Eder forsikkrer han, at han mener hende det redeligt, og vil ægte hende. Jeg har fortiet det for Enhver, ogsaa for min Fader.“

Da faldt et Skud i Skoven, endnu et, og flere Krigere kom frem gjennem Krattet. Stephan vilde lægge an paa dem. „Holdt! raabte Gøtz: Det er mine Jægere; hvad ville I?“

„Kroaterne sværme omkring her — Borgere, Bønder ile jamrende ad Skoven til!“ raabte de ham imøde.

Da tog Gøtz sit Horn, og stødte tregange deri. Fra alle Sider kom Bevæbnede. Stephan vidste ei, hvorhen han skulde vende sig. „Hr. Ritmester, tilraabte han Gøtz: hvad skulle disse? Rører I Frøkenen, ved Gud, da skyder jeg Eder ned!“

„Lad Du det være godt, gamle Hidsigkop! sagde Gøtz rolig: Vi ere og blive Venner.“ — Han ordnede Toget. „Kom, Frøken! vedblev han: Lad mig give Eder Leide.“ Vel tyve Bevæbnede fulgte.

Glad, næsten overgIVEN, havde Jacobine imidlertid sværmet om Hytten: Faderen sad paa et Klippepestykke ved Foden af Bjerget. Da det begyndte at skumré blev han urolig; han begyndte at angre, at han havde givet Maria Tilladelse til at gaae. Han traadte ind i Hytten, svøbte et Tørflæde om

sit Hoved, tog sit Sværd, og vilde just ud igjen, da Jacobine jublende styrtede ind. „Fader! raabte hun: Kom og see! Min Brudfakkel har man tændt, min Brudgom kommer! Læg Øret til, hør, Musik!“

Og da Predaw traadte ud af Døren, hørte han paa forskjellige Kanter, dog i viid Frastand, adskillige Skud. Han bøiede om Hytten, og nu saae han Himlen flamme. Et Ildhav syntes at bølge frem bag Bjergene. „Retfærdige Gud! raabte han: Hirschberg brænder! Mit Barn, mit arme Barn, min ulykkelige Maria!“

Stedse rødere blev Himlen; bleg steg Maanen op i Flammebløden, mat blinkede Stjernerne, klart saae man Luen blusse mod Himlen, og jo klarere det blev, desto galere sang Jacobine. „Han kommer! Han kommer! raabte hun alt imellem: Han har tændt Faklen, for at hente mig!“ Til Skovbækken løb hun, plukkede ved Maanestkinnet og Flammes lyset alle de Blomster, hun kunde finde, brød Grene af de dunkle Graner, vendte dermed tilbage til Hytten, pyntede Indgangen, strøede Blomster, og ordnede dem paa sit Læie.

Predaw var imidlertid stegen op paa Bjerget. Stedse klarere saae han Flammerne; stedse vislere blev det ham, at det var Hirschberg. Han iulte frem ad Veien til St. Anna's Kapel, lyttede skarpt — Alt var stille. Pludseligt ihukom han de forsmættelige Ord, han igaar havde sagt: „Om ogsaa Hirschberg, om ogsaa Hytten brændte, som Magdeburg!“ Han foer gysende sammen. „Retfærdige Gud! raabte han med et Knæfald: Gaf ei saa

strengt irette med mig Synder!" — Og da han igjen opløstede sit bøiede Hoved, see — da opstiger en Flamme i Dalen nedenfor — nu forsvinder den igjen, som hyllet i en Sky — nu — store Gud! — nu stiger Flammen bragende iveiret! Han seer Hytten i lys Lue, og styrter bevidstløs til Jorden.

Skinner af Ilden, som opsteeg af Dalen, bevinsgede Maria's Fjed. „Have de Nidinger ogsaa naaet min stille Hytte? raabte Stephan hændervridende: O, min Herre, min arme Herre!" — „Min Fader! jamrede Maria: Jeg kan ikke mere, min Ven! Mine Kræfter svinde! tilraabte hun Götz: Af, kun en Drik Vand."

„Et Par Skridt endnu, trøstede Götz: saa naae vi Høien, hvorfra vi kunne skue ned i Dalen. Maaskee er vor Frygt ugrundet, maaskee er det en anden Hytte, som Tilfældet har stukket i Brand."

Da de kom paa Høien, fandt de her den gamle Predaw. „Eder har jeg forladt i Nøden!" raabte Stephan. Götz tilhvistede ham: „For Himlens Skyld, nævn ikke Eders Herres Navn! Titusind Gylden staae paa hans Hoved!" — Det lykkedes omsider, at bringe den Afmægtige til Live. „Hr. Nitmester, sagde Stephan nu, vendende sig til Götz: sørg for dem her, medens jeg iler ned. Snart skal jeg være her igjen."

Længe varede det ikke, inden Gaaden løstes. Ingen Fjende havde stukket Hytten i Brand. Ja:

cobine havde sandsynligviis villet tænde sin Brudefakkell. Selv var hun ikke at finde. Kun den gamle Ganger havde Stephan reddet. „Nu, kjære Herre, sagde han: nu har jeg intet andet Huusly til Eder, end Broder Theobald's Hytte i Nærheden af St. Anna: Kapellet.“

„Og Jacobine?“ afbrød Faderen ham. — „Hun er i Guds Haand! svarte Stephan: Jeg har søgt hende forgæves.“

Götz udsendte Tjenere, som skulde søge hende. Stiltiende gik derpaa Toget til Kapellet.

De naaede Broder Theobald's Hytte, og modtoges med usminket Velvillie. Brød og Vin satte han paa Bordet, men Ingen rørte det. „Læg Eder paa mit fattige Leie, Frøken! bad han Maria: Det er haardt, men et barnligt Gemyt sover sødt, om det ogsaa var paa en Steen.“

Götz rakte Maria Haanden til Afsked, og forlod Hytten med Stephan. Maria lagde sit sorgtunge Hoved til Hvile, og Broder Theobald gjensnemaagede Resten af Natten med den Gamle.

Da Predaw ved Daggry aabnede Hyttens Dør, fandt han Stephan sovende paa Lærskelen — frit græssede Hesten. Under et Træ sad Stephan's Hustru, gnavende paa en Brødsforpe; Götz gik frem og tilbage i nogen Frastand, og syntes at vente paa Noget. Snart kom ogsaa en Rytter hidgalopperende, steg af, gav ham et Brev, og talte ivrigt med

ham, som derpaa ilte rask mod Hytten. Da han allerede fandt Predaw i Døren, bad han ham hids falde Broder Theobald, medens han vakte den sovende Stephan.

Da Obersten treen ud med Skovbroderen, sagde Götz hastigt: „Erværdige Broder, strax skal min Tjener bringe Jer Levnetsmidler for nogle Dage; luf Eder inde med denne Herre og hans Barn i Eders Hytte. Lufungen ind, hvo det end er — Wigens Liv beroer derpaa. Hils Eders hulde Barn! sagde han derpaa til Predaw: Lev vel, jeg maa forlade Jer, min Pligt befaler mig det. Tilbage i Hytten, hurtigt, inden det er for silde!“

„Og jeg?“ spurgte Stephan. — „Du følger mig med Din Hustru og med Gangeren, som kunde styrte os Alle i Fordærvelse, hvis man fandt den her. Nu afsted!“

Om Götz havde hans Jægere og Tjenere forsamlet sig. Op og ned gik Toget, ad Fodstier, som Stephan ikke kjendte. Paa sine Spørgsmaal, hvorhen Reisen gik, og hvorfor man havde skilt ham fra hans Herre, fik han intet Svar. Som det lod, tog man Veien til Landshut.

„Herre! raabte Stephan langt om længe: Hast ikke saa stærkt, eller giv mig lidt Brød eller Havre til det arme Dyr — Det kan ikke mere. Lad os hvile her et Dieblif — her er en Kilde.“

„Ikke et Dieblif tør vi opholde os! raabte Götz: For lader os stikke den gamle Kleppert ihjel, og

styrte den her fra Klippen ned i Vandet. Dernede bemærker Ingen den. Michel! tilraabte han en Tjener: Stif det gamle Dyr ihjel, og kast det ned!"

Da lød et Jagthorn i det Fjerne. — „Dræbe? Nei, det skal aldrig skee! sagde Stephan bestemt: Her er herligt Græs, dernede er frisk Vand — han tog Bidslet af Hesten — Din Frihed vil jeg give dig, forlade dig vil jeg, som jeg maatte forlade min stakfæls Herre, og nu Farvel, du gamle Ven i Nød og Død, Farvel!“ Sørgmodig klappede han Dyret paa Halsen, og fulgte de Andre.

Eensom stod nu den saarede Hest der, græssede langs med Kilden, strakte Halsen langt frem, og syntes at søge Nogen. Pludseligt spidsede den Dre, løftede vrinskende Hovedet iveiret, og travede, saa godt den kunde, ad den Fodsti til, hvorpaa en Hjort nu kom hidseende i fuldt Fiirspring, forfulgt af Hundene og to Ryttere. Forbi Hesten jog Hjorten og styrtede sig over Klipperne ned i Dybet. Jægerne kom, studsede, og kaldte Hundene tilbage.

„Intet vil lykkes mig idag!“ sagde den Ene, som syntes at være Herren, medens den Anden sammenskoblede Hundene: „Men see! raabte han pludseligt: Hvad er det for en Hest, her staaer, saaret, uden Bidsel? Besynderligt! — Hvad? udbrød han paa eengang: Er det ikke Predaw's Stridshest? Ved Gud, det er saa! Den blaae Fløiels: Sattel, Stigsboilerne, hvormed jeg gjorde ham en Foræring paa Rynast — det er den, og dens Herre er sikkert i Nærheden. Curt! raabte han høit: Slip Hundene! Samt mine Folk sammen, opbyd Kroatcapitainen i

Seidorf til Menneskejagt! Predaw er her, og Jacobine med. Enhver, som træffes i Skoven, skal fanges og bringes til mig. Afsted, hvi nøler Du!"

„Herre! sagde Curt med skjælvende Stemme: Ihukom den gamle Jæger, som igaar, da Hirschberg brændte, og hans Datter havde endt sin Ekjændsels ved frivillig Flammedød, nærmede sig Eder, bedende om Hævn. J viste ham bort med haarde Ord, men han raabte: Hævner ikke Gud det, saa hævner jeg det! — Han styrtede sig gjennem Flammerne, og undskyede saaledes Eders Bredde. Men ihukom den frygtelige Gaarsdag, hör Qvinders og Børns Skrig, see Mændenes rasende, fortvivlede Modstand, see den forstyrrede Stad dampe endnu!"

„Jeg gav ikke Befaling dertil! sagde den Anden, mørkt henstuede for sig: Hvo bød de Daarer myrde Lo af mine Folk for en Bagatels Skyld?"

„Bagatel? raabte Curt dristigere: En Piges Hæd — en Bagatel?"

„Lig! raabte Herren vred: Afsted! Gjør, som jeg befaler! Her finder Du mig igjen!"

Tjeneren adlød. Rytteren steg af, bandt sin Hest til et Træ, og satte sig paa en Steen.

Pludseligt stod et menneskeligt Væsen for ham, med flyvende Haar, sønderrevet Klædebon, et Sværd under Armen.

Det var Jacobine. — „Jesus Maria! raabte han: Du her?" — Studsende betragtede hun ham. — „Du, som jeg har søgt saalænge, Du, min Længsels Maal, Du her?"

„Henrik!“ raabte hun, pludseligt gjenkjendende ham, og som om de vildsomme Sandser havde ordnet sig ved dette Syn, rakte hun ham venligt Haanden, strøg de vilde Lokker af sin Pande, og spurgte ham med blid Røst: „Hvor kommer Du fra, min Brudgom?“

„Og hvorfra Du, Jacobine?“ spurgte Henrik Götz, omfavnende hende. — „Jeg troer, at jeg, for at søge Dig, er styrtet ud af et brændende Hus.“ — „Du var i Hirschberg?“ — „Hvor jeg var, veed jeg ikke selv. Men see dog ei saa vildt paa mig, min Elskte. Jeg vorder bange for Dig, Dine Dier fast bore sig dybt og smerteligt i mit Jnderste.“ — Hun vristede sig blidt af hans Favntag, dog hvilte hendes Blik, ømt og længselsfuldt, paa Mandens herlige Skikkelse.

Ogsaa Götz betragtede hende nøiere. Den sølsomme, forstyrrede Dragt, det løse, flagrende Haar, den Ild, som strømte af hendes Dier — Alt opvakte hans vilde Lidenſkab paany. Skjønnere, mere fristende havde han endnu aldrig seet hende. Brændende hvilte hans Blik paa hende. Da rødmede Jomfruen, indhyllede sig i sin sønderrevne Raabe, og bad Götz følge hende til hendes Fader.

„Hvor er han?“ spurgte han hurtigt. — „Hvor han er? gjentog hun, som vaagnende af en Drøm: Jeg er ikke istand til, at besinde mig ret derpaa, min Ven.“

„Du kan ikke besinde Dig derpaa?“ raabte han opfarende; men strax fattede han sig og vedblev: „Til ham ville vi, Jacobine, om hans Belsignelse

vilde vi bede. Hviil kun et Dieblif her, til mine Folk vende tilbage, saa følges vi ad."

„Men hvorhen skal jeg? spurgte Jacobine, endnu stedse grublende: Jeg bliver hos Dig, min Brudgom! vedblev hun, og slyngede sin Arm fortrolig om hans Hals: Det Hele var vel kun en ængstelig Drøm — ikke sandt, min Henrik?"

Endnu engang saae hun forundret paa ham; derv paa trykte hun sig til ham. Som Ild brændte hans Læber paa hendes. Hun bævede, stormende bankede hendes Hjerte mod hans. Men strax rev hun sig af hans Favntag, og greb efter sit Sværd — Stephan havde bundet Klingen til Skeden. Endnu engang omfavnede Götz hende. Da kastede hun sig paa Knæ ved Klippens Rand, hvor Vandfaldet brusste ned. „Forbarmelse! skreg hun hændervidende: Forbarmelse! Saasandt Guds Nie seer paa mig, saa vist nedstyrter jeg mig i denne Afgrund, hvis Din Haand berører mig endnu engang."

Götz traadte forfærdet tilbage, og saae skjælvende paa Jomfruen, som knælte ved Afgrundens Rand med vildt, fortvivlende Blik. Den svageste Bevægelse — og hun styrtede ned.

Begge taug. Da lokkede Begjerligheden ham endnu engang; endnu engang nærmede han sig, for at omfavne hende. „Tilbage!" skreg Jacobine, høiende det ranke Liv tilbage over Afgrunden — hun vaklede — nu — „Barmhjertige Gud! skreg Götz, og bedækkede sit Ansigt med begge Hænder: For alle Helgenes Skyld, Jacobine, stille! Jeg rører Dig ikke!"

„Det er ogsaa frygteligt dernede!“ sagde hun rolig, og saae ned i Dybet, medens Gøtz gif til sin Hest.

„Nu vel! begyndte han omsider: Du forstøder mig, Du bryder Trofskabseden, Du sønderriver det Bånd, der skulde forene os for Evigheden — Din Kulde støder Brudgommen andengang fra Dit Hjerte. Nu vel, saa være det forbi!“

Han gif, tog sin Hest ved Bidsalet, og syntes ikke videre at bekymre sig om den skjælvende Jacobine, som endnu stedse knælte ved Alfgrunden.

„Lev vel! raabte han endnu engang, og kastede Tøilen over Hestens Hoved: Vi sees aldrig mere!“

Da stod Jacobine hurtigt op. Hendes Ansigt, hendes hele Skikkelse syntes forandret. Alvorlig, majestætisk stod hun for ham, med funklende Dine betragtede hun ham. „Farvel, Jacobine!“ sagde han endnu engang, og satte Foden i Stigbøilen. Da sprang hun tæt hen til ham. „Tag mig med! raabte hun: Min Henrik, jeg følger Dig!“

„Vel!“ raabte Gøtz, løftede hende paa sin Hest, og jog afsted med sit Bytte.

Fast slyngede hun sin Arm om hans Liv, taalte hans Kys, besvarte dem brændende. Og da nu Hesten vildtjagende fløi afsted, og Hundene løb efter med vidtlydende Glam, hævede hun sig i Sadelen, vildt flagrede hendes Haar i den susende Vind, den opløstede Høire fægtede i Luften, og med vilden Jubel sang hun:

Rask over Skov og over Steen

Rider ved Maanen saa blank og reen

Jæg'ren i Skoven alt.

Heisa! Hurra! I Sadlen Dig løst!
Frem af den mørke, forborgne Kløft
Træder en natlig Gestalt.

Brudgom, min Brudgom, hvi flyer Du min Vej?
Hører den rasende Jæger Du ei?
Ikke hans skingrende Horn?

„Jacobine! afbrød Götz hendes vilde Sang: Du
synger den gruelige Bise saa ubehageligt, at jeg maa
bede Dig — “ Men hun vedblev:

Nær er hans Tros med sit larmende Hviin,
Tag dog Din Kjærest paa Gangeren Din,
Tag den med Sporernes Torn!

„Jacobine! raabte Götz, og rystede hende med
kraftig Haand: Er Du vanvittig?“

Higen taug, saae ham fast i Diet, og hendes
Blik's Bildhed hensmeltede efterhaanden i Lungsin-
dighed. „Ofte har min Fader sagt til min Søster,
at jeg er det — svarte hun sorgmodig: men troe
det ikke, kjære Henrik! vedblev hun bedende: Troe
det ikke!“

„Jacobine! raabte Götz — Blodet iisnede i
hans Arer, han standsede Hesten: Hvad siger Du?“

„Ja, min vilde Brudgom! sagde hun, og slyn-
gede begge Arme fast om Rytteren: Naar jeg drøm-
mer, er jeg det ikke, saa kommer Du altid til mig,
og jager de onde Aander fra mig med Dit Sværd,
og da er jeg saa rolig, saa lykkelig. Men naar Du
da favner mig stormende, og, som i Zittau, trykker
mig brændende til Dig, saa komme de onde Aander

igjen — Du flyer — jeg vaagner. Da — ja, hvad da? Da falde de Andre det min Brudgomsdrøm."

Endnu' stedse stirrede Henrik Gøtz paa Pigen, som bittertgrædende trykte sig stedse fastere til ham. Skrækken lammede hans Kraft. „Banvittige! raabte han omsider: Slip mig!"

Men hun holdt sig fast ved ham. Han begyndte at brydes med hende — forgjæves. Ingen Magt, ingen Bøn vilde hjælpe. Da foldede han listigt sine Hænder til Bøn, og sagde sagte, dog saaledes, at Jacobine kunde høre det: „Fader i Himlen, tag Dig af den Ulykkelige! Lad Dine Engle brede deres beskyermende Vinger over hende!" — Da Pigen hørte disse Ord, lod hun sine Arme synke, foldede Hænderne, og sagde hen for sig: „Ja, gjør det, kjære Gud!"

„Bort, Banvittige!" raabte Gøtz nu, idet han kastede hende ned af Hesten; men idet hun faldt, greb hun Hesten i Bidselet. Den steilede og løftede hende iveiret med sig, men hun slap ikke Tøilen.

„Min Henrik! raabte hun: Forlad mig ikke! Bliv hos mig! Jeg vil tilgive Dig Alt, blot Du vil blive hos mig! Bryllupsfaklen brænder nede i Dalen — kom med mig, min Elskede!"

„Banvittige, slip!" raabte Gøtz. — „Run i Døden!" raabte Jacobine, og greb efter Dolken.

„Frist mig ikke!" sagde Gøtz truende, og drog sit Sværd.

Men hun holdt fast. Gøtz svang den blanke Klinge over hende. „Englene beskytte mig!" sagde hun rolig, med et mildt Blik paa ham. Da faldt

et Skud i Skoven. Hesten gjorde et Sidespring. Gök sank sammen og styrtede til Jorden.

Blodet flød af hans Bryst. Jacobine knælede hos ham, rev sin Silkefaabe itu, og lagde Stykkerne paa den blødende Bunde, men stedse stærkere strømte Blodet frem; hun kunde ikke stille det. Kold Angstsved stod paa hendes Pande. Hun saae sig om, om der Ingen var, som vilde hjælpe hende. Tæt bag hende stod en lang, skarp Mand, i grøn Jagttrøje, med Bøssen i Armen — med et Haanblik saae han paa den Saarede.

„Et daarligt Skud! raabte han: Hjertet ikke truffet, og det var dog mit Maal.“

„Stille, stille! sagde Jacobine, og vinkede ad ham: Min Brudgom sover, væk ham ikke, ellers bliver han vred! — Stil kun Blodet!“

„Var det ei Velgjerning, at give ham hans Kest? sagde Jægersmanden, uden at agte paa Jacobine: Hjertet maa jeg træffe, det haarde, ubevægelige.“

Kolig ladede han sin Bøsse. Jacobine bemærkede det ikke. Nu lagde han an, sigtede paa Hjertet — og samme Dieblisk slog Gök sine Dine op, stirrende paa ham med brusten Blik. Jægeren tog Bøssen fra Kinden, og satte den ved Foden med en vild Bevægelse.

„Kjender Du mig?“ spurgte han vredt. — „See, J har vækket ham!“ sagde Jacobine bedrøvet.

„Kjender Du mig?“ gjentog Manden i frygtelig Tone. — „Jeg kjender Dig! sagde Henrik Gök med mat Røst: Faldend!“ — „Endnu ikke!“ raabte

Denne haanligt, medens Jakobine lagde eet Stykke af sin Raabe efter et Andet paa Gaaret, og skjød en Steen under Gøtz's Hoved.

„Seer Du Røgen hist? vedblev Jægeren: Det er Hirschberg's Ruiner! Hører Du Striget? Det er de Ulykkelige's Hyl!“ — Gøtz stønnede sagte.

„Hører Du den Døendes Stønnen? — Det er min Datters sidste Dødsuf, som i Flammerne tvættede sig reen af sin Synd. Hører Du?“

„Fuldend, fuldend!“ bad Gøtz. — „Nei! raabte Jakobine: Han er min Brudgom! Vi gaae til Altret med hinanden.“

Jægeren lagde an, men Jakobine sprang op, faldt ham i Armen, og ad Siden gik Skudet ind i Skoven.

Samme Dieblif kom Gøtz's Tjenere og Ryttiere hidilende fra alle Kanter. Jægeren blev staaende ubevægelig. „Du har dog nok! raabte han: Jeg gaaer villig i Døden.“

De bandt ham. — „Lader ham løs! raabte Gøtz: Jeg befaler det. Gud, ikke han, hardømt!“ — Langsomt skred Jægeren ind i Skoven uden Spor af Frygt.

„Bringer mig til Hvile i den første den bedste Hytte!“ vedblev Gøtz. Han rakte Jakobine sin Haand og sagde: „Du — ledsage — mig!“ Derpaa lukkedes hans Dine igjen.

Medens Wilhelm, ifølge sin Faders bestemte Befaling, red til Landshut, og undveeg sin Broder,

om hvem han havde erfaret, at han idag var paa Jagt i Skoven, sadde Predaw og Maria i Broder Theobald's Hytte, i ængstelig Betyrning. Heel uventet bankede det paa Døren. „Luf op! raabte en mandlig Stemme: Her er en Saaret, som maa ind!“

„Ind i Kammeret hist! sagde Skovbroderen sagte: Tillaaser Døren, og overlader mig til min Skjebne!“

En Larm af Mennesker og Heste hørtes udens for. „Luf op! raabte en anden Stemme: Jeg vil ind i Brudehuset med min Brudgom!“

„Jakobine!“ skreg Faderen, styrtede til Døren, og aabnede den. „Mit Barn!“ raabte han, og sluttede Jakobine i sine Arme.

Man bar Henrik Gøg ind i Hytten. Maria havde Broder Theobald indelukket i Kammeret.

Da Gøg langt om længe slog Dinene op, og studsende saae sig om, sagde han med blid Stemme: „Jeg føler mig saare svag. Gotthold, rid til min Broder, som er i Landshut. Bed ham komme til mig, jeg trænger til hans Trøst. Du, Frederik, maa ride til Rynast, til den ærværdige Præst, og bede ham staae mig bi i min sidste Tid. I Andre maa vende tilbage til Hirschberg. Kun Du, Curt, bliver hos mig, for at forbinde mig, hvis det endnu er Tid.“

Medens Curt forbandt den dødelige Wunde, saae Jakobine opmærksomt til. Gøg rakte hende venligt sin Haand, og faldt i Slummer.

Da aabnede Predaw sagte Døren, Maria styrte ud, og sank i sin Søsters Arme, som strax gjenkjendte hende. Broder Theobald maatte bringe den Banvittige en Kurofuld Blomster. Hurtigt overskuede hun dem, og sagde sorgmodig: „Jungen Myrthe?“

„Døer han, Maria, da har jeg for evigt skilt Dig fra Wilhelm Gøtz!“ sukede Predaw.

Det varede ikke længe inden Præsten fra Rynast kom med Sacramentet. Gøtz vaagnede kort efter, rakte ham Haanden med alvorligt Blik, og forlangte at være allene med ham.

Jakobine vilde ikke gaae. „Herre! tilhøvede hun den Geistlige: Hvorledes vil J da forrette den hellige Handling uden Brud? Og Bruden er jeg!“ — Kun Maria lykkedes det, at bevæge hende til Bortgang.

Medens nu Henrik Gøtz skiftede for Præsten og angerfuld beredte sig til den lange Reise, stod Alt i stum Sorg udenfor. Curt græd. „Han er ikke ond, sagde han: han er kun forvildet i det raue Krigsliv. Men nu, han staaer ved Gravens Rand—“

„Hvem? raabte Jakobine: Hvem staaer ved Gravens Rand? Om hvem taler Du, Ulykkelige?“ — „Om min Søn!“ sagde Curt hurtigt. — „Da beklager jeg Dig, Du arme Fader! sagde hun: Men troe mig, Din Søn døer ikke!“ —

Pludseligt udstødte hun et Skrig, og raabte skjælvende: „Der! Der!“ idet hun pegede paa en Mand, som, indhyllet i en Kappe, fremtreen bag et gammelt Crucifix.

„Hvem er J, Herre? spurgte Theobald: Hvem søger J her?“ — „Den forlorne No!“ sagde Skifskelsen, og slog Rappen tilbage.

„Er det Eder, Benedikt? sagde Skovbroderen kjerligt: Hvor kommer J hid saa silde, og saa forstyrret? Hvor er Eders fromme Barn?“

„J Flammerne! raabte Manden med frygtelig Stemme: Og mig har Fortvielse drevet til Hævn. Jeg er den Mand's Morder, som ligger saaret i Eders Hytte. Nu kommer jeg, at anraabe ham om Tilgivelse, paa det jeg, med Fortroesting til Guds Barmhertighed, forsonet kan følge mit Barn. Før mig til ham!“

Han stred mod Døren — da styrtede Jakobine imod ham, og raabte med fortvielsesfuld Stemme: „Tilbage, Du Bildmand! Nærm Dig ei min Elsker endnu engang! Jeg kjender Dig igjen — hist i Skoven —“

„Nu kan J ikke komme til den Saarede! sagde Theobald: Han skrister.“

Da vrinskede en Hest — Wilhelm Gøß galopperede opad Bjerget, Stephan efter ham. Han sprang af Hesten, trykte i Forbigaaende Maria's Haand, og styrtede ind i Hytten.

Smilende rakte Henrik ham sin Haand imøde. „Hvor er vor Fader?“ spurgte han. — „Han sender Dig sin Velsignelse ved mig!“ sagde Wilhelm forlegen.

„Min Regning med Verden er opgjort! vedblev den Saarede: Jeg har Intet mere at ønske, mine

Timer ere talte. Vilde Gud endnu vise mig Syns-
der en Naade, saa gav han mig Leilighed til, at
fare heden, efter at have udøvet et christeligt Værk."

„Han giver Eder den! tog Theobald Ordet:
Udenfor venter Eders Morder paa Tilgivelse. Lør
han komme?"

Henrik Gøtz nikkede. Jægersmanden treen-
ind, knælede ved Leiet, kyssede den budne Haand,
og da den Saarede med blid Røst sagde: „Jeg til-
giver Eder, gaae med Gud!" vædede Taarer den
skjælvende Haand, og med det Udraab: „Gud fors-
barme sig over Eder, som J har forbarmet Eder
over mig!" styrtede Jægeren ud.

„Henrik! sagde nu Wilhelm Gøtz: Himlen
viser Dig endnu en Vej til Forsoning. Din Bro-
ders Lykke ligger i Din Haand! J en usalig Eis-
ne svor Jakobines Fader, at hans Forbandelse
skulde forfølge min Pagt med Maria soalænge, til
Du har rakt Jakobine Din Haand."

„Den Banvittige?" raabte Gøtz gysende. —
„Banvittig ved Dig!" sagde Wilhelm, ikke uden
Bitterhed.

Stiltriende saae Henrik Gøtz hen for sig. En
Taare traadte i hans Øie. „Hun har elsket mig
trofast, sagde han: og jeg var dog den Storm,
som afrev hendes Livs Blomster. Hun har elsket
mig trofast i sit Banvid, og det var mig, som fors-
virrede hendes Sandser! — Hun vorde min Viv
ved Gravens Rand, at vi hist kunne forenes!"

„Ærværdige Herre, sagde han til den Geistlis-
ge: velsign vor Pagt, og beed for den Ulykkelige!"

„Vel er det mod min Pligt! svarte Præsten: Men her maa hvert jordisk Hensyn forsvinde.“

Wilhelm styrtede ind. „Maria! raabte han: Gud har løst Forbandelsen, for Jakobine til min Broders Leie, Præstens Belsignelse skal førene dem.“

Opmærksomt havde Jakobine lyttet til hvert Ord, og da nu Maria greb hendes Haand, og sagde: „Kom, min elste Søster!“ da rødmede Jomfruen, ængsteligt slog hendes Bryst, og idet hun gik, sagde hun: „Jeg er saa forunderligt tilmode, Maria! Hvorhen fører Du mig?“ — „Til Din Elsker.“ — „Jeg skammer mig!“ tilhvistede Jakobine hende.

Henrik Gøtz smilte sin Brud imøde, da hun treen ind, og rakte hende sin Haand. Hun neiede for ham, kyssede den, og medens Præsten talte saa, men hjertegribende Ord, stod hun beskeden; stille, hørte andægtigt til, og sagde derpaa med skjælvende Læber et sagte „Ja!“

Da Ceremonien var tilende, bøiede Henrik sig med sin sidste Kraft mod sin Brud. Rødmende kom hun ham imøde, og berørte hans Læber. Gøtz forlangte at være allene med hende. Alle forlode Hytten.

Da de, efter en Times Forløb, vendte tilbage, var Henrik Gøtz hensovet. Hele Natten blev Jakobine siddende hos Piget, og blev stedse uroligere, da hendes Brudgom ikke vilde vaagne. Nogle gange sagde hun sagte til Maria: „Jeg vakte ham gjerne med et Kys, men jeg gruer altid, hvergang jeg kommer ham nær!“

Da Morgenen dæmrede, og Predaw stiltiende sad udenfor med Wilhelm Gøtz, kom, ledsaget af sine Tjenere, den gamle Gøtz hidgalopperende. Predaw sank i hans Arme, det gamle Nag var glemt, deres Børns Ulykke havde gjenforenet dem, ikke et Ord vare de istand til at sige hinanden. Ledt af sin Søn, traadte han ind i Hytten. „Døm ham efter Din Barmhjertighed, Du forbarmende Fader!“ sagde han, boiede sig over den Døde, og kysede hans kolde Læber.

„Nu vaagner han dog vist?“ sagde Jakobine stille hen for sig. Men han vaagnede ikke. „Hvi græder Du, gamle Mand? raabte hun pludseligt, og stirrede med store Øine paa den gamle Gøtz: Er Du ikke . . .“ Og i dette Dieblik forandrede hendes hele Ansigt: „Er Du ikke hans Fader?“

Og inden Gøtz kunde svare, lod alt Trompeternes Dødningmarsch gjennem Skoven. Fra Hirschberg kom Dragoner, for at stæde deres Anfører til Hvile. Og som de sorgelige Toner nærmede sig, rystede Jakobine heftigt. „Hvem falder? raabte hun, idet hun greb Faderens skjælvende Haand: Hvem falder mig med denne Gravmusik?“

Da aabnedes Døren, og paa den grønne Plads udenfor saae man Rytter-Toget holde. Trompeterne blæste en Liigpsalme. Rytterne deelte sig, og den sorte Kiste blev synlig.

„Død! skreg den Banvittige nu: Død! Død!“ Hun sank over Liget, kysede den blege kolde Mund, og frampagtigt slyngede hendes Arme sig om den Hensøvede. Saaledes laae hun nogle Minuter. Og da hun reiste sig, saae sig stivt omkring i Stus

en, strøg Løkkerne fra Panden, og foer med Haanden efter Hjertet, raabte hun, som vaagnet af en lang Søvn; „Hvor er jeg?“ Og da hun vendte sig, da hun saae Liget ligge for sig og Kisten staae udenfor, da greb hun heftigt den Dødes Haand, trykte den mod sine bævende Læber, og segnede om.

Da Jakobine vaagnede af sin Alsmagt, hvilede den Elskte allerede sødt i den stille Klippedal. Som en tung Drom svævede de mørke, forgangne Dage for hende nu — kun dunkelt var hun sig bevidst, hvad der var foregaaet. I det Dieblif, da hun saae Kisten, og den Tanke: „Han er død!“ rystede hele hendes Nervesystem, havde den grusomme Skjebne gjengivet hende Sandernes Brug.

Kun faa Dage nød hun denne smertefulde Gaspe. Da førte hende den althelbredende Død til hendes stille Længsels Maal. Allerede fjerde Dag efter hvilede hun ved sin Elsktes Side.

Ikke den keiserlige Benaadelse, ikke Maria's Lykke formaade gandske at gjengive den gamle Prædax hans forlorne Lykke. Magdeburgs Flamme forfulgte ham uafadeligt, og altid saae han sit vanvittige Barn for sig. Ved Rheinfelden, mod Berns hard af Weimar, endte en fjendtlig Kugle hans sønderrevne Liv.

End seer man i en stille Klippedal nærved Ky:nast et Par mosgroede Høie. Her, saa forkynder Sagnet: Her hviler Henrik Gøtz og Jakobine.

„Slumrer sødt!“

A. v. Tromlitz.

Hver Potte finder sit Laag.

En temmelig varm Eftermiddag sad Secretair Rich-
Kron's Kone med Strømpen i Hænderne, i sin Have.
Det var alt hen paa Efteraaret; det gule, affaldne
Løv skjulte Jorden; Sangfuglene taug; kun profane
Spurve pippede umelodisk fra Havemuren. Fru
Richkron sank i dybe Tanker, og glemmende at
strikke, stirrede hun henover den halvfærdige Strøms-
pe; Taarer fyldte hendes Dine. I denne Stilling
overraskedes den gode Kone af Secretairen. Han
havde favnet hende bagfra, og idet han trykte et
Kys paa hendes Kinder, spurgte han bekymret: „Ei,
Taarer? Min kjære Leonore, er der mødt Dig nos-
get Ubehageligt?“ — „Jeg tænkte, gode Ferdinand
— svarte Fruen: jeg tænkte just paa vore Døtre,
og det kan jeg aldrig, uden at græde! Hvad Skjebne
venter vel dem? Du er allerede nær de Halvtreds,
jeg har lagt det syv og tredivte Livskaar tilbage.
Dine Embedsindkomster ere saa ringe, at vi Intet
kunne lægge hen — vort Helbred staaer paa svage
Fødder — kaldtes vi tidligt bort, hvorledes vilde det
da gaae de arme Piger, som Naturen har behand-
let saa stedmoderligt?“

„Hm! spurgte Secretairen smilende: Vor yngste
Datter, den tiaarige Jeannette, ligner hun ikke en
Psyche? Beundrer ikke Enhver den fortryllende Blon-
dines herlige Væxt, skjøne Holdning og svævende
Gang?“

„Gud, hvor grusomt kan Du spøge! raabte hans Hustru gysende: Har Du glemt, at Jeanette er døvstum?“

„Og — vedblev Secretairen, uden at agte paa Konens Indvending: er vor Næstældste, den elleveaarige Adelaide, er hun ikke et allertjæreste Barn? Hendes Ansigt, fuldt af hoi Aand og jonisk Gracie, den nydelige Kløft i Hagen, den kastaniebrune Lokkesfylde, det dunkle, sjelfulde Øie, de sig saa herligt udviklende Former — Alt lover, at der af den Pige vil vorde et udtrykt Billed af den paphiske Gudinde. Og naar Adelaides metalrige Bryststemme engang har uddannet sig, vil hun glimre som En af Landets første Sangerinder.“

„Jeg forstaaer mig slet ikke paa Dig idag, kjære Ferdinand! svarte Secretairinden alvorssfuld: Du har kun Sands for vore Datters Fortrin; deres naturlige og tilfældige Mangler overseer Du aldeles. Aldrig skal jeg glemme den ulyksalige Dag, da den letsindige Marie, som dengang tjente os, lod den stakkels, neppe treaarige Adelaide falde paa Gulvet. Det høire Been var brudt; det ulykkelige Barn blev behandlet af en uvidende Læge — Venet maatte omsider sættes af. En besynderlig Ulykke svæver over de arme Børn. Vor ældste Datter, den tolvaarige Ursula, har vel beholdt sine sunde Lemmer, men det af Kopper sønderrevne Ansigt, det skelende Rattetøie, det ildrøde Haar, Edderkopfiguren, samt den uforholdsmæssig lange og brede Fod, gjør hende saa styg som muligt. Hvilken Mand vil vel nogen-

finde beile til en Døvstum, en Lenbenet eller en Grundhæslig?"

„Kjender Du, Leonore — spogte Secretairen: Kjender Du da ikke det Ordsprog: „Enhver Potte finder sit Laag!“ Men, vedblev han: tilgiv mig mit muntre Lune; Du vil strax undskyldte det, og, som jeg haaber, dele det med mig i fuldeste Maal — hør: Mine Foresattes tidtgjentagne Forslag er endelig gaaet igjennem, og vor naadige Fyrste har, erkjendende mine ringe Tjenester, bevilget mig et Lønningstillæg af trehundrede Rigsdaler. For en Time siden fik jeg officiel Efterretning derom. Nu har Du vistnok Ret, min bedste Kone! Megen Ulykke have vi, uden Brøde, oplevet i Henseende til vore Børn; men forsag ikke. Vi ville give Pigerne en med Forholdene samstemmende Opdragelse. Hør min Plan! Den Døvstumme viser ualmindelige Anlæg til gratis Dands, og Inffeligviis behøver hun dertil hverken Hørelse eller Mæle. Hun har meget smukke Fødder, og Balletmesteren i D. har allerede tilbudet, at tage hende i sin Skole. Bliver hun engang i Tiden en udmærket Balletdanserinde, saa er hun forsørget; thi slige Kunstnerinder betales jo høit allevegne. Adelaide sende vi til Musik:Conservatoriet i W., og kan hun end ikke haabe, engang at samle Laurbær som Operasangerinde, saa kan hun dog give Concerter, eller i Nødsfald Underviisning i Musik. Den hæslige Ursula røber en sjelden Skarpsindighed, Fatteevne og Jernflid. For Spøg lærte jeg hende forleden nogle latinske og ræske Gloser; nu sidder hun Dag og Nat uopfordret over sin Brøders Grammatik. Hvorvidt

hun har bragt det i det Franske og Italienske, veed Du selv. Vi sætte hende i et af vore bedste Institutter, hun kan med Tiden blive en dygtig Lærerinde ved en Skole eller i et fornemt Huus, thi hæslige Gouvernanter søges meget ofte, naar Fruen i Huset frygter at fordunkles. Paa denne Maade, min kjære Kone, paa denne Maade tænker jeg, vi bedst kunne opfylde vore Forældrepligter, som dog ei bestaae i Andet, end at sætte Børn istand til engang at kunne fortjene deres Brød."

Fuld af Henrykkelse havde Secretairinden hørt paa sin Mand. Nu svarte hun hastigt: „Kjære Ferdinand! I det Væsentlige kan jeg kun billige Dine Planer; men det glade Budskab, Du idag har bragt mig hjem, fortjener vel, at vi forvandle denne Dag til en Glædesdag, ogsaa for vore Børn. Kom, lad os gaae op." Med disse Ord bød hun Secretaireren Armen, og Begge forlode Haven.

Richron udførte virkelig sine Opdragelsesplaner, og de tre Døttre anbragtes paa den aftalte Maade.

Ti samfulde Aar vare forløbne, siden denne fortrolige Samtale fandt Sted, og vi ville nu see, hvad der er bleven af de tre Søstre.

Den lille døvstumme Jeannette overtraf i Terpsichores Skole selv de dristigste Fordringer, Balletmesteren vovede at gjøre til Pigenes Alder og Kraft. Jo mere det jomfruelige Legem udviklede sig, desto klarere aabenbaredes ogsaa Pigenes Kald til den udkaarne Kunst, og naar man saae, hvorlunde Jean:

nettes skarpe Blik fulgte Violinspillerne's Strøg, blev det forklarligt, at hun stedse vidste at rette sig efter den forskjelligste Takt.

Efter at den fortryllende Lille i to Aar havde nydt Balletmesterens Underviisning, var hun den meest Lovende blandt hans Skolarinder, og for at smigre sig selv i hende, lod han hende fremtræde offentlig.

Hoffet, saavel som det hele Publikum interesserede sig paa det meest levende for den unge fortryllende Døvstumme; Jeannettes Uergjerrighed vaagnede, Læreren fordoblede sin Flid, og da Demoiselle Rich-
Eron havde naaet det tyvende Aar, gjaldt hun for den første Solodanserinde i D. Naar hendes Navn stod paa Plakaten, kunde Theaterkasseren altid vente, at stryge uhyre Penge ind.

Selve Misundelsen maatte regne Jeannette blandt Residentsens meest henrivende Skjønheder; hun fremstilte nu en fuldendt Psyche. Naar man saae Pigen i det store, azurblaae, smægtende og blidt til Hjertet talende Dje, glemte man gandske hendes lammede Tunge, og over det hulde Smil om den lille fortryllende Mund maatte man glemme Dands-
serindens Døvhed.

Det kunde ikke feile: mange unge og gamle Herrer stræbte at behage den smukke, døvstumme Dandserinde; men Jeannette viste en konsekvent Dyd; hun boede i sin Lærers, Balletmesterens, Huus, og intet Besøg af Mænd, ingen nok saa sødtduftende Billet:doux blev imodtaget.

Med denne Tid var det Jeannette engang dandsede sit hyieste Force:Parti, Flora's nemlig, i Bals

letten af samme Navn. Under en Solo, som hun udførte uforligneligt, raabte pludseligt en Basstemme i Parterret: „Goddam! Hun er smuk som en Engel!”

Alle Hoveder vendte sig mod det Sted, hvorfra denne Stemme lød. Den tilhørte en stor, kraftig Mand i lang Frak. Man loe ad den Fremmedes Kunst: Enthusiasme, og lod det være godt; men Manden i den lange Frak lod det ikke være godt. Han udspurgte nøie den smukke, unge Solodanser: indes Navn og Bopæl, og næste Dag, saa aarle Anstanden tillod det, begav han sig til Balletmesters Hus, hvor han med megen Vigtighed forlangte Demoiselle Eichkron i Tale. Den hidkaldte Balletmester svarte noget barsk: „Min Herre, jeg er Demoiselle Eichkrons Pleiefader; hvad De har at sige hende, kan De betro mig, men tænker eller forlanger De noget Usømmeligt, saa skal”

„God-dam! Hvad fattes den gamle Sælhund? raabte den Fremmede: Eders Pleiedatter behager mig; jeg er Lord Zenoclock, over 200,000 Pd. tung, og er Dandsrerinden saa brav og forstandig, som hun er smuk — god-dam! saa er jeg kapable til at ægte hende!”

I Ordet „ægte” ligger et eget Trylleri. Hvor mange tusind rynkede Pander, gamle og unge, smukke og sngge, har det ikke glattet i Verden! — Ogsaa Balletmesteren blev lidt mildere. Fæstede han end ikke stor Liid til sligt et hurtigt, henkastet Løfte, saa tænkte han dog ved sig selv: „Hvem kan vide det! Skjønheds Magt er stor. Blandt de rige Engelsk

lændere gives gale Karle nok. Jeg kan jo sagtens lade ham tale med Jeannette i min Nærværelse." Ifølge disse Reflexioner blev den Fremmede ført ind i Stuen, og Solodandsferinden fik af sin Pleiefader den venlige Indbydelse, at vise sig for den Fremmede.

Hyllet i en sneehvid, smagfuld Morgenneglige, treen Jeannette ind. Lorden talte beskedent, forstandigt, ja, omsider meget varmt og interessant. Rigtignok hørte den Døvstumme ikke en Lyd af den Fremmedes smigrende Ord, men hendes Nie hang ved hans Mund, og hurtigt begreb hun Ordene's Betydning. Kjærlighed er, som bekjendt, en fortræffelig Læremester. Engellænderen gjorde sig bekjendt med den Døvstummes Tegnsprog, og snart havde han bragt det saavidt i denne Kunst, at han kunde underholde sig flydende med Jeannette. Hs. Herlighed lærte paa denne Maade stedse nøiere at kjende Nogens Aands- og Hjertes-Fortrin, stod omsider i lys Lue, og anholdt formeligt om Dandsferindens Haand. Tenocloct var en Mand paa nogle og tredive Aar; han kunde gjelde for en smuk Mand; hans Rigdom var umaadelig, hans Rygte solid. Jeannettes Hjerte var frit; et stille Liv syntes hende den misundelsesværdigste Lykke paa Jorden; Mængdens larvende Bisald havde aldrig formaaet, vedholdende at bestikke hende. Den godmodige Lord lovede, at leve med sin tilkommende Gemalinde paa sine Gods'er om Sommeren, men i London om Vinteren, samt hver tredje Aar at gjøre en Reise med hende til hendes Forældre. Under disse Omstændigheder var det da

gandske naturligt, at den rige Engellænder omsider fik den elskede Solodandsferendes Ja.

Kort efter stod Brylluppet i Secretairens Huus, og efter nogle Ugers Forløb reiste Tenoclock med sin unge Gemalinde tilbage til Engelland, efter at han havde udsat en betydelig, aarlig Sum for sin uformuende Svigerfader. — Alle de Breve, Jeannette skrev til Hjemmet, talte om hendes ægteskabelige Lykke, og ikke sjelden ledsagedes de velkomne Efterretninger af rige Foræringer.

Med slige Leiligheder pleiede Secretair Richkron smilende at gnide sine Hænder og tilfreds at udraabe: „Min ene Potte, Jeannette, har fundet et herligt Laag; maatte nu ogsaa mine to andre stakkels Potter, Adelaide og Ursula, finde deres!“

Adelaide, Jeannette's ældre Søster, havde erhvervet sig ypperlige musikalske Kundskaber i det Musik-Conservatorium, hvor hun uddannedes. Med Mesterhaand spillede hun Pianoforte og Harpe; hendes metalrige Bryststemmes sjeldne Omfang fandt almindelig Beundring.

Skjøndt hun maatte gaae ved Krykke, beundredes dog hendes Skønhed. Fulde af Udtryk straalte hendes mørke store Dine; det skønne brune, naturligt lokkede Haar beskyggede en høi, stolt Pande, og krøllede sig smukt om den alabasterhvide Svanehalss. Et blidt Anstrøg af Tungvindighed, som udbredte sig over det yndige Ansigts aandrige Træk, gav hende endnu høiere Tillokkelse.

Efter at Adelaide havde forladt det musikalske Institut, fik hun det Tilbud, paa meget fordeelig Vilkaar at leve som Selskabsjomfru hos den unge Grevinde Helldorf, en meget riig, uafhængig Arving.

Demoiselle Richron tog imod Tilbudet, men havde i Begyndelsen ikke megen Grund til at fryde sig ved Valget. Vel var den unge Grevinde en smuk Dame, men Sagtmodighed, Hjertensgodhed, Taalmodighed, Følelse for Medmenneskers Lidelser — alle disse og andre kostelige Himlens Gaver vare hende størstedeels fremmede. Stolthed og utaalelige Luner beherskede hende; Egenfindighed, Koketterie og en uovervindelig Lyst til Forstillelse dannede Hovedgrundstrækkene i hendes Character.

Meget maatte den arme Adelaide taale af hende, men dog lykkedes det omfider den geniale Sangerindes englelige Sagtmodighed størstedeels, at forsonne hendes onde Luner, og ofte seirede Adelaides søde Harpeter over Grevindens onde Aand, ligesom lille Davids fordum opmuntrede den mørke Saul.

Kort efter fik vor Adelaide roligere Dage, thi Husarrimester, Friherre v. Wolgen, begyndte gandske alvorligt at gjøre Cour til Grevinde Helldorf. Denne Wolgen var en herligt blomstrende, høist interessant ung Mand. Tro og oprigtigt elskede han Grevinden, som holdt ham besnæret med Koketteriets fineste Kunst. Det gjorde Adelaide meget ondt for den forblindede, unge, brave Officer, hvis aabne redelige Character kontrasterede alfor meget med Grevindens, men kun i Stilhed kunde hun beklage den Bedragne — hun maatte tie.

Uventet lød Krigstrompeten; Wolgen maatte følge dens Kald. Med tungt Hjerter løstrev han sig fra den fortryllende Grevinde. De Elskende lovede hinanden, som Skif er ved slige Leiligheder, evig Troskab, og naar Krigen var tilende, skulde Hymnen med sin Brudéfakkell forbinde Parret for evigt.

Krigen var begyndt, Postens Gang afbrudt, og alt i nogle Maaneder vare ingen Efterretninger indløbne fra Ritmester Wolgen. Den ustadige Grevinde havde længst forglemt ham; hun var beruset af den Virak, en eventyrlig Kavaleer strøede for hende.

Omsider sluttedes Freden, og Krigerne vendte tilbage til deres Standkvarterer. Ogsaa Wolgen kom tilbage, men en Kartætske havde knust hans venstre Been — det var bleven affat. Han var nu Major.

Det sørgelige Budskab var ilet foran ham. Grevinde Helldorf sagde: „Det gjør mig meget ondt for den arme Stakkell, men hans Ulykke ophæver mine Forpligtelser. Intet fornuftigt Menneske kan forlange, at jeg skal ægte en Mand med et Træbeen. Det er bedre, jeg slet ikke seer ham mere. Hør, Adelaide, naar Majoren kommer, saa see at sjerne ham paa en god Maneer — for ham er jeg ikke hjemme mere.“ Adelaide lovede nogle Indvendinger, men Grevindens Bredde og Overmod begyndte at vaagne — den underordnede Selskabsdame maatte tie.

Virkeligen aflagde Major Wolgen allerede samme Dag et Besøg i Grevinde Helldorfs Huus. Nød- tvungen, men med Fiinhed, nægtede Adelaide Grevinden hjemme. Men Majoren kom anden — tredie

Dag i ajen. Uvant til at lyve, var den arme Adelaide i største Forlegenhed. For at udrive hende deraf, begyndte Wolgen med smertelig Røst: „Stil staae kun, min gode Adelaide, Grevinden vil ikke tale med mig; den Troløse foragter den Mand, der er bleven skudt til en Krøbling i Kamp for Fædrelandet — er det ikke saa?“

Den rørte Pige var ei istand til at beherske sig lænaer; en Taarestrøm styrtede frem af hendes Skjønne Dine. Kort sagde Baronnen: „Siig mig, bedste Pige! Havde De ogsaa kunnet handle saaledes mod en ærlig Mand, som De høitideligt havde tilsvoret Kjærlighed og Troskab?“

Adelaide var ikke istand til at svare. Hun græd heftigere, idet hun uvilkaarligt rystede paa Hovedet. Blidt favnede Majoren hende nu, idet han sagde dybtbevæget: „Længe, Adelaide, længe har jeg gjennemskuet Dit ædle Hjerte. Jeg Daare hyldede en pralende Tulipan, og agtede ei den beskedne, sødt duftende Viol. Dog — endnu er det ikke for silde. Vil Du være min, dyrebare, elskede Adelaide?“ — Overvældet af de heftigste Følelser sank Pigen til Majorens Bryst. To skjønne Sjeles Pagt var sluttet, og Baronnen reiste strax til Secretair Eichkron, for at anholde om Adelaide's Haand. Med Glæde gave Forældrene deres Samtykke til en Forbindelse, som kort efter blev fuldbyrdet.

Ofte pleiede Wolgen spørgende at sige: „Min kjære Kone og jeg have rigtignok kun bragt to Been, derimod ogsaa to ret tro og redelige Hjerter, ind i

Ægtestanden, og derfor tør vi ogsaa hoabe, Haand i Haand at liste os gandske taaleligt gjennem Livet."

Men smilende sagde Secretair Richkron til sin Hustru: „Seer Du, Mutter! Havde jeg ikke Ret, da jeg, allerede for meer end ti Aar siden, paastod, at hver Potte finder sit Laag? Nu har ogsaa vor Adelaide fundet sit."

Vi have hørt, hvorlunde Secretair Richkron's ældste Datter skulde uddanne sig til Lærerinde. Vel lode Lærerne hendes videnskabelige Fremskridt vederfares al Retfærdighed, derimod førte de hyppige Klager over hendes Ureenlighed, Opfarenhed, Rabalelyst og mange flere, just ikke roesværdige Egenstaber. Omfider gik Ursula ud af Institutet, for, i en høiere Døttreskole, at gjøre sig practisk fortrolig med Lærefaget, men den medfødte Hestighed spillede hende kun altfor snart et Par stemme Puds. Tilfældet som hun var, slog hun en Dag et Barn Lænderne ind i Munden, og gav et Andet saa drøie Drefigen, at den mishandlede Pige blev halvdøv for sit hele Liv. Efter disse skandaløse Optrin erklærede man Jomfru Richkron udygtig til Lærefaget, og Ursula optraadte nu som Digterinde, som æsthetisk og pædagogisk Skribentinde. Hun tænkte, engang i Tiden at glimre som en anden Sevigne eller Genlis, men den Stakfel gjorde ingen betydelig Lykke i denne Sphære.

Ursula levede nu i sine Forældres Huus, og voldte dem megen Kummer, thi den genialste Jomfru var

ei istand til at finde sig i det Konventionelle af det selskabelige Liv, som dette nu engang er beskaffent.

Vi vide, at Ursula, allerede som Barn, kun udviklede liden Legemsskønhed, men hendes Hæslighed uddannede sig med Aarene endnu mere, og fatalt var det, at hun havde et ubetvingeligt Hang til Svisneri. Derhos var hun en Sladdertaske og i høj Grad paatrængende. Hun opsnusede strax, hvor der feiredes en Familiefest eller hvor der var et muntert Selskab samlet; strax indfandt den qvindelige Skjønnaand sig som ubuden Gæst, og tog dygtigt for sig af alle Netter, men især af alle Drikkevarer. Hverken Spot eller Foragt, ei engang de meest paafaldende Sortiser vare istand til at jage det kjære Barn paa Døren; i denne Henseende havde hun en ret philosophisk Tænkemaade. Endogsaa Mandsselskaber besøgte Demoiselle Richkron særdeles gjerne. Hun viste sig i Klubber og Ressourser, holdt Apologier for Tobaksdampe, og politiserede trods den meest politiske Randestøber.

Ved saadan usømmelig Opførsel gjorde vor Digterinde sig snart til en Gjenstand for almindelig Ringeagt. Ungersvøende, med hvilke hun vilde konversere, viste hende Ryggen; unge Mænd undskyldte sig med tungen Høflighed; kun gamle Herrer, som ved deres Podagra eller ved anden Svaghed hindredes fra at undslippe, maatte holde Stand, vel endogsaa tilsidst tractere hende.

Secretair Richkron havde Uresfølelse; hans Datters Opførsel voldte ham den dybeste Smerte. Men den mandige Ursula var voksen ham over Hos

vedet. Han var ikke istand til at holde hende inden de vedbørlige Stranker.

I Maret 1804 fik Secretair Eichkron pludseligt et Brev fra en næsten forglemte Søster, som, for mange Aar siden, havde ægtet en østerrigsk Embedsmand i Austerlitz. Fru Mehlwurm — det var hendes Navn — tilmeldte ham: hendes Mand var nylig død, og havde efterladt hende som en barnløs, men formuende Enke. Blandt Andet skrev hun: „Jeg føler mig, ved min fremrykkende Alder, meget eensom, og har Du, kjære Broder, endnu en uforøret Datter, saa send hende til mig, jeg vil være hende i Moders Sted, og efter min Død skal hun arve, hvad jeg har.“

„Ei! raabte Secretairen glad: Der frembyder sig jo en herlig Leilighed for vor Ursula!“ —

Ursula var ikke utilbøielig til, engang at forsøge sin Lykke i fremmede Lande, og reiste kort efter, ledsaget af sine Forældres Belsignelse, til Austerlitz. Hun meldte dem sin Ankomst dertil, men i lang Tid efter lod hun ikke høre det mindste fra sig.

I Maret 1805 lod Efterretningen om det store Slag ved Austerlitz over hele Europa. „O Himmel! raabte Fru Eichkron bevæget: Hvorledes mon det er gaaet vort stakkels Barn i hine Nædselsdage? Skriv dog, kjære Ferdinand, skriv strax til Din Søster, og bed hende melde Dig Alt.“ Secretairen opfyldte denne Bøn, og allerede nogle Uger efter kom der Svar fra Fru Mehlwurm.

Eichkron taug stille, da han flygtigt havde gjennemløbet Søsterens Brev, men hans Hustru spurgte

med skjælvende Stemme: „Er det et Sorgens Bud:skab, Du har faaet fra vort Barn?“

„Du kan tage det for hvad Du vil! svarte Secretairen: Ursula, vor ældste Potte, har nu ogsaa fundet et Laag, et russisk, maaskee endog et asiastisk. Imidlertid er det dog et Laag, eller, for at udtrykke mig tydeligere, en Kosakorporal. Efter Slaget ved Austerlitz er vor Ursula, som hans Kone, fulgt med ham til Don eller Ural, eller Himelmen ved, hvorhen!“ —

Moderen jamrede sig, og Richkron havde nok at gjøre med at stille hende tilfreds.

Henved sex Aar endnu virkede Secretair Richkron, som dygtig Forretningsmand, i sit Kald. Da begyndte Alderdommens Skrøbeligheder at nærme sig, og paa en meget smigrende Maade satte han i Hvilestand.

Den hvimodige, uafbrudte Understøttelse, Richkron fik af sin Svigersøn, den engelske Lord, havde sat den sparsonne Secretair istand til, efterhaands at samle en skikkelig Kapital, hvorfor han nu kjøbte et smukt Landsted, for her, med sin kjære Hustru, at tilbringe Resten af Livet i filosofisk Rolighed.

I Aaret 1813 overraskedes Richkron af et uventet, men meget behageligt Besøg. Lord Tenoclock og Major v. Wolgen vare nemlig skriftlig komne overeens om, paa eengang, tilligemed deres Familier, at besøge de dyrebare Svigerforældre — og punctligt var Planen bleven udført.

Jeannette havde allerede født fem, Adelaïde tre skønne og sunde Børn. Jeannettes Dødsstund havde lykkeligviis ingen Indflydelse paa hendes Børn.

Let kunne mine hulde Læserinder tænke, hvor lykkelige de bedagede Ægtefolk folte sig i deres længe savnede Børns Kreds; det ærværdige Par syntes i Ordets egentligste Betydning, at forynges.

En Dag sad hele den store Familie, efter at have spist til Middag, endnu om Bordet i fortrolig Samtale. Da lode Trompeter udenfor og en mans gestemmig Sang lod sig høre.

Alle sprang op. En Trop Kosaker, som hørte til den ad Frankrig dragende Armee, marscherede just ind i Landsbyen.

Dyrtterne standsede og stege af. De vilde overnatte i Landsbyen. Den kommanderende Officer, en djerv firskaaren Mand, med smaae blirende Dine, bred Næse, rødt purret Haar og meget langt Skjæg, nærmede sig det eichronske Hus, det anseeligste i Landsbyen, for at indquartere sig selv.

Allerede i Forstuen kom Kosakansføreren i Ordskrid med Eichron's Tyende. Officeren gjorde kort Proces, han greb til sit Værge, og hug bistert om sig. Tjenestefolkenes Skrig, Børnenes Jamren, Hundenes Gjæn, Damernes ængstlige Raaben — alt dette tilsammentaget vakte stor Forvirring, og med Møie lykkedes det Major Wolgen og Lorden at formilde den rasende Kosak.

Roligheden var da gjenoprettet. Officeren sad for en uhyre Bedekølle og to mægtige Brændeviinsfla-

Her. Med en Saturns Graadighed slugte han Alt, hvad der kom ham for Haanden. Vel talte han gebrochen Tydsk, men nu, mens han aad, tog han sig ingen Tid til Conversation; beundrende den Fremmedes Appetit, stode de Andre, ærgerlige over den ubehagelige Forstyrrelse, omkring i Bærelset.

Pludseligt kom en Bogn raslende, og blev holdende udenfor det eichronske Hus. Alle iilte til Binduet; ogsaa Kosakken var sprungen op.

Udaf den med et hvidt Lagen overtrukne Fourgon tittede fire Nødhoveder, som tilhørte tre Børn og deres Moder.

„For Satan! Kreg Kosakken: Der er min Familie allerede!“ Og med disse Ord sprang han ud, at modtage Sine.

„Nu, det fattedes endnu! sagde den gamle Eichron: Hvor skal jeg gøre af alle de Mennesker?“ — „Jeg har ei engang de fornødne Senge!“ jamrede Secretairinden.

Nu traadte Kosakofficeren ind i Stuen med sin Frue og deres Børn. Hun kastede et Blik paa de Tilstedeværende, og udstødte derpaa et høit Skrig.

Eichron blev opmærksom, og betragtede Damen noget skarpt. „Ursula!“ raabte han nu i dybeste Forundring. „Ursula!“ gjentog Moderen svagere, idet hun halvafsmægtig segnede tilbage paa en Stol. „Ursula!“ raabte Tenoclock, Wolgen og Adelaide. „Ursula!“ jubledes Børneskaren.

„Nu ja, for Fanden, Ursula hedder ogsaa min Kone! brølte Kosakken: Men hvorledes kunne I da vide Navnet?“

Man fik Fred til en Forklaring, og vi ville det samme. Ursula var, efter Slaget ved Austerlitz, løben fra sin Tante. Med sin Mand, som dengang endnu var Korporal, og heed Putschkin, var hun reist til Rusland. Imidlertid havde Ursula dog ikke truffet det saameget ilde. Putschkin var en raa Kriger, men ibrigt en redelig, ja, godmodig Mand. Han eiede Formue, avancerede siden ved sin Tappershed til Officeer, og Ursula forsikrede, hun levede ret lykkelig og tilfreds med sin Mand.

Hvad kunde Forældrene sige? De Gamle glædede sig dog ved at see det forlorne Barn endnu engang, og det under gandske raalelige Forhold.

Putschkin græd af Glæde over at gjøre sine Svigerforældres Bekjendtskab, og fordømte sin Fremfusenhed, som han bad, man vilde skrive paa en morsommelig Marsches Regning. Han bad sin Chef om otte Dages Orlov, og fik den.

Efter et Par Dages Forløb bemærkede den Gamle, at Ursula havde forandret sig til sin Fordeel i mange Ting. Hæslig var hun, nu som før, det var sandt, men dog holdt hun sig og Børnene meget reenlige. Det kunde hun takke sin Mand for; thi hver Dag lod han ikke blot sine Kosaker, men ogsaa Kone og Børn, passere Propreté-Parade.

Ursula bagtalte heller ikke mere, hun talte mindre, hun var ikke paatrængende. Men alt dette havde sin gode Grund: Putschin bar stedse Lampen i Knaphullet, og naar den gode Kone var paa Veie, at glemme sig selv, behøvede han kun at pege paa den — strax kom hun sin Skyldighed ihu.

Putschkin viste virkelig megen naturlig Forstand, stor Kjærlighed til Orden, og en retskaffen Tænkemaade. Alle, Børnene især, havde faaet ham kjær, og med Taarer skiltes de fra ham, da han, sin Pligt tro, fulgte de Allieredes Arme til Frankrig.

Ursula blev med Børnene tilbage hos Forældrene. Man behjælp sig saa godt man kunde, og Eichkron's vare nu ret lykkelige, da de ikke savnede eet eneste af deres Børn.

Da Freden var sluttet i Paris, vendte Putschkin med sin Familie tilbage til Rusland, Orden med sin tilbage til Albion. Major v. Wolgen besluttede at blive hos Svigerforældrene med sin kjære Adelaide og sine hulde Smaaglutter.

Secretairen er nu en sølvlokket, men endnu munter Olding, og endnu pleier han, naar han nyder sit Glas Hochheimer, at sige smilende til sin Hustru:

„Nu, Mutter, mit Ordsprog staaer dog ved Magt: Hver Potte finder sit Laag!“

Med et Smil svarer da den bedagede Matrone: „Det gaaer med Dit Ordsprog, min kjære Eichkron, som med alle Ordsprog: ofte træffe de ind, men stundom skuffe de ogsaa, og jeg har i mit Liv kjendt mangen nydelig Potte, som forgjæves maatte vente paa et beskyttende Laag.“

Adolph von Schaden.

Frøken Villele's Strømpebaand.

Det er i Frankrig brugeligt ved Bryllupsfester, at løse Brudens Strømpebaand, hvilken Ceremonie Denne maa underkaste sig, og hvis Udførelse sædvanlig overdrages den ærværdigste Person i Selikabet. Da Frøken Villele, Ministerens Datter, forleden havde Bryllup, havde Biskoppen af Hermopolis faaet det Hverv, at løse Brudens Strømpebaand, skjære det istykker, og uddele det blandt Bryllupsgjæsterne. Hs. Eminents vægrede sig længe derved, men der fortalte ham Exempler paa Erkebisper, som med Fornøielse havde udført denne gamle Skik, saa Prælaten endelig gav efter, og udførte sin Bestilling ret med Bærdighed og Anstand. Han skar Strømpebaandet istykker, hestede et Stykke deraf i sit Knapshul, og fordeelte Resten omkring blandt Gjæsterne.

Morgenen efter begav Hs. Eminents sig til Kongen. Hans Kammertjener havde vel seet Kosabaandet i sin Herres Kjole, men holdt det for en ny Orden. Han havde allerede været noget hos Kongen, da Hertugen af Angouleme traadte ind, og bemærkede det besynderlige Baand; han gjorde sin høie Fader opmærksom derpaa, og Denne spurgte Prælaten, hvad det var for en ubekjendt Orden. Biskoppen rødmede, kom ud af Fatning, fremstammede nogle Ord, blandt hvilke han nævnte Hr. v. Villeles Navn. Dauphin begreb strax Sagen, og svarte Kongen, at Hr. Biskoppen in partibus havde faaet

l'Ordre de la jarretière *). „Hvorledes! raabte Kongen: Skulde min Fætter, Kongen af Engelland, have sendt min Minister denne Orden førend mig?“ Da man forklarte Kongen hvorledes det hang sammen, loe Hs. Maj. ret hjertelig deraf. „Ja, lee. Deres Majestæt kun saameget De vil! raabte Bispen, som imidlertid havde fattet sig lidet: Det er mig kjært, ved denne Forseelse at have sat Deres Majestæt i godt Humeur, men „hony soit, qui mal y pence.“ (Som bekjendt, Husebaands-Ordenens Devise.)

Pauline Borghese.

(Død den 9de Juni 1825.)

En Engellænder, der havde besøgt Napoleon's Søster saa Maaneder før hendes Død, gjør følgende Skildring af hende:

„Saa Qvinder vare saa forførelse, som hun. Hun havde, saavel som Napoleon, hiint uforklarlige Erylleri, som gjorde Alle, selv dem, der vare forud indtagne mod hende, til hendes ibrigste Venner.

*) Husebaands = Orden, men ogsaa efter ordret Oversættelse Strømpebaands = Orden.

Da jeg lærte at kjende hende, havde Alderen allerede henveiret hendes Skjønheds første Blomster; men dog var hun endnu Canova's feierrige Venus.

Hun var liden, men smækker og velstabt; især derfor en Dronnings Majestæt var Pauline Borgese begavet med den ubeskrivelige Ynde, som fængsler Hjerterne uimodstaaeligt. Hendes Pande var liden, som en Pande, efter de Gamles Skjønheds begreber, bør være; hendes Øine vare blaae, men stundom forvandlede de, ligesom Keiserens, den dem karakteriserende sømme og udtryksfulde Farve til Bruunt. En koket eller yppig Smægten syntes at lukke dem halvt, og for den henrykte Indbildning havde dette sværmeriske Udtryk et høiere Værd, end et Par sorte Øines Funken. Hun havde en lige, tynd Næse, af finere og lettere Form, end de antike Statuers. Hendes Mund var yndig, især naar hun talte. Hendes brune Haar, som vare af beundringsværdig Farve og Bestaaffenhed, samt ordnede efter den klassiske Oldtids herligste Mønstre, gjorde det Hele fuldstændigt.

Hun var ligelangt fjernet fra de franske, italienske og engelske Damer's Nationalcharacteer. Hendes Physiognomie, hendes Træk, hendes Skjønhed bestode af en idealist og harmonisk Forbindelse af det, man beundrer hos de Skjønneste. Den gratiøse Reenhed, Kunstnerne lede efter, aandede i hendes Person; hos hende fandtes en fuldkommen Samklang af alle physiske Egenstaber.

Alt hendes Digten og Tragten gik kun ud paa at behage. Hun var aandrig, saasnart hun vilde være det. En af hendes fordums Kammerherrer havde i lang Tid ikke besøgt hendes Salon i Rom. Men da han engang seer hendes Bogn holde, nærmer han sig den, og fremstammer nogle Undskyldninger. Prindsessen vender sig til En af sine Damer, og siger smilende: „Besynderligt, at han kunde glemme Veien til min Salon, da han dog har opholdt sig saa lang Tid i mine Forgemakker.“

Hendes sædvanlige Underholdning var let, ofte yndefuld, stedse frivol. Det var ikke den italienske lidenskabelige Indbildningskraft, ikke den franske Jagttagelses pikante Mangfoldighed, ikke de Engleskes pittoreske Originalitet, der gjorde hendes Talekunst saa fortryllende; alligevel horte man hende gjerne tale. Et elskværdigt Koketteri og en ziirlig Lethed besjelede hendes Tale som hendes Træk. Ved Napoleon's og Josephine's Hof havde hun nødvendigviis maattet være bekendt med Intriguen og dens Manevrer, med Ossehed og Luxus. Hendes Broder, som elskede hende lidenskabeligt, gav vel hendes Talent til Intrigue kun liden Leilighed til at udfolde sig; han indrømmede hende Alt — kun maatte hun aldrig gjøre mindste Indgreb i hans Regjering, thi da viste han sig haard, streng og ubøielig. Salons Intriguen, hendes Virksomheds eneste Hjælpemiddel, var i lang Tid hendes Trøst. Etundom optraadte Napoleon som Mægler ved disse Familiestridigheder. Historien maa nu gjøre ham alle de Bebreidelser, den vil, aldrig vil

den dog kunne forgjætte hans Egenheder som Menneske, hans Oprigtighed i Privatlivet. Desuden har han gjort Bod for mange af sine Feil paa St. Helena.

Da Lykken vendte sig fra hans Familie, bestod Pauline i denne Omstiftning med Bærdighed, ja, med Glæde. I nogle Omstændigheder af hendes Liv laae Edelmød og Storhed. Hendes Udfærd før og efter de hundrede Dage diceredes af den fuldkomneste Hengivelse; hun opoffrede Alt for sin Broder, gjemte den uigjennemtrængeligste Hemmelighed, og efter Katastrophen ved Waterloo søgte hun om Tilladelse til, at torde lade sig begrave med Keiseren paa St. Helena, hvilken Tilladelse først meddelees hende, da det var for silde at gjøre Brug deraf.

Store Begivenheder vakte hendes Sjæls Energie, som ellers ikke aabenbarede sig i Tingenes sædvanlige Gang. Høimodig og velvillig af Lune, var Alt Caprice hos hende, Venkab saavel som Kjærlighed og Høiagtelse. Hun besad Intet af den mandige Bestemthed, der udmærkede hendes ældre Søster, Prindsesse Elisa. De Mangler, der i Almindelighed ere Qvindeskjønnets egne, Fivolitæt, Ubestandighed, lidenskabelig Lettroenhed, kunde man finde hos hende i høi Grad. Hun deelte sin Tid mellem Omfarg for sine Fornøielser og for sin stedse vaklende Sundhed. I de Mellemrum, hendes Medicinere og Forlystelser levede hende, grebes hun vel stundom af levende Erindringer, af Længsel efter den tidligere Tid; men en ny Mode, en Præs

sentation, en Blomst, et Portrait adspredte strax
 Eknen, og hun tænkte ikke mere derpaa. Havde
 hun, i sit Hjertes Jnderste, nogen virkelig Lidens-
 skab, da var det den, at være den øverste Doms-
 mer i Toilettets Mysterier. Hendes Koffelovnsstjers-
 me vare sande Underværker, og hendes Bister gjaldt
 som Mønstre. Rom's elegante Damer besøgte hende,
 for her at gjøre deres Morgenstudier. Født til
 at henrykke, satte hun alt Andet tilside derfor.
 Jeg har seet, hvorlunde hun, en ny Armida, for-
 tryllede og fængslede sine Sjender, ja, smeltede de
 stolteste Britter, der vare komne til Italien, be-
 pandrede med Had til Buonaparte og med Afsky
 for Fastlandets Sæder. Inden faa Timer havde
 Tryllerinden beseiret dem, og hele Nar maatte de
 derpaa blive om hende, nedlæggende deres Landser
 og Skjolde i hendes Skjød.

Giftblandersken Gesina Timm i Bremen.

(Siden Geheimeraadinde Ursins i Berlin, hvis Bekjendelser gjorde saa megen Dyst, har ingen Giftblanderske mere fortjent Navn af en tydsk Brinwilliers end det Fruentimmer, hvis Levnetsbeskrivelse her meddeles, og som, da hun gandske nylig er bleven fængslet, vil sikkert blive læst med Interesse.)

Gesina Timm blev tidlig gift med en velhavende Haandværksmand, med hvem hun, efter al Tillysneladende, levede et taaleligt Ægteskab, og havde adskillige Børn, af hvilke nogle tidligt døde. Bagskæffelsen vilde paasige hende, at hun ikke var ligegyldig mod andre Mænds Hylding, men længe afkræftede hendes Skønhed og indtagende Elskværdighed disse Nygter. Dog kunde det ikke blive skjult, at en ung Mand, som logerede i Huset, var hendes begunstigede Liebhaber. Dette Forhold var ofte Anledning til Uenighed blandt Ægteparret. Da døde Manden pludseligt, og, hvad man ikke havde ventet, efterlod sig Gjæld. Gesina's gamle Fader tilbød sig at betale denne, men paa det Vilkaar, at Gesina's Huus skulde forskrives til hans eneste Søn, der endnu var paa Vandringsskab. Det indgik hun, men da Alt var berigtiget, døde Faderen. Da skrev hun til sin Broder, han maatte komme hjem og modtage sin Arvepart. Han kom kort efter, blev venstabelig modtaget af sin eneste Søster, og — tre Dage efter var ogsaa han død. Endnu i samme Aar mistede hun sine tre Børn, og blev nu

en Gjenstand for almindelig Beflagelse. Vel svømmede hun i Taarer, men bar dog med beundringsværdig Styrke sin haarde Skjebne, og blev snart efter forlovet med den førnævnte unge Mand. Men det varede ikke længe førend han blev syg og svandt daglig hen. Omstændigheder gjorde det nødvendigt at fuldbyrde Vielsen, skjøndt Brudgommen var alt halvt et Gravens Bytte. En Midnat lod hun kalde en Præst til sig, og adskillige Naboer maatte vaagnes for at være Vidner til hendes Vielse med sin Trolovede, som døde nogle Timer efter. Dette besynderlige Tilfælde gjorde ny Opsigt, og en stor Deel af hendes Omgangsvener trak sig tilbage fra hende. Men skjøndt hendes Rygte var sjunket dybt, blev hun dog vedvarende roest for sin utrættelige Velgjørenhed mod Fattige, og det selv af agtværdige Læger, som fortalte, at hun uopfordret lavede vederqvægende Supper til fattige Syge, og naar de boede nærved hende, bragte hun disse endog selv til dem. Man ymte sig rigtigt nok om, at Patienterne for det meste bleve sygere efter hendes Supper, ja vel endogsaa døde, men hver Retfærdig holdt flige Ytringer for puur Misundelse og Ondskab. Al Snak til Trods blev Gesina trediegang forlovet, og det med en agtværdig ung Mand. Men — allerede var Bryllupsdagen berammet, da ogsaa han begyndte at skrante, og ikke længe efter døde af en tærende Sygdom. Dette Dødsfald gav de alt halvforglemte Rygter nyt Stof, og Overtroen paastod: Gesina havde en forgiftet Næse, da Alt, hvad som kom i nær Berørelse med

hende, ja boede under eet Tag med hende, maatte døe. Hun havde derfor ondt ved at faae sit Huses øverste Etage bortleiet, da ogsaa nogle af hendes Huusbeboere vare døde, og der endog fortaltes, at det spøgede der. Men alt dette gjorde ingent Forandring paa den gaadefulde Kone, hun blev stedse den venlige, forekommende, overmaade behagelige Kvinde, hvis Ekabningsbynde og indtagende Bæsen altid skaffede hende Venner. Især vidste hun at drage Mænd til sig, og at fængsle dem saaledes, at hun neppe et Aar efter var fjerdegang forlovet, og det med en Mand som var sex Aar yngre end hun selv. Men — skrækkelige, gruopvækkende Skjebne! Ogsaa Denne blev, kort efter Forlovelsen, berørt af Dødens kolde Haand. Han svandt hen Dag for Dag, blev paa det omhyggeligste pleiet af sin Brud, og — sank i Graven til de Andre. Han havde testamenteret hende en betydelig Deel af sin Formue, og hvorlunde han elskede og agtede hende, bevise de saa Ord han havde sagt om hende paa sit Dødsleie: „Hun er for god for denne Verden!“

Fra nu af blev Gesina endnu mere skyet, og næsten frygtet; det lod, som ingen Frier mere torde nærme sig hende. Hun selv syntes at have valgt et tilbageholdende Liv, og der forløb Aar, uden at man hørte nogetslags Paafaldende om hende. Kom det paa Tale om den forunderlige Kone, saa traf de, som gjerne vilde troe det Børste, betænkelig paa Skuldrene; Andre, mere mennefskjærligt;

findede, meente, at meer ulykkelige, skjæbnefulde Samsmentræf af Omstændigheder end virkelig Brode, havde bragt hende i tvetydigt Nytte. Saaledes dømmes det fortsyuede Menneske, indtil Nemesis kommer, og pludseligt drager Sløret bort.

Gesina's Vaaning var for stor for hende allene, og da hendes øverste Værelser ofte stode ledige, saa besluttede hun sig endelig til at sælge Huset, dog under den Betingelse, at beholde et Par Værelser for sig selv. Den nye Huuseier flyttede ind til hende. Et halvt Aar efter døde hans Kone, og hun paatog sig nu at sørge for hans Bespiisning. Hun var, som altid, høist forekommende mod den endnu unge, smukke Mand, som derimod viste sig mistroisk og tilbageholden. Desuagtet vedblev hun bestandig at være den Velvillige og Hjælprige, og naar han undertiden syntes at han ikke befandt sig gandske vel, og da begyndte at tale om Døden, snakkede hun ham disse Tanker bort igjen. Alligevel kunde han aldrig faae nogen Tillid til hende, og det var ham endog ofte modbydeligt at spise noget som hun havde tillavet, uden at han kunde forklare sig hvorfor. — En Middag havde han levet et Stykke Flæsk, som han vilde gemme til sin Frokost næste Morgen. Men da han Dagen efter vilde spise det, saae han, at det paa den ene Side var belagt med en hvidagtig Masse. Det var ham paafaldende, og han viste en Bekjendt det, som raadte ham, at spørge en Læge derom. Det gjorde han, og Denne saae strax, at der var Urs

senik i hiin Substanz, og anmeldte dette i al Stilhed for Politiet.

Gesina blev arresteret. Hun var ude af sig selv, og tabte al sin Fatning. Alt i det første Forhør tilstod hun, at hun med saakaldet Måusebutter (Nottekrudt?) havde villet forgive sin Huusbeboer, og alt ofte havde bibragt ham det. Senere Tilstaaelser lader det udenfor al Tvivl at hun — med et qvindeligt, med et Moderhjerter! — har været den frygtelige Medusa, som ved sit hemmelige Giftbæger har forförtet saa Manges blomstrende Liv, saa Mange, der havde skjænket det græsfelige Uhyre deres helligste Tillid — og dog er Sløret endnu kun draget halvt fra hendes natlige Helvedbedrifter. Endnu veed man kun hvad der, under Taushedens Segl, fortælles fra Mund til Mund — at hendes gamle graahaarede Fader, hendes eneste Broder og hendes tre uskyldige Børn havde været hendes første Doffre. Misdædersten bliver daglig forhørt, og der ventes, at hun vil faae en Straf som hun fortjener den for sine uhyre Misgjerninger.

D a m n a.

I Bombay tildrog sig, i Aaret 1822, følgende Begivenhed:

Linji Doraby, en persisk Juvelhandler, Eier af umaadelige Rigdomme, havde een eneste Datter, hvis Navn var Ramna. Hun var lige fjorten Aar gammel, hvilket i Ostindien er Qvindelkjønns nets Blomstertid, og kaldtes medrette den Skjønne blandt de Skjønne.

Efter Parsernes Skik havde man trolovet hende, allerede som Barn, med en anden persisk, ligesledes meget riig Kjøbmands Søn; nu var Tiden altsaa kommen til den virkelige Forbindelse. I vigtige Handelsærinder befandt den unge Mand sig imidlertid endnu i Basora, men han vilde indskibe sig paa næste Paketbåd, og haabede saaledes at være tilbage om tyve til femogtyve Dage.

Som bekjendt, dannes Bombay's Havn ved forskellige Der, af hvilke den største hedder Colas bah. Denne adskilles fra Staden ved en smal Kanal, som i Ebberiden neppe har en Fod høit Vand, og saa kan passeres uden Vanskelighed tre: fire Timer. Som de fleste rige Indbyggere i Bombay, eiede ogsaa Linji-Doraby et meget smukt Landssted paa denne De, som desuden er berømt for sin rene og sunde Luft.

En Aften, mod Solens Nedgang, besteg da ogsaa Ramna og hendes Moder deres Bogn, for at vende tilbage til Staden fra dette Lyststed. De

kunde passere Kanalen med fuldkommen Sikkerhed, thi den sædvanlige Flodtid indtraf først efter en Times Forløb. Men neppe havde de, i omtrent ti Minuter, tilbagelagt den halve Vei, før den høie skummende Flod, ifølge et pludseligt Vindstød, begyndte at styrte frem med sine tordnende Bølger. Saa Minuter, og Kanalen var opfyldt. Bølgerne løftede Bognen høit iveiret; dog gjorde de stærke, fortræffeligt afrettede Ørne, i Begyndelsen Modstand, og trak den, svømmende af alle Kræfter, et godt Stykke mod Kysten. Men da Floden steg høiest, begyndte de omsider at udmattes, og kæmpede fors-gjæves mod de larmende Bøer. — Alt begyndte nu Bognen at synke, alt stænkede Bølgefraadet gjennem Bambusgitteret, alt holdt Moder og Datter hinsanden omklamrede i skrækkelig Dødsangst, da der pludseligt viste sig en Rednings-Engel.

Det var en ung, brittisk Officeer fra det lige- overfor liggende Fort. Han havde bemærket Qvindernes Fare, og kom nu, paa sin modige Hest, som ikke frygtede den høieste Flod, tæt hen til Bognen. Et trøsteligt Tilraab, og han havde sat den skjæl-vende Lamna foran sig. Et andet, og Moderen svinger sig op bagved ham. Et tredie, og det ædle Dyr svømmer andengang gjennem Bølgerne, og bærer Redningsmanden tilligemed de Reddede lykkeligt iland, medens Bognen med Ørnene synker i Havs dets Afgrund. Qvinderne ere ude af sig selv af Taknemmelighed. Officeren og Lamna veksle nogle Blikke, og for dem Begge aabner sig en Himmel fuld af Kjærlighed og Salighed. Men Palantiner:

ne komme, Qvinderne stige ind, og vende tilbage til deres Hjem.

Efter den strenge parfiske Skik kunde de Elskende aldrig gjensees. Men Begge onskede det med lige Jld, og saa fandt de da snart Midlerne dertil. Det var en Fakir, de brugte som Underhandler derved. De havde en Sammenkomst paa et Badeskib, hvortil Officeren svømmede over paa sin Hest i Uftenkumringen. Rigtignok kunde man kun samtale i femten Minuter, men det var fuldkommen tilstrækkeligt.

Saaledes sluttedes da den evige Pagt, og man aftalte, at flye til Engeland i største Hast. Yamna eiede et Smykke, der i det mindste var fem Millioner Rupier værdt. Et Retourskib laae just klart til at gaae til Europa. Alt begunstigede de Elskendes Plan. Tre Rys beseglede den stille Trolovelse, men Yamna forblev saa reen som en Engel. Hermed adskiltes de, Begge fulde af de skønneste Forhaabninger.

Den følgende Eftermiddag sagde Moderen til Yamna: „Smyk Dig paa det prægtigste, mit søde Barn! Din Fader har indbudet vor høimodige Rædningssmand til i Uften; der kan ikke gøres for meget af ham.“ — Yamna var henrykt; da Solen gik ned lignede hun en straalende Feedronning. Moderen hentede hende, og førte hende ind i den pragtfulde Spisesal.

Yamna treen ind. Hendes Dine søgte den Elskede, men — hvad saae hun! En Forsamling af Menighedens Ældste, blandt hvilke hendes egen

Fader befandt sig. „Brødre! begyndte han alvorligt og høitideligt: J vide Alt, hvad Fafiren har betroet mig. Her staaer Forbryderstien. Dømmer hende!“

„Nanna kjender Loven! svarte en ærværdig Olding, som beklædte Forsædet: Hun har dømt sig selv — hun er Døden hjemfalden!“

Med disse Ord traadte den blege, grædende Moder med fravendt Ansigt hen til hende, og rakte hende en Dolk samt et Bæger fuldt af hurtigdræbende Gift. „Vælg, ulykkelige Barn! Vælg det Ene eller det Andet! Kun et Diebligs Tid er Dig endnu forundt.“

„Belan! sagde Nanna med fast Røst, og greb efter Giftbægeret: Belan! sagde hun endnu engang: — Fader, forlad mig! Moder, tilgiv mig! O, min Elskede! Lev vel for evigt!“ Med disse Ord tømte hun Bægeret i eet Drag. Saa Minuter, og hun var ikke mere.

Reppe varede det en Time, før denne skræffelige Begivenhed blev bekjendt i hele Bombay. En af de Første, som hørte tale derom, var den ulykkelige Stanlei, hiin engelske Officeer. „Nanna! raabte han i vild Fortvivlelse: O, min Nanna! Jeg følger Dig!“ — Han ilte bort, og kastede sig fra Fæstningens høieste Tinde ned i det fraadende Hav.

Grækerinden Sophia Condulimo.

Hun var Enke efter en udmærket Officeer som faldt under Messolunghi's Beleiring. Da Tyrkerne trængte ind i Staden, befandt hun sig med sin Søn og Datter i den Hob som vilde undflye. Men de vare ei komne meget langt, før Moderen saae en Trop Tyrker, der satte efter dem. Bange for den Skjebne som truede hendes Datter, vendte hun sig til Sønnen, der var bevæbnet, og bød ham, -at nedskyde Søsteren, en deilig Pige paa sexten Aar, at hun ei skulde vorde et Offer for tyrkisk Barbarie. Ynglingen adlød øieblikkeligt den grusomme Befaling, drog en Pistol ud af sit Belte, og strakte Søsteren til Jorden. Moder og Søn flygtede henimod en Hule. Men inden de naaede denne, blev Sønnen saaret af en tyrkisk Kugle. Moderen prøver paa at slæbe ham med sig, men indhentes af nogle tyrkiske Ryttere, af hvilke En alt sigter paa hende, da hun springer op og raaber med bydende Blik og Tone: „Barbar, seer Du ikke, jeg er en Kvinde!“ Disse Ord virkede: Moder og Søn beholdt Livet, men bleve ført i Fangenskab. Da senere tohundredre Ulykkelige bleve løskjøbte for Grækerforeningernes Penge, befandt sig og Sophia Condulimo blandt de Befriede, og saae blandt disse — hendes dødforsmeente Datter. Tyrkerne havde lagt Mærke til Pigenes Skjønhed, og bragt hende ind igjen til Messolunghi, hvor hun blev forbunden og kureret. Hendes Skjebne havde rørt de, Fangerens Frikjøbelse overdragne Agenter, og saaledes kom hun, der for at redde sin Ære, var bleven indviet til Døden, gjennem Sjendehaand tilbage i sin Moders Arme.

Et Capitel af den nyeste Pariserkrønike.

Endnu har man ikke snakket sig mæt i Paris om den forhenværende Marskal Ney's ældste Søns Giftermaal med Bankør Lafitte's Datter. Siden Napoleon's Formæling med Maria Louise og Hertugen af Berry's med en neapolitansk Prindsesse, har ingen gjort saadan Opsigt i Paris som denne, som for en Deel kom af Lafittes store Anseelse og umaadelige Formue (der vurderes til 25 Millioner Fr.), hans eneste Datters og Arvings Luner, der havde viist mange Friere fra sig, Navnet Ney, og Faderens sorgelige Endeligt. Lafitte's Popularitet er meget stor, uagtet han for nogle Aar siden, da han saa ivrigt understøttede Villele's Lovudkast om Statsrentens Nedsættelse, mistede en Deel deraf. Men af Servilitæt var dette sikkert ikke skeet, thi, var hiin Forholdsregel bleven antagen, saa vilde Villele sandsynligviis ikke have valgt Lafitte, men sin Yndling Rothschild, der gjeldte Alt hos ham, og med Støvler, Sporer og Ridedepidst spadserede ind i Ministerens Kabinet saa ofte han vilde, til stor Uergrelse for Hotellets Huissier de Chambre, der aldrig havde oplevet en slig Fornærmelse imod Minister: Etiquetten. Lafitte har kun den eneste Datter, som naturligt viis maatte trække en Legion Friere til sig, uagtet hun er ikke smuk. Faderen, en ligefrem fornuftig Mand, havde gjerne ønsket sig en Svigersøn som han engang kunde have overdraget sine Handelsforretninger til, men det vilde ikke lykkes, uagtet der, som sagt, vare Friere nok. Den Ney'ske Familie var, siden Marskallens Henrettelse, sin Prindses:Titel uagtet, sjunket ned i Mørke. Enken skal i Stilhed have ægtet En af sin Gemals forhenværende Adjutanter, Sønnen har taget svensk Tjeneste. Formue besad den heller ikke. Den ældste Søn gjorde ved sin Tilbagekomst til Frankrig Lafitte sin Opvartning i Anledning af det som Napoleon havde testamenteret ham, og ved

Denne Leilighed blev det Gistermaal aftalt, som gjorde Prindsen til en riig Mand, og Sfr. Lafitte til Prindsesse. Da Contracten skulde opsættes, og Notariusen spurgte Prindsen, hvor stor hans Formue var, for at indføre det i Dokumentet, og Hs. D. svarte, at han ikke eiede meer end hundredtusind Fr., befalte Hr. Lafitte at skrive en Million. Ægteskabscontracten blev underskrevet af meer end tohundredede Vidner, og vil engang, formedelt sine Underskrifter, vorde et af dette Aarhundredes mærkværdigste Dokumenter. Faderen har givet det unge Ægtepar en aarlig Indkomst af 125000 Fr. saalænge det vil boe i hans Huus, og 175,000 samt et eget Hotel naar det engang vil føre sin egen Huusholdning; dør Konen førend Manden, saa faaer Denne halvanden Million. Bryllups-gjæsternes Antal var over 2000, hvoriblandt 1200 Damer.

Tyrkernes hellige Skat.

I nærværende Dieblif, da Alles Opmærksomhed er henvendt paa Tyrkiet, vil det sikkert interessere Mange at erfare noget Tilforladeligt om de i Seraillet opbevarede Rigdomme. Koranen befaler Muselmændene i Almindelighed at spare. For at efterkomme denne Lov, opdynger enhver Sultan, ligesaa Constantinopels Erobring, 1453, i et af Seraillets Gemakker Alt hvad han kan sammen spare. Det vilde være en Skam for den Sultan, hvis Skat er mindre end tolv Millioner Fr., foruden alle de Foræringer af Edelstene og andre Kostbarheder som gjøres ham. Hertil anvendes ogsaa de hyppige, ofte vilkaarlige Konfiskationer som gjøres saavel efter henrettede og forviste Passaer som Privatfolk, og alt Uretfærdigt heri forsvinder gandske for

di Beløbet lægges til Sparekatten, ja Muselmændenes Overtro gaaer saavidt, at de holde sig overbeviste om, at jo større Skat Sultanen kan samle, desto lykkeligere er hans Rige, og man kalder hans Sparekasse ifkun den hellige Skat. Men hvad bliver der tilsidst af denne Skat? Hvert Aar maa Kislar-Aga (Obersten for de sorte Gildinger) gjøre et Inventarium over de i det forløbne Aar sammendyngede Rigdomme, hvorpaa Storherren, ledsaget af sine første Embedsmænd, og med stor Høitidelighed, besøger sig til sit Skatkammer, og sætter sit Segl paa den Kiste som indeholder hans Sparepenge. Efter hver Sultans Død findes saaledes en Kiste for hvert Aar han har regjeret. Bærrelset bliver derpaa lukket, forsynet med Embedsmændenes Segl, og over Døren sat en Indskrift, hvoraf man seer, hvilken Sultans Skat der gjemmes her. Efterfølgeren lægger sin Skat i en anden Sal, som ogsaa bliver lukket efter hans Død, og saaledes gaaer det fra Regjering til Regjering. Da man siden Mahomed den Anden tæller 41 Sultaner, saa gives der ogsaa i Seraillet 41 Bærrelser som indeholde deres Skatte. For at aabne et af dem, maatte hele det tyrkiske Riges Existents staae paa Spil, hvisaarsag den hellige Skat endnu hidtil har hvilet i Ro, thi før en Sultan skulde lægge Haand derpaa, tager han sin Tilflugt til de allerstørste Udpræsninger. Saaledes er Tyrkeriget's Finantsforvaltning.

Hundredaarigt Curiosa.

En Reisebeskriver fra 1724 har optegnet nogle af et Hamborgsk qvindeligt Opdragelses-Instituts Love, hvoraf adskillige ere meget curiose, saasom f. Ex.: „Ingen Acadestinde (?) maa blotte sit Bryst meer end een Haandsbred,

og sine Skuldre ikke dybere end en halv Haandsbred. At snøre sig altfor tæt, eller indpresse Fødderne altfor meget, er forbudt. Fiskebeens-Skjærter maa ikke bæres bredere end de ere lange. At bruge Snustobak og unødvendigt (?) Pudder, saavel som at sminke sig og paahefte Skjønpletter, er aldeles forbudt. At bære Bifte og Muffe paa een Gang, er ikke tilladt."

Et snurrigt tydsk Brev.

(Dette Brev, fra en Sognefoged til hans Ven, Skoleholderen N. i N., forsikres at være ordret affrevet.)

Lieber Freund!

Wenn Du Dir noch bei guter Gesundheit befindest, so ist es mir recht lieb, ich bin Gottlob gesund. Vor einigen Tagen war ich ohn Paß. Ich hatte mir mit einem neuen Gerüche den Magen vertorben, ich glaube es war eine Dardanellenrose die meine Tochter gemacht hatte und ich frigte davon ein dürres Reh. Unser Pater hat mir'n Positiv eingegeben, da hab ich mich denn garstig movirt und wurde recht krank. Was es aber für e'ne Krankheit war, weis ich doch nicht recht. Unsere franzhesche Einquartirung die nannte es eine Melodie. Ich habe mich aber mit dem guten Schnaps den Nisico wieder selber kurirt. An der infamen Krankheit war niemand schuld als mein Mädels mit seinem verdammten Gerüche. Ich bin ihm aber doch gut denn es ist ein Bliß Mädels und har Dir in der Stadt gar mancherlei prophetirt. Sie weiß sich hübsch zu tragen, daß sie allen Leuten gefällt und unser gnäd'ge Junge Herr hat selber einmal gesagt, sie wär eine Gratis. Auch in der Komodje ist sie oft gewesen, und wenn se merr manchmal von der Urie: Alnach usm Absatz erzehlt da werd merr Gans wunderlich zu Muthen. Und gelesen hat sie Dir Allerhand, ja sogar auch die Elefanten Zeitung. Dein

Sohn wird sich auf Ihr freuen wenn er sie sehen wird und besonders wenn er wird finden, daß sie franzhesisch parirt. Sie freut sich auch recht sehr weil sie gehört hat, daß er Sündenfuß werden wird, und da will sie ihm mit einer Remise wie sie es nennt an der se schon lange hat arbeiten lassen und auch selber arbeitet eine Freude machen. Wen das Pillecollegium meinen Sohn auch völlig devangirt haben und ich Gans mit meiner Gesundheit werde prostiturt sein, werde ich Dich besuchen, den ich habe Dir gar vielerlei zu erzählen. Denk der nur, die Gerichtsmanns- lise hat vollen den Gerichtschräuber heurathen aber der ist infam kastrirt worden, weil er sich immer betrunken hat, und Confect in die Kasse gemacht hat und da mag sie ihm nicht sondern hat mit einem Gänsdarm eine neue Liebshaft cenfrirt. Wegen dem neuen Gerichtschräuber haben wir große Ledio wo er die Obstruction friegen wird. Schreib mir doch wie viel Dein Sohn Rage hat, weil wir noch einiges repariren können wegen der Hochzeit wozu mein Mädels schon einige hübsche Positions gemacht hat. Ich wäre in den theuren Zeiten gar sehr für die Mareage, in- desß möchte ich Dich doch darüber gern mindlich insultiren. Der ich bin Dein très simple serti Theer

N. B.

Phantasier.

Alt er stille — smil, o Længsel!
 Du mit Hjertes blege Brud;
 Hæv dig fra dit trange Fængsel
 Driftig over Matten ud;
 See, dig vinker Maanens Skin,
 Dmt dig kalder Mattens Vind;
 Svov da paa dens lette Bølger,
 Did, hvor Tanken glad dig følger.

Hvor de Elſkte boe, du lande,
 Og med Troſtavs Blomſt i Haand,
 Du ved deres Leie ſtande,
 Som en venlig Fredens Aand;
 Viſt med Blomſten ſagtelig,
 Lad dem drømme blidt om mig,
 Lad dem til de Egne finde,
 Hvor min Fryd er deres Minde.

Lad dem høre hvor jeg nævner
 Dem med Venſtavs rene Lyſt;
 Hvor jeg ſvundne Glæder ſtævner
 Naar omkring mig Alt er tyſt;
 Naar de da i broget Dands,
 Lumle for den indre Sands,
 Lad mit Smil, min Laare ſtige
 Frem for dem i Drømmens Rige.

Lad dem ſee mig Harpen trykke
 Som en trofaſt Ber, i Favn,
 Og med Himmelblomſter ſmykke
 Barnligt Jordens dunkle Savn;
 Naar da gyldne Morgenſtund
 Kalder dem fra natligt Blund,
 Drømmens Billeder de ſanke,
 Offre mig en kjærlig Tanke.

Vaager En af mine Kjære
 Grublende ved Lampens Skin,
 Længſel, du min Hiſſen bære
 I det ſtille Kammer ind;
 Venlig da du ſvæve did
 Som en Maaneſtraale hvid,
 Hjertet ahne, naar du blinker:
 At min Aand det tro tilvinker.

Stjerner blegne, Lærker ſynge,
 Og de gyldne Drømme døer;
 Phantaſiens Blomſterklynge
 Viger bort med Nattens Slør.
 Længſel, drag igjen til Ro
 I din vante ſtille Bo;
 Dagen kommer — jeg maa ſmile,
 At du lønligt der kan hvile.

Sophie Voigt.

